ΘΗΣΑΥΡΟΣ

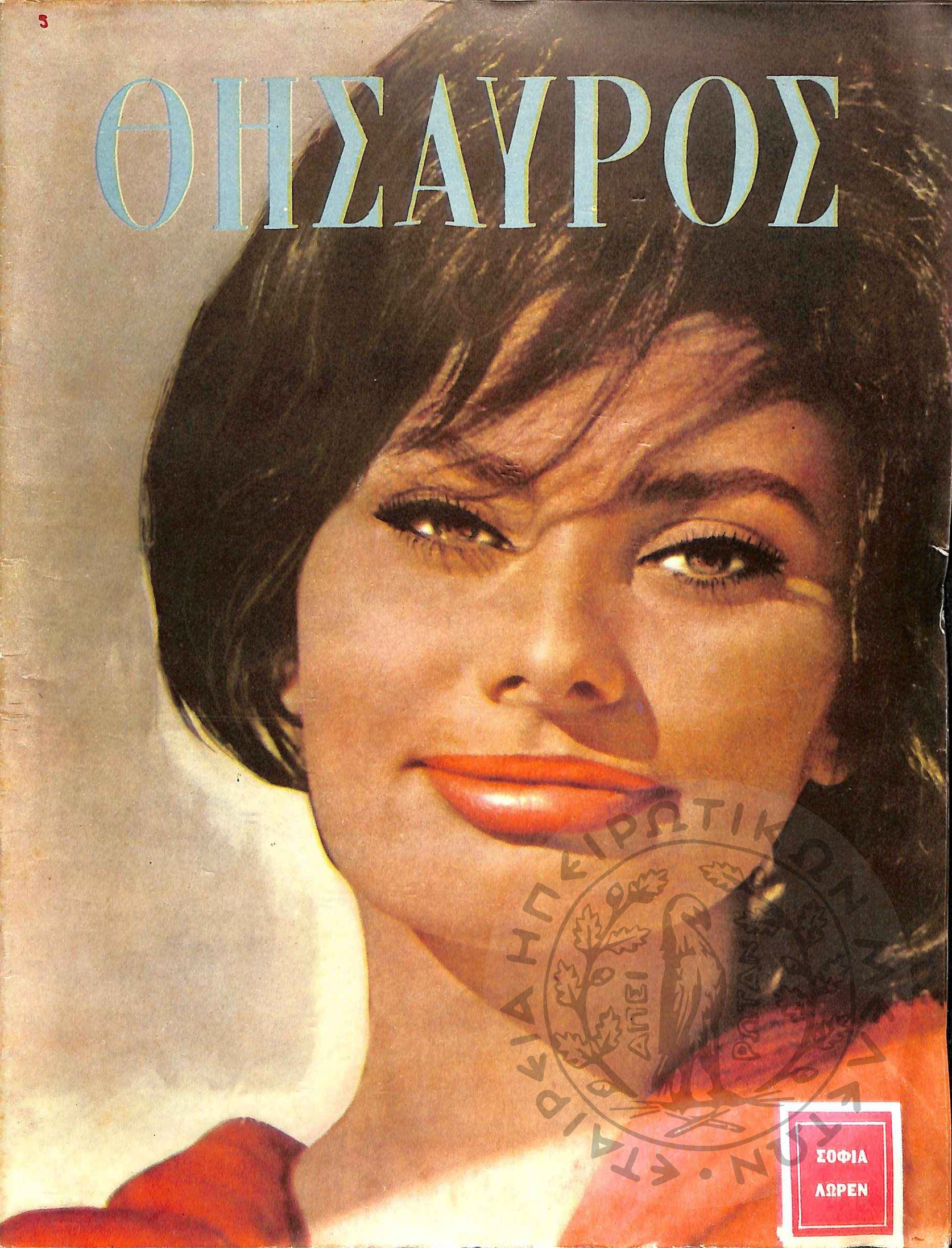

ΣΟΦΙΑ
ΛΩΡΕΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΙΚΡΑ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ

Ὁ μνηστήρας πιστεύει ὅτι ὁ δρόμος τοῦ θεάτρου ἢ τοῦ σινεμὰ εἶναι ὁ δρόμος πρὸς τὴν καταστραφή της...

ΕΤΣΙ ὅπως αὐτοπαρουσιάζεται, εἶναι ἡ πεντάμορφη τοῦ παραμυθιοῦ. Ὀμορφιὰ χτυπητή. Ὅπου ὅμως ὀμορφιά, ἐκεῖ καὶ πολιορκία. Πέρδικα στὸν κάμπο. Ἀπάνω της στρέφονται τὰ ὅπλα τῶν κυνηγῶν. Δὲ φαίνεται νὰ εἶναι δυσαρεστημένη γι' αὐτό.

Πολλὲς γράφουν κατὰ καιροὺς γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴ δυσφορία τους. Κόρες καὶ γυναῖκες, ποὺ νιώθουν σὰν ἀγρίμια. Ὅπου καὶ νὰ σταθοῦν, γίνονται στόχος. Κυνηγητό, πολιορκία, πειράγματα, προτάσεις, προσκλήσεις, προκλήσεις. Κάποτε καὶ χυδαιότητες, ὅταν περνοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ὁ ἀνώνυμος διαβάτης τὶς λασπώνει μὲ βωμόλογα. Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι, ποὺ ἀρκοῦνται σὲ βλέμματα, ἢ σὲ μιὰ ἔκφρασι θαυμασμοῦ. Ἀλλὰ καὶ πόσοι ἄλλοι, ποὺ χυδαιολογοῦν. Δὲ λείπουν κι' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπωφελοῦνται ἀπὸ εὐκαιρίες, γιὰ ν' ἁπλώσουν τὸ χέρι σὲ τσιμπήματα ἢ σὲ θωπεῖες.

Φυσικά, κολακεύεται ἡ γυναίκα, ὅταν ξέρη ὅτι τὴν προσέχουν. Πόσες, ποὺ θὰ τύχουν παράπονο, ὅτι περνοῦν ἀπαρατήρητες. Ἀκόμα χειρότερο γιὰ ἐκεῖνες, ποὺ τὸν καιρὸ τῆς ἀκμῆς τους ἔχουν συνηθίσει νὰ δέχωνται ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ, ὅταν δὲ κυλήσουν τὰ χρόνια καὶ παύσουν νὰ κάνουν ἐντύπωσι, ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι τους μὲ τὸ παράπονο, ὅτι δὲ βρέθηκε μάτι ἀνδρικὸ νὰ στραφῆ ἀπάνω τους.

Θέλουν οἱ γυναῖκες νὰ γίνεται αἰσθητὸ τὸ πέρασμά τους. Εἶναι τὸ καθημερινὸ δημοψήφισμα τοῦ πλήθους. Ψῆφος λατρείας στὴν ὀμορφιά. Ὣς ἕνα ὅμως σημεῖο. Ὅταν οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς παίρνουν τὴ μορφὴ προστυχιᾶς καὶ ἀκαθαρσίας, ὅταν ὁ ἄντρας γίνεται πίθηκος, ποὺ χάνει τὴν αἰδώ, τότε νὰ τῆς λείπη ὁ θαυμασμός, ποὺ ἐκδηλώνεται μέσα σὲ στρώματα λάσπης.

Ἀλλὰ γιατί τὰ λέμε αὐτά; Ἡ σημερινὴ ὄμορφη δὲ φαίνεται νὰ γνώρισε τὴν ἔκστασι τοῦ κοινοῦ στὴν ἀκάθαρτη ὄψι της. Ἤ, κι' ἂν τὴ γνώρισε, δὲ δείχνει νὰ ἐνοχλῆται. Νὰ τὴ θαυμάζουν, κι' ὅπως θέλει ἂς τὴ θαυμάζουν.

«...Τὶς ἐπιθυμίες βλέπω στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι μὲ προσέχουν. Ἀκόμα καὶ οἱ γυναῖκες γυρίζουν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ μὲ δοῦνε καλύτερα. Οἱ προϊστάμενοι καὶ οἱ συνάδελφοί μου στὸ γραφεῖο μὲ βλέπουν σὰ νὰ εἶμαι πίνακας ζωγραφικῆς ἢ ἄγαλμα. Δὲ μοῦ χαλοῦν χατῆρι. Πηγαίνω ἀργὰ καὶ δὲ μοῦ λένε τίποτα. Ζητῶ κάθε τόσο ἄδειες, καὶ δὲ μοῦ τὶς ἀρνοῦνται. Εἶμαι τώρα ἰδιαιτέρα τοῦ διευθυντοῦ. Πόσες πιὸ παλιὲς ἀπὸ μένα, θὰ ἤθελαν νὰ ἦσαν στὴ θέσι μου...».

Ἔχει ὅμως ἡ ὀμορφιὰ τὸ προβάδισμα. Οὔτε οἱ προτάσεις γάμου λείπουν. Πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως στὴν ὁποία εἶναι ὑπάλληλος. Παντρεμένος καὶ μὲ παιδιά. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ διαλύση τὸ σπίτι του. Μὲ ἠθικὲς βάσεις ἡ κοπέλλα, ἀπέκρουσε, χωρὶς συζήτησι, τὴν πρότασι. Ὅπως ἐπίσης ἀρνήθηκε νὰ γίνη φίλη του. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, θὰ ἔλυε γιὰ καλὰ τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημά της. Ἀλλά, εἴπαμε, εἶναι ἠθικὸ κορίτσι, κι' οὔτε θέλει ν' ἀκούη τέτοια.

«Ἔπειτα, δὲ σᾶς εἶπα τὸ ἄλλο: Ὅτι εἶμαι ἀρραβωνιασμένη. Φτωχὸς ὑπάλληλος εἶναι ὁ μνηστήρας μου. Ἀρραβωνιαστήκαμε πολὺ μικροί. Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸν ἔπαιρνα ἂν παρουσιαζόταν τώρα...».

Μιὰ ὅμως, ποὺ τὸν πῆρε, δὲ βρίσκει σωστὸ νὰ διαλύση τὸ σύνδεσμο. Χωρὶς νὰ εἶναι, ὅπως ἦταν στὴν ἀρχή, ἐρωτευμένη μαζί του, αἰσθάνεται ἀπέναντί του συμπάθεια καὶ στοργή.

Ἕνας πλούσιος γάμος θὰ τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο. Ὁ φτωχὸς εἶναι τῆς τύχης της.

Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ τὴν ἀπασχολεῖ. Σὲ ἄλλο σημεῖο εἶναι τὸ πρόβλημά της. Στὴ φιλοδοξία της νὰ διαπρέψη στὴν Τέχνη. «Μὲ εἶδε ἕνας θιασάρχης καὶ μοῦ εἶπε νὰ βγῶ στὸ θέατρο. Ὁ ἴδιος προσφέρεται νὰ μὲ πάρη στὸ θίασό του. Κι' ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κινηματογράφου, μοῦ εἶπε τὸ ἴδιο καὶ μὲ κάλεσε νὰ πάρω μέρος στὸ γύρισμα ταινίας...».

Ὅλοι τὸ ἴδιο τῆς λένε. Προεξοφλοῦν θριαμβευτικὴ ἄνοδο. Τὴ βεβαιώνουν, ὅτι μὲ τὴν ὀμορφιὰ καὶ μὲ τὸν τύπο, ποὺ ἔχει δὲ θὰ κυριαρχήση στὴν Ἑλλάδα μόνο ἀλλὰ τῆς ἀνοίγονται καὶ οἱ πύλες τοῦ Χόλλυγουντ.

Κάτι τέτοια τῆς γέμισαν τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔχει μυαλὸ γιὰ τίποτα. Ἔλα ὅμως, ποὺ ὁ μνηστήρας δὲ συμμερίζεται τοὺς ἐνθουσιασμούς της. Ἀδύνατο νὰ τὸν πείση. Αὐτὸς πιστεύει, ὅτι ὁ δρόμος τοῦ θεάτρου ἢ τοῦ σινεμὰ εἶναι ὁ δρόμος πρὸς τὴν καταστροφή της. Ἀλλὰ καὶ στὴν ἐπιτυχία ἂν τὴν ὁδηγήση, προτιμᾶ νὰ τὴ χάση παρὰ νὰ δεχθῆ ὡς σύζυγο μιὰ γυναῖκα, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν ὀθόνη ἢ γιὰ τὴ σκηνή.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖο τῆς διαστάσεώς τους, καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ δὲ θαμπώθηκε ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ μένει πιστὴ στὸ φτωχό της μνηστῆρα, ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα νὰ διαλύση τὸν ἀρραβῶνα της, ἐπειδὴ ὁ μέλλων σύζυγός της δὲ δέχεται τὴν καλλιτεχνικὴ προβολή της.

«...Ἐγὼ θέλω νὰ φθάσω. Μὲ τραβᾶ πολὺ ὁ κινηματογράφος. Ἡ φιλοδοξία μου εἶναι νὰ γίνω ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστέρας του. Νὰ βλέπω στὶς ἐφημερίδες τὴ φωτογραφία μου, νὰ διαβάζω τὶς κριτικές, ποὺ θὰ μοῦ κάνουν, νὰ δίνω συνεντεύξεις... Τί τὸν πειράζει; Δὲν εἶναι ἄδικο νὰ μοῦ φέρνη ἐμπόδια καὶ δὲ θὰ εἶμαι δικαιολογημένη ἂν διαλύσω τὸν ἀρραβῶνα μου».

Τὸ πάθος τῆς ὀθόνης δὲν εἶναι δικό της μόνο πάθος. Ἠλεκτρίζουν τὰ φῶτα. Δὲν ἐκδηλώνονται ὅλες. Πολλὲς ὅμως εἶν' ἐκεῖνες, ποὺ ἰδανικό τους ἔχουν τὸ σινεμά. Ὁ μαγνήτης τῆς ἐποχῆς. Πρωτεύουσα, ἐπαρχίες, χωριά, κατέχονται ἀπὸ τὴ μανία νὰ δρέψουν δάφνες ἀστέρα. Ἀστροναῦτες ἔχουν γίνει τὰ κορίτσια μὲ τὶς ἀνησυχίες καὶ ἡ φανερὴ ἢ κρυφὴ λαχτάρα της εἶναι νὰ γίνουν κι' αὐτὲς ἕνα ἄστρο στὸ στερέωμα.

Ἔχουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι εἶναι εὔκολη ἡ πορεία, ὅτι ἡ ὀμορφιὰ εἶναι ἀρκετὸ ἐφόδιο γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ὀνείρων τους. Ἂν ὅμως ὅλες οἱ ὡραῖες εἶχαν ἀστεροποιηθῆ, θὰ ἔμπαιναν τροχονόμοι, γιὰ νὰ ρυθμίζουν τὴν κίνησι τῶν ἐπίγειων ἀστέρων.

Οὔτε τὸ μόνο, οὔτε τὸ κύριο ἐφόδιο γιὰ τὴν ἐπιτυχία εἶναι ἡ ὀμορφιά. Πολλὲς ἄσχημες, ποὺ θριαμβεύουν καὶ πολλὲς ὡραῖες, ποὺ ναυαγοῦν. Εἶναι τόσοι οἱ παράγοντες, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἐπιτυχία... Μὴ λησμονοῦμε καὶ τὸν παράγοντα τύχη.

Πάνω ἀπ' ὅλα τὸ τάλαντο. Δὲν «πιάνεις» ἂν δὲν ἔχης κάτι μέσα σου. Κι' ἂν γιὰ μιὰ στιγμὴ δείξης, ὅτι «ἔπιασες», εὔκολα θὰ σβήσης, ἢ θὰ μείνης στάσιμος.

Νὰ ἀναφέρουμε καὶ τὸ ἄλλο. Δὲν εἶναι μικρὸς κι' αὐτὸ συντελεστής: Μιλοῦμε γιὰ τὴν ὀμορφιά. Τὴν ὀμορφιά, ποὺ δὲ σὲ καθιερώνει μὲν στὸν καλλιτεχνικὸ ὁρίζοντα, εἶναι ὅμως μέσο γιὰ νὰ ἑλκύσης τὸν ἐπιχειρηματία, ποὺ σὲ λανσάρει, ὄχι ἐπειδὴ τὸ ἀξίζεις, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶσαι στὸν ἴδιο ἐνδιαφέρουσα. Δόλωμα γιὰ νὰ σὲ ἀποκτήση.

Ἀλλὰ τοτε μπαίνουμε σὲ ἄλλο χῶρο. Δὲν εἶναι χῶρος κατάλληλος γιὰ μιὰ νέα μὲ σεβασμὸ στὸν ἑαυτό της. Ἡ δὲ ἐπιστολογράφος μας πού, χωρὶς νὰ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸ μνηστῆρα της, ἐν τούτοις ἀρνεῖται τὰ πλούτη, ποὺ τῆς προσφέρονται, δείχνει, ὅτι ξέρει νὰ σέβεται τὸν ἑαυτό της.

Θὰ προδώση τώρα τὶς ἀρχές της γιὰ ν' ἀνέβη τὶς σκάλες τῆς Τέχνης; Ἀλλὰ κι' ἂν δεχθῆ ἕνα τέτοιο συμβιβασμό, ποιὰ θὰ εἶναι τάχα ἡ ἱκανοποίησί της; Νὰ ξέρης, ὅτι ἀνεβαίνεις ὄχι ἐπειδὴ τὸ ἀξίζεις, ἀλλὰ ἐπειδὴ γιὰ τὴν ἄνοδο ἔδωσες ὡς ἀντάλλαγμα τὰ θέλγητρά σου...

Μερικὲς κάνουν σύγχυσι μεταξὺ φιλοδοξίας καὶ ταλέντου. Ἐπειδὴ φιλοδοξοῦν νὰ βγοῦν στὸ σινεμὰ ἢ στὸ θέατρο, πιστεύουν, ὅτι ἔχουν καὶ τάλαντο. Ὑπάρχει ὅμως τόση ἀπόστασι... Ποιὸς δὲ φιλοδοξεῖ ν' ἀποκτήση τὰ πλούτη τῶν Ὠνάσηδων; Ἀλλὰ καὶ πόσοι ἔχουν τὸ τάλαντο τῶν Ὠνάσηδων;

Μάχες καὶ ναυμαχίες δίνουμε, παίζοντας κατὰ τὰ παιδικά μας χρόνια. Ὅλων μας δὲ ἡ φιλοδοξία καὶ κατὰ τὸ παιχνίδι ἀκόμα, εἶναι νὰ εἴμαστε στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι. Ποιὸς δέχεται τὸ ρόλο φαντάρου ἢ ναύτη; Φιλοδοξία μας ἡ ἀνώτατη βαθμίδα. Σημαίνει τάχα αὐτό, ὅτι κρύβουμε μέσα μας στρατηγικὴ ἰδιοφυΐα; Ἡ ἐπιθυμία γιὰ κάτι δὲν εἶναι πάντα καὶ ἀπόδειξι, ὅτι ἔχουμε τὴν ἱκανότητα νὰ φθάσουμε στὸ κάτι αὐτό.

Δὲ γίνεσαι κάποιος χωρὶς νὰ τὸ θέλης. Ἀλλὰ τὸ γεγονός, ὅτι θέλεις νὰ γίνης κάποιος, αὐτὸ φθάνει γιὰ νὰ φθάσης ὅπου ἐπιθυμεῖς.

Ὑπάρχουν κλάδοι, ὅπου δὲ χρειάζεται παρὰ μόνο ἡ προσπάθεια. Ἡ Τέχνη δὲν ἀνήκει στὰ στάδια αὐτά. Ἀπαραίτητη καὶ σ' αὐτὴν ἡ προσπάθεια. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἡ θεία πνοή, ἡ ἰδιοφυΐα, τὸ ταλέντο.

Κι' ἀκόμα νὰ μὴ ξεχνοῦν καὶ τοῦτο οἱ κοπέλλες μας: Ὅτι ἡ τυχὸν ἐπιτυχία δὲ συνοδεύεται κι' ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Εἶναι τόση ἡ ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Εἴδατε τὴ Μονρόε. Ρωτῆστε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀστέρες καὶ τοὺς ἀστερίσκους. Σὲ ἄγχος κυλᾶ ἡ ζωή τους. Ἀγωνίες, πικρίες, ἀπογοητεύσεις, νευρασθένειες. Ἀγώνας γιὰ νὰ φθάσης, ἀγώνας γιὰ νὰ σταθῆς ἐκεῖ ποὺ ἔφθασες, ἀγώνας γιὰ νὰ πᾶς ψηλότερα ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἔχεις ἀνεβῆ. Συνεχὴς προσπάθεια. Ἡ δὲ προσπάθεια δὲν ἀποβλέπει μόνο στὴν κατάκτησι τῆς Τέχνης. Εἶναι ἡ μάχη γιὰ νὰ ἐξουδετερώσης ἀντιδράσεις, ἐχθρότητες, ραδιουργίες, παγίδες.

Πικρὰ εἶναι τὰ φύλλα τῆς δάφνης. Ἂν τοὐλάχιστον ἦταν βέβαιο, ὅτι θὰ δρέψης τὴ δάφνη... Συμβαίνει ὅμως πολλές — τὶς περισσότερες — φορὲς νὰ γεύεσαι μὲν τὴν πίκρα τῆς δάφνης, χωρὶς νἄχης ὡς ἀντάλλαγμα τῆς πίκρας, τῆς ὀδύνης καὶ τῆς φθορᾶς, ὅτι στεφάνωσε τὴν κεφαλή σου δάφνινος στέφανος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1962 — ΕΤΟΣ ΚΕ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1244.-ΔΡ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΕΝΙΚΟΣ

ΟΙ ΑΓΓΛΟΦΩΝΟΙ πληθυσμοὶ ἔχουν λύσει τὸ πρόβλημά τους περίφημα: Ἔχουν ἕναν μόνο «ἀριθμό»— μονάχα ἑνικό, λὲν μερικοί, μονάχα πληθυντικό, ὑποστηρίζουν ἄλλοι— καὶ μὲ τὸν μοναδικὸ αὐτὸ ἀριθμό, εἴτε ἑνικός, εἴτε πληθυντικὸς εἶναι, προσφωνοῦν τοὺς πάντες, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν βασίλισσα Ἐλισάβετ καὶ καταλήγοντας στὴ γάτα τους.

Ἄλλες γλῶσσες δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ προνόμιο, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, ποὺ τὶς μιλᾶνε, δὲν φαίνεται νὰ προβληματίζωνται καὶ πολὺ μὲ τὴν ἔλλειψί του. Ἔχουν σαφῆ συνείδησι, ἀποκτημένη ἀπὸ αἰῶνες, κληρονομημένη ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά, πότε πρέπει νὰ μεταχειριστοῦν ἑνικὸ καὶ πότε πληθυντικό, καὶ πάντα καταφέρνουν νὰ μὴν τὰ μπερδεύουν!

Τὸ πρόβλημα, ἄλυτο πάντα, ἐξακολουθεῖ, ἂν δὲν κάνω λάθος, νὰ ὑπάρχη μόνο στὸν τόπο μας. Τὸν «πληθυντικὸ τῆς εὐγενείας»—ὅπως ἔχει ἐπικρατήσει νὰ ὀνομάζεται κατ' ἀντιδιαστολὴ πρὸς τὸν κοινὸ πληθυντικό, τὸν χρησιμοποιούμενον ὅταν τὰ πρόσωπα εἶναι πολλά— ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν χωνέψη, νὰ τὸν ἀφομοιώση, νὰ τὸν οἰκειοποιηθῆ ὁ ἑλληνικὸς λαός. Τὸ παμπάλαιο ἀστεῖο ποὺ ἔχει φιγουράρει στοὺς διαλόγους ἀμέτρητων κωμωδιῶν καὶ ἐπιθεωρήσεων— «ἀφοῦ εἶσαι ἕνας, γιατὶ νὰ σοῦ πῶ: ἐσεῖς»— ἐξακολουθεῖ, ὅσα χρόνια κι' ἂν πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ προκάλεσε τὰ πρῶτα γέλια στὸ κοινὸ τῆς πλατείας, νὰ εἶναι πάντα ζωντανὸ καὶ ἐπίκαιρο. Στὶς πόλεις, βέβαια, τὴν χρῆσι τοῦ «πληθυντικοῦ τῆς εὐγενείας», θεωρητικὰ τοὐλάχιστον, τὴν γνωρίζομε. Ἀλλά, γιὰ μεγάλες μᾶζες τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη ἀκατανόητο πῶς ἕ ν α ς ἄνθρωπος ἐννοεῖ νὰ τὸν προσφωνοῦν σὰ νὰ πρόκειται γιὰ πολλούς!

★

Δὲν ἔχω, φυσικά, τὴν παραμικρὴ πρόθεσι νὰ κατηγορήσω τοὺς ἁπλοὺς ἀνθρώπους τῶν χωριῶν, ποὺ δὲν καταλαβαίνουν τὸν «πληθυντικὸ τῆς εὐγενείας». Μακάρι, νὰ μὴν εἶχε μπῆ ποτὲ τὸ ξενικὸ αὐτὸ φροῦτο στὴ γλῶσσα μας καὶ νὰ μιλούσαμε πάντα, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι.

Ὅ,τι ἔγινε, ὅμως, δὲν ξαναγίνεται καὶ ὁ «πληθυντικὸς τῆς εὐγενείας», ὅσο κι' ἂν δὲν ἀφωμοιώθηκε ἀπ' τοὺς Ἕλληνες, δὲν πρόκειται νὰ ξερριζωθῆ ἀπ' τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἐννοεῖται, ἡ χρῆσις του δὲν θὰ πάρη ποτέ, στὴν Ἑλλάδα, τὴν ἔκτασι, ποὺ ἔχει πάρει στὶς χῶρες τῆς Κεντρικῆς ἢ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Κανένας Ἕλληνας, ἀκόμη καὶ ὁ καλοαναθρεμμένος, ἢ πιὸ «σνόμπ», δὲν θὰ διανοηθῆ νὰ πῆ, ὅπως ἔλεγε ἕνας Γάλλος, στὴν ἀρραβωνιαστικιά του:

— Λιζέτ, ἀπόψε εἶσαστε κούκλα!

Ποτὲ δὲν θὰ διανοηθοῦμε νὰ κάνωμε μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι στὸν πληθυντικό, οὔτε καὶ νὰ βρίσωμε κάποιον στὸν πληθυντικό. Στὰ αὐθόρμητα ξεσπάσματά μας, τὰ τρυφερὰ ἢ τὰ βίαια, ὁ ἔμφυτος ἑνικὸς θὰ παραμερίζη τὸν ἐπίκτητο πληθυντικό.

Ἀκόμη καὶ σὲ συντροφιές, ἀνάμεσα σὲ πρόσωπα ποὺ γνωρίστηκαν τὸ ἴδιο βράδυ καὶ ἀντάλλαξαν τὸ κλασσικὸ «χαίρω πολύ», θὰ βλέπωμε πάντα τὸ συνηθισμένο φαινόμενο: Νὰ περιμένη μὲ ἀμηχανία καὶ ἀδημονία, ὁ ἕνας τὸν ἄλλο νὰ χρησιμοποιήση πρῶτος τὸν ἑνικό, καὶ νὰ ἀνακουφίζωνται κι' οἱ δυό, σὰ νὰ ξαλάφρωναν ἀπὸ κάποιο βάρος, μόλις ἀποφασιστῆ, ἐπιτέλους, τὸ «τόλμημα»!

Αὐτὰ ὅλα δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουν καὶ οὔτε πρέπει ν' ἀλλάξουν: Ἔτσι εἴμαστε. Τὴν κλίσι στὸν ἑνικὸ μᾶς ἐπιβάλλουν ἡ ἰδιοσυγκρασία κι' ἡ ἀγωγή μας, καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μαϊμουδίσωμε, καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη, τοὺς ξένους.

Τὸ ζήτημα, ὅμως, δὲν εἶναι γιὰ τὸν ἑνικό, ποὺ συμβαίνει σὰν αὐθόρμητη ἀνάγκη στὰ χείλη. Εἶναι γιὰ τὸν ὑπολογισμένο ἑνικό, τὸν θρασὺ ἑνικό, τὸν ἑνικὸ ποὺ ἀποβλέπει νὰ ὑποτιμήση τὸν ἄλλο καὶ νὰ μᾶς φέρη σὲ πλεονεκτικὴ θέσι ἀπέναντί του.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ὑπαίθρου σᾶς ἀπευθύνετε στὸν ἑνικὸ ἀπὸ ἄγνοια. Ὁ ἄγνωστος, ποὺ θὰ γνωρίσετε σὲ μιὰ φιλικὴ συντροφιά, κάνει τὸ ἴδιο ἀπὸ ἀνάγκη νὰ φανῆ λιγώτερο «τυπικὸς» πιὸ «ἐγκάρδιος». Τὸ ὄργανο τῆς τάξεως, ὅμως, ποὺ θὰ σᾶς φωνάξη: «πέρνα ἀπὸ τὶς διαβάσεις» ἢ ὁ ὑπάλληλος τοῦ δημοσίου, ποὺ θὰ πᾶτε νὰ τοῦ ὑποβάλετε «εὐσεβάστως» μιὰ αἴτησι καὶ θὰ σᾶς πῆ: «ἄντε νὰ μοῦ φέρης ἕνα χαρτόσημο τῶν πέντε δραχμῶν!» δὲν καταργοῦν τὸν πληθυντικὸ ἀπὸ ἄγνοια, οὔτε ἐπειδὴ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ φανοῦν πιό... ἐγκάρδιοι!

Ὁ ἑνικὸς τοῦ θρονιασμένου στὸ γραφεῖο του ὑπαλλήλου, ὁ ἑνικὸς τοῦ τροχονόμου, ὁ ἑνικὸς τοῦ ὁδηγοῦ ἢ τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ λεωφορείου δὲν ἔχουν τὸ ἐλαφρυντικὸ τῆς ἀγνοίας ἢ τοῦ αὐθορμητισμοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ ξέρουν θαυμάσια πότε ἐπιβάλλεται ὁ ἑνικὸς καὶ πότε ὁ πληθυντικὸς — καὶ ἡ προτίμησί τους στὸν πρῶτο εἶναι προτίμησι ἐσκεμμένη, προτίμησι «πονηρή» ποὺ δὲν ἀποβλέπει παρὰ νὰ σᾶς πάρη τὸν ἀέρα, νὰ σᾶς φέρη σὲ ψυχολογικὰ μειονεκτικώτερη θέσι ἀπέναντί του.

Τὸ φάρμακο, γιὰ νὰ τοὺς ξαναθυμίσετε τὸν πληθυντικό, εἶναι ἁπλούστατο. Τὸ ἀνακάλυψα ἐντελῶς τυχαῖα, ὅταν μὲ ἐξώργισε ὁ ἑνικὸς ἑνὸς ἀξιοτίμου «κυρίου τμηματάρχου», πού, στὸν «κύριο διευθυντή», ἀπευθυνόταν, εἶναι βέβαιο, σὲ ἄψογο πληθυντικό.

— Τί εἶπες; ἔκανα.

Ὁ «κύριος τμηματάρχης» μὲ κύτταξε, πιὸ πολὺ ξαφνιασμένος παρὰ θυμωμένος Καὶ συνέχισε... στὸν πληθυντικό!

Ἀπὸ τότε, ἐφαρμόζω τὸ ἴδιο σύστημα σὲ κάθε τέτοια περίπτωσι, ποὺ μοῦ τυχαίνει. Καὶ ἔχει ἀποδειχθῆ ἀλάνθαστο: Ἂν στὸν ἑνικὸ ἀπαντᾶτε μὲ ἑνικό, ἐπακολουθεῖ πληθυντικός!

Ἀλλά, βέβαια, αὐτὸ δὲν εἶναι λύσι. Λύσι εἶναι νὰ προσαρμαστοῦμε στὴν— συμβατική, ἔστω— εὐπρέπεια τοῦ πληθυντικοῦ, ὅταν καὶ ὅπου ἐπιβάλλεται. Νὰ μείνη ὁ ζεστὸς ἑνικὸς τῆς οἰκειότητος. Ἀλλὰ νὰ λείψη ὁ ἀποκρουστικὸς κι ἐξοργιστικὸς ἑνικὸς τῆς θρασύτητος.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Εὐτυχῶς καὶ βγῆκε το σινεμασκὸπ καὶ τὴν παίρνω ὁλόκληρη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΝΙΓΜΟΥΣ ΣΕΛ. 5
Πῶς συμβαίνουν τὰ δυστυχήματα στὴ θάλασσα.
ΒΕΡΟΛΙΝΟ : ΑΠΕΙΛΕΣ ΚΙ' ΕΛΠΙΔΕΣ » 6
Οἱ δραματικὲς μεταπτώσεις τῆς ἱστορίας μιᾶς πόλεως.
ΤΟ 26ο ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ ΤΟΥΤΑΝΓΧΑΜΩΝ » 8
Πρόκειται γιὰ σύμπτωσι ἢ γιὰ κατάρα:
ΚΕΡΚΥΡΑ » 9
Τὸ νησὶ τῶν Φαιάκων μὲ τὸ μεγάλο τουρισμό.
ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ » 20
Συμβουλὲς γιὰ τὴν ὀμορφιά σας, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ διορθώσετε, μερικὲς μικροβλάβες ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσα.
Η «ΥΠΕΡΥΘΡΗ ΕΙΚΟΝΑ» ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ » 22
Ἡ τηλεόρασι στὸ σκοτάδι.
ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» » 32
ΦΩΤΗΣ ΠΟΛΥΜΕΡΗΣ, ὁ πονεμένος τραγουδιστὴς καὶ συνθέτης. Ὁ χορευτὴς ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΑΣ, ἡ «τρίτη» φωνή.
ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ ΟΤΑΝ ΜΕΓΑΛΩΣΗ; » 35
Ὁδηγίες τῶν γονέων, γιὰ νὰ τὸν φέρουν στὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ διαλέξη.
ΤΑ ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΑ ΕΔΑΜΑΣΑΝ ΤΗΝ ΟΣΤΕΟΜΥΕΛΙΤΙΔΑ » 36
Πῶς προλαμβάνονται οἱ ἀναπηρίες.
Η ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ ΕΙΝΕ ΣΟΒΑΡΗ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙ » 37
Πῶς ἀντιδρᾶ ὁ ὀργανισμὸς στὸ βάκιλλο τοῦ Κώχ. Μιὰ κατάστασι ποὺ συχνὰ τρομοκρατεῖ τὶς μητέρες.
ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑ » 39
Πῶς προλαμβάνεται καὶ πῶς θεραπεύεται.
ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΤΟ «ΧΟΥΛΑ» ΓΙΑ 300 ΔΡΑΧΜΕΣ » 44
Οἱ παραμυθένιες χορεύτριες τοῦ «Χούλα» στὰ ἐξωτικὰ νησιὰ τῆς Χαβάης.
ΒΑΛΕΡΙΑ ΤΖΙΑΝΓΚΟΤΤΙΝΙ » 40
Ἡ μικρὴ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ποὺ ἀνεδείχθη χάρις στὴν ταινία «Γλυκειὰ Ζωή».
Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ » 56
Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος ποὺ συνιστᾶ ὁ Ἰάπων ἰατρὸς Ὀσχάβα. Τί εἶνε τὸ Γὶν καὶ τὸ Γιάνγκ.
Η ΖΗΛΕΙΑ » 60
Τὸ αἴσθημα ποὺ δηλητηριάζει τὴν ἀγάπη. Πῶς ἐκδηλώνεται στοὺς μικροὺς καὶ μεγάλους.
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ » 63
Ποιὲς ἀκρότητες παρουσιάζει ἡ ἐφετεινὴ μόδα.— Οἱ ἰδιοτροπίες της στὶς «ἀμπιγιὲ» τουαλέττες.— Ἐπεκτείνεται ἡ μόδα τῶν «τρουὰ-κάρ». — Ἰδιόρρυθμα καπέλλα καὶ κοριτσίστικα φορέματα.
ΤΗΝ ΠΛΟΥΤΙΣΑΝ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ » 78
Πῶς ἔγινε συγγραφέας ἡ Γκρέϊς Μετάλιους
ΕΙΧΕ ΧΑΣΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ » 81
Ἡ περίπτωσι τῆς Ἴλζα Κρέγκερ, ποὺ ἀναστάτωσε τὴν γερμανικὴ ἀστυνομία.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ Τῆς καρδιᾶς

ΤΟΥ ΞΑΝΑΔΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ...

Η ΛΙΖΕΤΑ Ραμεράς, νοσοκόμα στὴν κλινικὴ τοῦ διασημότερου γιατροῦ τῆς Βοριλίας, τοῦ καθηγητῆ Μαριάνο Καμπέρα, πῆγε ν' ἀνοίξη, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυπάη τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου. Κι' εἶδε μπροστά της δυὸ ἄντρες, ποὺ κουβαλοῦσαν στὰ χέρια ἕνα γλωμὸ νέο.

— Τὸν κύριο καθηγητή, γρήγορα! εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό. 'Ο φίλος μας ἀπὸ δῶ ἔχει ἄμεση ἀνάγκη ἀπὸ ἰατρικὴ ἐπέμβαση.

'Η φωνή του ἦταν ἀπειλητική. Κι' ἔγινε ἀκόμα περισσότερο σκληρή, ὅταν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι.

— Σιωπή! πρόσθεσε προστατικά. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτα, οὔτε νὰ μᾶς δῆ,ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς καὶ τὸ γιατρό.

'Η νοσοκόμα ἄφησε νὰ πέσουν οἱ τρεῖς ἄγνωστοι, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω τους καὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ χειρουργεῖο.

— 'Ο καθηγητὴς Καμπέρα δὲν εἶν' ἐδῶ, οὔτε κι' οἱ βοηθοί του, τοὺς εἶπε. Ρωτῆ δὲν πηγαίνατε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο σὲ κανένα νοσοκομεῖο;

— Γιατί... γιατὶ θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο γι αὐτὸν καὶ γιὰ μᾶς! 'Η ἀστυνομία θὰ χαιρότανε πολύ, ἂν μᾶς ἔβαζε στὸ χέρι..

— Α. εἴσαστε ἐπαναστάτες:...

— Ἄς ὑποθέσουμε... Τὸ πιὸ σπουδαῖο ὅμως τώρα εἶναι νὰ μᾶς βοηθήσετε, γιατὶ πολλὰ λόγια!

— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ; 'Ο γιατρὸς βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴν πόλι καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Οἱ δυὸ ἄντρες κάνανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὸν σώσουμε... 'Η πληγὴ τοῦ γοφιὰ ἀρχίζεται περιποίησι, γιὰ νὰ μπορέσουμε ὕστερα νὰ τὸν φυγαδεύσουμε... Καταλαβαίνετε;

'Η Λιζέτα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Αν δὲν πρόκειται γιὰ καιμιὰ σοβαρὴ ἐπέμβασι, εἶπε διστακτικά, θὰ μποροῦσα ἴσως ἐγώ... Ἔχω μεγάλη πεῖρα...

— Δοκιμάστε λοιπόν! Φτάνει μόνο νὰ κάνετε γρήγορα.

'Ο νέος σώπαινε, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, κι' ἔμενε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Οὔτε λέξι δὲν ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἦταν ὅμορφο παλληκάρι. Δὲ φαινόταν παραπάνω ἀπὸ 22 χρονῶν.

— Ξαπλῶστε τον πάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι καὶ βγάλτε του τὰ ροῦχα, διάταξε ἡ νοσοκόμα. Ποῦ εἶναι πληγωμένος:

— Στὸ στῆθος... 'Η σφαῖρα εἶναι μέσα..

— Θὰ δῶ ἂν μπορέσω νὰ τὴ βγάλω. Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ βάθος καὶ τὴ θέσι ποὺ βρίσκεται... εἶπε ἡ Λιζέτα.

Ἄναψε τὴ μεγάλη μεσιανὴ λάμπα. Τὰ πρόσωπά τους φωτίσθηκαν ἔντονα. 'Ο ἕνας ἄντρας κύτταξε τὸν ἄλλον. Ὕστερα οἱ ματιές τους πῆγαν ἀπ' τὸ νέο στὴ νοσοκόμα, ποὺ ἦταν πολὺ ὅμορφη.

— Εἶδες:... εἶπε σιγὰ ὁ ἕνας.

— Ναί... Περίεργο! ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Ἴσως νἄναι ἁπλὴ σύμπτωσι.

— 'Ο Ντιέγκο ὡστόσο μᾶς εἶχε πῆ πώς...

Τοὺς διέκοψε ἡ νοσοκόμα:

— Ἀδύνατο νὰ βγάλω τὴ σφαῖρα. Δὲ γίνεται, χωρὶς τὴν ἐπέμβασι γιατροῦ.

Καί, γιὰ πρώτη φορά, κύτταξε στὸ πρόσωπο τὸν τραυματία, κάτω ἀπ' τὸ δυνατὸ φῶς.

Ἔβγαλε τότε μιὰ κραυγή, γλώμιασε καὶ κρατήθηκε ἀπὸ κάπου γιὰ νὰ μὴν πέση χάμω.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ νέος; Πῶς λέγεται; Πέστε μου γοῦ γρήγορα! ψιθύρισε σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια της τὸ στῆθος της.

— Ντιέγκο..

— Τὸ παιδί μου!... Εἶναι τὸ παιδί μου! Τὸ ξαναβρίσκω, ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια... Μοῦ τὸ χαν πάρει.., τοὺς ἔλειψε ὁ πατέρας του, ὅταν γωρίσαμε...

Πραγματικά, τὰ πρόσωπα τῆς Λιζέτας καὶ τοῦ Ντιέγκο μοιάζουνε καταπληκτικὰ.

'Η νοσοκόμα ξαναβρῆκε ξαφνικὰ τὴν ψυχραιμία της. Θρίαμβευε ἡ μητέρα, μὲ τὴν ἀτσαλένια θέλησί της καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὰ χέρια της!

— Θὰ τὸν σώσω! Θέλω νὰ τὸ σώσω. ἐγώ, τὸ παιδί μου! 'Ο Θεὸς θὰ μὲ βοηθήση...

Πῆρε τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, τὰ παράταξε ὅπως ἔκανε πάντα ὁ γιατρός, ἐτοίμασε τὸ μπαμπάκι, τὶς γάζες.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ μεταχειρίζεται τὰ ἐργαλεῖα, ἤρεμα, μὲ τὴν ψυχραιμία ἐπιδεξιότητα ἑνὸς ἐπιστήμονος χειρούργου.

'Η σφαῖρα βγῆκε ἐπὶ τέλους. 'Ο νέος εἶχε σωθῆ.

Μὰ ἡ συγκίνησι τῆς Λιζέτας ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ σωριάστηκε λιπόθυμη. μόλις τελείωσε ἡ ἐγχείρησι...

★

Ὅταν συνῆλθε, οἱ δυὸ ἄντρες εἶχαν χαθῆ. ἀφίνοντας ἕνα χαρτὶ μέσα στὴ φούγτα της. Τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε:

«'Ο Ντιέγκο πληγώθηκε σὲ μιὰ σύρραξι μὲ τοὺς κυβερνητικούς. Κανένας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲν τὸν γνωρίζει προσωπικά. οὔτε καὶ ξέρουνε πῶς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες. ποὺ θέλουν νὰ τὸν ξεκάνουνε.

«'Ο πατέρας του πέθανε. 'Ο Ντιέγκο νόμιζε πὼς δὲν εἶχε πιὰ κανένα στὸν κόσμο. Νὰ ὅμως ποὺ ξαναβρῆκε τὴ μητέρα του, στὸ κατόφλι τοῦ θανάτου, κι' αὐτὴ τοῦ ἔδωσε γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ ζωή!».

'Η Λιζέτα πλησίασε τὸ νέο, τὸν κύτταξε τρυφερά, μ' ἕνα γαλάζιο ψηφιδωτὸ γαρᾶς. Λάμπανε ὅμορφα ἀπ' τὰ μάτια της.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ νέος ἀνασήκωσε τὰ βλέφαρά του. τὴν κύτταξε καὶ ψιθύρισε:

— Μητέρα!...

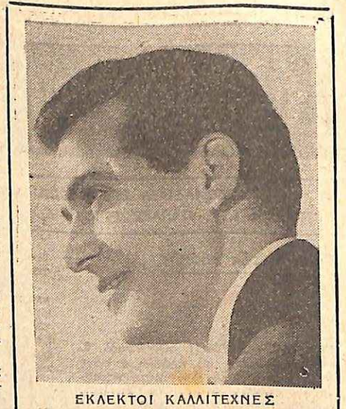

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

'Ο Γρηγόρης Σιμιτζῆς δὲν εἶναι μόνο ἕνας μαέστρος τῆς κιθάρας, ἀλλὰ καὶ ὁ συνθέτης πολλῶν ἑλληνικῶν καὶ λαϊκῶν τραγουδιῶν, ποὺ σημείωσαν σημαντικὴ κυκλοφοριακὴ ἐπιτυχία καὶ ποὺ ἀκοῦμε συχνὰ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. Μεταξὺ τῶν δεκάδων τραγουδιῶν του ἀναφέρομε μόνο μερικά, τὸ «Φίλε μὲ μὴ μὲ παιδεύεις» καὶ τὰ λαϊκὰ «Στερνή μου γνῶσι νὰ σ' εἶχα πρῶτα» καὶ «Ἐσὺ τὸ ξέρω θέχης» μὲ τὸ Ζαγοράτο καὶ τὴ Ρέα Κούρτις, ποὺ κυκλοφόρησαν ἤδη.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘΙΣΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Οἱ γυναῖκες, ποὺ ἐργάζονται καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία τὶς καταδικάζει σὲ μιὰ καθιστικὴ ζωή, ποὺ τὶς κάνει νὰ κινδυνεύουν νὰ παχύνουν καὶ νὰ χάσουν τὴν κομψή τους γραμμή, θὰ ἐνδυναμωθοῦν μὲ τὴν πληροφορία ποὺ θὰ τοὺς δώσουμε. Στὴν Ἀγγλία κατασκευάστηκε ἡ νέα αὐτὴ συσκευὴ μὲ πεντάλια, ἡ ὁποία μπορεῖ εὔκολα νὰ μετακινηθῆ καὶ ἐπιτρέπει στὴν ἐργαζομένη γυναίκα νὰ κάνη κάθε μέρα μιὰ γενικὴ γυμναστικὴ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, βοηθῶντας την νὰ διατηρήση τὴν εὐλυγισία της καὶ τὴν κομψὴ της σιλουέττα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πετεινὸς

Τοσοῦτον ἡ σαγήνη μου ἐσχάτως ἐπεδλήθη
καὶ τηλικαῦτα ὄρεπτα νῦν ἐκ τῶν θηλέων «Ζήθι!».
Ὥστε παγκοίνως ἔγωγε εὑρέας κι' ἐκτενῶς,
γέγονα μέγας Δον—Ζουὰν καὶ μέγας... πετεινός.
Τοὐτέστιν θλέπω τὰς γυνὰς τρόπαν τινὰ ὡς κόττας
καὶ συναγωνιζόμενος εἰς χάριν τοὺς Ἱππότας
ἀφ' ὑψηλοῦ ἐκύτταζον ἡ ἄλλως ἐκυαλάριζον
καὶ ἔστιν ὅτε μ' ἔξαρσιν ἠδέως... ἐκακάριζον.
Οὕτω προχθὲς περιτατῶν εἰς ρύμας ἑξοχώδεις
ὥσπερ ἀνὴρ βαρύγδουπος καὶ συναφῶς πομπώδης
εἶδον ὥσπερ ἀλέκτωρ δραμα περικαλλοὺς ἀτθίδος
κι' ὥσπερ ἀλ:τωρ ἔσπευσον ἐν ὄψει πουλακίδος.
Ἤγουν τὴν δίδα εὐθαρσὼς κι' ἐντέγνως δἰπλαρώσας
καὶ τὴν κομψὴν κορμάραν μου περὶ πολλοῦ κορδώσας.
— Ὦ! Πουλακίς! ἀνέκραξον μ' ἀνειπτων μεράκιον
ἐγὼ εἰμὶ ὁ πετεινὸς κι' ὑμεῖς... κοττοπουλάκιον!

Καὶ πρὸς ἐκείνην ἔδραμον (καὶ διάσιν
καὶ προδικάζων σίγουρον ἐρωτικώδη
μετὰ φωνῆς μελωδικῆς καὶ δὴ οὐρανο-
ὥσπερ ἀλέκτωρ ἔκραζον τετράκις: ἐκικι- (μήκου
πλὴν παῖδες, τὴν ὀμβρέλλαν τὴν ἀνή- (ρίκουουου!!».
καὶ τρὶς μοι τὴν κατήνεγκεν, (γειρεν ἡ μὶς.
καθ' ὃ ἡ θεία πουλακὶς τοιαῦτα δὲν χαμ- (μὲθ' ὁρμῆς
καί... «πρὸ τοῦ τέλους γέρο μου, μοὶ εἶ- (πάριζε
(πὲν μή, κακάριζε!».

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Οἱ ἐπιχειρηματίαι τῶν στοιχημάτων στὴν Ἀμερική, βρῆκαν μιὰ καινούργια πηγὴ εἰσοδημάτων. Χιλιάδες ἄνθρωποι στοιχηματίζουν κάθε μέρα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ πάη στὴ Σελήνη καὶ θὰ ἐπιστρέψη, μὲ ἄλλους, ποὺ ὑποστηρίζουν τὸ ἀντίθετο. Τὰ στοιχήματα ἀνέρχονται σὲ δεκάδες ἑκατομμυρίων, Ἀλλ' εἶναι ὅλα ὑπὸ προθεσμίαν. Γιατὶ τὸ ταξίδι στὴ Σελήνη, ἀδιάφορο ἂν μὲ ἐπιστροφὴ ἢ ὄχι, φαίνεται, ὅτι ἀργεῖ ἀκόμη.

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΝΙΓΜΟΥΣ

Πῶς συμβαίνουν τὰ τραγικὰ δυστυχήματα στὴ θάλασσα

ΚΑΘΕ μέρα πνίγεται ἕνας ἄνθρωπος. Τὶς γιορτὲς καὶ τὶς Κυριακές, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς αὐξάνει πολὺ ἐπικίνδυνα. Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις γίνεται ἡ σχετικὴ προανάκρισι. Βάσει τῶν καταθέσεων τῶν διαφόρων μαρτύρων, φωτίζονται οἱ λεπτομέρειες τῆς ἀνθρώπινης τραγωδίας. 'Η νεκροτομὴ κι' ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι ἀποκαλύπτουν τὰ αἴτια τοῦ δυστυχήματος.

Συνήθως φταίει ὁ ἴδιος ὁ μακαρίτης. Ἀρκετὲς φορὲς ἐπίσης φταίει ἡ ἄγνοια τῶν πλέον στοιχειωδῶν γνώσεων περὶ τοῦ πῶς μπορεῖ νὰ κολυμπάη ἀκίνδυνα ἕνας ἄνθρωπος.

Τὸ δρᾶμα ἀρχίζει πάντα ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό: Συνήθως, ὅταν πρόκειται νὰ γαροῦμε τὴ θάλασσα, ξεχνᾶμε τοὺς κινδύνους, ποὺ κρύβει καὶ τὰ ἀπρόοπτα, ποὺ μποροῦν νὰ παρουσιαστοῦν. Παίρνουμε τὴ θάλασσα σαν ἕνα πρᾶγμα, ποὺ τὸ ξέρουμε καλὰ καὶ ὅτι τίποτα δὲ μπορεῖ ν' ἀλλάξη τὴν κατάστασί του. Ὡστόσο, ἡ μόνη ποὺ ἔχει γίλιες μορφές, εἶναι ἡ θάλασσα. Κανένα ἄλλο στοιχεῖο τῆς φύσεως δὲ μᾶς ἐπεφύλαξε ποτὲ τόσες ἐκπλήξεις, ὅσο αὐτή. Ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα: 'Ο πρόσφατος δραματικὸς πνιγμὸς τοῦ ὑπαξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ. Ἂς τὸν ἀναφέρουμε:

'Ο ὑποκελευστὴς Π. Μουρτοπάλος, ἐτῶν 24, κατέβηκε στὸ Καλαμάκι γιὰ νὰ γαρῆ τὴ θάλασσα, τὸ μεσημέρι τῆς 25ης Αὐγούστου. Ἐκεῖ γνωρίσθηκε μὲ τὴ Μαρίνα Χαρινοῦ, ἐτῶν 23. Τῆς πρότεινε νὰ γαροῦν μαζὶ τὴ θάλασσα. 'Η νέα ἐπρόκειτο νὰ γυρίση στὸ σπίτι τῶν ἀφεντικῶν της καὶ εἶχε ἐνδυαισμούς. Τέλος, τὴν ἔπεισε νὰ κάνουν τοὐλάχιστον μιὰ βόλτα μὲ βάρκα. 'Η θάλασσα ἦταν λάδι. 'Ο ὑποκελευστὴς ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ δροσιστῆ. 'Η νέα ἀρνήθηκε καὶ πάλι νὰ τὸν ἀκολουθήση. Δὲν εἶχε ἴσως μαζὶ τὸ μαγιό της. Δὲ μποροῦσε νὰ κάνη μπάνιο. Ἔτσι ὁ Μουρτοπάλος βούτηξε στὴ θάλασσα κι' ἄφησε τὴ Μαρίνα Χαρινοῦ στὴ βάρκα. 'Η νέα δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ κουπί. Τὸ κακὸ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ συνοδοῦ της. Ἀλλωστε, ἦταν λάδι ἡ θάλασσα. Ἔτσι, βουτοῦσε στὸ νερὸ κι' ὕστερα ἀνέβαινε πάλι στὴ βάρκα καὶ πάλι ἔπεφτε στὸ νερό. Κι' ἡ βάρκα ὅλο καὶ τραβοῦσε πρὸς τὸ πέλαγος.

Ξαφνικά, ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ φουσκώνη. Ὁ ἄνεμος, ποὺ εἶχε σηκωθῆ τὴν τάραξε. Κι' ἔπειτα, ξαφνικά, ἔπιασε τὸ ἄγριο μελτέμι. Ἀλλαξε ἀμέσως τὸ ἤρεμο σκηνικό. Φουρτούνιασε τὸ πέλαγο. Χοροπήδησε καὶ δοκιμάστηκε σκληρὰ ἡ βάρκα:

— Τὰ κουπιά!... Πιάσε γρήγορα τὰ κουπιά!... φώναξε ἀνήσυχος ὁ Μουρτοπάλος στὴ γνωστή του. Κάνε μανούβρα καὶ φέρε τὴ βάρκα πρὸς τὸ μέρος μου..

Εἶχε κουραστῆ νὰ κολυμπάη. Κι' ὕστερα ἔβλεπε, ὅτι διέτρεχε κίνδυνο κι' ἡ γνωστή του ἔτσι ποὺ ἦταν ἀδούλητη στὴ βάρκα. Μὰ ἡ ἀπάντησις τῆς Χαρινοῦ τὸν ἔκανε νὰ τὰ χάση. 'Η νέα δὲν ἤξερε νὰ τραβήξη κουπί! Δὲν εἶχε ἰδέα πῶς μανουβράρεται μιὰ βάρκα. Ἀπὸ τὸ φόβο, ποὺ τὴν ἔπιασε, εἶχε σαστίσει καὶ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τὶς ὑποδείξεις τοῦ γνωστοῦ της.

Ἔτσι, ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ σκαμπανεβάζη στὸ νερὸ καὶ ν' ἀπομακρύνεται, μαζὶ μὲ τὴ Χαρινοῦ. Μάταια ἀγωνίσθηκε ὁ νέος νὰ τὴν πλησιάση. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς προσπάθειες, κατάλαβε τὸ μάταιο αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα. Σκέφτηκε, ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίση γιὰ τὴ ζωή του, νὰ βγῆ πρὸς τὰ βράχια μιᾶς ξέρας, ποὺ φαινόταν. Τὴ βάρκα θὰ ἦταν εὔκολο κατόπιν νὰ τὴ μαζέψουν.

Ἀλλοστε, ἡ νέα εἶχε φοβηθῆ καὶ καλοῦσε ἀπεγνωσμένα σὲ βοήθεια. Τὰ φουρτουνιασμένα κύματα μετέβαλαν αὐτὴν τὴν αἰσθηματικὴ περιπέτεια σὲ τραγωδία. Ἔπειτα ἀπὸ ὥρα, μερικοὶ ψαράδες μάζεψαν τὴ βάρκα καὶ τὴ νέα. Εἰδοποιήθηκε σχετικὰ τὸ Λιμεναρχεῖο. Ἀοιγισαν ἀναζητήσεις, γιὰ νὰ βροῦνε τὸν ὑπαξιωματικό, μήπως εἶχε γλυτώσει κι' εἶχε βγῆ σὲ κανένα ξερονῆσι. Ἔπειτα, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἀρχισαν πιὰ νὰ ψάχνουν γιὰ τὸ πτῶμα του. Τὸ ἀνεκάλυψε τέλος ἕνας ψαροντουφεκᾶς νὰ πλέη πρὸς τὴν παραλία τοῦ Καλαμακιοῦ καὶ νὰ τὸ δέρνουν τὰ κύματα.

Ἔτσι, γράφτηκε ὁ ἐπίλογος τῆς τραγωδίας. Δυὸ ἄνθρωποι συναντήθηκαν καὶ θέλησαν νὰ γαροῦν τὴν ὁμορφιὰ τῆς θάλασσας. Κανεὶς δὲ σώτησε τὸν ἄλλον ἂν εἶχε ἐξοικειωθῆ μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο. Ἡ Χαρινοῦ ἀκολούθησε τὸ Μουρτοπάλο στὴ βάρκα, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέα ἀπὸ κουπί, χωρὶς νὰ ξέρη ν' ἀντιμετωπίση ἕνα ἀπρόοπτο. Κι' ἐκεῖνος πάλι, ὅπως ἀναφέρθηκε, πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, εἶχε φάει καὶ τὸ στομάχι του, φυσικά, δὲν εἶχε ἀδειάσει ἀκόμη. Θὰ μποροῦσε μάλιστα νὰ τὸν κάνη νὰ πάθη συγκοπή. Κι' ἔτσι ἄδοξα τελείωσε τὶς μέρες του.

'Αλλὰ κι' ἡ Μαρίνα Χαρινοῦ δὲν εἶναι ἡ μόνη γυναίκα, ποὺ μπῆκε σὲ βάρκα, χωρὶς νὰ ξέρη νὰ πιάση τὰ κουπιά. Στὶς ἑκατὸ γυναῖκες, ποὺ κάνουν βαρκάδες, εἶναι ζήτημα ἂν ἡ

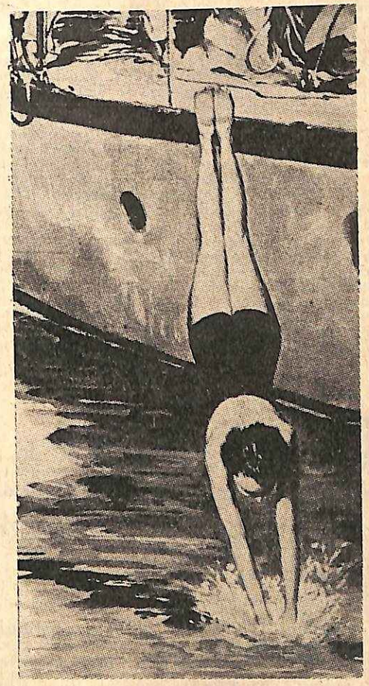

Θεαματικὴ εἶναι ἡ βουτιὰ αὐτῆς τῆς ὄμορφης λουομένης. Ἀλλ' ἡ νέα ἔχει λάβει ὅλες τὶς προφυλάξεις της;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Τὸ χρυσὸ χαλιόφρι δὲν κάνει καλύτερο τὸ ἄλογο.

— Μένε ἀπαθὴς στὶς καταδρομὲς τῆς τύχης, ὅπως ὁ βράχος μένει ἄφωνος στὴ λύσσα τῶν κυμάτων.

— Ἂν δὲν εἴχαμε ἐλαττώματα οἱ ἴδιοι, δὲν θὰ βρίσκαμε τόση εὐχαρίστησι γιὰ τὰ παρατηροῦμε στοὺς ἄλλους.

— Τὰ πλούτη ἂν πανε ὡς τὰ παιδιά, δὲν φτάνουν ὡς τὰ ἀγγόνια.

— Ὅποιος ἔχει τέσσερα καὶ ξοδεύει ἑφτά, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πορτοφόλι.

— Οἱ νέοι δὲν ἔχουν ὁποφέρει ἀρκετά, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παρηγορήσουν τοὺς δυστυχισμένους.

— Καλύτερα νὰ γεννηθῆ κανεὶς χωρὶς μύτη, παρὰ χωρὶς τύχη.

— Ἂν κανεὶς σὲ ξεγέλασε μιὰ φορά, ἔκανε ἄσχημα. Ἂν σὲ ξεγέλασε κι' ἄλλη, ἔκανε πολὺ καλά.

— Ἡ φρόνησι διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀρετὲς ὅσο καὶ ἡ ὅρασι ἀπὸ τὶς ἄλλες αἰσθήσεις.

— Ἡ μεγαλειτερη ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀσθένειες εἶναι ἡ ἀναιδεια.

— Δὲν εἶναι κακὸ τὸ νὰ πέφτη κανείς, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ σηκώνεται ὅταν πέφτη.

— Καὶ οἱ καλύτεροι ἄνθρωποι παρασύρονται μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὰ πάθη.

— Ἂν δὲν ἐπιθυμῆς πολλά, τὰ λίγα θὰ σοῦ φανοῦν πολλά.

μιὰ ξέρη κολύμπι καὶ γνωρίζη νὰ πιάνη τὰ κουπιά.

Ἂν ἡ Χαρινοῦ ἤξερε νὰ κωπηλατῆ, ἴσως θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸν πνιγμὸ τὸ γνωστό της. Ἂν ἐπίσης ἐκείνος ἤξερε τὴν πλήρη ἄγνοια τῆς Χαρινοῦ, ἴσως νὰ μὴ τὴν ἐγκατέλειπε ὁλομόναχη στὴ βάρκα. Μά, ὅταν πῆγαν νὰ γαροῦν τὴ θάλασσα, δὲν εἶχαν βάλει καλὸ στὸ νοῦ τους. Κι' αὐτὸ ἤρθε ἀπρόοπτα, χωρὶς νὰ τὸ φαντασθῆ κανεὶς τους.

★

'Η περίπτωσι αὐτὴ εἶναι τυπικὴ στὰ περισσότερα θαλάσσια δυστυχήματα. Κανεὶς δὲ σκέφτεται τὸν κίνδυνο κι' ὅτι ἡ θάλασσα παρουσιάζει ἕνα πλῆθος ἀπρόοπτα...

Πρίν, λοιπόν, μπῆτε μὲ τὴ συντροφιά σας σὲ μιὰ βάρκα γιὰ νὰ κάνετε ἕνα θαλάσσιο περίπατο, πληροφορηθῆτε τὰ ἑξῆς: Ποιοὶ ἀπὸ τὴ συντροφιὰ ξέρουν κολύμπι. Πόσοι γνωρίζουν κωπηλασία καὶ ποιὰ εἶναι ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας τους. Γιατὶ ἔτσι, σὲ περίπτωσι ἑνὸς ἀπροόπτου, θὰ μποροῦν νὰ τὸ ἀντιμετωπίσετε.

Ἄλλη χαρακτηριστικὴ περίπτωσι εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Πέντε φίλοι πῆραν ἕνα «κρὶς-κράφτ». γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Εἶχαν γαντζωθῆ πάνω του σὰν τὶς μύγες! 'Ο ὁδηγός του, γιὰ νὰ τοὺς κάνη νὰ λαχταρήσουν. τοῦ ἔδωσε γιὰ τ' ἀνοιχτά. Σὲ λίγο, τὸ μικρὸ σκαφάκι ἄρχισε νὰ παλεύη μὲ τὰ κύματα. 'Η ζωὴ τῶν νεαρῶν κινδύνευε. Κατὰ σύμπτωσι, σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, περγοῦσε μιὰ μικρὴ θαλαμηγός. Ἄκουσαν ἀπὸ αὐτὴν τὶς φωνὲς τῶν πέντε νέων. ποὺ ἀγωνιζόντουσαν νὰ κρατηθοῦν στὸ σκαφάκι καὶ τοὺς διέσωσαν. Τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ ἦταν, ὅτι μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἤξεραν κολύμπι κι' ἴσως θὰ ἔχαναν τόσο ἀσυλλόγιστα τὴ ζωή τους.

★

Τρίτη χαρακτηριστικὴ περίπτωσι συνέβη στὴ Βουνιαγμένη. Μιὰ συντροφιὰ νεαρῶν κατέβηκε στὰ μπάνια, γιὰ νὰ γαρῆ τὴ θάλασσα. Γύρισαν ὅμως στὰ σπίτια τους, ἀπὸ τοὺς πέντε, οἱ τέσσερις. Ὁ ἄλλος εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τί εἶχε γίνει. Στοὺς γονεῖς του δήλωσαν, ὅτι ὅλοι τὸν εἶδαν ἀκόμη στὴ θάλασσα. μά, ἐπειδὴ βιαζόντουσαν νὰ γυρίσουν στὴν Ἀθήνα, τὸν ἄφησαν μέσα στὸ νερό..

Γρήγορα ὅμως, ἀπὸ τὴν προανάκρισι, ποὺ ἔγινε, φανερώθηκε ἡ ἀλήθεια. Ὁ νέος, ποὺ ἐξαφανίσθηκε, καθόταν στὴν κουπαστὴ τῆς ἐξαφανίσθηκε, φόρεσαν τὰ μαγιό τους κι' ἀρχισαν νὰ παίζουν μὲ τὴ θάλασσα. Ἐπάνω, γάθηκαν κάτω μιὰ συνέχη γοήγορα. Ξαναβγῆκαν. φωνάζοντας βοήθεια καὶ ξαναγάθηκαν. Τοὺς ἄκουσαν οἱ κάτοικοι τοῦ γηαιοῦ καὶ οἰχτιρμὸν νὰ τοὺς γλυτώσουν. Τοὺς ἔβγαλαν μισοπεθαμένους. Τί εἶχαν πάθει; Τὰ νερά, ὅπως συμβαίνει στὶς περισσότερες βραχώδεις ἀκτές, ἦταν χρεμαστά. Δηλαδή, σ' ἐλάχιστα μέτρα ἀπὸ τὴν παραλία, εἶχαν ἀπότομα μεγάλο βάθος. Ἔτσι, τὴν ἔπαθαν γιὰ ἀπότομα οἱ ἐκδρομεῖς.

Γι' αὐτό, μὴν κολυμπᾶτε ποτὲ σὲ νερά, ποὺ δὲν ξέρετε τὸ βάθος τους καὶ τὴν ἰδιομορφία τῆς ἀκτῆς. Ἔγουν συμβῆ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄτης γνωσι πολλὰ καὶ φοβερὰ δυστυχήματα.

Ἂν, λοιπόν, οἱ λουόμενοι ἀκουγαν τὶς συμβουλές, ποὺ δίνουν οἱ λιμενικοί. ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχημάτων θὰ ἦταν ἐλάχιστος. Μὰ ὅλοι ξεροὶ νὰ κάνουν. μπροστὰ στὶς μεγάλα γαοὰ, ποὺ δίνει ἡ θάλασσα κι' ἡ ἀκρογιαλιά της. Κι' ἔτσι συμβαίνουν τὰ δυστυχήματα.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

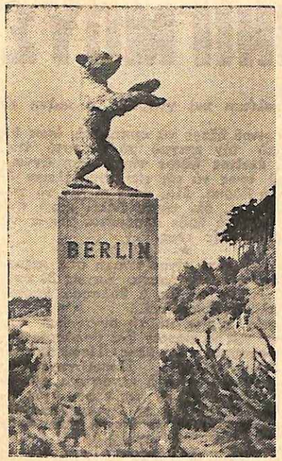

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΒΕΡΟΛΙΝΟ: ἀπειλὲς κι' ἐλπίδες

Οἱ δραματικὲς μεταπτώσεις τῆς ἱστορίας μιᾶς πόλεως

ΕΔΩ ΚΑΙ ΔΕΚΑΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1945, ὑψώθηκαν πάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς πρωτεύουσας τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, οἱ σημαῖες τῶν τεσσάρων συμμαχικῶν δυνάμεων: Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Μεγ. Βρετανίας, Γαλλίας καὶ Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Ἡ πόλις ποὺ προωριζότανε νὰ γίνῃ τὸ κέντρο τῆς ναζιστικῆς αὐτοκρατορίας, ἕνα ὑπέρλαμπρο κέντρο «γιὰ χίλια χρόνια, ὅπως ὡρύετο ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, εἶχε μεταβληθῆ σὲ σωρὸ ἐρειπίων.

Ὁμάδες φανατισμένων νεαρῶν, ποὺ ὁ μεγαλύτερος μόλις ἔφτανε τὰ 18, ἔδωσαν τὶς τελευταῖες αἱματηρὲς μάχες μὲ τοὺς Ρώσους, ποὺ προχωροῦσαν ἀκάθεκτοι.

Καὶ μετὰ τὶς κανονιές, τὸ μούγκρισμα τῶν τάνκς καὶ τὸ θόρυβο τῆς μάχης, μιὰ ξαφνικὴ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὴν ἐρειπωμένη πολιτεία...

Μιὰ πύρινη θάλασσα κυμάτιζε στὸ κέντρο τῆς πολιτείας. Χιλιάδες χιλιάδων ἀναμμένες δάδες ποὺ κρατοῦσε ἕνα τεράστιο συμπαγὲς πλῆθος ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο πυροφάνι πάνω στὰ μαῦρα κύματα τῆς θαλάσσης.

Ὁ δήμαρχος τοῦ Βερολίνου, ὁ Βίλλυ Μπράντ μιλοῦσε. Μάλον ψηλός, ξανθός, μὲ πολὺ μεγάλο μέτωπο, κυττάζει τὸ πλῆθος τῶν συμπατριωτῶν του, τὸ πλῆθος τῆς τραγικῆς αὐτῆς πόλεως, ποὺ φοβᾶται κι' ἐλπίζει, δραματικὸ σύμβολο ὅλων τῶν ἀντιθέσεων τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ φράσεις του μόλις ἀκούγονται καὶ τὸ πρόσωπό του, συνήθως χαμογελαστὸ κι' εὐχάριστο ἔχει πάρει τὴν ὄψι τῶν μεγάλων ἀποφάσεων.

ΛΟΓΙΑ

Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν Βερολινέζων μόλις τὸν ἀκούει, γιατὶ ξέρει ἐκ τῶν προτέρων τὰ λόγια ποὺ θὰ τονίσῃ ὁ δήμαρχός του: «Ἐλευθερία», «θ' ἀντισταθοῦμε», «οἱ σύμμαχοί μας». «ὁ ἐλεύθερος κόσμος».

Ἡ συμπαγὴς μάζα ποὺ εἶναι μαζεμένη στὴν πλατεία δὲν ἔχει ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ λόγια κι' ὡραίες ἐκφράσεις, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φραστικὲς ὑποσχέσεις καὶ βαρύγδουπες διαπιστώσεις.

Γιὰ τὰ δυόμισυ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, τὰ λόγια δὲν σημαίνουν πιὰ πολλὰ πράγματα. Καὶ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, κουνάει τοὺς ἀναμμένους δαυλούς του, μέσα στὴ νύχτα τῆς πόλεως, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ παρουσία, στὴ διεθνῆ κονίστρα ὅπου κρίνεται ἡ τύχη του.

Σὲ ἀπόστασι μόλις λίγων ἑκατοντάδων μέτρων οἱ φρουροὶ τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας καὶ ὁ σοβιετικὸς στρατὸς στέκουν πάνοπλοι.

Μιὰ μικρὴ νησίδα εἶναι τὸ Δυτικὸ Βερολίνο μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου. Μιὰ μικρὴ νησίδα ποὺ ἡ καρδιά της πάλλεται τώρα χτυπάει γρηγορα στοὺς ρυθμοὺς τοῦ ἀγῶνα.

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Ἡ ἱστορία τῆς κατοχῆς τοῦ Βερολίνου ἀπὸ τοὺς συμμάχους ἀρχίζει. Μιὰ ἰδιότυπη διοίκησι τῆς πόλεως καθιερώθηκε, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε συμφωνηθῆ, πρὶν ἕνα μῆνα στὴ διάσκεψι τοῦ Πότσνταμ. Σὲ τέσσερα τμήματα διαιρέθηκε ἡ ἄλλοτε ὑπερφίαλη πρωτεύουσα τῆς «Μεγάλης Γερμανίας».

Κάθε τμήματος τὴ διοίκησι ἀνέλαβε καὶ μιὰ συμμαχικὴ δύναμι μὲ τὸ στρατό της. Καὶ ἡ ἀρμοδιότητα, γιὰ τὸ σύνολο τῶν προβλημάτων τῆς πόλεως — καὶ τὰ προβλήματα ἦτανε τεράστια καὶ ἐπείγοντα — ἀνατέθηκε στοὺς τέσσερις στρατιωτικοὺς διοικητὰς —Ἀμερικανό, Ἄγγλο, Γάλλο καὶ Ρῶσο— στὴ λεγόμενη Κομματατούρα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς συμφωνίες τῶν τεσσάρων δυνάμεων προέβλεπε ὅτι μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης τῶν συμμάχων μὲ τὴ Γερμανία, θὰ ὑπῆρχε ἀπόλυτη ἐλευθερία ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ τοῦ Βερολίνου ποὺ βρίσκεται σὲ βάθος διακοσίων σχεδὸν χιλιομέτρων στὴ Σοβιετικὴ ζώνη κατοχῆς...

Ἡ συμφωνία προέβλεπε ἀκόμα τὴν ἐλεύθερη κυκλοφορία καὶ εἰς τὰ τέσσερα τμήματα τῆς πόλεως καὶ τῶν κατοίκων καὶ τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων...

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Γρήγορα ὅμως, στὴν ἐφαρμογὴ τῶν συμφωνιῶν, ἄρχισαν οἱ πρῶτες δυσκολίες ποὺ κατέληξαν σ' ἕνα δραματικὸ ἀδιέξοδο...

Ἡ βασικὴ πηγὴ τῆς δραματικῆς αὐτῆς ἐξελίξεως εἶναι τὸ ὅτι ἡ ἑνότητα τῆς Γερμανίας δὲν ἀποκαταστάθηκε. Γιατί, γιὰ τοὺς δυτικοὺς τούλάχιστον συμμάχους, ἡ κατοχὴ τοῦ Βερολίνου, ἦτανε ἕνα προσωρινὸ μέτρο, μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως μιᾶς ἑνιαίας Γερμανίας.

Γιὰ τὴ ρωσικὴ ὅμως πολιτικὴ ἡ ἀποκατάστασι μιᾶς ἑνωμένης Γερμανίας καὶ μάλιστα συμμάχου τῶν δυτικῶν δυνάμεων — μὲ τὶς ὁποῖες οἱ σχέσεις μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου γινόντουσαν ὅλο καὶ περισσότερο κρίσιμες — ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ παραμερισθῆ.

Καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτὴ γραμμὴ στὴν οὐσία της δὲν ἦτανε σοβιετική, γιατὶ ὁποιοδήποτε καὶ ἂν ἦτανε τὸ καθεστὼς τῆς Ρωσίας, τὴν ἴδια γραμμὴ θὰ ἀκολουθοῦσε, μὲ διαφορετικὲς μόνο μεθόδους καὶ ἔντασι.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι οἱ Ρῶσοι φοβοῦνται τοὺς Γερμανούς.

Καὶ γιὰ τὴ ρωσικὴ πολιτικὴ μιὰ καινούργια ἰσχυρὴ Γερμανία εἶναι πραγματικὸς ἐφιάλτης.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟΣ ΓΟΡΠΙΛΛΙΣΜΟΣ

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ ἄρχισε ὁ συστηματικὸς τορπιλλισμὸς τοῦ πολύπλοκου μηχανισμοῦ τῆς τετραμεροῦς κατοχῆς τῆς πόλεως.

Σιγὰ-σιγὰ οἱ Δυτικοὶ ἄρχισαν νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ ἀνάμιξι στὴ διοίκησι τοῦ Ἀνατολικοῦ τομέως τοῦ Βερολίνου.

Ἡ περίφημη τακτικὴ τοῦ σαλαμιοῦ, ὅπως τὴν εἶχε βαφτίσει ὁ Οὐγγρος σταλινικὸς ἡγέτης Ρακόζυ ἄρχιζε. Μιὰ τακτική, ποὺ σιγὰ-σιγὰ κόβει κι' ἄλλο ἕνα κομμάτι «σαλάμι τοῦ Βερολίνου», μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ μείνῃ ἀπολύτως τίποτα στοὺς Δυτικούς.

Στὴν τακτικὴ αὐτὴ ἡ Ρωσία ἔμεινε ἀπόλυτα πιστὴ μέχρι σήμερα. Μόνο ἡ ἔντασι καὶ ἡ μέθοδος ἀλλάζουν.

Ὁ Στάλιν προσπάθησε στὴν ἀρχὴ μὲ κάθε μέσον νὰ προσελκύσῃ τὸν γερμανικὸ λαό.

«Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ ἡ Γερμανία, πλάι-πλάι μποροῦν νὰ πραγματοποιήσουν μιὰ μεγάλη ἀποστολὴ στὴν Εὐρώπη. Ὁ σοβιετικὸς λαὸς καὶ ὁ γερμανικός, ποὺ τόσα ὑπέφεραν θὰ δώσουν στὸ μέλλον ἑνωμένοι...», ἐδήλωνε μὲ ἔμφασι ὁ Στάλιν.

Μιὰ ὁλόκληρη πολιτικὴ μὲ ἐπιμονή, μὲ σύστημα, μὲ ὑποσχέσεις στηρίχτηκε σ' αὐτὴ τὴ γραμμή, χωρὶς ὅμως νὰ σημειώσῃ θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀντιθέτως καὶ στὶς ἐκλογὲς καὶ στὴ Δυτικὴ Γερμανία, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀνατολική, ἀλλὰ στὴ γενικώτερη συμπεριφορὰ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, ἄρχισε νὰ διαγράφεται μιὰ σοβαρώτατη ἀντίθεσι πρὸς τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι.

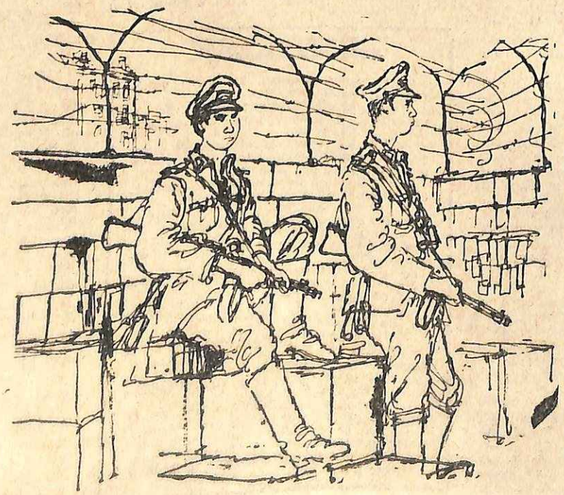

Ἀστυνομικοὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου: Πίσω ἀπὸ τὸ τεῖχος.

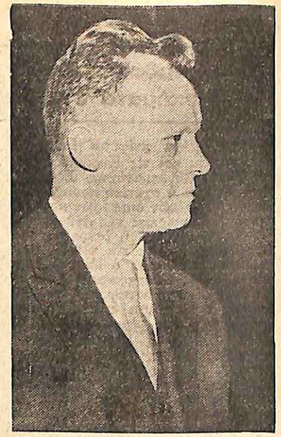

Ὁ δήμαρχος τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου Βίλλυ Μπράντ: Ἐμπιστοσύνη στοὺς συμμάχους...

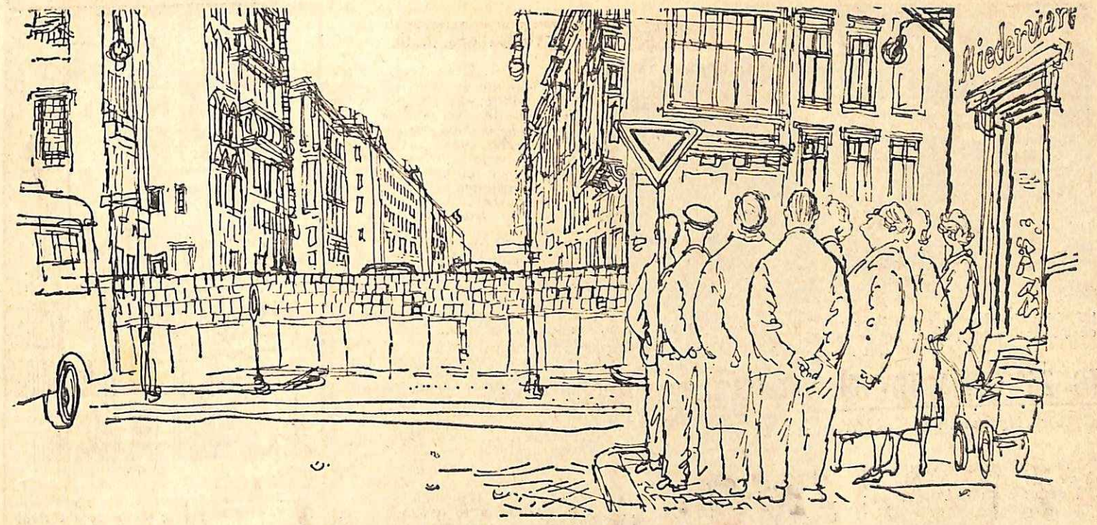

Τὸ τεῖχος ποὺ χωρίζει τὴν πόλι: Σύνορο δύο κόσμων...

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ 1948—49

Ἡ ρωσικὴ πολιτική, προσπάθησε μὲ κάθε μέσον νὰ ἀντιδράσῃ. Πρέπει ἄλλωστε νὰ ὑπογραμμιστῇ ὅτι οἱ ἀντιδράσεις τῆς Μόσχας στὸ πρόβλημα τοῦ Βερολίνου, ἐξαρτῶνται συχνὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς ἐξελίξεις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ ἀπὸ τὶς σχέσεις της μὲ τὰ ἄλλα κομμουνιστικὰ κράτη καὶ ἰδιαίτερα τὴ Λαϊκὴ Κίνα.

Γι' αὐτὸ μιὰ σχετικῶς ἤπια πολιτικὴ τὴ διαδέχεται σειρὰ διαίων μέτρων.

Ὁ Στάλιν, πιστὸς στὴν ἰδιοσυγκρασία του καὶ στὸ προσωπικό του πιστεύω, γιὰ τὴν ἐπίλυσι ὡρισμένων ζωτικῶν προβλημάτων, προσπάθησε μὲ κάθε μέσο νὰ ἐκβιάσῃ τὴν κατάστασι.

Ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ Βερολίνου τὸ χειμῶνα τοῦ 1948 καὶ 1949, ἀποτελεῖ ἕνα ὁλοκληρωτικὸ σταλινικὸ ἔργο.

Ὁ Ρῶσος στρατιωτικὸς διοικητὴς ἀποχώρησε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν τετραμερῆ ἐπιτροπή, ἀπὸ τὴν κομματατούρα, δηλώνοντας πρὸς τοὺς δυτικούς, ὅτι τερματίστηκε ἡ κοινὴ διακυβέρνησι τῆς πόλεως.

Τὰ ρωσικὰ στρατεύματα, διέκοψαν τὶς συγκοινωνίες τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου μὲ τὴ Δυτικὴ Γερμανία.

Οἱ τρεῖς συμμαχικοὶ τομεῖς τῆς πόλεως, βρέθηκαν τελείως ἀπομονωμένοι στὴν καρδιὰ τῆς σοβιετικῆς κατοχῆς.

Τὸ ἐπισιτιστικὸ πρόβλημα ἄρχισε ἀμέσως νὰ παρουσιάζεται ὀξύτατο καὶ τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο ἐτοιμαζόταν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία.

Τότε οἱ Ἀμερικανοὶ ὠργάνωσαν μιὰ ἀερογέφυρα μεταφορᾶς ἐφοδίων στὸ Βερολῖνο.

Μέρα καὶ νύχτα τὰ ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα, μὲ τεράστιες τεχνικὲς δυσχέρειες, μετέφεραν ἀπὸ τρόφιμα μέχρι κάρβουνο στοὺς δυτικοὺς τομεῖς τῆς πόλεως.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Βερολίνου, ἔδειξαν ἐπίσης μιὰ ἀξιοσημείωτη ψυχικὴ ἀντοχὴ κι' ἔτσι ὁ Στάλιν —ἐξαιρετικὰ ρεαλιστὴς ὅπως πάντοτε— ἀποφάσισε νὰ σταματήσῃ τὸν ἀποκλεισμό, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ ἐπιχείρησί του, ἀντιμετωπίζετο μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα.

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Τὴν ἴδια ὅμως πολιτικὴ — μὲ ἄλλα μέσα — ἀκολούθησε καὶ ὁ Κροῦστσεφ.

Τὸ 1955 ἡ Ρωσία παρεχώρησε μιὰ μονομερῆ ἀνεξαρτησία στὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία, ἐνῶ στὰ διάφορα προβλήματα τῆς πόλεως ἀκολουθεῖται πιστὰ ἡ μέθοδος τοῦ σαλαμιοῦ.

Ἀλλὰ ἡ ἐξέλιξι στὴ ζωὴ τοῦ Βερολίνου, δημιούργησε καὶ νέα προβλήματα γιὰ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι ὅπως ἄλλωστε καὶ γιὰ τοὺς δυτικοὺς συμμάχους.

Οἱ Δυτικοὶ τομεῖς τῆς πόλεως —κατὰ γενικὴ ὁμολογία— ἀναπτύχθηκαν ραγδαία καὶ σήμερα δίνουν μιὰ λαμπρὴ εἰκόνα, γεμάτη ζωὴ καὶ πραγματοποιήσεις, μιὰ εἰκόνα ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεσι μὲ τὴ μελαγχολία τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου. Κύματα προσφύγων περνοῦσαν συνεχῶς ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ στὸ Δυτικὸ Βερολῖνο, παρὰ τοὺς σχετικοὺς κινδύνους.

Πρὶν ἕνα χρόνο, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ὕψωσαν ἀνάμεσα στὸ Δυτικὸ καὶ Ἀνατολικὸ Βερολῖνο, ἕνα τεῖχος μὲ συρματόπλεγμα. Ἡ πόλις κοβότανε στὰ δύο. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνθρώπινα δράματα ἄρχισε...

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας Ἀντενάουερ σὲ μιὰ τον τελευταία ἐπίσκεψι στὸ Δυτικὸ Βερολίνο: Ἀνοικοδόμησις καὶ κίνδυνοι...

ΣΥΜΒΟΛΟ ΜΙΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Σὲ ἐποχὴ ποὺ τὰ σύνορα τῆς ἀνθρωπότητος ἁπλώνονται —καταπληκτικὴ ἐπίτευξι στὸ διάστημα— οἱ κάτοικοι τῆς ἴδιας πόλεως δὲ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν μεταξύ τους, οἰκογένειες χωρίζονται, ἄνθρωποι σκοτώνονται ἐνῶ προσπαθοῦν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τῆς πόλεως στὴν ἄλλη...

Τὸ Βερολῖνο ὑψώνεται σὲ σύμβολο τῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερο βαρόμετρο τῶν διεθνῶν ἐξελίξεων.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Στιούαρτ Γιοῦτελ μόλις εἶχε μιὰ συνάντησι μὲ τὸν Κροῦστσεφ. Καὶ νάντησι μὲ τὸν Κροῦστσεφ. Καὶ τὸ καλὰ πληροφορημένο διεθνὲς παρασκήνιο βεβαιώνει ὅτι ὁ Σοβιετικὸς ἡγέτης δήλωσε ἀπερίφραστα στὸν Ἀμερικανὸ συνομιλητή του «ὅτι τὸ Βερολῖνο τοῦ ἀνήκει καὶ ὅτι σὲ λίγο θὰ εἶναι τελείως δικό του».

Βέβαια ὁ Σοβιετικὸς ἡγέτης εἶναι ἀριστοτέχνης στὴν προπαγάνδα καὶ τὸν πόλεμο νεύρων... Ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἡ δήλωσί του σὲ ἐπίσημο Ἀμερικανὸ δὲν εἶναι τυχαία.

Ἡ κρίσιμη στιγμὴ πλησιάζει... Ἡ μάλλον μιὰ ἀκόμα κρίσιμη περίοδος γιὰ τὸ Βερολῖνο ἀρχισε. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βερολίνου ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ κατέχονται ἀπὸ τὸ δημιουργικό τους πυρετό. Ἀπὸ τὸ αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους, σὰν νὰ ἀντίκουν σ' ἕναν πατο, ποὺ ἡ τύχη του ρέξενο κόμπο, ποὺ ἡ τύχη του καθορίζεται ἀπὸ δυνάμεις, ἀπὸ μυστηριώδεις δυνάμεις, ποὺ ἀπὸ πάνω τους δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι.

Στὸ καφὲ Μπριστόλ, στὴν Κουρφούρστεντάμ, στὸ κέντρο τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, χαριτωμένες κοπέλλες μιλᾶνε γιὰ τὰ τελευταῖα φίλμ καὶ τὸν ἔρωτα... Οἱ βιτρίνες λαμπουν καὶ τ' αὐτοκίνητα ἔπηξαν στοὺς δρόμους.

Λίγο πιὸ ἐκεῖ ὅμως ὑψώνεται ἕνα γκριζόμαυρος τοῖχος μὲ συρματόπλεγμα...

Τὰ δυὸ πρόσωπα τοῦ Βερολίνου κυττάζουν μὲ ἀγωνία τὸ μέλλον τους.

ΕΠ. ΜΕΤ.

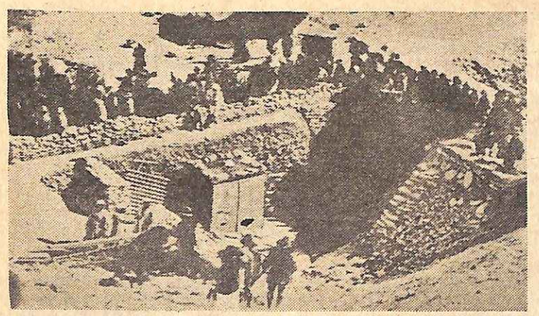

Ἡ ὑπογεία εἴσοδος τοῦ τάφου τοῦ Τουτανγαμών. Γιὰ νὰ ἔλθη σὲ φῶς, χρειάσθηκε νὰ μετακινηθοῦν χιλιάδες τόννοι ἀπὸ ἄμμο καὶ πέτρες.

ΤΟ 26ο ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ ΤΟΥΤΑΝΧΑΜΩΝ

Πρόκειται γιὰ σύμπτωσι ἢ γιὰ κατάρα;

ΤΑ θύματα τοῦ Φαραὼ Τουτανχαμὼν ἀνέρχονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ 26. Τὸ τελευταῖο στὴ σειρὰ εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος Κάρλετον Χόλλενμπικ, ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψι στὴν κοιλάδα τῶν Βασιλέων καὶ ἐσκόπευε νὰ γράψη ἕνα βιβλίο γιὰ τὸν Τουτανχαμών. Στὶς 2 Αὐγούστου βρέθηκε νεκρὸς στὸ σπίτι, στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρη ἀπὸ τί ἢ πῶς πέθανε.

Ὁ Τουτανχαμὼν ἀνῆκε στὴ 18η δυναστεία καὶ πέθανε νεώτατος, σὲ ἡλικία μόλις 19 χρόνων, πιθανὸν ἀπὸ φυματίωσι. Ἄφηνε πίσω του μιὰ σύζυγο, τὴν Ἀνκεσεναμών, ποὺ τὸν ἐλάτρευε. Αὐτὴ κατασκεύασε τὴν μεγαλοπρεπῆ πυραμίδα ὅπου τοποθετήθηκε ἡ σαρκοφάγος του καὶ συνεσώρευσε μέσα σ' αὐτὴν ὅλους τοὺς θησαυρούς του.

Τὸ πρῶτο θῦμα τοῦ Τουτανχαμὼν ἦταν ὁ λόρδος Κόρναβου, ποὺ εἶχε ὀργανώσει μιὰ ἀποστολὴ γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ τάφου του. Ὁ τάφος αὐτὸς βρισκόταν σ' ἀπόστασι μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὶς Θῆβες, τὴν παραμυθένια πολιτεία μὲ τὶς ἑκατὸ πύλες.

Ὁ λόρδος Κάρναβου καὶ ὁ συνεργάτης του Χόουαρντ Κάρτερ, ἔπειτα ἀπὸ προσπάθειες πολλῶν μηνῶν, ἀνοιξαν τὶς δυὸ πρῶτες πύλες, ποὺ ὡδηγοῦσαν στὰ ὑπόγεια τῆς πυραμίδος. Στὶς 17 Φεβρουαρίου 1923, τέλος, ἀνοιξαν καὶ τὴν τρίτη, ποὺ ἦταν καὶ ἡ τελευταία.

Ὁ φελλάχος ποὺ τοὺς συνώδευε κυριεύθηκε, ξαφνικά, ἀπὸ τρόμο κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ἀλλ' οἱ δύο Ἄγγλοι ἐξακολούθησαν νὰ προχωροῦν μέσα στὸ λαβύρινθο τῶν ὑπογείων στοῶν καὶ διαδρόμων. Ἔφτασαν, τέλος, στὴν αἴθουσα ὅπου βρισκόταν ἡ σαρκοφάγος. Ὁλόγυρα διακρίνονταν ἀκόμη τὰ ὑπολείμματα ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν ἀγριολούλουδων, ποὺ ἡ ἀπαρηγόρητη Ἀκκεσεναμὼν εἶχε ρίξει πάνω στὸ μαρμάρινο φέρετρο τοῦ πολυαγαπημένου συζύγου της πρὶν ἀπὸ 3000 τούλαχιστον χρόνια. Μιὰ ἐπιγραφή, ποὺ βρισκόταν σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τοίχους, ἔλεγε:

«Ὁ θάνατος θὰ ἀγγίξη μὲ τὰ φτερά του ὅποιον ταράξη τὸν ὕπνο τοῦ Φαραώ».

Ὁ Κάρναβου κι' ὁ Κάρτερ γέλασαν γι' αὐτὴ τὴν ἀπειλὴ καὶ συνέχισαν τὶς ἐρευνές τους.

Ἀλλά, μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, ὁ λόρδος Κάρναβου πέθανε. Ὁ θάνατός του ἀπεδόθη στὸ τσίμπημα ἑνὸς κουνουπιοῦ καὶ κανεὶς δὲν σκέφτηκε νὰ τὸν συσχετίση μὲ τὶς προειδοποιήσι ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸν τάφο τοῦ Φαραώ.

Προτοῦ περάσουν ἕξη μῆνες, ὅμως πέθανε ὑπὸ μυστηριώδεις συνθῆκες καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κάρναβου Ὤμπρεϋ Χέρμπερτ, ποὺ μετεῖχε ἐπίσης τῆς ἀποστολῆς. Ἤλθεν ἔπειτα ἡ σειρὰ ἑνὸς ἄλλου μέλους τῆς ἀποστολῆς, τοῦ καθηγητοῦ Λαφλέρ.

Ἄρχισε τότε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν κατάρα τοῦ Φαραώ...

Κι' ἡ κατάρα αὐτὴ ἐξακολούθησε νὰ δημιουργῆ καὶ ἄλλα θύματα.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ ἀρχαιολόγος Οὐάιτ, ποὺ διηύθυνε τὶς ἀνασκαφές, κρεμάσθηκε, ἀφήνοντας ἕνα σημείωμα, στὸ ὁποῖο ἔλεγε ὅτι ἐτερμάτισε τὴ ζωή του, γιατὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν κατάρα ποὺ βάραινε πάνω του.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πέθανε ὁ Ἀρτσιμπαλντ Ντούγκλας Ρήντ, ἕνας ἀκτινολόγος ποὺ εἶχε ραδιογραφήση τὴ μούμια, πρὶν ἀπὸ τὴ μεταφορά της στὸ μουσεῖο τοῦ Καΐρου.

Ἄλλα θύματα τοῦ Φαραὼ ἦταν ὁ Ντούγκλας Ντέρυ, ὁ Γκάρυ Νταίθης, ὁ δόκτωρ Μπρήστηντ, οἱ καθηγηταὶ Βίνλοκ, Γκάρντινερ καὶ Φουκάρ, οἱ ἐπιστήμονες Χάρκνες, Ἄστορ, Μπρυνιέρ, Κάλλεντερ, Λούκας, Μπέτελ, οἱ ἐρευνηταὶ Τζαὶη Γκούλντ, Τζὸελ Βόλφ, Ἄρτουρ Μαίης κλπ. Ὁ τελευταῖος τῆς μακρᾶς σειρᾶς εἶναι, ὅπως εἴπαμε, ὁ Κάρλετον Χόλλενμποκ. Ὅλοι πέθαναν μὲ βίαιο θάνατο ἢ ὑπὸ συνθῆκες ἀνεξήγητες καὶ μυστηριώδεις.

Πρόκειται γιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι; Ἢ ὁ θάνατος ὅλων αὐτῶν ὡς ἀνθρώπων ὀφείλεται στὴν παλιὰ κατάρα; Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ;

Ἀλλὰ δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ ἐπιστημονικὲς ἐξηγήσεις αὐτῶν τῶν μυστηριωδῶν θανάτων.

Ἔτσι, ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς Μπουλγκαρίνι διετύπωσε τὴ γνώμη ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐγνώριζαν τὸ ἄτομο καὶ τὶς ἐκπληκτικὲς ἰδιότητές του, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν πλεῖστες ἀποδείξεις. Δὲν ἀποκλείεται, λοιπόν, νὰ ἐρριχναν στὴν εἴσοδο τῶν τάφων τῶν βασιλέων των σκόνη οὐρανίου, ποὺ οἱ ἀκτινοβολίες της ἐπληξαν τοὺς συγχρόνους βεβηλωτὰς καὶ προκάλεσαν τὸ θάνατό τους.

Τὴν ἴδια γνώμη ὑποστήριζε καὶ ὁ ἀββᾶς ντὲ Τροά, ποὺ ἀσχολήθηκε ἐπὶ πολλὰ χρόνια μὲ τὴ μελέτη τῆς αἰγυπτιακῆς ἀρχο λογίας.

Ἕνας ἄλλος ἀρχαιολόγος ὁ δόκτωρ Βίλερ, ἀπὸ τὴ Ροδεσία, διετύπωσε μιὰ ἄλλη θεωρία. Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη του, ὁ θάνατος ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν ὀφείλεται σὲ καμμιὰ κατάρα, οὔτε εἶναι ἀποτέλεσμα ἀτομικῶν ἀκτινοβολιῶν. Ὑπάρχουν ἀναμφισβήτητα «θύματα τοῦ Φαραώ», παρατηρεῖ. Ἀλλ' ὁ θάνατός τους ὀφείλεται σὲ ἰστοπλάσμωσι, μιὰ ἀσθένεια ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα μικρόβιο, τοῦ ὁποίου φορεῖς εἶναι οἱ νυχτερίδες.

Ἡ θεωρία τοῦ δόκτορος Βίλερ, ὡστόσο, δὲν ἐξηγεῖ τοὺς βίαιους θανάτους πολλῶν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἀσχολήθηκαν μὲ τὸν Τουτανχαμών.

Ὁπωσδήποτε, ὅμως, κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅσοι ἐπεσκέφθησαν τοὺς τάφους τοῦ Φαραὼ δὲν εἶχαν διόλου καλὸ τέλος.

Ἔτσι, τὸ μυστήριο παραμένει ἀκέραιο. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ τὶς ἀνευρεθεῖσες ὡς σήμερα μούμιες δὲν φαίνεται ὅτι ἔχει κακοποιὸ ἐπίδρασι.

✪✪

ΤΟ «ΜΕΡ–29» ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΤΕΡΑΤΑ

Τὸ «Μὲρ-29», τὸ φάρμακο-θαῦμα κατὰ τῆς χοληστερόλης, ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν κατανάλωσι στὴ Γερμανία, λόγω τῶν δυσαρέστων ἐπακολούθων, ποὺ ἔχει ἡ χρῆσι του. Τὸ φάρμακο αὐτό, ὅμως, θὰ ἐξακολουθήση νὰ χρησιμοποιῆται στὸν ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια γιὰ τὴν παραγωγὴ πειραματικῶν τεράτων.

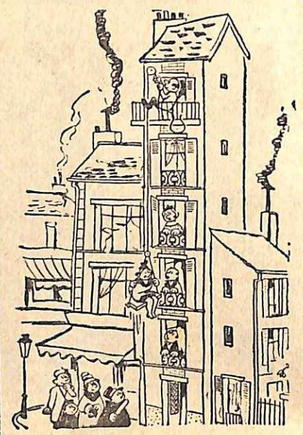

— Εὐτυχῶς, ποὺ ὁ ἄντρας μου ἔχει ἐφευρετικὸ μυαλό, ἀλλως στὸ πέμπτο πάτωμα χωρὶς ἀσανσὲρ θὰ ἦταν δοᾶμα!...

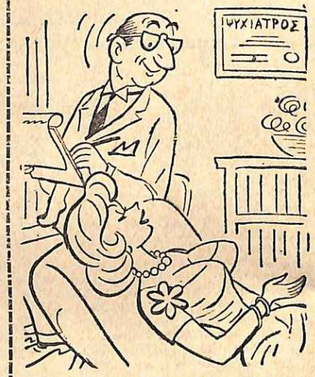

— Κατατρύγομαι ἀπὸ τὴν ἰδέα, γιατρέ, πῶς οἱ ἄντρες μὲ τρῶνε μὲ τὰ μάτια τους!

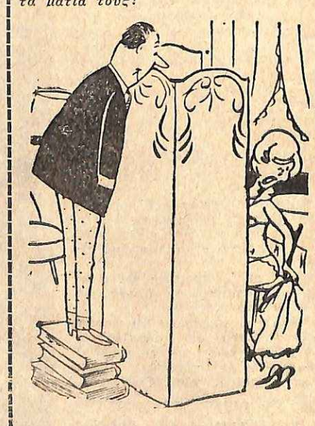

— Εἶναι κάτι βιβλία στὸ τραπέζι, Νίκο... Πάρτα νὰ περάσης τὴν ὥρα σου ὥσπου νὰ ντυθῶ!...

Ἡ προτομὴ τοῦ Φαραὼ Τουτανχαμών, ὅπως εἶναι σκαλιτσμένη πάνω στὴ σαρκοφάγο του, ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ μουσεῖο τοῦ Καΐρου. —

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τὸ εἰδυλλιακὸ νησὶ τῆς Ναυσικᾶς

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ ἑλληνικὰ νησιά, ἡ Κέρκυρα καὶ ἡ Ρόδος κατέχουν τὰ πρωτεῖα στὴν τουριστικὴ κίνησι. Σ' αὐτὸ συντελεῖ ἡ φυσικὴ ὁμορφιὰ τῶν δύο νησιῶν, μὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἦρθε νὰ συμπληρώση τὴ φύσι μὲ τουριστικὲς ἀνέσεις. Γιατὶ καὶ στὸ πεντάμορφο νησὶ τοῦ Ἰονίου βρίσκει κανεὶς σήμερα λαμπρὰ ξενοδοχεῖα καὶ ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ κάνη τὴ ζωὴ τοῦ ἐπισκέπτη εὐχάριστη. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ νησιὰ—οἱ προφυλακὲς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύσι — συγκεντρώνουν καὶ δικαίως τὸ διεθνῆ καὶ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμό.

Ἡ φύσις ἐπροίκισε τὴν Κέρκυρα μὲ ὅλες τὶς ὁμορφιές της, ὥστε νὰ τὴν κάνη ἕνα παραδεισιακὸ τόπο. Οἱ ἐναλλαγὲς τῶν ψηλῶν βουνῶν μὲ τὶς καταπράσινες κοιλάδες καὶ τοὺς ἀσημένιους ἀπὸ τὶς ἐληὲς κάμπους, οἱ εἰδυλλιακὲς πλαγιὲς ποὺ κατεβαίνουν ἀνθισμένες ὡς τὴ γαλάζια θάλασσα τοῦ Ἰονίου, οἱ βράχοι μὲ τὰ χίλια χρώματα καὶ τὶς φωτοσκιάσεις, ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν μιὰν ἀσύληπτη γοητεία στὸν ἐπισκέπτη ποὺ θὰ φθάση στὴν Κέρκυρα... Κάποια τέτοια γοητεία θὰ ἐνοιωσε καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ ὅταν ἀγόρασε τὸ κτῆμα τοῦ Βράϊλα, κοντὰ στὸ Γαστοῦρι, κι' ἔχτισε τὸ περίφημο ἀνάκτορά της, τὸ Ἀχίλλειο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὡραῖο ἀνάκτορο, ποὺ ἔγινε σὲ πομπηιανὸ ρυθμό, ἡ Ἐλισάβετ ἐφρόντισε νὰ τὸ περιθάλη μὲ ἕναν εὐρύτατο περίβολο, μὲ κήπους, τεχνητὲς λίμνες, πίδακες καὶ ἀγάλματα. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγάλματα ἦταν καὶ τοῦ «Θνήσκοντος Ἀχιλλέως», ἔργο τοῦ Βερολινέζου γλύπτου Χέρτερ. Ἀπὸ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο ὠνομάστηκε Ἀχίλλειο.

Σὲ ἰδιαίτερη περίοπτη θέσι ἡ ρωμαντικὴ αὐτοκράτειρα εἶχε στήσει σὲ φυσικὸ μέγεθος καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ ποιητὴ Ἑρρίκου Χάϊνε. Ὅταν μετὰ τὸ τραγικὸ θάνατο τῆς Ἐλισάβετ (1898) οἱ Ἀψβοῦργοι ζήτησαν νὰ πουλήσουν τὸ Ἀχίλλειο, βρῆκαν ἀγοραστὴ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμο Β'. (1907). Καὶ ὁ περιβόητος Κάϊζερ, ποὺ αἱματοκύλησε τὸν κόσμο μὲ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, πήγαινε τακαλοκαίρια στὰ ἀνάκτορα τῆς Κερκύρας. Ἡ πρώτη φυσικὴ ἔντολὴ ποὺ ἔδωκε, ὅταν ἔφθασε, ἦταν νὰ πετάξουν τὸ ἄγαλμα τοῦ Χάϊνε καὶ στὴ θέσι του νὰ στήσουν τὸν Ἀχιλλέα, κάνοντας "ἕνα ὀρειχάλκινο ὁμοίωμα ἀπὸ τὸ μαρμάρινο ἄγαλμα τοῦ Χέοτερ. Ἔτσι, ὁ φιλοπόλεμος Γουλιέλμος, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ βλέπη δύο ὁμοια ἀγάλματα τοῦ ἥρωα τοῦ πολέμου!... Καὶ γιὰ νὰ μὴ ξεχνᾶ καὶ τὸ στρατοκράτη, ἀκόμη καὶ στὴν εἰδυλλιακὴ ἔξοχὴ τῆς Κερκύρας, εἶχε στήσει ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνί... μιὰ σέλλα ἀλόγου. Καθάλα στὴ σέλλα αὐτὴ δεχόταν στὸ γραφεῖο του ὅσους τοῦ ζητοῦσαν ἀκρόασι!... Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐνδιαφερόντων ποὺ ἔβλεπε ἄλλοτε ὁ ἐπισκέπτης στὸ Ἀχίλλειο ἦταν καὶ ἡ περίφημη σέλλα τοῦ Γουλιέλμου. Τώρα τὸ ὡραῖο ἀνάκτορο πρόκειται νὰ γίνη χαρτοπαικτικὸ καζίνο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ἀχίλλειο, ἡ Κέρκυρα παρουσιάζει καὶ πολλὰ ἄλλα ἀξιοθέατα. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ πανάρχαιο λιμάνι τῶν Φαιάκων καὶ τὸ ἀκρογιάλι τῆς Ναυσικᾶς κοντὰ στὴ Γαρίτσα, ὡς τὶς ἑλληνικὲς ἀρχαιότητες ποὺ ἔφεραν σὲ φῶς οἱ ἀνασκαφές, τὰ ρωμαϊκὰ λουτρὰ τοῦ Νέρωνος, τὰ ὑπολείμματα τῶν βυζαντινῶν καὶ τῶν βενετσιάνικων κάστρων, καθὼς καὶ τὰ παλιὰ ἀρχοντικὰ ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν πολιτεία καὶ στὶς ἐξοχές. Ἐπιβλητικὴ ὑψώνεται καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ πολιούχου τοῦ νησιοῦ καὶ θαυματουργοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, τοῦ ὁποίου διατηρεῖται καὶ τὸ ἱερὸ λείψανο.

Ἀτυχῶς πολλὰ ἀπὸ τὰ μνημεῖα καὶ τὰ κτίρια τῆς Κερκύρας ἐπαθαν μεγάλες καταστροφὲς ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμοὺς στὸν τελευταῖο πόλεμο. Ἂν ὅμως οἱ βάρβαροι χάλασαν τὰ μνημεῖα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἱστορίας ὡστόσο δὲ μπόρεσαν ν' ἀλλοξουν τίποτε, οὔτε ἀπὸ τὴ γραφικότητα τοῦ νησιοῦ.

Ἡ ὁμορφιὰ τῆς Κερκύρας ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ πανευτυχισμένη καὶ μακαρία χώρα τῶν Φαιάκων εἶχε δεχθῆ τὸν ποτλυμήχανο Ὀδυσσέα. Οἱ κάτοικοί της ἀγαποῦσαν τὴ μουσικὴ καὶ τὴ θάλασσα. Ποῦ ὅμως βρισκόταν ἡ πόλις τοῦ Ἀλκινόου, ὅπου ἡ Ναυσικᾶ ὡδήγησε τὸν Ὀδυσσέα, δὲ μπόρεσαν ὡς σήμερα νὰ προσδιορίσουν οἱ ἀρχαιολόγοι. Ἀπεναντίας ξέρουμε τὴ θέσι τῆς ἀρχαίας Κέρκυρας τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἦταν στὴν περιοχὴ ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ Μὸν Ρεπὸ ὡς τὴν Ἀνάληψι, τὸν Ἅγιο Ἡλία καὶ τὸ Κανόνι. Ξέρουμε ἀκόμη πὼς ἡ ἀρχαία Κέρκυρα, ποὺ ἦταν πέρασμα ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύσι, εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη δύναμι καὶ πλοῦτο στὰ ἱστορικὰ χρόνια. Πενήντα τριήρεις εἶχαν στείλει οἱ

Μιὰ θαυμασία τοποθεσία τῆς Κερκύρας. Ἡ πολυθούλητη Παλιοκαστρίτσα ὅπου ὡς γνωστὸν ψαεύονται οἱ περίφημοι ἀστακοί της. Ἄνω τοῦ ὄρμου ὁ δρόμος ποὺ φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα ὁδηγεῖ εἰς τὴν μονὴν τῆς Παναγίας τῆς Παλαιοκαστρίτσης. Εἰς τὸ βάθος τὸ ὀπέραντον Ἰόνιον πέλαγος.

γνωστὴ σήμερα στοὺς ξένους. Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ Βυζαντίου ἡ Κορυφὴ στάθηκε κοντὰ στοὺς αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, φρουρὸς καὶ ἐμπόδιο στοὺς κατακτητὲς ποὺ ξεχύνονταν ἀπὸ τὴ Δύσι ἐναντίον τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας.

Μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Βυζαντίου ἡ Κέρκυρα δέχτηκε, ἐπὶ τρεῖς αἰῶνες, τὴ βενετσιάνικη δουλεία. Ἀπὸ τότε ἔγινε καὶ πρωτεύουσα τῶν Ἰονίων Νήσων. Δυὸ φορὲς οἱ Τοῦρκοι ἐπεχείρησαν νὰ πάρουν τὸ νησὶ ἀπὸ τοὺς Βενετσιάνους, τὴ μία στὰ 1513 καὶ τὴν ἄλλη στὰ 1716. Στὴν πρώτη πολιορκία λιγοστοὶ ἦσαν οἱ στρατιῶτες ποὺ κρατοῦσαν τὸ κάστρο καὶ μεγάλος ὁ τουρκικὸς στρατὸς ποὺ τὸ πολιορκοῦσε. Οἱ Κερκυραῖοι ὠπλίστηκαν πρόχειρα καὶ βοήθησαν στὴν ἄμυνα ἐναντίον τῶν ἀπίστων. Ἀλλ' ὁ ἀγῶνας ἦταν ἄνισος καὶ ἡ πολιτεία ἑτοιμη νὰ παραδοθῆ στοὺς Τούρκους. Καὶ τότε, ἀναφέρει ἡ παράδοσις, φάνηκε στὶς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ποὺ μὲ ὡπλισμένους καὶ ἄοπλους Κερκυραίους κυνήγησε τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ λύσουν τὴν πολιορκία καὶ νὰ ξαναμπαρκάρουν στὰ πλοῖα, ἀφίνοντας ἤσυχο τὸ νησί.

Ἐπὶ Βενετοκρατίας ἔγινε καὶ ἡ περιτείχισις τῆς Κερκύρας (1577—1588) καὶ συμπληρώθηκαν παλαιότερα τὰ κάστρα τῆς μὲ τὰ ὑλικὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας. Μετὰ τοὺς Βενετσιάνους, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνα, ἡ Κέρκυρα δέχτηκε τὴν «προστασία» τῶν Ρώσων, τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἄγγλων, ὥσπου ἐνώθηκε μὲ τὴν Ἑλλάδα (1864), μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα νησιὰ τοῦ Ἰονίου. Οἱ Ἄγγλοι φεύγοντας ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καταστρέψαν τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὴν παληὰ περιτείχησί της καὶ ἀπὸ τὰ κάστρα της. Ὅσα ἀπέμειναν ἀπὸ αὐτὰ δίνουν καὶ τώρα μιὰ ξέχωρη γοητεία στὴν πολιτεία.

Ἀνάμεσα σὲ τόσους κατακτητὲς καὶ στὸ διάστημα τόσων αἰώνων, ὁ Κερκυραϊκὸς λαὸς κράτησε ψηλὰ τὴν ἑλληνικότητά του. Οὔτε ἡ βία τοῦ ξένου, οὔτε τὸ μεγαλεῖο τῆς πανίσχυρης ἐνετικῆς δημοκρατίας καὶ κατόπι τῆς βρετανικῆς αὐτοκρατορίας, δὲ μπόρεσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ ξεχάση τὸ ἐθνισμό του, τὴ θρησκεία του τὴ γλῶσσα του. Στὴν Κέρκυρα ἡ πρώτη Ἀκαδημία, ποὺ ὑπορεῖ νὰ χαρακτηριστῆ σὰν πρῶτο ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο.

Στὰ γράμματα, στὴν πολιτικὴ καὶ στὴν τέχνη, ἐπιφανεῖς Κερκυραῖοι ἔτιμησαν ὄχι μόνο τὸ νησί τους ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τοὺς ἄλλα καὶ αὐτοὺς τὰ ὀνόματα ἔχουν ξεπεράσει τὰ ἑλληνικὰ σύνορα. Ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ Μουστοξύδης, ὁ Καποδίστριας, ὁ Μαρκορᾶς, ὁ Πολυλᾶς, ὁ Μάντζαρος, ὁ Μαβίλης, ὁ Νικόλαος Πολίτης, παίρνουν ἐξαιρετικὴ θέσι ἀπὸ τοὺς διαλεχτοὺς Ἕλληνες τῶν νεώτερων χρόνων. Ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ Κερκυραϊκὸς λαὸς μὲ τὸ φιλόξενο πνεῦμα του καὶ τὴν εὐγένειά του, κάνει ἀκόμη πιὸ εὐχάριστη τὴ διαμονὴ τοῦ ξένου στὸ εἰδυλλιακὸ αὐτὸ νησί.

Ὑπάρχει κοντὰ στὴν πόλι τῆς Κερκύρας μιὰ πανάρχαιη πηγή, τὸ Καβδάκι, ὅπου ὁ Ἰάσων ἔκανε τοὺς γάμους του μὲ τὴ Μήδεια. Ἡ παράδοσι λέγει πὼς ὅποιος ξέπιη τὸ νερὸ τῆς βεν ξαναγυρίζει στὸν τόπο του. Μένει γιὰ πάντα στὴν Κέρκυρα ἐρωτευμένος μὲ τὶς ὁμορφιές της.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΕΙΑ, ποὺ χαρακτήριζε τὶς νέες τῶν περασμένων γενεῶν, ὀφειλετο κυρίως στὸ ὅτι οἱ εὐκαιρίες γιὰ νὰ γνωρισθοῦν μὲ ἄνδρες, ἦσαν πολὺ περιορισμένες. Ἔτσι, ἔβλεπαν τὸν ἄνδρα, ποὺ τύχαινε νὰ συναντησουν, ἢ ποὺ τοὺς παρουσίαζαν οἱ γονεῖς τους σὰ σταλμένο ἀπὸ τὴ μοῖρα. Καὶ εἶχαν ἀπόλυτα δίκιο. Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν σὰ θεῖο δῶρο. Ἡ εὐαίσθητη καρδιὰ τους τὶς ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσουν πολὺ γοήγορα. Πολλὲς φορές, μάλιστα, ἔπεφταν σὰν κεραυνόπληκτες. Δὲν πρόφθαιναν νὰ ἐξετάσουν τὰ προτερήματα ἢ τὰ ἐλαττώματά του. Καὶ δὲ μποροῦσαν νὰ κάμουν συγκρίσεις. Ἡ ζωή τους κυλοῦσε μέσα σ' ἕνα πολὺ στενὸ περιβάλλον, ὅπου ἐκινοῦντο πάντα τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ οἱ ἀλλαγὲς ἢ οἱ ἐκπλήξεις ἦσαν σπανιώτατες.

Ἀλλὰ μὲ τὴ σημερινὴ νέα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ζῆ ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες σὰν ἴση μὲ ἴσους. Τοὺς συναντᾶ σὲ κάθε της βῆμα. Ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ τοὺς συναναστραφῆ, νὰ κουβεντιάση μαζί τους, νὰ πάη στὸν κινηματογράφο, νὰ τοὺς δεχθῆ στὸ σπίτι της ἢ νὰ πάη στὸ δικό τους, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῆ. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ τοὺς παρακολουθήση σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τους, ἀπὸ τὶς πιὸ ἀσήμαντες ὡς τὶς πιὸ σοβαρές. Ἔτσι, εἶναι σὲ θέσι νὰ τοὺς κρίνη, γιὰ νὰ μπορέση, ὅταν ἔλθη ἡ στιγμή, νὰ διαλέξη ἀνάμεσά τους ἐκεῖνον ποὺ τῆς ταιριάζει περισσότερο.

Ἀλλ' ἡ νέα, ποὺ εἶναι τόσο λογικὴ σ' ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα, δὲν κρίνει συνήθως ὅταν πρόκειται γιὰ τὸν ἔρωτα. Προτιμάει νὰ ἐμπιστεύεται στὸ ἔνστικτό της ποὺ τὸ νομίζει ἀλάνθαστο. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν εἶναι πάντοτε. Καὶ νὰ γιὰ ποιὸ λόγο: Αὐτὸ τὸ ἔνστικτο δὲν εἶναι μιὰ ἀνεξάρτητη λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ της. Πηγάζει, τοὐναντίον, ἀπὸ τὰ κατάβαθα τοῦ εἶναι της. Κι' εἶναι φορτωμένο ἀπὸ ἕνα σωρὸ προλήψεις, ἐπιπόλαιες κρίσεις, ἐφήμερες ἐντυπώσεις, ποὺ ἐξελίχθησαν σὲ βιώματα, διαστρεβλωμένες ἰδέες κλπ. Ἂν περνοῦσε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ κόσκινο τοῦ λογικοῦ, ἴσως δὲ θὰ ἀπέμενε τίποτα. Ἀλλ' ἀποφεύγει αὐτὸ τὸ ξεκαθάρισμα. Καὶ παραμένεται ἀπὸ τὸ ἔνστικτο, ποὺ δὲν εἶναι πάντοτε ὁ καλύτερος σύμβουλος.

Ἔτσι, λαθεύεται συχνὰ στὴν κρίσι της γιὰ τοὺς ἄνδρες.

Ὑπάρχουν πλεῖστες περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ κρίσις μιᾶς νέας γιὰ τοὺς ἄνδρες, εἶναι σφαλερή. Δυσκολεύεται π. χ. νὰ ξεχωρίση τὸ δυνατὸ ἄνδρα ἀπὸ τὸν ἀδύνατο, τὸν καλὸ ἀπὸ τὸν κακό, τὸν ἐπιπόλαιο ἀπὸ τὸ σοβαρό, τὸν αὐθόρμητο ἀπὸ τὸν ἀσυνείδητο κλπ., γιατὶ οἱ κρίσεις της στηρίζονται πάντα σὲ μεριὲς ἐπιφανειακὲς ἐντυπώσεις ἢ σὲ διάφορα «ταμποῦ», ποὺ ἔχουν κατασταλάξει μέσα στὸ μυαλό της.

Θὰ προσπαθήσωμε ν' ἀναφέρωμε ἐδῶ τὶς σημαντικώτερες καὶ τὶς πιὸ συνηθισμένες ἀπ' αὐτὲς τὶς πλάνες.

Κι' ἂς μιλήσωμε, ποῶτα-ποῶτα, γιὰ τὸν καλὸ ἄνδρα. Ποιὰ νέα δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ βοῆ στὸ δρόμο της ἕνα καλὸν ἄνδρα; Ἐπειδή, ὅμως, δὲν ἔχει ξεκαθαρίσει μέσα στὸ μυαλό της τὴν ἀκριβῆ σημασία αὐτῆς τῆς λέξεως, μπεδεύει συχνὰ τὸν καλὸ μὲ τὸν ἀδύνατο. Ἀλλ' ὁ ἀδύνατος ἄνδρας δὲν εἶναι ἀπαραιτήτως καὶ καλός. Ἡ ἀδυναμία, τοὐναντίον, εἶναι μιὰ ἰδιότητα ποὺ δὲν ταιριάζει στὸν ἄνδρα. Νὰ γιατὶ αὐτὸ τὸ μπέρδεμα εἶναι ἐπικίνδυνο.

Ἔτσι μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ἡ φιλία τους μετεβλήθη σὲ ἀγάπη.

Μὴ μπερδεύετε

ΤΟΝ «ΑΔΥΝΑΤΟ» ΜΕ ΤΟΝ «ΚΑΛΟ»

Μιὰ νέα θ' ἀναγνωρίση εὔκολα τὸν ἀδύνατο ἄνδρα ἀπὸ τὸ ὅτι δὲ νιώθει πὼς εἶναι ἀσφαλισμένη κοντά του. Τῆς λείπει τὸ αἴσθημα τῆς ἀνδρικῆς προστασίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχει τόσο μεγάλη ἀνάγκη. Ἂν, μπαίνοντας σ' ἕνα κέντρο, τύχη νὰ τὴν κυττάξουν μερικοὶ νέοι, ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ, ὁ συνοδός της θὰ θελήση νὰ φύγουν ἀμέσως ἢ θὰ γίνη νευρικὸς ἢ θὰ βυθισθῆ στὴ σιωπὴ καὶ θὰ τῆς χαλάση τὴ βραδυά.

Μὴ σπεύδετε νὰ τὸν δικαιολογήσετε σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, λέγοντας πὼς σᾶς ζηλεύει. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ὀφείλεται σὲ ζήλεια, στάσι του δὲν ὀφείλεται σὲ ζήλεια, ἀλλὰ σὲ ἀδυναμία. Ὁ δυνατὸς ἄνδρας δὲν ἐνοχλεῖται ποτὲ ἀπὸ τὴν παρουσία ἄλλου καὶ μὲ τὸ βλέμμα καταβολικὰ τοὺς ἐνδεχόμενους ἀνταγωνιστὲς του, κάνοντάς τους νὰ ἐπιπάλους του. καταλάβουν πὼς ξέρει καὶ πὼς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ προστατεύσῃ τὸ ἀγαθό του. Τὸ νὰ τὰ βάζη μαζί σας, ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι σᾶς κυτάζουν, εἶναι ἔνδειξις ἀδυναμίας. Σᾶς ἀγαπάει ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμι νὰ τὸ φωνάξῃ μπροστὰ σὲ ὅλους.

Θὰ καταλάβετε ἀκόμη τὸν ἀδύνατο ἄνδρα καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικό. Εἶναι πάντοτε ἀναποφάσιστος. Ὅταν συίγετε, δὲν ξέρει ποτὲ ποῦ πρέπει νὰ σᾶς πάη καὶ κάνει ἕνα σωρὸ σχέδια, ὅσπου... νὰ πάρετε σεῖς τὴν ἀποφασι. Γιατὶ ὁ ἴδιος εἶναι ἀνίκανος νὰ τὸ κάμη... Ἀλλ' ἂς συνεννοούμεθα. Τὸ ὅτι ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ἔχη πρωτοβουλία καὶ νὰ ξέρη πάντοτε τί θέλει, δὲ σημαίνει καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ λογαριάζη καθόλου τὶς δικές σας ἐπιθυμίες. Ἐννοοῦμε ἐδῶ τὴν παθολογικὴ ἐκείνη ἔλλειψι ἀποφασιστικότητος, ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς βαθύτερης ἀδυναμίας.

Ὁ ἀδύνατος ἄνδρας δὲν εἶναι ποτὲ ὁ καταστητής, ποὺ καταλαμβάνει ἐξ ἐφόδου τὸ φρούριο. Δὲ μπορεῖ, λοιπόν, νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐπικίνδυνος. Κι' ὡστόσο, ἔχει συχνὸ ἐπιτυχίες ἀνάμεσα στὶς νέες.

Ἀλλὰ πῶς γίνεται αὐτό;

Ἡ ἀδυναμία του, ἁπλούστατα, τοῦ ἀνοίγει τὸ δρόμο. Οἱ νέες δὲν τὸν θεωροῦν ἐπικίνδυνο καὶ δὲν τὸν ἀποφεύγουν, ὅπως γίνεται μὲ ἄλλους, ποὺ ἡ τόλμη τὴ δίναμι νὰ γεν τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμι νὰ τοὺς προκαλεῖ μιὰ ἐνστικτώδη ἀ-

μυνα. Τὸν δέχονται, λοιπόν, κοντά τους καὶ ἐκτιμοῦν τὴ φιλία του. Γιατὶ εἶναι ἕνας καλὸς φίλος, διαλλακτικός, ἐχέμυθος καὶ πάντοτε πρόθυμος. Δὲ θὰ στενοχωρήση ποτὲ τὴ νέα ποὺ βρίσκεται κοντά του. Οὔτε χάν τὴν φλερτάρει. Καὶ ξέρει νὰ ἀκούη τὶς ἐξομολογήσεις της... Ἔτσι, μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν οὔτε αὐτὸς, οὔτε ἐκείνη, ἡ φιλία τους μεταβάλλεται σὲ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη αὐτή, βέβαια, δὲν εἶναι ποτὲ φλογερή. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε εἶναι μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν κουράζει, ἀκριβῶς γιατὶ τῆς λείπουν οἱ ἐξάψεις. Κυλάει, τοὐναντίον, τόσο ἤρεμα, ποὺ καταντάει ἀνεπαίσθητη. Ἡ νέα δὲν κατορθώνει νὰ τὴν ξεχωρίση ἀπὸ τὴν προηγούμενη φιλία κι' αὐτὸ τὸ μικτὸ αἴσθημα τῆς φαίνεται προτιμότερο ἀπὸ ἕνα βίαιο πάθος.

Μὲ τὸν ἀδύνατο ἄνδρα ἡ ἀγάπη ἢ ἐκφυλίζεται βαθμιαία ἢ καταλήγει σὲ γάμο.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, πρόκειται γιὰ ἕναν ἀργὸ μαρασμό. Ὁ ἀδύνατος ἄνδρας δὲ δημιουργεῖ βίαιες σκηνές, οὔτε θὰ ἔγη ποτὲ τὸ θάρρος νὰ πῆ σὲ μιὰ νέα πὼς ἔπαψε νὰ τὴν ἀγαπάη. Ἀφίνει τὰ πράγματα νὰ τσαδοῦν τὸ δρόμο τους, περιμένοντας τὴ λύσι ἀπὸ τὸ γοόνο, ἀπὸ ἕνα τυχαῖο περιστατικό, ἀπὸ μιὰ κάποια ἀπρόβλεπτη ἀφορμή.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μολονότι δὲν εἶναι πρόθυμος στὸ γάμο, παραισύρεται εὔκολα σ' αὐτόν, γιατὶ τοῦ λείπει ἡ δύναμι τῆς ἀντιστάσεως. Ἀρχεῖ, βέβαια, ἡ νέα νὰ ξέρη νὰ τοῦ βάλη αὐτὴ τὴν ἰδέα στὸ μυαλὸ καὶ νὰ τὸν κάμη νὰ τὴ χωνέψη.

Ὁ ἀδύνατος ἄνδρας εἶναι καλὸς σύζυγος: Ἐξαρτᾶται... Ὁπωσδήποτε δὲν εἶναι ἐνοχλητικὸς καὶ συνηθίζει πολὺ εὔκολα στὴ ρουτίνα τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Οἱ ἀντιδράσεις του δὲν εἶναι ποτὲ βίαιες. Ἐκτὸς ὅταν ἀποφασίζη νὰ παραστήση τὸ... δυνατό.

Μὴ φαντασθῆτε, ὅτι ὁ ἀδύνατος ἄνδρας εἶναι ἀσθενικὸς στὴν ἐμφάνισι, μὲ γαλανὰ μάτια καὶ μὲ τὸ γαμήγελο στὰ χείλη. Μπορεῖ, τοὐναντίον, νὰ εἶναι γίγας στὴν ἐμφάνισι, νὰ ἔχη μαλλιαρὸ στῆθος καὶ σκληρὴ ἔκφρασι. Γιὰ νὰ σᾶς ταλάβετε τὸν πραγματικὸ τον χαρακτῆρα. πρέπει νὰ τοῦ βγάλετε τὴ μάσκα, ποὺ ἔχει στὸ πρόσωπο. Μὴν παρασύρεσθε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς καλωσύνης. Ἡ καλωσύνη ὑπάρχει καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχη στὸν ἄνδρα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὴν μπερδεύετε μὲ τὴν ἀδυναμία... Ἐκτὸς ἂν εἶσαστε βέβαιη, πὼς ἔχετε ἀρκετὴ δύναμι, νὰ ἀναπληρώσετε ἐκείνη ποὺ λείπει ἀπ' αὐτόν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Φυλαχθῆτε ἀπὸ τοὺς «ἁπλαζές».

✪✪

ΑΡΩΜΑΤΑ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Ὁ Ἀμερικανὸς βιομήχανος Τζωρτζ Ρόμπσον ἐπενόησε μιὰ καινούργια κατηγορία ἀρωμάτων ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴ μονοτονία τῶν συνηθισμένων καὶ ποὺ προσαρμόζονται ἀπόλυτα μὲ τὸ περιβάλλον. Μὲ τὰ ἀρώματα αὐτά, δίνει π.χ. τὴν ὀσμὴ τοῦ πεύκου σ' ἕνα ἀγροτικὸ σαλόνι ἢ τὴν ὀσμὴ τοῦ δέρματος στὶς πολυθρόνες, ποὺ εἶναι σκεπασμένες μὲ πλαστικὲς ἀπομιμήσεις. Προσπαθεῖ τώρα νὰ ἐπινοήση τὴν ἰδιαίτερη ὀσμὴ ἑνὸς παλιοῦ ἀγγλικοῦ πύργου. «Πρέπει νὰ βρῶ κάτι ἀνάμεσα στὴν ὀσμὴ τῆς μούχλας, τοῦ παλιοῦ δέρματος καὶ τῶν σκονισμένων παρατεσμάτων, ποὺ θὰ ἱκανοποίηση τὴ ματσιοδοξία τῶν συμπατριωτῶν μου», εἶπε. Τὰ ἀρώματα τοῦ Ρόμπσον γίνονται ἀνάρπαστα.

ΦΤΕΡΩΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ἕνα γραφεῖο ἀντιγράφων καὶ μεταφράσεων προσλαμβάνεται ὡς δακτυλογράφος μιὰ ὁμορφη κοπέλλα, ἡ Λιάνα Καμπίνη, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὶς γυμνασιακὲς σπουδές της. Στὸ γραφεῖο αὐτὸ ἐργάζονται κι' ἄλλα ἕξη κορίτσια. Ἡ Λιάνα Καμπίνη, γνωρίζεται στὸ γραφεῖο μ' ἕνα νέο δικηγόρο, τὸν Ντίνο Σατρᾶ, ποὺ τῆς κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Δὲν ἀργεῖ γιὰ τὴ Λιάνα νὰ αἰσθανθῆ τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ ἔρωτα γιὰ τὸν Ντίνο. Μὰ καὶ τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ γραφείου, δὲν μένουν ἐντελῶς ἀσυγκίνητα ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιδέσεις τῶν πελατῶν τους. Αὐτὴ ποὺ ξεχώριζε κάπως σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν πελατῶν τοῦ γραφείου, πρὸς τὰ κορίτσια ἦταν ἡ Λούση. Μὲ κανένα τρόπο δὲν δεχόταν νὰ ὑποχωρήση στὶς ἐρωτικὲς προτάσεις διαφόρων πελατῶν της. Γιατί, ὅμως, αὐτό. Ἁπλούστατα, ἡ Λούση τάχα φτιάζει μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ γραφείου, τὸν Θανάση Παντοπουλο, που ἦταν παντρεμένος μὲ μιὰ ὁμορφη γυναίκα, τὴ Λιλίκα. Ἕνα βράδυ, ἡ Λιλίκα πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός της μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸν πάρη μαζί της γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἀδελφὴ της ποὺ γιόρταζε τὴν ἐπιτυχία τοῦ γιοῦ της στὴ σχολὴ Δοκίμων. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Παντόπουλος προσπαθοῦσε νὰ πείση τὴ γυναίκα του ὅτι δὲν ἦταν τοση ἀνάγκη στὴ γιορτὴ νὰ παρευρεθῆ κι' αὐτός, μπαίνει μέσα στὸ γραφεῖο του ἡ Λούση μὲ κάτι ἔγγραφα δῆθεν γιὰ ὑπογραφή. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ Λιλίκα ἔκανε παρατήρησι στὴν κορούλα της γιὰ κάποια μικροσταξιὰ της, ἡ Λούση βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ὑπενθυμίση στ' αὐτὶ τοῦ προϊστημένου της, ὅτι ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ τὸν ἐβλεπε ἔξω ὅπως ἄλλωστε εἶχαν μείνει σύμφωνοι.

5ον

— Ὄχι, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ! Πάντα γυρίζω ἀμέσως σπίτι μου...

Γέλασε ὁ ἄντρας.

— Ἐλᾶτε δά! Μὴ φέρεστε σὰν νἄσαστε καμμιὰ μαθητριούλα. Ἐργαζόμενη κοπέλλα, δὲν πιστεύω νὰ μὴν εἶστε τόσο δὰ χειραφετημένη;

Τὰ μάτια του ἦταν παράξενα. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν τὴ δύναμι νὰ διαβάζουν βαθειὰ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ μάτια του τὴν ἀναστάτωσαν.

Χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί της, ἀντὶ νὰ πάρη τὸ δρόμο πρὸς τὴ Νεάπολι, ἔστριψε τὸ αὐτοκίνητο πρὸς τὸ Σύνταγμα. Πέρασε ἔπειτα ἀπὸ τὸ Ζάππειο, μπῆκε στὴ Λεωφόρο Συγγρού

— Ποῦ πᾶμε; τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα ἀνήσυχη.

— Στὸ Φάληρο.

— Τέτοια ὥρα; εἶπε ἡ Λιάνα τρομαγμένη.

— Τί ὥρα; γέλασε αὐτός. Ἀκόμη εἶναι νωρίς. Μὴ κυττᾶτε ποὺ μίκραιναν οἱ ἡμέρες.

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ... σοβαρά. δὲν πρέπει ν' ἀργήσω!

— Ποιός σᾶς εἶπε ὅτι θ' ἀργήσετε; Μιὰ βολτίτσα, ν' ἀνασάνετε λιγάκι καὶ θὰ γυρίσουμε. Φαντάζομαι τὴν κούρασί σας. Μιὰ μέρα γραφομηχανῆς, κουράζει, τὸ ξέρω.

Δὲν τοῦφερε πιὰ ἀντίρρησι. Ἦταν ὁ τόνος τῆς φωνῆς του; Ἦταν ἡ φυσικότητα στὸ ὕφος του; Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ἡ κοπέλλα, πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν φυσικά, πὼς δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῆ τίποτε τὸ παράξενο στὴν πρότασί του νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ νυχτερινὸ περίπατο. Ναί... ἦταν κουρασμένη, ἔπρεπε νὰ πάρη λίγον ἀέρα. Καὶ δὲν ἦταν κακὸ νὰ κάνη μιὰ βόλτα μ' ἕνα πελάτη. Ἐξ ἄλλου,δὲν ἦταν κανένας τρελλὸς νεαρούλης. Ὁ Στέφανος Λυβίδης φαινοταν σοβαρὸς ἄνθρωπος... Γιατὶ δὲ μπορεῖ ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος νὰ προτείνη μιὰ βόλτα σὲ μιὰ μικρὴ κοπέλλα, ποὺ σκοτώνεται ὅλη μέρα στὴ γραφομηχανή;

Ἔφτασαν στὸ Φάληρο κι' ὁ Στέφανος σταμάτησε τὸ ἀμάξι ἔξω ἀπὸ ἕνα κέντρο:

— Ἐλᾶτε...

— Ὄχι! ἀποκρίθηκε μὲ φόβο ἡ Λιάνα. Νὰ μὴ κατεβοῦμε...

— Ἐλᾶτε, λοιπόν! εἶπε ἐκεῖνος ἐπιτακτικά. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ σᾶς κεράσω κάτι.

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ... δὲν εἶναι δυνατόν...

— Οὔτε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν θὰ κάνουμε, τὴ διαβεβαίωσε αὐτός. Οὔτε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας... Ἴσα-ἴσα, νὰ ἐγκαινιάσουμε τὴ γνωριμία μας.

Σὰν μαγνητισμένη κατέβηκε ἀπ' τὸ ἀμάξι ἡ κοπέλλα, τὸν ἀκολούθησε στὸ κέντρο. Ὁ Λυδίδης παρήγγειλε ψάρι. Οὔτε καὶ τὴν ρώτησε. Ἔπειτα, τὴν κύτταξε γελαστὸς τριδοντας τὰ χέρια του:

— Ἔ, ὡραῖα δὲν εἴμαστε ἐδῶ; Μιὰ χαρά...

— Μὰ θ' ἀργήσω. εἶπε στενοχωρημένη ἡ κοπέλλα.

— Ἐλᾶτε τώρα. Μὴν εἴσαστε γκρινιάρα! Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ δίνη στὸν ἑαυτό του ἀδεια καμμιὰ φορά... Ἐλᾶτε... πέστε ὅτι μὰ συμβαίνει καὶ «μπουκάλα» ἢ μικρὴ νὰ τοὺς ἀφίνη, καὶ ἀντὶ νὰ δοῦν... «ὸ θόνη», τὸ... «παν!» παίρνουν ἐκείνοι

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς ὀθόνης τοὺς πιστούς, ποὺ συχνὰ τοὺς βλέπεις μέσ' στὴν αἴθουσα παστούς, εἶναι κι' ἄλλοι περιοδικοὶ πολίτες, ποὺ μὲ κρύο ἢ μὲ μπόρα, βλέπουν τὶς φωτογραφίες καὶ περνοῦν κι' αὐτοὶ τὴν....ὥρα!

*

Τὶς «ἀφῆσες» τους κυττάζουν τὶς ὑπερπροκλητικές, εἴτε τὶς φωτογραφίες τὶς... γυμνὲς καὶ θελκτικὲς καὶ παρ' ὅλο ποὺ τὰ κρῦα, τὸν χειμῶνα, πλευριτώνουν, ἀπ' τὴν λαύρα τους ἐκεῖνοι κοκκινίζουν καί... φουντώνουν!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Στοὺς χαζεύοντας πολίτες καὶ πολλοὺς κομψοὺς δανδῆδες πρέπει, ἐπίσης, νὰ προσθέσῃς ποὺ ἀπ' ἔξω πιάνουν θέσεις, γιατὶ ἔχουν οἱ καημένοι ραντεβοὺ μὲ κάποια νέα, ποὺ ἀντὶ νἀρθῆ στὶς ἕξη καταφθάνει στὶς... ἑννέα! Μὰ συμβαίνει καὶ «μπουκάλα» ἡ μικρὴ νὰ τοὺς ἀφίνη ἡ μικρὴ νὰ τοὺς ἀφίνη, καὶ ἀντὶ νὰ δοῦν... «ὸ θόνη», τὸ... «παν!» παίρνουν ἐκείνοι

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Πάντως, δίχως φυσαρίες συνωστίζονται τὰ πλήθη καὶ χωρὶς πολλὰ λίμα, ἔξω ἀπὸ τὰ σινεμά κι' οἱ διαστάσεις ποὺ ζητᾶνε σὲ δουλειὲς νὰ πᾶνε ἐγκαίρως, θηματίζουν οἱ καημένοι διαρκῶς ἀπὸ... τὸ ἕνα μέρος. Καὶ μπροστὰ γιὰ νὰ πραδήσουν, ἢ ἀντίκρυ νὰ βρεθοῦν, τὸν... «παρζάν» νὰ μιμηθοῦν!

Διὰ τὸ πιστόν:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

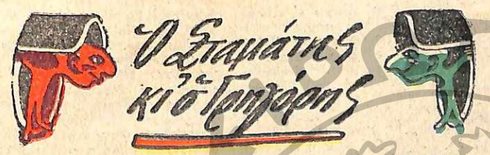

('Ο Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν ..)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Ξανανοίγουνε τὶς πόρτες τὰ κλειστὰ τὰ σινεμὰ καὶ μπροστὰ τους ξαναλέπεις ταβαντοῦρι κι' ἀτραμῦ, γιατὶ οἱ πλεῖστοι Ἀθηναῖοι ἐννοοῦν, ἀγαπητέ, νὰ στερεοῦνται καὶ τὸν...ἄρτον μὰ τὸ...θέαμα ποτέ!

*

Ὅλοι οἱ κινηματογράφοι «πιένες» ἔχουν ἐπιμόνως, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ἀνοίγουν, ὡς τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος. καὶ τὰ πεζοδρόμιά τους φτάνουν πάντα στὸ σημεῖον νὰ θυμίζουν τὴν ταινία «Μάχη τῶν... πεζοδρομίων»!

«ροτάφους, σὰν νάθελαν νὰ διαφεύσουν τὸ τεντωμένο του δέρμα.

— Εἶσαστε σαράντα, τὸν ρώτησε.

— Τριαντανεννιά! τὴ διώρθωσε αὐτός. Παράξενο ὅμως πῶς μαντέψατε. Ἄλλοι μὲ κάνουν τριανταπεντάρη.

— Γιατί δὲν μείνατε στὴ Θεσσαλονίκη; τὸν ρώτησε εὐγενικά, γιὰ νὰ πῆ κι' αὐτὴ κάτι.

Κούνησε αὐτὸς τὸ κεφάλι του:

— Νὰ σᾶς πῶ... Σκέφτηκα ὅτι μὲ συμφέρει περισσότερο νὰ κάνω καρριέρα στὴν Ἀθήνα, παρὰ στὴ Θεσσαλονίκη. Σκέφτηκα ὅτι ἀφοῦ μοιραία αὐτὸ θὰ γινόταν κάποια μέρα, καλύτερα τώρα ποὺ εἶμαι ἀκόμα νέος... Νὰ σᾶς πῶ, ἡ Ἀθήνα μὲ γοητεύει. Εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν πόλι.. καὶ μὲ... καὶ μὲ σᾶς.

Τὰ πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό του χαμόγελο. Κι' ἡ Λιάνα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη γρήγορα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τῆς ἔκαναν ἐξομολόγησι... Ἦταν ὅμως ἀλήθεια ἐξομολόγησι αὐτή;

Τὸ ὕφος τοῦ Στέφανου ἦταν ἐλαφρό, παιχνιδιάρικο. Τὰ πράσινα μάτια του γελοῦσαν, τὰ καλογραμμένα του χείλη λὲς καὶ τὴ χάϊδευαν.

— Μήπως εἴσαστε ἀρραβωνιασμένη; τὴ ρώτησε ξαφνικά.

Κούνησε αὐτὴ διστακτικὰ τὸ κεφάλι της. Κατάλαβε αὐτὸς τὸ διστασμό της, καὶ τὴ ρώτησε πάλι:

— Ἐρωτευμένη ὅμως; Σίγουρα... "Ε; Δὲ γίνεται...

Δίστασε πάλι ἡ κοπέλλα. Ἔπειτα γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια της:

— Μιὰ νέα κοπέλλα εἶναι πάντα ἐρωτευμένη, πρόφερε μὲ ὕφος παιχνιδιάρικο ὁ Στέφανος! Εἶναι ἡ φυσιολογική κατάστασι... Φτάνει νὰ μὴ τὰ παίρνη τὰ πράγματα πολὺ σοβαρά.

Γύρισε, τὸν κύτταξε ἔξυπνα:

— Καὶ πότε πρέπει νὰ τὰ παίρνη σοβαρά;

— Ὅταν καταλάβη ὅτι πρόκειται γιὰ ἕναν ἄντρα σοβαρό, ποὺ δὲ θέλει νὰ περάση μόνο τὴν ὥρα του μαζί της... Καὶ γιὰ νὰ εἶναι ἔτσι σοβαρὸς ἕνας ἄνδρας, πρέπει νάχη καὶ λίγες ἀγρύπνες τρίχες στὸ κεφάλι.

Τὸ γκαστρόνι τους ἔφερε τὸ ψάρι... Τότε κατάλαβε ἡ Λιάνα πὼς πεινοῦσε.

Μπροστὰ στὰ μεγάλα μπαρμπούνια, ποὺ μοσχοβολοῦσαν ρομπουμπέα, ἐνοιωσε ξαφνικὰ παδομημένα. Ἐνοιωσε πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ράξενα πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ καταλάβαινε, κάτι ἀπὸ τὴ «μεγάλη ζωή».

Θυμήθηκε ξαφνικὰ τὰ λόγια τῆς Σόφης:

— Θέλω νὰ ξελασπώσω. Νὰ ξελασπώσω μὲ κάθε τρόπο!...

Δὲν τάνοιωθε ὡς τώρα αὐτὰ τὰ λόγια. Τάκουγε μηχανικά, δὲν τὰ ἔμπαιναν στὴν καρδιά της. Τώρα ὅμως στὸ ἀραῖο κέντρο, μπροστὰ στὴν ἀκριβὴ μερίδα, κατάλαβε πὼς ὑπάρχει κι' ἕνας κόσμος ἄγνωστος γι' αὐτήν. "Ἕνας κόσμος ποὺ μπορεῖ νὰ φάη χωρὶς νὰ κάνη μαθηματικοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ νὰ διασκεδάση χωρὶς τύψεις.

"Ἀρχισε νὰ τρώη μὲ ὄρεξι. Ὁ Στέφανος παρήγγειλε καὶ κρασί.

Τὴν παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον ποὺ τρωγε.

Ὅταν τέλειωσαν τὸ φαγητό, τὴ ρώτησε, ἔτσι μὲ τὸ ἀνάλαφρο παιχνιδιάρικο ὕφος του:

— Ἔχετε πατέρα, μητέρα, ἀδέρφια;

Τοῦ εἶπε δυὸ λόγια γιὰ τὴν οἰκογένειά της ἡ κοπέλλα. Τοῦ μίλησε προπάντων θερμὰ γιὰ τὸ ἄρρωστο ἀδερφάκι της. Αὐτὸς ἔδειξε ἐνδιαφέρον.

— Μά, θἄπρεπε κανεὶς νὰ κάνη τὸ πᾶν γι' αὐτὸ τὸ παιδάκι. Ἀλήθεια, θἄπρεπε νὰ βρεθῆ τρόπος νὰ τὸ στείλη κανεὶς στὴν Ἀμερική.

Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας ἡ Λιάνα.

— Μὲ τί λεφτά;

— Μὰ... νὰ βρεθοῦνε λεφτά. Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον! πρόφερε αὐτὸς μὲ ὕφος σίγουρο. Φτάνει νἄχη κανεὶς μερικὰ μέσα... κι' ὅλα γίνονται... Ἀλήθεια ὅμως, θὰ ἦταν νομίζετε καλὸ γιὰ τὸ ἀδερφάκι σας νὰ πήγαινε στὴν Ἀμερική;

— Θὰ ἦταν σωτηρία, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Καὶ στὴ φωνή της ἀντιλάλησε κάτι σὰν ἱκεσία.

Σούφρωσε αὐτὸς τὰ φρύδια του:

— Χμ... Νὰ τὸ ἐξετάσουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα. Νὰ τὸ ἐξετάσουμε...

Ἡ Λιάνα νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται. Ὅπως ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ὡραῖο κέντρο γιὰ δεῖπνο, ἔτσι ἦταν κι' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουγε πὼς μποροῦσε νὰ γίνη συζήτησι γιὰ μέσα. Τὰ μέσα ἦταν κάτι τὸ ἄγνωστο, τὸ ἀνύπαρκτο στὴν οἰκογένειά της.

— Ἔχετε τὰ μέσα; τὸν ρώτησε δειλὰ-δειλά.

— Ἀφῆστε... δὲ λέω ἀκόμα τίποτα, τῆς ἀποκρίθηκε αὐτὸς σοβαρά. Ἐλπίζω ὅμως κάτι νὰ καταφέρω.

Δὲν τῆς ἔδινε καμμιὰ ὑπόσχεσι μὲ τὰ λόγια. Τὸ ὕφος του ὅμως τῆς ἔδινε πολλὲς ἐλπίδες.

Ὅταν πῆραν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, ἡ Λιάνα ἔνοιωθε πὼς δὲν ἦταν ἡ ἴδια ἡ κοπέλλα. Δὲν ἦταν ἡ ντροπαλὴ παιδούλα, ποὺ μόλις ἀποφασίζει νὰ χαιρετήση ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ντρέπεται νὰ πατήση τὸ πόδι της σ' ἕνα κέντρο.

Αὐτὴ ἡ βραδυνὴ ἐπίσκεψι στὸ κέντρο τοῦ Φαλήρου, τῆς εἶχε δώσει αὐτοπεποίθησι. Θἄλεγε κανεὶς πὼς τὴν εἶχε ὡριμάσει στὰ χρόνια.

Ὅταν γύρισαν στὴν Ἀθήνα, τὴν ἄφησε ὁ Στέφανος στὴν πόρτα της:

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συντροφιά σου, τῆς εἶπε καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες.

Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ...

— Καλά, καλά! ἔκανε αὐτὸς δική μου εὐχαρίστησι ἦταν... Ἐξ ἄλλου... νομίζω πὼς σὲ διασκέδασα λιγάκι...

— Πέρασα θαυμάσια.

Τῆς κράτησε τὸ χέρι μέσα στὴ χούφτα του.

— Ἐξ ἄλλου θὰ πᾶμε καὶ καμμιὰ ἄλλη μέρα περίπατο. Ἂς γνωριστοῦμε λιγάκι καλύτερα.

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Τὸν κύτταξε μονάχα βαθειὰ στὰ μάτια, ἐρωτηματικά.

Ἡ ματιά του τῆς γελοῦσε. Δὲν θἄξερε κανεὶς νὰ πῆ ὅμως, ἂν πίσω ἀπὸ τὸ γλυκὸ χαμόγελο τῆς ματιᾶς του, κρυβόταν καὶ τὸ χαμόγελο τῆς ψυχῆς.

ΛΟΓΙΑ ΜΕ ΣΗΜΑΣΙΑ

Τὸ ἄλλο βραδάκι νωρὶς-νωρὶς ἔφτασε ὁ Ντῖνος Σατρᾶς στὸ γραφεῖο.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ Λιάνα, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ κάνη ἕνα πήδημα μέσα στὸ στῆθος της. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως, αἰσθάνθηκε κάτι σὰν φόβο.

Κι' ἡ ἴδια δὲν θἄξερε νὰ πῆ, γιατὶ ἡ παρουσία του τῆς ἔφερε πιὸ πολλὴ στενοχώρια, παρὰ πραγματικὴ χαρά.

— Χάθηκα! εἶπε ὁ Ντῖνος ἀναστενάζοντας. Χάθηκα, ἔ;

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε, κουρασμένη.

— Εἶχα... εἶχα κάτι φασαρίες στὸ σπίτι, ἀποκρίθηκε αὐτός.

Τὸ ὕφος του ἔδειχνε φανερὴ στενοχώρια.

— Φασαρίες; τὸν ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ναί.. παρ' ὀλίγο ν' ἀρραβωνιαστῆ ἡ ἀδελφή μου.

Τὰ μάτια της ἄστραψαν. Κι' ἡ ἴδια δὲν θἄξερε νὰ πῆ γιατὶ ἔνοιωσε τόση χαρὰ στὴ σκέψι πὼς ἡ Εἰρήνη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ντίνου, πρόκειται ν' ἀρραβωνιαστῆ.

— Λέγε! Λέγε! φώναξε μὲ περιέργεια. Τί γίνεται;

— Τὸ ξέρεις ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἐργάζεται... Λοιπὸν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου της... τὴ ζήτησε σὲ γάμο.

— Ὁ διευθυντής; ἀπόρησε ἡ Λιάνα.

Γέλασε ὁ Ντῖνος:

— Μὴ φαντάζεσαι κανένα γενειοφόρο καὶ διοπτροφόρο. Εἶναι ἕνας πολὺ χαριτωμένος νέος. Τἄψησε, λοιπόν, μαζί του ἡ ἀδελφούλα μου.

— Καὶ θὰ παντρευτοῦνε;

— Δυστυχῶς ὄχι! Ἔτσι φαινόταν, ἀλλὰ χάλασε.

Τὸν κύτταξε μὲ λύπη ἡ Λιάνα.

— Γιατί;

— Κακὸς ὑπολογισμὸς ἀπὸ μέρους του. Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος διευθυντὴς εἶχε σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ Εἰρήνη ἔχει τὴν προῖκα της.

— Μά, δὲν τῆς δίνετε τίποτα;

— Τί νὰ τῆς δώσουμε; ἀναστέναξε ὁ νέος. Ὅ,τι ἔχομε καὶ δὲν ἔχομε τῆς τὸ δίνουμε. Εἶναι ὅμως τίποτε μπροστὰ στὶς ἀξιώσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Καλά, πῶς φαντάστηκε ὅτι εἶναι πολύφερνη ἡ Εἰρήνη;

— Νὰ σοῦ πῶ. Ἡ ἀδερφή μου εἶναι κοκέττα. Ντύνεται ἄψογα, ἔχει ἀέρα, δίνει πραγματικὰ τὴν ἐντύπωσι μιᾶς πλούσιας κοπέλλας. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος γελάστηκε. Ὅταν ὅμως ἔγινε σοβαρὰ ἡ συζήτησι, ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ τόστριψε μὲ εὔσχημο τρόπο.

—Κρῖμα! ἀναστέναξε ἡ Λιάνα.

— Στενοχωρήθηκα κι' ἐγὼ πολύ! ὡμολόγησε ὁ νέος. Εἶχα πλάσει τόσα ὄνειρα κι' ἐγώ...

Πῆγε κάτι νὰ πῆ ἀκόμη, ἔπειτα σταμάτησε. Ἡ Λιάνα τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε. Μάντευε τὰ λόγια στὰ χείλη του, ἤθελε ὅμως νὰ τ' ἀκούση κιόλας. Κι' ἐπειδὴ τὸν εἶδε νὰ διστάζη θέλησε νὰ τὸν βοηθήση:

— Θὰ ἦταν καλὸ καὶ γιὰ σένα Ντῖνο. Θὰ γινόσουν κι' ἐσὺ ἀνεξάρτητος.

— Γιὰ μένα θὰ ἦταν ἡ σωτηρία, παραδέχθηκε ὁ νεαρὸς δικηγόρος. Ἀλλά, οἱ περισσότεροι γαμπροὶ ζητᾶνε προῖκα. Εἶναι ἀχόρταγοι. Κι' ἂν τὴν ἔβλεπες τὴν ἀδελφή μου. Λιάνα, ἂν τὴν ἔβλεπες... Ἀλήθεια, θὰ ἤθελα νὰ τὴ γνωρίσης. Θὰ κανονίσω νὰ κάνουμε κανένα περίπατο μαζί, νὰ τὴ γνωρίσης. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ταιριάσετε. Ἔτσι εἶναι κι' ἐκείνη, σοβαρή, μετρημένη κοπέλλα. Ἀκριβῶς ὁ δικός σου ὁ τύπος.

— Εὐχαρίστως νὰ τὴ γνωρίσω, εἶπε ἡ Λιάνα πρόθυμα κι' ἔνοιωσε σὰν ζεστὸ κῦμα, τὴ χαρὰ ν' ἀνεβαίνη πάλι στὴν καρδιά της.

Τώρα ποὺ καθόταν δίπλα της ὁ Ντῖνος, ξεχνοῦσε ὁλότελα τὸ Στέφανο Λυβίδη. Κι' ἔπειτα, ὅταν τὴ συνώδευσε στὸ δρόμο, πάλι ἔνοιωσε τὴν ἴδια ζεστὴ χαρὰ στὴν καρδιά της. Ἔβρεχε: ἡ βραδυὰ ἦταν δυσάρεστη, στὸ δρόμο νερά. Τσαλαβουτοῦσε ἡ Λιάνα καὶ γελοῦσε. Ὁ Ντῖνος γελοῦσε κι' αὐτός. Ἔνοιωθε νέα, κι' εὐτυχισμένη. Τὴν πῆγε ἔτσι ὣς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

—Θὰ κανονίσω, λοιπόν, νὰ συναντηθῆτε μὲ τὴν ἀδελφή μου. Ἴσως αὔριο, νὰ περάσουμε μαζὶ νὰ σὲ πάρουμε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Νὰ πᾶμε κανένα σινεμά... ἢ νὰ καθήσουμε κάπου;

— Ὅπως θέλεις, τοῦ ἀποκρίθηκε γελαστή.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

— Τί σημαίνει αὐτὸ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Τρύφων Καμπίνης. Γιατί νὰ γνωρίσης τὴν ἀδελφή του;

— Αὐτὸ ἔχει σημασία, ἔλεγε κι' ἡ μητέρα σκεπτική.

— Ναί, αὐτὰ ὅμως ἐμένα δὲ μ' ἀρέσουν, πρόφερε βαρειὰ ὁ πατέρας. Τὸ παιδὶ αὐτὸ φαίνεται ἠθικὸ καὶ σοβαρό. Ἀφοῦ ὅμως ἔχει τὴν ἀδελφή του, καὶ σοῦ δίνει μὲ κάθε τρόπο νὰ καταλάβης, πὼς δὲν ἐννοεῖ νὰ παντρευτῆ, ἂν δὲν τὴν ἀποκαταστήση, μοῦ φαίνεται πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι ἄσκοπα.

— Γιατί, μπαμπᾶ; εἶπε ἡ Ἀλίκη ζωηρά. Νά, εἶδες, παρ' ὀλίγο νὰ παντρευτῆ ἡ ἀδελφή του ὁπότε θὰ ἦταν ἐλεύθερος.

— Ναί, ἔκανε μὲ ἀπογοήτευσι ὁ πατέρας. Ἐλεύθερος, ἀλλὰ ἔχει τὴν οἰκονομικὴ βάσι γιὰ ν' ἀνοίξη σπίτι;

— Οὔ! δὲ βαρυέσαι μπαμπᾶ, φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ Ἀλίκη. κανένας δὲ χάνεται! Ὅταν ὑπάρχη ἀγάπη...

Πετοῦσε πάντα τὸ λογάκι της ἡ μικρότερη ἀδελφὴ κι' ἦταν πάντα ὁ πιὸ φανατικὸς σύμμαχος τῆς Λιάνας.

Τὴν κύτταξε αὐτὴ μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη τρυφερὰ γι' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι.

Ὁ Τάκης ὅμως, ὁ ἀδελφός της θέλησε νὰ ἐμβαθύνη στὴν κατάστασι:

— Καλά, ἂς παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶναι σοβαρὸς κι' ὅτι θὰ παντρευτῆ ἡ ἀδελφή του καὶ δὲ θἄχη οἰκογενειακὰ βάρη. Ἂς παραδεχθοῦμε ἀκόμη ὅτι θὰ μπορέση ν' ἀνοίξη σπίτι. Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ σπουδαιότερο κατὰ τὴ γνώμη μου.

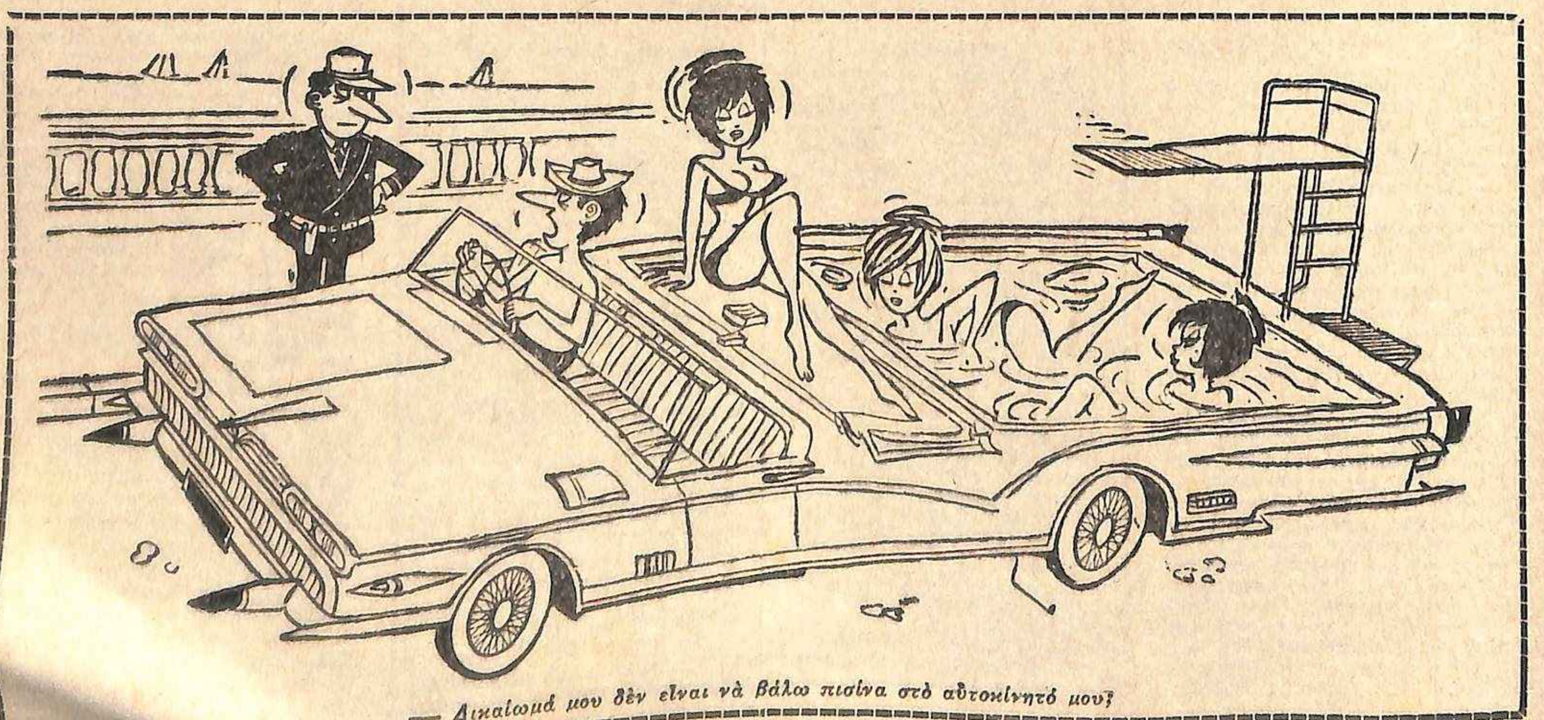

— Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο;

— Νὰ τὸν ἀγαπάη ἡ Λιάνα, φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ νεαρός. Καὶ φυσικὰ νὰ τὴν ἀγαπάη κι' αὐτός.

— Αὐτὸς τὴν ἀγαπάει, εἶπε σοβαρὰ ἡ μητέρα. Ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια, ὅλη αὐτὴ ἡ σκέψι του νὰ γνωρίση τὴν ἀδελφή του, δείχνει πὼς τὴν ἀγαπάει, ἢ τουλάχιστον πὼς τὴν ἐκτιμάει τόσο, ὥστε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ τὸ μέλλον.

—Ἡ Λιάνα ὅμως; ρώτησε πονηρὰ ὁ νεαρός. Ἡ Λιάνα; Ὅλα μᾶς τὰ λέει, αὐτὸ ὅμως δὲ μᾶς τὸ εἶπε: Τί αἰσθάνεσαι γι' αὐτὸν ἐσύ, δεσποινὶς ἀδελφή μου;

Τὰ βλέφαρα τῆς κοπέλλας τρεμόπαιξαν. Δὲν περίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Εἶχε συνηθίσει νὰ τὰ λέη ὅλα στὸ σπίτι της. Τὰ εἶχε διηγηθῆ, λοιπόν, ὅλα, ἀλλὰ σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τρίτο πρόσωπο. Δὲν εἶχε μιλήσει γιὰ τὰ αἰσθήματά της. Καὶ τώρα ποὺ τὴν ρωτοῦσαν ἔτσι κατ' εὐθεῖαν, κατάλαβε πώς, γιὰ ν' ἀπαντήση μὲ εἰλικρίνεια, ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ.

— Μοῦ εἶναι συμπαθητικός, ἀποκρίθηκε στὸ τέλος. Πολὺ συμπαθητικός.

— Εἶσαι ἐρωτευμένη; ρώτησε ὁ Τάκης γελώντας.

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Λιάνα.

— Δὲν ξέρω!

— Εἶναι ἐρωτευμένη! Εἶναι ἐρωτευμένη! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ Ἀλίκη. Φυσικὰ εἶναι ἐρωτευμένη! Ἐγὼ τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλοιώτικα δὲ θὰ μιλοῦσε γι' αὐτόν, δὲ θὰ τὸν σκεπτόταν.

— Κουταμάρες! εἶπε ὁ πατέρας. Ἔρως χωρὶς οἰκονομικὴ βάσι, δὲ σημαίνει τίποτε.

— Μπαμπᾶ! φώναξε μὲ τὸ ὁρμητικό της ὕφος ἡ Ἀλίκη, ὁ ἔρως εἶναι τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας... Ἂν δὲν ἀπατῶμαι κι' ἐσεῖς... ἡ μαμὰ κι' ἐσύ, παντρευτήκατε ἀπὸ ἀγάπη...

Ἔκανε νόημα ἡ μητέρα στὴ δεύτερη κόρη της νὰ σωπάση. Αὐτὴ ὅμως εἶχε πάρει φόρα:

— Γιατί, μαμᾶ; Λέω τίποτε κακό; Ὑπάρχει τίποτε ὡραιότερο στὸν κόσμο; Ὑπάρχει τίποτε πιὸ εὐχάριστο καὶ γιὰ τὰ παιδιά, παρὰ νὰ ξέρουν ὅτι οἱ γονεῖς τους ἀγαπήθηκαν, ὅτι γεννήθηκαν ἀπὸ ἀγάπη;

— Πῶς μιλᾶς ἔτσι; εἶπε ἡ Ἄννα τρομαγμένη.

— Λέω τὴν ἀλήθεια! εἶπε ἡ μικρή.

Εἶχε πιὸ αὐθόρμητη, πιὸ ὁρμητικὴ φύσι ἀπὸ τὴ Λιάνα ἡ Ἀλίκη. Ἦταν γεννημένη σὲ ξέσκεπο καλύβι, ὅπως ἔλεγε, καμαρώνοντάς την παρὰ τὶς διαφωνίες τους κάμποσες φορές, ὁ πατέρας.

Ἡ Ἀλίκη ἄκουγε τὴ συζήτησι γελαστή. Ἐνῶ ὅμως ἡ ἀδερφούλα της ξεσπάθωνε, αὐτὴ προσπαθοῦσε τὴν ἴδια ὥρα νὰ ξεδιαλύνη καλὰ τί συνέβαινε μέσα της.

Προπάντων ἤθελε ν' ἀπαντήση σ' ἕνα ἐρωτηματικό:

— Γιατί δὲν τοὺς εἶπα τίποτα γιὰ τὸν Στέφανο Λυβίδη; Μιλιά! Οὔτε γιὰ τὴν πρόσκλησί του στὸ Φάληρο, οὔτε γιὰ τὸ θαυμασμό του. Τίποτα...

Ἦταν ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε κρύψει κάτι ἀπὸ τοὺς δικούς της. Πῆγε νὰ τοὺς τὸ πῆ, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, ἦρθε τὸ ψέμα αὐθόρμητο στὰ χείλη της.

— Ποῦ ἤσουν; τὴ ρώτησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Γιατί ἄργησες;

Κι' αὐτὴ ἀποκρίθηκε ἀδιάφορα:

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΥ

Ἡ Ἄννυ Ἄνσο, μιὰ νέα 25 χρόνων, ποὺ ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὴ Νίκαια, γιὰ νὰ περάση ἐκεῖ τὶς διακοπές της, ὑποχρεώθηκε νὰ τὶς διακόψη κάτω ἀπὸ δραματικὲς συνθῆκες καὶ νὰ εἰσαχθῆ ἐπειγόντως σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Εἶχε μόλις κατεβῆ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό της, ὅταν ξαφνικὰ δέχτηκε στὸ πρόσωπο τὴ δελφινιέρα ἀπὸ τὸ ψαροντούφεκο ἑνὸς νέου τῆς παρέας της. Τὸ τρομερὸ «βέλος» τῆς διαπέρασε καὶ τὰ δυὸ μάγουλα κι' ἔμεινε ἐκεῖ σφηνωμένο. Χρειάστηκε δὲ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου μεταφέρθηκε, νὰ τὸ κόψουν γιὰ νὰ τῆς τὸ βγάλουν.

— Καθήσαμε κάπου μὲ τὴ Σόφη.

Οὔτε καὶ σὲ καμμιὰ συνάδελφό της εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ Λυβίδη. Ἡ Θεανὼ μάλιστα τῆς τὸν εἶχε ἀναφέρει τὴν ἄλλη μέρα, κι' αὐτὴ δὲν ἔδωσε σημασία, ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε. Γιατί;

Πάντως, τώρα, στὴ συζήτησι καταλάβαινε πὼς μόνον ποὺ ἄκουγε τ' ὄνομα τοῦ Ντίνου νὰ τὸ προφέρουν ἔτσι φυσικὰ στὴν οἰκογένειά της, γινόταν εὐτυχισμένη.

— Τὸν ἀγαπῶ! Τὸν ἀγαπῶ!..

Μέσα της ἄρχιζε κάποιο τραγούδι. Ἕνας εὐτυχισμένος σκοπός. Κι' ὅσο προχωροῦσε ἡ συζήτησι, τόσο δυνάμωνε κι' ὁ χαρούμενος σκοπὸς στὴν καρδιά της.

— Τὸν ἀγαπῶ. Θὰ γνωρίσω τὴν ἀδελφή του. Καὶ ποιὸς ξέρει. Δὲν ἀποκλείεται ἡ ἀδελφή του ἡ ἴδια νὰ τὸν σπρώξη νὰ μὴ τὴν περιμένη. Γιατί νὰ τὴν περιμένη; Ἀφοῦ ἐργάζεται αὐτή, ἀφοῦ εἶναι ἀνεξάρτητη...

— Τέλος! πρόφερε ὁ πατέρας, καθὼς σηκωνόταν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Λιάνα, παιδί μου, εἶσαι ἔξυπνη, εἶσαι σοβαρὴ καὶ λογική. Σοὔχω ἐμπιστοσύνη. Σκέψου καλά! Φυσικά, ὁ ἔρως εἶναι ὡραῖο πρᾶγμα καὶ δὲν τὸν ἀποκλείω. Ἔρως ὅμως συνδυασμένος μὲ λογική. Πάντα μὲ τὴ λογική! Ἂν μπορέση αὐτὸς ὁ νέος νὰ ἐξασφαλίση ἀρκετὰ γιὰ νὰ στηρίξη τὴν οἰκογένειά του, ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος νὰ χαρῶ. Ὁ πρῶτος!

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Ἦταν ὅπως τὴν εἶχε περιγράψει ὁ Ντῖνος. Πολὺ ψηλὴ κοπέλλα, κομψή, ἄψογη στὴν ἐμφάνισι, φαινόταν σὰ βασιλοπούλα. Ὄχι τόσο μελαχροινὴ σὰν τὸν ἀδελφό της, εἶχε τὰ ἴδια ζωηρὰ μαῦρα μάτια, τὸ ἴδιο γλυκὸ καὶ σοβαρὸ χαμόγελο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔδειξε μεγάλη ἐγκαρδιότητα.

— Ἔχω ἀκούσει τόσα ἀπὸ τὸ Ντῖνο γιὰ σᾶς.

— Ἀφῆστε τοὺς πληθυντικούς! φώναξε ἀμέσως ὁ νέος. Ἐμεῖς μὲ τὴ Λιάνα ἔχομε κιόλας παλιὰ φιλία.

Γέλασαν κι' ἔτσι ἀμέσως δόθηκε ἕνας τόνος ἐγκάρδιος στὴ γνωριμία.

Ταίριαζαν οἱ δυὸ κοπέλλες. Εἶχε δίκηο ὁ Ντῖνος. Κι' ἡ Εἰρήνη Σατρᾶ ἔβλεπε τὴ ζωὴ σοβαρά. Εἶχε τύχη νὰ διοριστῆ σὲ ὑπουργεῖο κι' εἶχε τὴ φιλοδοξία νὰ φθάση σὲ μεγάλο βαθμό:

— Δὲ θ' ἀφήσω τὴ δουλειά μου κι' ἀφοῦ παντρευτῶ, εἶπε τῆς Λιάνας. Ἡ θεία Βασιλικὴ μοὔχει ὑποσχεθῆ νὰ μὲ βοηθήση ἂν τυχὸν καὶ παντρευτῶ κι' ἀποκτήσω παιδιά.

—Ἡ θεία Βασιλική! γέλασε ὁ Ντῖνος. Αὐτὴ θ' ἀναθρέψη καὶ τὰ παιδιὰ τὰ δικά μου καὶ τὰ ἐγγόνια μας.

Κάποια στιγμή, στὴ συζήτησι, ἡ Εἰρήνη κύτταξε σοβαρὰ τὴ Λιάνα.

— Βρίσκω ἀναχρονισμένες τὶς ἰδέες τὸ ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας νὰ θυσιάζεται χάριν τοῦ ἄλλου. Γιατὶ δηλαδή, ἐπειδὴ ἔτυχε ἐγὼ νὰ εἶμαι ἀδελφὴ τοῦ Ντίνου, πρέπει αὐτὸς νὰ ἔχη μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμό του; Καθένας μὲ τὴν τύχη του. Ἄλλες εἶναι οἱ ὑποχρεώσεις. Φυσικὰ μιὰ μάνα... αὐτὴν δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀγνοῆ, ἢ μιὰ ἀδελφὴ ἀνίκανη νὰ συντηρηθῆ μόνη της...

Ἡ Λιάνα κοκκίνισε ἀπὸ χαρά. Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν σαφέστατα. Χάρηκε τόσο, ποὺ κατάλαβε πὼς τὰ μάγουλά της γίνονταν φωτιά.

Ὁ Ντῖνος γέλασε κι' αὐτὸς εὐτυχισμένος.

—Νὰ δοῦμε, νὰ δοῦμε! Ἡ ζωὴ ὁδηγεῖ πολλὲς φορὲς τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ζωή...

Κάθονταν σ' ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο κοντὰ στὴν Ὁμόνοια. Ἡ βραδυὰ ἦταν ὄμορφη. Μετὰ τὴν κακοκαιρία λίγων ἡμερῶν, τὸ μικρὸ καλοκαιράκι, καθυστερημένο, φαίνεται πὼς θυμόταν ξανὰ τὴν Ἀθήνα.

Ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, τὴ συνώδευσαν καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια σπίτι της.

Ἡ Εἰρήνη τῆς ἔσφιξε ἐγκάρδια τὸ χέρι:

—Χάρηκα πολύ. Νὰ βλεπώμαστε.

—Φυσικὰ θὰ βλεπώσαστε! γέλασε ὁ Ντῖνος.

Κι' ἡ φωνή του ἀντιλάλησε νεανικὴ εὐτυχισμένη, μέσα στὸ σκοτάδι.

ΜΑΤΙΑ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΑ

— Τί ἔχεις, Σόφη;

— Τίποτα. Τίποτα!

Ἀπὸ τὸ πρωῒ βούρκωναν τὰ μάτια τῆς μικρῆς κι' ἡ Λιάνα τὴν κύτταζε ἀνήσυχη. Τὴ συμπαθοῦσε αὐτὴ τὴν κοπελλίτσα, ἂν καὶ δὲν ταίριαζαν διόλου στὸ χαρακτῆρα. Χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, ἔνοιωθε μιὰ συμπόνοια γι' αὐτὸ τὸ ὀρφανὸ κορίτσι. Κι' ἦταν παράξενο αὐτὸ τὸ συναίσθημα ἐπειδὴ ἡ Σόφη ἦταν συνήθως γελαστή, δροσερή, γεμάτη ζωή. Κι' ὅμως, κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε ἡ Λιάνα ἔνοιωθε μιὰ ἀκατανίκητη συμπόνοια γι' αὐτὴν σὰ νὰ εἶχε μπροστά της καμμιὰ δυστυχισμένη. Κάθε τόσο ἡ μικρὴ σταματοῦσε τὸ γράψιμο καὶ σκούπιζε κλεφτὰ τὰ μάτια της. Κάθε τόσο ἔκανε λάθη, τὰ διώρθωνε πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόταν ν' ἀντιγράψη πάλι ὅλη τὴ σελίδα.

Κάποια στιγμὴ σηκώθηκε. Ἡ Λιάνα, πῆγε κοντά της.

— Τί τρέχει; Τίποτα μὲ τὸν Λάκη; τὴ ρώτησε ψιθυριστά.

Κούνησε ἡ μικρὴ ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της, ἀλλὰ τὸ ὕφος της δὲ φαινόταν σίγουρο. Ἡ Ρίκα ἀντίθετα φαινόταν νὰ πετάη στὰ σύννεφα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο φτερωτὰ τὰ δάκτυλά της, ποτὲ δὲν ἄστραφταν τόσο εὐτυχισμένα καὶ τόσο ἔξυπνα τὰ μάτια της.

—Ἡ Ρίκα πλέει σὲ πελάγη εὐτυχίας σήμερα! εἰρωνεύθηκε ἡ Λούση.

— Γιατί ὄχι; ἔκανε μὲ τὸ τσαχπίνικο ὕφος της ἡ νόστιμη δακτυλογράφος.

— Δὲ μᾶς λὲς ὅμως κι' ἐμᾶς νὰ χαροῦμε;

Ἔρριξε ἡ Ρίκα μιὰ κοροϊδευτικὴ ματιὰ στὴ συνάδελφό της:

— Ὄχι, καϋμένη, δὲ στὸ λέω, ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ μὴ μπορῆς νὰ ἐργαστῆς σήμερα.

— Λὲς νὰ χαρῶ τόσο πολύ; εἰρωνεύθηκε κι' ἡ Λούση.

— Φυσικά! Θὰ χαρῆς τόσο, ποὺ θὰ κοκκαλώσουν τὰ δάκτυλά σου.

— Λέγε πάντως! Ποῦ ξέρεις; Ἴσως νάχω κι' ἐγὼ κανένα τέτοιο νέο, ποὺ νὰ κοκκαλώσουν καὶ τὰ δικά σου δάκτυλα.

Κυττάχτηκαν. Δυὸ ματιές, σὰ σπαθιές. Ἔπειτα ἡ Ρίκα πέταξε ἀψήφιστα χωρὶς νὰ σταματήση τὸ γράψιμο:

— Πῆγα χτὲς περίπατο μὲ τὸν ποιητή.

— Αὐτὸ τὸ ξέρομε, τὸ καταλάβαμε! φώναξε ἡ Κάτια εἰρωνικά. Τὸν ἀκούσαμε δὰ πὼς σοῦ ζήτησε ραντεβοῦ... ἔμμετρα μάλιστα!

— Λοιπόν; Λοιπόν; ρώτησε περίεργη ἡ Θεανώ. Λέγε πάρα κάτω.

— Εἶναι, λοιπόν, θαυμάσιος ἄνθρωπος, πρόφερε ἡ Ρίκα μὲ τὸ παιχνιδιάρικο ὕφος της, ποὺ δὲ θἄξερε κανεὶς νὰ πῆ, ἂν ἐννοοῦσε σοβαρὰ αὐτὰ ποὔλεγε.

— Ἐμένα μοῦ λές! ψιθύρισε ἡ Κάτια, κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Ἐμένα μοῦ λές! Εἶναι βίδα!

Στήλωσε ἡ Ρίκα τὰ μάτια της ἔξυπνα, διαπεραστικὰ στὴ συνάδελφό της:

— Εἶσαι σίγουρη γι' αὐτό, Κάτια;

— Μά... ναί... Δὲ μοῦ φαίνεται νὰ πρέπει κανεὶς νὰ τὸν πάρη σοβαρά.

— Ἐπειδὴ εἶναι ποιητής;

— Ὄχι φυσικὰ γι' αὐτό. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀνακατεύει τὴν ποίησι στὴ ζωή. Νὰ εἶναι ποιητής, μάλιστα, ποιός ἔχει ἀντίρρησι; Νὰ κάθεται ὅμως νὰ ὑπαγορεύη ἕνα δικόγραφο, καὶ νὰ τὸ σταματάη γιὰ νὰ ὑπαγορέση ἕνα ἐρωτικὸ δίστιχο, αὐτὸ μοῦ φαίνεται τρέλλα!

— Σοῦ ὑπαγόρευε κι' ἐσένα ἐρωτικὰ δίστιχα; ρώτησε ἡ Ρίκα.

— Φυσικά! Γι' αὐτὸ δὲν τὸν χώνεψα ποτέ! ἀποκρίθηκε ἡ Κάτια.

Τὰ μάτια τῆς Λούσης ἄστραψαν χαιρέκακα.

— Ρίκα! ψυχρολουσία, ἔ; Θὰ νόμιζες, λοιπόν, ὅτι μόνο σ' ἐσένα ἔγραφε στίχους! Τί θὰ πῆς,

ἂν μάθης ὅτι τὰ ἴδια ἔκανε καὶ μ' ἐμένα; Κι' ὅτι πῆγε καὶ μὲ μένα περίπατο;

Στήλωσε τὰ μάτια της κρύα στὴ Λούση ἡ Ρίκα.

— Γιὰ νέο μοῦ τὸ λές; Τὸ ξέρω. Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι πήγατε περίπατο. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πολὺ ρωμαντικὸ περίπατο.

Τὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς Λούσης ἔγιναν φωτιὰ κάτω ἀπὸ τὸ κοκκινάδι

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Ρίκα; Πές μου, σὲ παρακαλῶ...

— Αὐτὸ ποὺ ἄκουσες ὅτι κάνατε ἕνα πολὺ ρωμαντικὸ περίπατο.

— Πάντως φαντάζομαι ὅτι ὁ δικός σας ὁ περίπατος θὰ ἦταν πιὸ ρωμαντικός, φώναξε ἡ Λούση μὲ κακία. Ὁπωσδήποτε θὰ εἶναι πιὸ ρωμαντικός!

Χαμογέλασε ἡ Ρίκα.

— Φυσικὰ ἦταν ρωμαντικὸς ὁ περίπατός μας.

Ἡ Λούση ἄναψε.

— Τὸ λὲς μ' ἕνα ὕφος... σὰν νάκανες τὴν μεγαλύτερη κατάκτησι τοῦ κόσμου Ρίκα. Ἔ, λοιπόν, ἔ...

Σταμάτησε, φάνηκε νὰ διστάζη μιὰ στιγμὴ καὶ στὸ τέλος χαμήλωσε τὴ φωνὴ καὶ πρόφερε κοφτά:

— Τοὺς ξέρομε δὰ τοὺς ἄντρες. Τοὺς ξέρομε. Ἔλα, μὴ μᾶς κάνης ἐσὺ ὅτι δὲν εἶσαι σὰν ὅλες μας. Γιατί σᾶς ἀρέσει νὰ κρυβόσαστε πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό σας; Γιατί δὲν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ φανῆτε ὅπως εἴσαστε;

Ἡ Ρίκα τὴν κύτταζε κρύα.

— Ποιός σοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔχομε τὸ θάρρος νὰ φανοῦμε ὅπως εἴμαστε Λούση;

Πάλι δίστασε ἡ κοπέλλα. Ἔπειτα φώναξε, ἔξω φρενῶν:

— Τότε... πέστα, Ρίκα. Πέστα καὶ μὴν παίρνης αὐτὸ τὸ ὕφος, σὰν νὰ εἶσαι ἡ ἄσπρη μύγα. Πές... ὅλη τὴν ἀλήθεια. Σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο σὲ πῆγε ὁ ποιητής σου;

Ἡ Λιάνα τρόμαξε σ' αὐτὴ τὴν κυνικὴ ἐρώτησι. Ἡ Ντόρα τινάχτηκε. Ἡ Θεανὼ ἔκανε ἀπεγνωσμένα νοήματα νὰ σταματήση ἡ συζήτησι. Ἡ Σόφη γούρλωσε τὰ μάτια της σὰν νάλεγε κανεὶς πὼς ἤθελε ν' ἀκούση καὶ μὲ τὰ μάτια. Κι' ἡ Κάτια ἔστριβε τὰ χείλη της, σὰν νάκουγε κάτι ποὺ τῆς ἔφερνε ἀηδία.

Ἡ ἀπάντησι τῆς Ρίκας ὅμως ἀκούστηκε ἀπόλυτα ἤρεμη:

— Προτιμήσαμε ἀντὶ ξενοδοχεῖο τὴν ἀκροθαλασσιά, Λούση. Πήγαμε στὴ Γλυφάδα. Ἡ βραδυὰ ἦταν κάπως κρύα καὶ βροχερή. Ἀλλὰ μᾶς ἄρεσε. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε μέσα στὰ μαλλιά μας κι' ἐκεῖνος μοὔλεγε στίχους. Δὲ φαντάζεσαι τὶ ὄμορφους στίχους ποὔχει γράψει.

Σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ ἡ Λούση, κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Φαρισαία! Ἔ, Φαρισαία! Θὰ μοῦ πῆς, λοιπόν... ὅτι ὅλος ὁ ρωμαντισμός σας περιωρίστηκε στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Γλυφάδας;

— Θὰ στὸ πῶ, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια! ἀποκρίθηκε μ' ὅλη της τὴν ἀφέλεια ἡ κοπέλλα.

Ἀποστομώθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Λούση. Ἔπειτα ἔβαλε τὰ γέλια προκλητικά, φωναχτὰ γέλια:

— Ἔ, λοιπόν, κορίτσια! Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ ποζάρω γιὰ ὁσία Μαρία, κι' ὅμως ἔχω τὴν ἰδέα, πὼς εἶμαι καλύτερη ἀπ' ὅλες σας. Ἐπειδὴ ὅλες σας εἴσαστε ἴδιες... ἴδιες καὶ χειρότερες. Καὶ τὸ μόνο ποὺ μᾶς διακρίνει, εἶναι ἡ εἰλικρίνεια...

— Λούση, εἶπε ἡ Θεανὼ σοβαρά, δὲ νομίζω πὼς μᾶς λέει ψέματα ἡ Ρίκα.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ: Ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου.

Ἄνευ ἐξετάσεων. **ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ.**

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ. Κοπτική - Ραπτική ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἀμφιέσεως. Κεντήματα, Οἰκιακὴ Οἰκονομία, Βρεφοκομία - Διαιτητική - Ὑγιεινή, Μαγειρική, Ζαχαροπλαστική, Ἐλεύθερον καὶ Διακοσμητικὸν Σχέδιον. Ἱστορία Τέχνης. Γαλλικὰ καὶ λοιπὰ μορφωτικὰ μαθήματα.

Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 9—12.30' π. μ. καὶ 5—8 μ. μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς Ἐκπαιδευτικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ». Ρὼς 3, τέρμα Πατησίων. Τηλ. 881-228. Καὶ Μιχαὴλ Βόδα 8β, πλατεῖα Βάθης. Τηλ. 813-372.

— Τότε... τότε... Ρίκα, τὰ συλλυπητήρια μου.

— Γιατί;

— Ἐπειδή, δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναδῆς τὸν ποιητή σου!

Τὰ λακκάκια γύρω στὰ χείλη τῆς νόστιμης κοπέλλας παιχνίδισαν.

— Πῶς τόβγαλες αὐτὸ τὸ συμπέρασμα;

— Μὲ τετράγωνη λογική. Ὁ Φοῖβος Κοντὸς εἶναι ἕνας Δὸν Ζουάν. Ἤ, γιὰ νὰ μιλήσω στὴν ποιητικὴ γλῶσσα ποὺ σ' ἀρέσει, μιὰ πεταλούδα ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ τρυγάη τὸ μέλι ἀπὸ πολλὰ λουλούδια. Δὲν αἰσθάνεται εὐχαρίστησι νὰ τὸ ξαναζητήση στὸ ἴδιο λουλούδι. Πόσο μᾶλλον, ἂν δὲ βρῆ μέλι.. Ὢ τότε, ἂν δὲ βρῆ μέλι...

Γέλασε σκληρά:

— Συλλυπητήρια, Ρίκα. Συλλυπητήρια!

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Ρίκα. Ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὴ συνάδελφό της καὶ τὰ χείλη της σφίχτηκαν σ' ἕνα εὔθυμο χαμόγελο. Ἔπειτα τὰ δάκτυλά της ξανάπιασαν φτερωτὰ τὴ γραφομηχανή.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΝΕΟ

Κάμποση ὥρα στὸ γραφεῖο δὲν ἀκουγόταν τίποτα παρὰ τὸ ρυθμικὸ τὰκ - τὰκ τῶν γραφομηχανῶν. Ὁ Παντόπουλος ἔλειπε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Γι' αὐτὸ μποροῦσαν νὰ συζητήσουν ἐλεύθερα οἱ κοπέλλες.

Κάποια στιγμή, ἡ Ντόρα σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Λούση, ρώτησε δυνατά. Κάτι μᾶς χρωστᾶς, μοῦ φαίνεται. Εἶπες ὅτι ἔχεις ἴσως κι' ἐσὺ κάποιο νέο, ποὺ θάκανε τὴ Ρίκα νὰ κοκκαλώση. Δὲν τ' ἀκούσαμε ὅμως τὸ νέο.

Οἱ γραφομηχανὲς σταμάτησαν. Μόνο ἡ Ρίκα δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήση

— Λοιπόν; ρώτησε ἡ Κάτια περίεργη.

— Ναί. Ἔχω κάποιο νέο. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Γιατί ὄχι; εἶπε ἡ Ρίκα, χωρὶς νὰ σταματήση. Βλέπεις τὸ δικό μου τὸ νέο δὲν ἔκανε τὰ δάκτυλά σου νὰ κοκκαλώσουν. Φαντάζομαι, λοιπόν, ὅτι καὶ τὸ δικό σου δὲ θάχη μεγαλύτερη ἐπίδρασι στὰ δικά μου δάκτυλα.

Δίστασε ἡ Λούση. Κι' ἄξαφνα σηκώθηκε πῆγε κοντὰ στὴ Ρίκα.

— Ἴσως νὰ μὴν εἶναι φρόνιμο ποὺ τὸ λέω, πρόφερε βαρειά. Ἴσως νὰ εἶναι καὶ πρόωρο. Ἀλλὰ στὸ κατω'κατω δὲ μὲ νοιάζει.

— Λέγε το, παιδί μου, εἶπε ἡ Θεανώ, ποὺ καθόταν στὰ κάρβουνα. Λέγε το, ἐπειδὴ χάσαμε πολλὴ ὥρα μὲ τὴ συζήτησι σήμερα. Θάρθη τὸ ἀφεντικὸ καὶ δὲ θὰ δῆ προχωρημένη τὴ δουλειά.

— Τὸ ἀφεντικό! εἶπε εἰρωνικὰ ἡ Λούση. Γιὰ μένα δὲν εἶναι πιὰ ἀφεντικό!

— Σὲ διώχνει; ρώτησε, μὲ τὸ χαζό της ὕφος ἡ Σόφη.

Τὴν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιά της ἡ Λούση:

— Σώπα ἐσύ, κουτορνίθι! Ποιός σοῦ εἶπε ὅτι μὲ διώχνει;

— Μὰ ἀφοῦ εἶπες... ἀφοῦ εἶπες ὅτι δὲν εἶναι πιὰ ἀφεντικό σου;

— Καὶ μόνο αὐτὸ τὸν τρόπο σκέφθηκε τὸ μυαλάκι σου; Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἀφεντικό μου;

Ἡ Θεανὼ εἶχε ἀνασηκωθῆ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της.

— Λέγε, παιδί μου, εἶπε λαχανιασμένη.

Τῆς ἔρριξε μιὰ χαιρέκακη ματιὰ ἡ Λούση. Κι' ἔπειτα πρόφερε ἀργά.

— Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ μαντεύετε, δεσποινὶς Θεανώ. Ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ μαντεύετε!...

Οἱ ἄλλες κοπέλλες κύτταζαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν. Κι' ἡ Λούση πρόφερε θριαμβευτικά:

— Πῆρε τὴν ἀπόφασι. Θὰ χωρίση καὶ θὰ μὲ παντρευτῆ!

Καθὼς στεκόταν, ἀδύνατη, μὲ τὴ μέση της ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν τυλίξη ἕνα μονάχα χέρι σχεδὸν μὲ τοὺς ἴσιους ὤμους της... ἕνα πλάσμα παράξενο, ἕνα σῶμα χωρὶς καμπύλη κι' ὅμως μὲ μιὰ λανθάνουσα θηλυκότητα, ἕνα πρόσωπο χωρὶς πραγματικὴ ὀμορφιά, κι' ὅμως μὲ μιὰ κουφὴ προκλητικότητα, θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἦταν γυναίκα. Πὼς ἦταν ἕνα πλάσμα φαντασίας, ποὺ εἶχε ξεφυτρώσει ἐκεῖ ξαφνικὰ ὅπως στὰ παραμύθια.

Φοροῦσε ἕνα μάλλινο φόρεμα κόκκινο, φλογάτο. Πλατὺ ἀπάνω πλατὺ κάτω, σφιγμένο ὅμως πολὺ στὴ μέση μὲ μιὰ μαύρη φαρδειὰ λουστρινένια ζώνη. Τὰ μαλλιά της, ὁλόμαυρα ἔπεφταν ἴσια, μοιραῖα, στὸ λαιμό της, ποὺ εἶχε ὅπως πάντα ἕνα τολμηρὸ ἄνοιγμα.

Οἱ κοπέλλες τὴν κύτταζαν βουβές. Ἡ Ρίκα πρώτη ἀποφάσισε νὰ μιλήση:

— Μήπως δέχεσαι συγχαρητήρια γι' αὐτό, Λούση;

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρουν τὰ συγχαρητήριά σου, ἀποκρίθηκε ἡ ἄλλη τσουχτερά. Οὔτε σᾶς τὸ λέω γιὰ νὰ χαρῆτε. Τὸ ξέρω πὼς καμμιά σας δὲ θὰ χαρῆ.

— Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ χαροῦμε γιὰ μιὰ κακὴ πρᾶξι; εἶπε αὐθόρμητα ἡ Λιάνα. Δὲν λάβαινε συνήθως μέρος στὶς συζητήσεις. Ἔτσι ὅμως καθὼς ἄκουσε τὴ Λούση νὰ θριαμβεύη, δὲ βαστήχτηκε. Αἰσθάνθηκε ἀληθινὴ φρίκη, στὴ σκέψι ὅτι αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ποὺ δὲν ἦταν κἂν ὄμορφη, θάκανε δυστυχισμένη τὴ Λιλίκα Παντοπούλου, ἐκείνη τὴ χαριτωμένη γυναῖκα, μὲ τὰ δυὸ ἀγγελούδια.

Γύρισε ἡ Λούση, ἔρριξε μιὰ φαρμακερὴ ματιὰ τῆς Λιάνας.

— Ἐσύ... νὰ κυττᾶς τὴ δουλειά σου. Δὲ σὲ ρώτησα!

— Μὲ συγχωρεῖς. Ἀλλά, σοῦ εἶπα τὴ γνώμη μου.

— Τὴ γνώμη σου νὰ τὴν πῆς στὸ διευθυντή μας, ὅταν θάρθη ἡ ὥρα νὰ τὴν πῆς, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο φαρμακερὸ ὕφος ἡ Λούση.

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ζητήση τὴ γνώμη μου, πρόφερε σαστισμένη ἡ κοπέλλα.

Τῆς γύρισε ἐπιδεικτικὰ τὴν πλάτη ἡ Λούση καὶ πῆγε κοντὰ στὴ Ρίκα πάλι.

Λόγια κατοσταράτα

Ἐπαγρύπνησις

Ἀπὸ βαθειὰ συγκίνησι ὁ πότης νοιώθει ρῖγος
διότι στὰ Μεσόγεια ἐφούντωσε ὁ τρύγος
κι' ἀπὸ χαρὰ ἡ τάξη μας ὁλόκληρη πλημμύρισε
γιατὶ μέσ' στὴν πρωτεύουσα ὁ μοῦστος, πλέον, μύρισε
καὶ τέτοιο θεῖο ἄρωμα, καθὼς παντοῦ ξεχύνεται,
ἀρχίζει ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα... «μεθυστικὴ» νὰ γίνεται!

Ἀλλὰ ἡ μέθη ἡ πρόσκαιρη καὶ πρόσκαιρη εὐτυχία,
δὲν πρέπει νὰ μᾶς στρώσουνε σὲ μόνιμη ἡσυχία,
γιατὶ οἱ ταβερνιαρέοι μας ποτὲ δὲν ἔχουν μπέσσα,
καὶ θαῦρουν, ὁπωσδήποτε, τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα,
νὰ συνδυάσουν, κάλλιστα κι ὁμοῦ καὶ ταὐτοχρόνως,
λινὸ Μαρκοπουλιώτικο καὶ λίμνη... Μ α ρ α θ ῶ ν ο ς!

Ἀπίκο πρέπει νἄμαστε, λοιπόν, αὐτὸν τὸν μῆνα,
γιὰ νὰ περιφρουρήσουμε τὴν μέλλουσα ρετσίνα
καὶ γιὰ νὰ μὴν τραβήξουμε μεγάλα χτυποκάρδια,
σκοποὶ νὰ γίνουμε ὅλοι μας καὶ νὰ φυλᾶμε «βάρδια»!
Κι' ἂν δοῦμε κάνα κάπελλα μπαμπέση καὶ μυστήριον,
ἀμέσως νὰ τὸν βάλουμε στό... ἀ π ο μ ο ν ω τ ή ρ ι ο ν!

Φρουροὶ πρέπει ἀκοίμητοι νὰ γίνουμε (ὅλοι ἐν γένει,
γιατὶ χαράμι ὁ μοῦστος μας πολλὲς φο-(ρὲς πηγαίνει
ἀφοῦ οἱ γλυκατζῆδες μας τοῦ κάνανε (ξαφρίσματα
γιὰ νὰ παρασκευάσουνε κουλούρια καί... (γ λ υ κ ί σ μ α τ α!
Καὶ προσβολή, φαντάζομαι, πὼς εἶναι (τεραστία,
τὸ νὰ ποζάρη ὁ μοῦστος μας σέ ... ζ α χ α ρ ο π λ α σ τ ε ῖ α!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Λοιπόν; Τί λές; Κοκκάλωσαν τὰ δάκτυλά σου, Ρίκα;

— Μᾶλλον, ἀποκρίθηκε ἐκείνη σοβαρά.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ρίκας ἔδειχνε πραγματικὴ λύπη.

Ἡ Λούση γέλασε κοφτά:

— Βλέπεις, Ρίκα... ὅσο καὶ νὰ εἶσαι βέβαια ἀσυναγώνιστη... ὅσο καὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ κάνη χωρὶς τὶς ὑπηρεσίες σου ὁ κύριος διευθυντής μας...

Τὴν κύτταξε ἀκόμη λίγη ὥρα στὰ μάτια ἡ Ρίκα, ἔπειτα χωρὶς λέξι ἄρχισε νὰ γράφη μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα.

— Ζηλιάρα! φώναξε πειραγμένη ἡ Λούση.

Ἡ Ρίκα δὲ σταμάτησε. Τὰ δάκτυλά της πετοῦσαν. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔβγαζαν σπίθες.

Ἡ Θεανὼ ὅμως εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτη της ταραχή:

— Τόβαλες στὸ νοῦ σου καὶ τὸ κατάφερες! πρόφερε ἐπὶ τέλους, κουνῶντας θλιμμένη τὸ κεφάλι της.

— Σᾶς πειράζει, δεσποινὶς Θεανώ; ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ Λούση.

— Μὲ πειράζει βέβαια... μὲ πειράζει... Κάθε ἄνθρωπο ποὺ θ' ἀκούση ἕνα τέτοιο κακὸ θὰ τὸν πειράξη.

— Τί νὰ κάνουμε πρόφερε εἰρωνικὰ ἡ προκλητικὴ κοπέλλα... Περνᾶνε τὰ χρόνια, δεσποινὶς Θεανώ. Ὅταν πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, μπήκατε στὸ γραφεῖο ἐσεῖς, ὁ κύριος διευθυντὴς ἦταν ἀνύπαντρος ἂν δὲν ἀπατῶμαι. Ποιός σᾶς μπόδιζε;

Τὰ μάτια τῆς μεγαλοκοπέλλας γούρλωσαν, τὰ χείλη της τρεμούλιασαν. Ὅλη της ἡ φυσιογνωμία ἔδειξε τρόμο.

— Λούση, φώναξε ἔξω φρενῶν. Σοῦ ἀπαγορεύω!.. Τ' ἀκούς; ἀπαγορεύω!...Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νὰ μπερδεύεσαι στὴ ζωή μου.

— Συγγνώμην! εἶπε εἰρωνικὰ ἡ Λούση. Συγγνώμην! Φυσικὰ δὲν πρόκειται νὰ θίξω τὸ παρθενικό σας παρελθόν... Σᾶς εὔχομαι μάλιστα νὰ μὴν παρουσιαστῆ ἀφορμὴ νὰ τὸ θίξετε ποτὲ οὔτε ἡ ἴδια. Πάντως... Αὐτὰ ἦταν τὰ νέα μου. Σ' ὅποιον ἀρέσουν καὶ σ' ὅποιον δὲν ἀρέσουν...

Σταμάτησε. Γύρω της οἱ κοπέλλες τὴν κύτταζαν παγωμένες. Μονάχα ἡ γραφομηχανὴ τῆς Ρίκας ἀκουγόταν δαιμονισμένη.

— Γειά σας! εἶπε ἄξαφνα ἡ Λούση. Πάω κι' ἐγὼ βόλτα!

— Ποῦ πᾶς; φώναξε ἡ Θεανὼ ἀπὸ συνήθεια νὰ βάζη τάξι. Ποῦ πᾶς, τώρα τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Λούση. Πέρασε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κόκκινο φουστάνι της μιὰ ἄσπρη ζακέττα, συγύρισε τὰ μαλλιά της καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἔννοια σας, δεσποινὶς Θεανώ, πρόφερε μὲ ὕφος σίγουρο, εἰρωνικό. Ὁ κύριος διευθυντὴς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ζητήση τὸν λόγο ἐσᾶς, γιατὶ ἔλειψα λίγη ὥρα.

Ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα, ἔπειτα γύρισε ξανά:

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα... εἶναι μυστικό. Φυσικὰ δὲν περιμένω νὰ τὸ κρατήσετε... Ἂν ἤθελα νὰ τὸ κρατήσετε, δὲν θὰ σᾶς τόλεγα. Πάντως, ἂν πραγματικὰ εἴσαστε πονόψυχες καὶ τὴ λυποσαστε τὴν καημένη τὴν κυρὰ Λιλίκα, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ τὸ διαδώσετε. Ὁπωσδήποτε θὰ τὸ μάθη ἀρκετὰ νωρίς. Ἂν δὲν αἰσθάνεσθε ὅμως μεγάλη χαρὰ νὰ τῆς προφθάσετε ἐσεῖς τὰ εὐχάριστα νέα, καλλίτερα ν' ἀφίσετε κανένα ἄλλον νὰ πάρη τὰ συχαρίκια.

Γέλασε μόνη της γιὰ τὴν εὐφυολογία της κι' ἔφυγε μὲ τὸ χορευτικό της βῆμα κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ ἀπάνω στὸ πανύψηλο τακούνι της.

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙ

Μόλις ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα, ξέσπασε ἡ Κάτια:

— Ἔ, κορίτσια! Ποτὲ δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ ἦταν τέτοιο τέρας ἡ Λούση.

— Δὲν τὴν καταλάβαινες; ἀναστέναξε ἡ Θεανώ. Καιρὸ τώρα τραβάει ἴσια στὸ σκοπό της.

— Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια πάλεψε, εἶπε μὲ λύπη ἡ Ντόρα. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ὥσπου στὸ τέλος τὰ κατάφερε.

— Τί τῆς βρίσκει ὁ Παντόπουλος, στὸ Θεό σας; φώναξε ἡ Κάτια μὲ ἀγανάκτησι. Αὐτὴ εἶναι ἕνας μπόγος κόκκαλα.

— Γοητευτικὰ κόκκαλα! διώρθωσε ἡ Ρίκα, προχωρῶντας πάντα τὴν ἐργασία της.

— Ἄσε με ἥσυχη, Ρίκα. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἡ Λούση, θὰ μποροῦσε περίφημα νὰ χρησιμεύση γιὰ σκιάχτρο σὲ κανένα ἀμπέλι.

— Ἢ γιὰ μοντέλο τοῦ Πικασσό! πέταξε ἡ Ρίκα.

Ὅλες γέλασαν μιὰ στιγμή. Ἡ Σόφη εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ σιγοκλαίη.

— Τί ἔπαθες πάλι ἐσύ; τὴ ρώτησε ἡ Ρίκα. Ἀπὸ τὸ πρωΐ χαλᾶς μαντήλια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ...

Σχεδιάζονται ἐπειγόντως κι' ἑτοιμάζονται μὲ φούρια,
νὰ κυκλοφορήσουν κι' ἄλλα γραμματόσημα καινούργια,
ποὺ θὰ εἶναι τυπωμένα λίαν καλλιτεχνικὰ
καὶ κυρίως—ὅπως λένε—θἆναι ἀναμνηστικά»!

★

Μὰ πολὺ φοβᾶμαι μήπως ἀκριβήνουν ξαφνικά,
μεταξὺ πολλῶν «τελῶν» μας καὶ τὰ ταχυδρομικά,
πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὡς... ἀνάμνησις θὰ μείνουν
καί, στὴν κυριολεξία... «ἀναμνηστικὰ» θὰ γίνουν!

ΖΗΤΗΜΑ... «ΦΛΕΓΟΝ»

Ἐνῶ πρό τινος μιλοῦσαν οἱ ἀστοὶ ἐνθουσιασμένοι,
γιὰ ὑδρεύσεις διαρκείας καὶ νερὰ παραπανήσια,
βλέπουν τώρα τὴν Ὑλίκη συνεχῶς νὰ ξεθυμαίνη
κι' ἀπὸ τὸν βυθό της μέσα νὰ φυτρώνουν... ξερονήσια!

★

Ἔτσι μέσα σ' ὅλα τ' ἄλλα τὰ στραβὰ καὶ τὰ τρωτά,
ἐνεὸς ὁ κόσμος μένει καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα,
γιατὶ ἀρχίζει ὡς κι' ἐκεῖνο τό... νερὸ νὰ μᾶς κρατᾶ
σὲ μεγάλη ἀγωνία καὶ σὲ κάρβουνα... ἀναμμένα!

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ... ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνελήφθη, τὶς προάλλες, ἀνθοπώλης νεαρός,
γιατὶ ἐφάνη ὑπὲρ τὸ δέον ζωηρὸς καὶ τολμηρὸς
κι' ἐπειδὴ μιὰ καλλιτέχνις τοῦ χαλοῦσε τὸ χατῆρι,
ἐθεώρησε καθῆκον νὰ τὴν πιάση νὰ τὴν... δείρη!

★

Θλῖψι νοιώθει, ὡς ἐκ τούτου, ὁ παληὸς ὁ Ἀθηναῖος,
γιατὶ ἂν καί... ἀνθοπώλης δὲν ἐγνώριζε ὁ νέος
πὼς δὲν δέρνουν τὴ γυναῖκα καὶ στὸ ξύλο δὲν τὴν σπᾶνε,
ἀλλ' ἁπλῶς, ἀγαπητοί μου, μὲ τό... ἄνθος τὴν χτυπᾶνε!

ΕΙΔΟΣ... ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ζοῦμε σὲ φτωχὴ βραχώδη χώρα
καὶ ἀπ' ἔξω κουβαλᾶμε πλεῖστα εἴδη μέχρι τώρα,
ἀλλὰ σόλοικο λιγάκι θεωρεῖται ὑπὸ πάντων,
τὸ νὰ εἰσάγωμεν ἀκόμα καὶ ποσότητες... «γιγάντων»!

★

Πάντως θἄρθουνε ἀπ' ἔξω ὡς καὶ γίγαντες φασόλια
καὶ πολὺ θὰ ἐπιβαρύνουν τὰ φτωχά μας πορτοφόλια,
γιατὶ ἀφ' ἑνὸς οἱ ναῦλοι κι' ἀφ' ἑτέρου οἱ δασμοί των,
θὰ τὴν κάνουνε, μοιραίως... «γιγαντιαία» τὴν τιμή των!

«...ΚΕΡΙ ΚΑΙ ΗΘΗ»

Μιὰ κυρία Νικολάου, ὑπερμέτρως σοβαρή,
μπῆκε σὲ μιὰν ἐκκλησία γιὰ ν' ἀνάψη ἕνα κερὶ
καὶ κατέληξε—ποὺ λέτε—τὸ «παγγάρι» νὰ ξαφρίση,
γιὰ νὰ κάνη τά... λουτρά της καὶ γιὰ νὰ παραθερίση!

★

Κάποιος, ὅμως, ἀντελήφθη τὴν κλοπὴ τῆς παραχρῆμα
κι' ἡ κυρία Νικολάου ὡδηγήθηκε στὸ τμῆμα,
ὅπου ἔπεσε, μοιραίως, σὲ βαθύτατη πικρία,
γιατὶ ἔμεινε, αἰφνιδίως, μέσα στοῦ... λουτροῦ τὰ κρύα!

ΠΕΡΙ ΜΟΔΑΣ

Μετὰ προετοιμασίας καὶ θορύβου ἀρκετοῦ,
ἐξετέθησαν τὰ νέα φιγουρίνια τοῦ Πατοῦ
καὶ καθὼς τηλεγραφεῖται καὶ τονίζεται ἐπιμόνως
θἄχουν σχήματα... «κουκούλας» τὰ μοντέλα τοῦ χειμῶνος!

★

Οἱ γυναῖκες, ἤγουν, ὅλες θὰ τὸ ρίξουν στὴν κουκούλα,
πού, συνήθως, θὰ ταράζη τοῦ συζύγου τὴν σακκούλα
καί, δικαίως, κάθε ἄντρας ἀπὸ σήμερα θολώνει
καὶ τὴν μόδα τῆς «κουκούλας» τήν... φασκελλο-κουκουλώνει!

«ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ»

Ἀπ' τὸ Μόναχον, ἐπίσης, φτάνουν νέα σχετικὰ
μὲ τ' ἀντρίκια τὰ σακκάκια καὶ τὰ ροῦχα γενικὰ
καὶ μᾶς λένε ὅτι ἡ μόδα νέο «στὺλ» θὰ ἐπιβάλη
κι' ἀσφαλῶς θὰ προκαλέση ἀναστάτωσι μεγάλη...

★

Ἀλλ' ἐμᾶς ἡ νέα μόδα δὲν μᾶς νοιάζει οὔτε σταλιὰ
καὶ θὰ περιορισθοῦμε στὰ κοστούμια τὰ παληά,
γιατὶ οὕτως, εἴτε ἄλλως καὶ μὲ πρώτη εὐκαιρία,
τὸ κοστοῦμι ποὺ φορᾶμε θὰ τὸ πάρη ἡ... Ἐφορία!

ΤΑΣΙΣ ΚΙ' ΕΝΤΑΣΙΣ

Θὰ κατέλθη—ὅπως λένε—σὲ ἀγῶνα ἀπεργιακὸ
καὶ τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ μας ὅλο τὸ προσωπικό,
γιατὶ τοῦ αἰτήματός του ἡ ἐπίλυσις τραινάρει
καὶ τὸ δίκηο του κατέστη φανερὸ καί... «φῶς-φανάρι»!

★

Ἀλλ' ἄν, πράγματι, κατέβουν σὲ ἀπεργία, τελικῶς,
οἱ τοῦ... ρεύματος ἐργάται καὶ τεχνῖται γενικῶς,
τότε δίχως ἀντιρρήσεις καὶ χωρὶς νὰ κάνω πνεῦμα,
πάει νὰ πῆ, ὅτι ὀγκοῦνται τῶν ἀπεργιῶν τό... «ρεῦμα»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Χιοῦμορ

ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ΤΟΝ ΖΗΤΟΥΣΕ

Κάποιος σύζυγος ἔλεγε μιὰ μέρα στὴ γυναῖκα του:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι στὴν πόλι μας ἕνας μόνο ἄνθρωπος ὑπάρχει, τὸν ὁποῖον δὲν ἀπάτησε ἡ γυναῖκα του.

— Ποιός εἶν' αὐτός; ρώτησε ἐκείνη.

— Τὸν ξέρεις, ξανάπε ὁ σύζυγος.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ἡ εἰλικρινὴς σύζυγος, τοῦ κάκου ζητῶ νὰ τὸν βρῶ. Δὲν τὸν γνωρίζω!

★

Στὴν Κηφισιά:

Ὁ ξ έ ν ο ς (στὸν ἰδιοκτήτη): Τί κτίριο εἶν' ἐκεῖνο ἐκεῖ πέρα, παρακαλῶ;

Ὁ ἰ δ ι ο κ τ ή τ η ς: Ἂν βρῶ κανένα νὰ τὸ νοικιάσω εἶναι βίλλα, ἂν δὲ βρῶ, τότε εἶναι σταῦλος...

★

— Προτιμῶ νὰ μὴ φάω, παρὰ νὰ μὴ πάω στὸ ποδόσφαιρο.

— Καὶ ἡ γυναῖκα σου τί λέει;

— Προτιμάει νὰ παίζη κούνκάν, παρὰ νὰ μαγειρέψη.

★

Μιὰ τσιγγάνα κυττάζει τὸ χέρι νεαρᾶς κυρίας καὶ τῆς λέει:

— Καλὴ κυρὰ εἶσαι, καλὴ τύχη ἔχεις. Ἡ γραμμὴ ὅμως ἐδῶ λέει πὼς μιὰ μέρα γρήγορα θὰ βάλης τῆς χήρας τὰ μαῦρα ροῦχα...

— Θεέ μου, κάνει ἡ κυρία τρομαγμένη. Πές μου γιὰ πόσο καιρό; Γιὰ πόσο;

★

Ἕνας ὑπάλληλος πῆγε στὸ ταμεῖο νὰ πάρη τὸ μισθό του. Ὁ ταμίας τοῦ ἔδωσε βρώμικα χαρτονομίσματα καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν πιστεύω νὰ φοβόσαστε τὰ μικρόβια...

— Νομίζετε πὼς θὰ μποροῦσαν τὰ μικρόβια νὰ ζήσουν μὲ τὸ μισθὸ ποὺ παίρνω; ἀποκρίθηκε ἀναστενάζοντας ὁ ἄλλος.

★

Π ρ ό ε δ ρ ο ς: — Τί ἄκουσες νὰ λένε;

Μ ά ρ τ υ ς: — Ἄκουσα τὸν ἕνα νὰ λέη δυνατὰ γιὰ τὸν ἄλλον: «Πιάστε τὸν κακοήθη» καὶ ἀμέσως κατόπιν τὸν ἄλλο νὰ λέη γιὰ τὸν πρῶτο: «Τί φυλᾶτε αὐτὸν τὸ λωποδύτη»;

Π ρ ό ε δ ρ ο ς: — Καὶ σὺ τί ἰδέα σχημάτισες;

Μ ά ρ τ υ ς: — Ὅτι εἶχαν καὶ οἱ δυὸ δίκιο!

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ τῆς ζωῆς

«Λογική...»

('Η σκηνὴ σ' ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο. Πρωΐ. Μέσα στὸ μαγαζὶ δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνον ὁ μαρκαδόρος, τὰ δυὸ γκαρσόνια, μερικὲς μυῖγες καί:

ΕΚΕΙΝΗ: Ἕνα ψηλό, γερό, μελαχροινό, γεμᾶτο ὑγεία κορίτσι, ποὺ ἡ ἐμφάνισί του, μ' ὅλη τὴ γοητεία της «φωνάζει» πὼς ἔχει ψυχὴ ἀγοριοῦ. 24 χρονῶν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕνας συμπαθητικὸς νεαρός, χωρὶς ἀξιώσεις «ζὲν-πρεμιὲ» γιὰ μεγάλο θίασο. Οὔτε κἂν γι' ἀξιοπρεπὲς «μπουλοῦκι». 29 χρονῶν. Ἂν ἐπιμένετε... μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τριάντα!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ἕνας πατέρας τῆς «Ἐκείνης». Ὄχι πολὺ γέρος. Ἐπιβλητικὸς ἄνθρωπος.

Ἡ αὐλαία ἀνοίγει τὴ στιγμή, ποὺ «ἔχει μπῆ στὸ θέμα» ὁ:).

ΤΡΙΤΟΣ: Καταλάβατε; Δὲν εἶν' εὔκολο πρᾶμα ἡ ζωή. Δὲν εἶναι κάτι ἁπλό... κάτι ποὺ μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε τόσο ἐπιπόλαια... (Σ' Ἐκεῖνον). Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου... ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἁπλὸς καὶ συγχρονισμένος. Δὲ θέλω νὰ νομίσῃς πὼς ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ πάρη ἡ κόρη μου κάποιον πλούσιο, οὔτε πὼς εἶμαι πολὺ «αὐστηρὸς» στὴ διαφορὰ τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Ἐγὼ εἶμαι στρατηγὸς ἀπόστρατος κι' ὁ πατέρας σου εἰσπράκτωρ στὰ τράμ. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Εὐχαρίστως θὰ τοὔλεγα «νὰ μᾶς ζήσουνε κύριε συμπέθερε». Ἀλλά... (Γκριμάτσα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλά): Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ναί, παιδί μου, πὲς τί θέλεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σᾶς πιστεύω, φυσικά. Δὲ θὰ τολμοῦσα ν' ἀμφισβητήσω αὐτὰ ποὺ λέτε. Ἀλλά... δὲν ὑπάρχει «ἀλλὰ» ἐκ μέρους σας! Σᾶς διέκοψα γιὰ νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὴν ἀμηχανία. Εἴπατε πὼς δὲ σᾶς ἐνδιαφέρει ἂν ἡ Καίτη παντρευτῆ ἕναν πλούσιο. Ἔτσι;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ναί, βέβαια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὅτι δὲ σᾶς νοιάζει, ποὺ ὁ φουκαρᾶς ὁ πατέρας μου εἶν' ἕνας ἁπλὸς εἰσπράκτορας λεωφορείου.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Καθόλου. Εἶν' ἕνας τίμιος νοικοκύρης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ, τότε, στρατηγέ μου, ποῦ ὑπάρχει τὸ «ἀλλά»; Μόνον ἂν ἀπὸ λεπτότητα δὲ θέλετε νὰ μὲ θίξετε κι' ἐγὼ τώρα ἐπιμένω σὰν ἠλίθιος γιὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μιλήσετε καθαρὰ καὶ νὰ νοιώσω πικρότερη τὴ γεῦσι τοῦ «ὄχι» σας.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ἤρεμα): Παιδί μου «ὄχι» δὲν ὑπάρχει. Ἅμα ἡ κόρη μου ἐπιμένη κι' ἐσὺ δὲ λογικευτῇς, ἐγὼ θὰ πῶ «ναί». Ἀλλὰ σὲ τί θὰ ὠφελήσῃ; Λεπτὰ δὲν ὑπάρχουν. Ἡ «προῖκα» τῆς κόρης μου ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικὰ φτηνὰ ἐσώρουχα — δὲ θὰ καταδεχότανε ποτὲ νὰ τὰ φορέσῃ ἡ μητέρα της ὅταν ἤτανε νέα — κι' ἀπὸ τὶς ἐλπίδες ἑνὸς λαχείου, ποὺ διαρκῶς... ἀνανεώνονται! Ἐσύ, πάλι, δὲν ἔχεις οὔτε κἂν ἀρχίσει «καρριέρα». Τὸ ξέρω. Πόλεμοι, στρατός, καθυστέρησι σπουδῶν καὶ λοιπά. Ἀλλά, ὡστόσο, δὲν εἶσαι σήμερα παρὰ ἕνας μικρὸς ὑπάλληλος, μ' ἕνα μισθὸ ἱκανὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ τσιγάρα σου, τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν καὶ τὸ ξύρισμά σου. Μετά; Πῶς θὰ μπῆ «τὸ τσουκάλι στὴ φωτιά», ποὺ λέγανε οἱ γιαγιάδες μας; Ἔστω καὶ γιὰ πατάτες γιαχνὶ ἢ γιὰ μιὰ φασολάδα;... (Γλυκόπικρο χαμόγελο). Καταλαβαίνω πόσο σᾶς γίνομαι ἀντιπαθητικός, ὅταν σᾶς μιλάω μὲ τόση... ἀνατριχιαστικὴ ὠμότητα γιὰ φασολάδες! Ἀλλά... — ἐδῶ εἶναι τὸ «ἀλλά»! — αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή, παιδιά μου. (Ἀνάβει τσιγάρο). Ἔχει πολλὲς ἀξιώσεις ἡ ζωή. Καὶ μεγάλες εὐθύνες νὰ δημιουργήσῃς οἰκογένεια. Ἐνῶ τώρα ἡ κόρη μου μένει μαζί μου... ἐσὺ μὲ τὸν πατέρα σου... κουτσὰ-στραβά, τέλος πάντων, ζοῦμε... τὰ καταφέρνουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παγερά): Ὥστε ἡ λύσις εἶναι νὰ παντρευτῆ ἕναν πλούσιο.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Δὲν εἶπ' αὐτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε; Νὰ μὴν παντρευτῆ; Γιατί, ἂν παντρευτῆ ἄλλο φτωχό, εἶναι τὸ ἴδιο!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μά... μὲ φέρνεις σὲ δύσκολη θέσι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσα! Μακάρι νὰ τὸ πέτυχα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ἀφίνετε νὰ πῶ κι' ἐγὼ δυὸ λέξεις;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Καὶ βέβαια, σὲ ἀφίνω! Ἀλλά...

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά): Οἱ γάμοι δὲ γίνονται μὲ «ἰσοσκέλισι προϋπολογισμῶν» καὶ μὲ τὶς ἀγορανομικὲς τιμὲς τῶν ὀσπρίων! Ὄχι, πατέρα! Λάθος κάνεις!... Οἱ γάμοι γίνονται μὲ γιασεμιὰ καὶ μὲ ζουμπούλια. Καί... τὸ μόνο «τρόφιμο», ποὺ ἔχουν ἀνάγκη... εἶναι λίγο ρύζι!... Θὰ δουλέψουμε κι' οἱ δυὸ καὶ θὰ ζήσουμε. Φτωχά, μέτρια, πλούσια, ὅπως θελήσῃ ὁ Θεός. Αὐτὰ τὰ σαχλοπεπειραμένα, τὰ «ὁ γάμος σκοτώνει τὸν ἔρωτα» κι' ἡ «φτώχεια φέρνει γκρίνια», δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐφαρμόζωνται παντοῦ. Ὅταν φτάσουμε, πατέρα, στὴν πεζότητα τῆς «φασολάδας» σου, θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ!... Εἴμαστε νέοι. Γιατί δὲ σ' ἀρέσει λιγάκι... κι' ἡ ἀπερίσκεπτη αἰσιοδοξία μας; Ἔχουμε καιρὸ νὰ στενοχωρηθοῦμε. Κι' ἐπὶ τέλους... γιατί νὰ μὴ στενοχωρηθοῦμε μαζί; Ποιὸς μᾶς ὑπόσχεται πώς, ἂν ἐκεῖνος παντρευτῆ μὲ προῖκα κι' ἐγὼ πάρω ἕναν πλούσιο — ἂν βρεθῆ φυσικά — δὲ θὰ στενοχωρηθοῦμε κι' οἱ δυό μας... χωριστά; Καὶ χωρὶς τὸ ἀντάλλαγμα τῆς ἀγάπης!... (Χαμογελάει τρυφερά). Ἔλα, πατέρα, τελειώσαμε! Ἔκλεισε ἐδῶ ἡ:

(Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

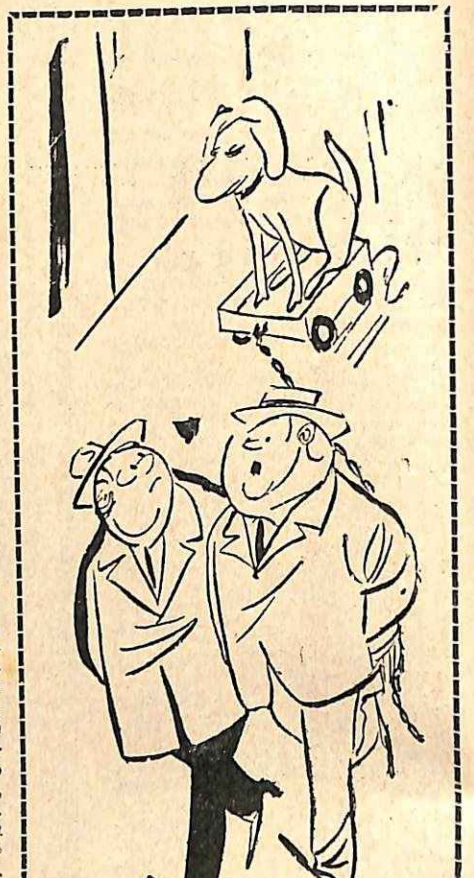

— Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῇς τί τεμπέλικο σκυλὶ ποὺ εἶναι!...

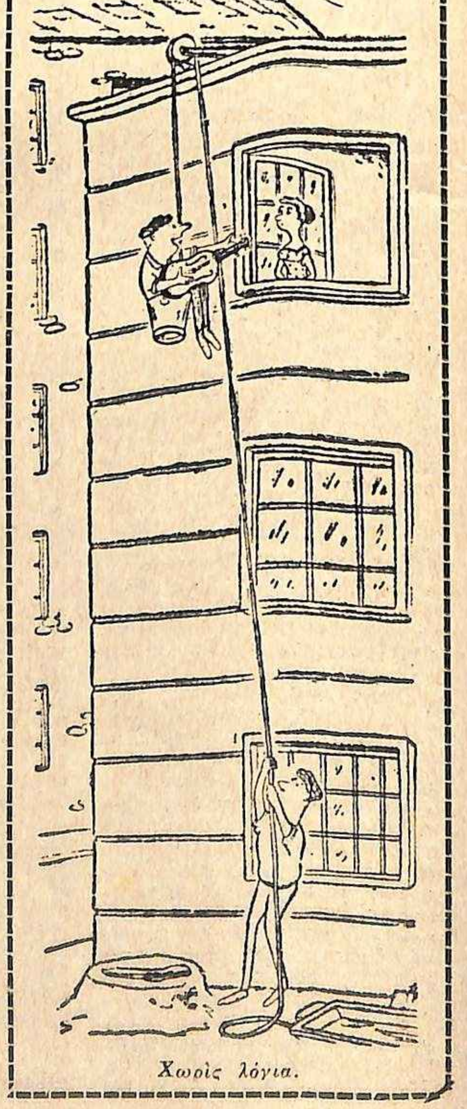

Χωρὶς λόγια.

ΟΛΕΘΡΙΟ ὠτὸ-στὸπ

Τὸ πάθημα δύο ὡραίων Ἀγγλίδων

Η ΑΝΕΞΟΔΗ μέθοδος τοῦ ὠτὸ — στὸπ συνηθίζεται, καθὼς εἶναι γνωστό, παρὰ πολὺ στὶς χῶρες τῆς Δύσεως ἀπὸ τοὺς ἀπένταρους ταξιδιῶτες, ποὺ θέλουν νὰ γλυτώσουν τὰ μεταφορικά. Μὰ ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν εἶναι πάντα ἀκίνδυνη, προπαντὸς ὅταν αὐτές, ποὺ τὴν ἐφαρμόζουν, εἶναι κοπέλλες νέες κι' ἑλκυστικές.

Τὸ πάθημα, ποὺ ἔκανε δυὸ νεαρὲς Ἀγγλίδες, τὴν Ἄλλις Εἴνάρσον καὶ τὴν Τζὶν Μπράϊαν, νὰ ὁρκιστοῦν πὼς δὲν θὰ ξαναταξιδέξουν ποτὲ μὲ ὠτὸ—στό, δὲν εἶχε τραγικὸ χαρακτῆρα, ὅπως τὰ παθήματα ἄλλων κοριτσιῶν, ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια ἀπερίσκεπτη ἔμπνευσι, μὰ δὲν ἦταν λιγώτερο διδακτικὸ ἀπὸ κεῖνα.

Θέλοντας νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ Καλαί στὸ Παρίσι, ἡ Ἄλις καὶ ἡ Τζὶν εἶχαν σταθῆ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δημόσιου δρόμου κι' ἔκαναν σήματα σ' αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν. Δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν —πιὸ σωστά: νὰ νομίσουν πὼς φάνηκαν— τυχερές. Μιὰ κομψὴ «Σιτροέν», ποὺ τὴν ὠδηγοῦσε ἕνας γοητευτικὸς Γάλλος, σταμάτησε γιὰ νὰ τὶς παραλάβη.

Οἱ Ἀγγλίδες τουρίστριες διαπίστωσαν πὼς ὁ ὁδηγὸς τοῦ «Σιτροὲν» δὲν ἦταν μόνον φιλόξενος, μὰ καὶ εὐχάριστος συζητητής. Μιλοῦσε θαυμάσια τὰ ἀγγλικὰ καί, ἐνῶ ὠδηγοῦσε δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς διηγῆται διασκεδαστικὲς ἱστορίες καὶ ἔξυπνα ἀνέκδοτα, ποὺ τὶς ἔκαναν νὰ ξεκαρδίζωνται στὰ γέλια. Ἡ Τζὶν καὶ ἡ Ἄλις ἔπλεαν σὲ πελάγη εὐτυχίας καὶ συλλογιζόντουσαν πὼς τὸ ταξίδι τους στὸ Παρίσι ἄρχιζε μὲ ἐξαιρετικὰ αἴσιους οἰωνούς.

Πλησίαζαν πιὰ στὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα καὶ διασχίζανε τὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ, ὅταν ὁ ὁδηγὸς ξαφνικά, φρενάρησε. Ἐντρομες ἐκεῖνες, τὸν εἶδαν νὰ βγάζη ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη ἕνα περίστροφο!

— Δὲν θὰ πάθετε τίποτα, τοὺς εἶπε, χωρὶς νὰ σβήσῃ τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χείλη του, ἂν καθήσετε φρόνιμα. Ἀλλοιῶς, δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι πὼς θὰ ξαναδῆτε τὴν ὡραία πατρίδα σας!

Οἱ Ἀγγλίδες φαντάστηκαν αὐτὸ ποὺ θὰ φανταζόταν καὶ κάθε ἄλλη στὴ θέσι τους. Σκύψανε, λοιπόν, τὸ κεφάλι, ἕτοιμες νὰ ὑποταχτοῦν στὶς ἐπιθυμίες τοῦ Γάλλου. Στὸ κάτω-κάτω, συλλογιζόντουσαν, τὸ ἴδιο μποροῦσαν νὰ πάθουν καὶ ἀπὸ ἄλλον, λιγώτερο γοητευτικόν!

Ἡ συνέχεια τὶς ξάφνιασε. Ὁ Γάλλος, ἀφοῦ τὶς ὑποχρέωσε — πρᾶγμα ποὺ πρόβλεπαν — νὰ γδυθοῦν, τοὺς ἔδεσε — πρᾶγμα ποὺ δὲν πρόβλεπαν —τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴ ράχι. Ἔπειτα, τὶς κατέβασε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τὶς ἔστησε κοντὰ σ' ἕνα δέντρο, πῆρε τὴν φωτογραφικὴ μηχανή του κι' ἄρχισε νὰ τὶς φωτογραφίζη ἀπὸ κάθε πλευρά. Χαμογέλασε πάλι, ξανακάθησε στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου καί, πρὶν αὐτές, προλάβουν νὰ κινηθοῦν, εἶχε βάλει μπροστά! Κλαίγοντας ἀπὸ ἀπελπισία, γυμνὲς καὶ μὲ τὰ χέρια δεμένα, ἡ Τζὶν καὶ ἡ Ἄλις εἶδαν νὰ χάνεται τὰ αὐτοκίνητο, μαζὶ μὲ τοὺς ταξιδιωτικοὺς σάκκους καὶ μὲ τὰ ροῦχα τους!

Τὶς περιμάζεψαν, στὴν ἄθλια αὐτὴ κατάστασι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, καὶ ἡ ἀστυνομία ἀνέλαβε νὰ τὶς φιλοξενήσῃ καὶ νὰ τὶς ντύσῃ. Μὰ ἡ «Σιτροὲν» καὶ ὁ ὁδηγός της δὲν βρέθηκαν γιὰ τὴν ὥρα.

«ΤΑ ΝΕΚΡΑ ΦΥΛΛΑ»

«Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία»

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ. Ἡ ζέστη εἶναι ἀκόμη ἀνυπόφορη, ὁ ἥλιος καίει στὸν οὐρανὸ καλοκαιριάτικος. Ὅμως τὰ φύλλα στὰ δέντρα ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ πεθαίνουν.

Στέκομαι μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ὁ ἥλιος μοῦ τσουρουφλίζει τὸ πρόσωπο, ὅμως ἐγὼ δὲν τὸν νιώθω, ἐγὼ βλέπω μονάχα, σκέπτομαι μονάχα «τὰ φύλλα ποὺ ἀρχίζουν νὰ πεθαίνουν».

Τινάζομαι ξαφνικὰ καὶ μιὰ ἀνατριχίλα διατρέχει τὸ κορμί μου. Οἱ νότες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ διπλανὸ σαλόνι φτερουγίζουν μέσα στὴν κάμαρά μου σὰν πουλιὰ μὲ γκρίζα φτερά, χώνονται στὴν καρδιά μου καὶ τὴν γεμίζουν μικρὲς μικρὲς πληγὲς γεμᾶτες αἷμα καὶ πόνο, γεμᾶτες πόνο καὶ αἷμα. Ἡ ἀδελφή μου ἔχει καθήσει στὸ πιάνο καὶ παίζει τὸ μοναδικὸ κομμάτι ποὺ δὲν θἄθελα ν' ἀκούσω, τὴ μοναδικὴ μελωδία ποὺ κάνει τὴ θλίψι μου πιὸ δυνατὴ καὶ τὴν ἀπελπισία μου πιὸ ἀπέραντη. Ὅμως, ἐκείνη δὲν τὸ ξέρει. Ἴσως κι' αὐτὴ νὰ εἶδε πρὶν ἀπὸ λίγο τὰ φύλλα ποὺ ἄρχισαν νὰ πεθαίνουν στὸν κῆπο καὶ γι' αὐτὸ ἔνιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ παίξῃ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ μελωδία. «Τὰ νεκρὰ φύλλα».

Κλείνω τ' αὐτιά μου μὲ τὰ χέρια καὶ πέφτω πάνω στὸ κρεβάτι μου ξεσπώντας σὲ σιγανοὺς πνιγμένους λυγμούς.

★

Ἦταν Σεπτέμβρης καὶ τότε. Ὅμως δὲν εἴχαμε γυρίσει ἀκόμα ἀπὸ τὶς διακοπές. Ὁ μπαμπᾶς εἶχε βρῆ καὶ εἶχε νοικιάσει μιὰ ὑπέροχη βιλλίτσα ἀνάμεσα στὰ πεῦκα κοντὰ σ' ἕνα γραφικὸ χωριουδάκι.

Ὅμως, ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἡ Καίτη κοντοστάθηκε, σοβαρεύτηκε καὶ μοὔδειξε μὲ τὸ βλέμμα ἕνα νεαρὸ ἄντρα ποὺ ἦταν ξαπλωμένος πάνω στὴν ἄμμο.

Ἀνταλλάξαμε ἕνα βλέμμα δυσαρεστημένο. Ἡ θαυμάσια μοναξιά μας εἶχε κάνει φτερά, ἡ μικρή μας πλὰζ δὲν θὰ ἦταν πιὰ μόνο δική μας. Σοβαρὲς καὶ λίγο μελαγχολικὲς προχωρήσαμε πρὸς τὴ θάλασσα καὶ ἤμαστε ἕτοιμες νὰ ριχτοῦμε στὸ νερὸ ὅταν ξαφνικὰ μιὰ εὔθυμη ἀντρικὴ φωνὴ μᾶς ἔκανε νὰ στραφοῦμε.

— Καλημέρα κορίτσια, εἶναι δική σας αὐτὴ ἡ πλάζ;

— Ἡ πλὰζ δὲν εἶναι ἀκριβῶς δική μας, ἀλλὰ τὴ θεωρούσαμε λίγο ἔτσι, ἐπειδὴ ἐρχόμαστε μόνον ἐμεῖς, ἀπάντησε ἡ Καίτη.

— Τότε ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἔρχωμαι κι' ἐγώ, εἶπε ἐκεῖνος γελώντας. Εἶστε φίλες;

— Εἴμαστε ἀδελφές, γέλασε ἡ Καίτη. Σεῖς μένετε στὸ χωριό;

— Ὄχι. Εἶμαι πολὺ περισσότερο γείτονας, ἔχω στήσει μιὰ σκηνὴ λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ βιλλίτσα, ὅμως τώρα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ συστηθῶ. Λέγομαι Πέτρος Δ. καὶ σπουδάζω μηχανικός.

— Ἐμένα μὲ λένε Καίτη καὶ πηγαίνω φέτος στὴν 8η τάξι, ἡ Ζάνα πηγαίνει στὴν 7η, ἔχουμε μόνον ἕνα χρόνο διαφορὰ καὶ εἴμαστε περισσότερο φίλες ἀπὸ ἀδελφές.

Ἡ Καίτη μιλοῦσε εὔθυμα, ἀμέριμνα, ἐγὼ δὲν μιλοῦσα, δὲν χαμογελοῦσα.

«Εἶναι ὁ πιὸ ὄμορφος ἄντρας ποὺ ἔχω δῆ ὥς τώρα» συλλογιζόμουν, νιώθοντας ἕνα κόμπο στὸ λαιμὸ καὶ μιὰ παράξενη διάθεσι νὰ κλάψω.

Ἔνιωσα τὴν καρδιά μου νὰ τινάζεται. Τὰ μάγουλά μου νὰ κοκκινίζουν καὶ γιὰ νὰ κρύψω τὴν ταραχή μου ἔτρεξα νὰ ριχτῶ στὴ θάλασσα.

Κολυμπούσαμε κι' οἱ τρεῖς μαζί, ὕστερα ξαπλώσαμε στὴν ἄμμο. Ὁ Πέτρος μᾶς μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἁπλά, ἤρεμα, εἰλικρινά. Ἦταν ἕνας σπουδαστὴς πολὺ φτωχός, ὀρφανός, μόνος στὸν κόσμο. Σπούδαζε δουλεύοντας τὰ ἀπογεύματα σὰν ὁδηγὸς σὲ κάποιο ἀσανσέρ. Τώρα, εἶχε πάρει τὴν ἄδειά του γιὰ 15 μέρες.

Τὸν ἄκουγα καὶ τὸν κύτταζα σὰν μαγεμένη, ὅλα αὐτὰ ἦταν τόσο παράξενα, τόσο ἀλλοιώτικα γιὰ μένα, τὴν κόρη τῆς πλούσιας οἰκογένειας ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τί θὰ πῆ στέρησι καὶ φτώχεια. Ἦταν ὅλα τόσο παράξενα, τόσο ἀλλοιώτικα ὅπως παράξενη καὶ ἀλλοιώτικη ἦταν ἐκείνη ἡ ταραχὴ ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ σὰν τρελλὴ καὶ τὰ μάγουλά μου νὰ κοκκινίζουν.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἔμεινα γιὰ ὧρες ἄγρυπνη στὸ κρεβάτι μου. Στὰ δεκαεφτά μου χρόνια εἶχα ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἔρωτα μὰ δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει. Ὅμως, τώρα... αὐτὸ τὸ παράξενο φτερούγισμα τῆς καρδιᾶς μου, ἐκεῖνος ὁ παράξενος κόμπος στὸ λαιμό, ἐκείνη ἡ περίεργη διάθεσι νὰ κλάψω... «Μήπως αὐτὸ εἶναι ὁ ἔρωτας;» ἀναρωτιόμουν μὲ ἀγωνία καὶ λαχτάρα.

Τὶς ἑπόμενες δυὸ μέρες συναντηθήκαμε πάλι μὲ τὸν Πέτρο στὴν ἀκρογιαλιά. Κολυμπούσαμε πάλι μαζί, ξαπλώσαμε πάλι στὴν καυτὴ ἄμμο.

Τὴν τρίτη μέρα πῆγα μονάχη στὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ Καίτη εἶχε πάει στὴν κοντινὴ πόλι μὲ τὴ μαμὰ γιὰ ψώνια. Θεέ μου, πῶς χτυποῦσε ἡ καρδιά μου τρελλὰ καθὼς προχωροῦσα στὸ μικρὸ μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ πεῦκα!

Ὁ Πέτρος ἦταν ἐκεῖ, καθισμένος σ' ἕνα μικρὸ βραχάκι.

— Δὲν εἶναι μαζί σου σήμερα ὁ θηλυκός μας φύλακας; μὲ ρώτησε εὔθυμα, ὅταν κατάλαβε πὼς ἤμουν μόνη.

Ὅμως, τὴν ἄλλη στιγμὴ σοβαρεύτηκε, τὸ χαμόγελο ἔσβησε στὰ χείλη του. Μὲ πλησίασε καὶ πῆρε τὰ χέρια μου στὰ δικά του.

— Σ' ἀγαπῶ, Ζάνα, μοῦ ψιθύρισε μὲ βραχνὴ φωνή.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ Πέτρο... ψιθύρισα!

Βρέθηκα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔνιωσα τὰ χείλη του στὰ δικά μου. Ἦταν γιὰ μένα τὸ πρῶτο φιλί, κάτι ὑπέροχο καὶ μαζὶ φοβερό.

— Σ' ἀγαπῶ, ὢ νἄξερες πῶς σ' ἀγαπῶ! μοῦ μουρμούρισε ἐνῶ μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του σὰν τρελλός. Ὅμως εἶμαι φτωχὸς ἐγώ, Ζάνα, πολὺ φτωχός, ἐσὺ εἶσαι τόσο μακρυὰ ἀπὸ μένα!...

— Τί σημασία ἔχει, τοῦ ψιθύρισα τρυφερά. Τί σημασία μπορεῖ νἄχη ὁ πλοῦτος ἢ ἡ φτώχεια; Ἐκεῖνο ποὺ λογαριάζεται, εἶναι ἡ ἀγάπη μας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ μικρὸ τρανζίστορ ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει πάνω στὸ βραχάκι, ἄρχισε νὰ μεταδίδη μιὰ γλυκειὰ μουσική. Καὶ ἀμέσως ὕστερα ἡ φωνὴ τοῦ Ὕβ Μοντὰν πλημμύρισε τὴν γαλάζια ἀτμόσφαιρα τραγουδώντας τὰ «Νεκρὰ φύλλα». Μείναμε ἀγκαλιασμένοι ἀκούγοντας ἐκεῖνο τὸ μελαγχολικὸ σκοπό.

— Σοῦ ἄρεσε; μὲ ρώτησε ὁ Πέτρος, ὅταν οἱ τελευταῖες νότες του σταμάτησαν.

— Ναί, μοῦ ἄρεσε πολύ, ψιθύρισα χώνοντας τὸ κεφάλι μου στὸ στῆθος του.

Ἀπὸ τὴ μαμὰ δὲν εἶχα ποτὲ μυστικά, γιὰ μένα καὶ τὴν Καίτη ἦταν πάντα μιὰ μεγάλη φίλη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μόλις ἡ Καίτη κοιμήθηκε, σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ πῆγα νὰ τὴν βρῶ. Τὴ βρῆκα στὸ σαλόνι βυθισμένη στὸ διάβασμα ἑνὸς βιβλίου. Κάθησα σ' ἕνα μαξιλάρι μπροστὰ στὰ πόδια της, ἀκούμπησα τὸ κεφάλι στὰ γόνατά της καὶ τῆς ψιθύρισα:

— Μαμά, τὸν Πέτρο τὸν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶ κι' ἐκεῖνος.

Τῆς εἴχαμε μιλήσει γιὰ τὸν Πέτρο ἐγὼ καὶ ἡ Καίτη κι' ἔτσι ἡ μαμὰ τὰ ἤξερε ὅλα γι' αὐτόν.

Ἔνιωσα τὸ χέρι της νὰ μοῦ χαϊδεύη τὰ μαλλιά, ὕστερα ἄκουσα τὴ φωνή της νὰ μοῦ λέη φανερὰ ταραγμένη:

— Ὁ Πέτρος μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα καλὸ παιδὶ Ζάνα μου, μὰ εἶναι πολὺ φτωχός, δὲν κάνει γιὰ σένα. Ἔπειτα αὐτὰ τὰ καλοκαιριάτικα αἰσθήματα κρατοῦν τόσο λίγο. Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς καὶ ὅταν θὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα, θὰ μιλήσουμε πάλι γι' αὐτό...

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν εἶδα τὸν Πέτρο. Ἡ μαμὰ μᾶς ἔστειλε ἐμένα καὶ τὴν Καίτη νὰ κάνουμε μερικὰ ψώνια ποὺ εἶχε ξεχάσει.

Καί... δὲν τὸν ξανάδα ποτὲ πιά! Ὅταν γυρίζαμε ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, εἴδαμε κόσμο συγκεντρωμένο στὸ δρόμο ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ ἀκρογιάλι μας, κόσμο ποὺ γύριζε πρὸς τὸ χωριό.

— Συνέβη τίποτα; ρώτησε ἡ Καίτη ἀνήσυχη.

— Πνίγηκε ἕνας νέος, τῆς ἀπάντησε κάποιος. Ἐκεῖνος ὁ νέος ποὺ ἔμενε στὴ σκηνή, ἀνάμεσα στὰ πεῦκα.

Δὲν ἄκουσα τίποτε ἄλλο. Ἔνιωσα ἕνα φοβερὸ πόνο στὴν καρδιά, στὸ μυαλὸ καὶ σωριάστηκα ἀναίσθητη πάνω στὸ χωματόδρομο.

Ὅταν ἄρχισα νὰ συνέρχωμαι, πρὶν ἀκόμα ἀνοίξω τὰ μάτια, ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς μητέρας μου νὰ φθάνη στ' αὐτιά μου γεμάτη δάκρυα:

— Εἶναι φοβερὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη, Ἀντρέα, ἔλεγε, ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ ἁπλὴ σύμπτωσι, ὅμως ἐμένα οἱ τύψεις θὰ μὲ βασανίζουν γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή. Ὅταν χθὲς τὸ βράδυ ἡ Ζάνα μοῦ εἶπε πὼς τὸν ἀγαπᾶ, σκέφθηκα πὼς τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ ἔκανα ἦταν νὰ παρακαλέσω ἐκεῖνον νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ ζωή της. Ἔστειλα τὶς κοπέλλες στὴν πόλι καὶ πῆγα καὶ τὸν βρῆκα στὴ σκηνή του. Μὲ ἄκουσε ἤρεμα, παραδέχτηκε πὼς εἶχα δίκιο, κι' ὁ ἴδιος καταλάβαινε ὅτι εἶχε κυττάξει πολὺ ψηλά. Ὅμως μὲ βεβαίωσε πὼς τὴν ἀγαποῦσε εἰλικρινὰ μ' ἕνα ὕφος τόσο σοβαρὸ καὶ πονεμένο ποὺ μὲ συγκίνησε καὶ μὲ βεβαίωσε ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε, ὅτι θὰ ἔφευγε ἀμέσως. Καί... ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες... Ὢ Θεέ μου! Εἶναι φοβερό... φοβερό...

Πῆγα γιὰ δυὸ μῆνες σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινική. Ὕστερα μὲ ξαναπῆραν στὸ σπίτι. Περνῶ τὶς μέρες μου μηχανικά, ἀδιάφορα, βυθισμένη σὲ μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία.

Τώρα εἶναι καὶ πάλι Σεμπτέμβρης, ἔχει περάσει μόνο ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε ἀλλὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται ἕνας αἰῶνας, νιώθω τόσο κουρασμένη, τόσο γερασμένη. Καὶ εἶμαι μόνον δεκαοχτὼ χρόνων...

Στὸ σαλόνι ἡ Καίτη ἔχει τελειώσει τὰ «Νεκρὰ φύλλα» καὶ παίζει ἕνα εὔθυμο πεταχτὸ τραγοῦδι. Σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ κατεβαίνω στὸν κῆπο. Ἕνα ξερὸ φύλλο πέφτει τρίζοντας ἀπὸ κάποιο δέντρο. Τὸ παίρνω στὸ χέρι μου, τὸ κάνω θρίψαλα ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά μου καὶ τὸ ἀφίνω νὰ πέσῃ στὴ γῆ. «Ἕνα νεκρὸ φύλλο» συλλογίζομαι «μιὰ νεκρὴ καρδιά».

ΖΑΝΑ Ν...

— Σ' ἀγαπῶ Ζάνα, τῆς ψιθύρισε μὲ βραχνὴ φωνὴ ὁ Πέτρος.

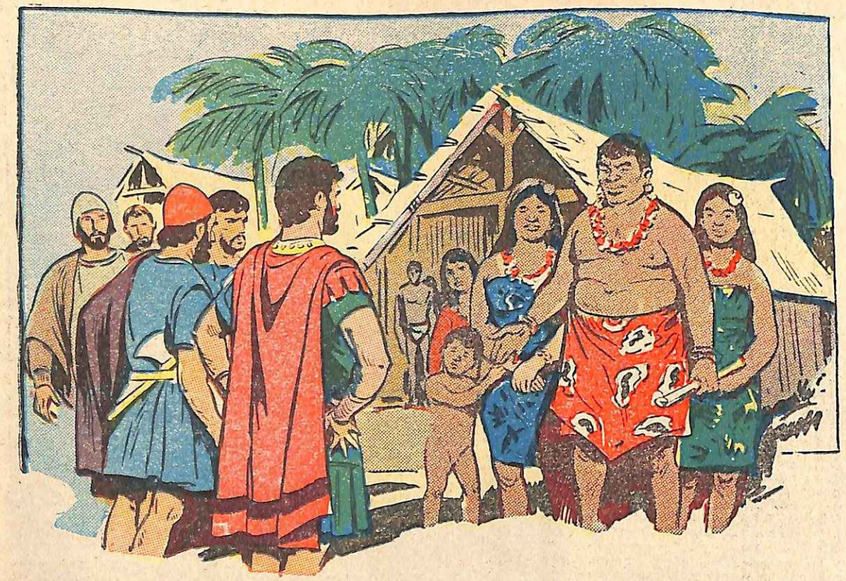

Ἀρχηγὸς τῶν ἰθαγενῶν ἦταν ὁ Φαρλούκ, ποὺ εἶχε τρεῖς γυναῖκες καὶ δεκαεπτὰ παιδιά.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΙ

συνεχίζαμε, ἡ τύχη μας ἦταν ἀμφίβολη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε. Πάνω ποὺ εἴχαμε χάσει κάθε ἐλπίδα, διακρίναμε μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα τὶς γαλάζιες σκιὲς μερικῶν νησιῶν». Ποιὰ νησιὰ ἦταν αὐτά, ἄγνωστο. Κατὰ πάσαν πιθανότητα ὅμως, ἐπρόκειτο γιὰ τὶς Φιλιππίνες. Αὐτὸ —σύμφωνα μὲ τὶς μελέτες ποὺ ἔκανε ὁ Ἰταλὸς γεωγράφος Μπερτόλιτι τὸ 1814— ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἆθλος, ποὺ ἔδειχνε ὅτι «οἱ Ἕλληνες συνεχίζανε τὸ θρύλο τοῦ 'Ὀδυσσέα». Στὶς Φιλιππίνες ζοῦσε «πολὺς λαός». Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ἦταν μισόγυμνοι κι' ἄλλο δὲν ἔκαναν ἀπὸ τὸ νὰ ψαρεύουν καὶ νὰ ὀργώνουν τὴ γῆ. Ὅταν εἶδαν τὰ καράβια τῶν Βυζαντινῶν, ἔσπευσαν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν μὲ τὰ πλοιάριά τους.

Οἱ Φιλιππῖνοι ἦταν ὡραῖοι. Εἶχαν ψηλὰ καὶ καλοφτιαγμένα σώματα. Ἀντίθετα, οἱ γυναῖκες τους ἦταν κοντὲς καὶ παχουλές. «Ἦταν φανερὸ —γράφει ὁ Στέφανος— ὅτι τοὺς εἴχαμε κάνει καταπληκτικὴ ἐντύπωσι. Τὰ ροῦχα μας μὲ τὰ χρυσᾶ σειρήτια καὶ τὸ πορφυρό τους χρῶμα, τοὺς εἶχαν γοητεύσει. Οἱ γυναῖκες μᾶς κυττοῦσαν ἀπλησταγμένα. Δὲν ἔδειχναν ἐχθρικὲς διαθέσεις, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἤμαστε προετοιμασμένοι γιὰ ὅλα. Τοὺς χαρίσαμε ἄφθονα δῶρα, ὑφάσματα, περιδέραια, χτένες καὶ πολλὰ ἄλλα μικροαντικείμενα. Στοὺς ἄντρες προσφέραμε ὡραῖο ὁπλισμό, μὰ τὸ χειρισμό τους τοὺς τὸν διδάξαμε μόνο ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγουμε. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν δική τους θρησκεία. Προσκυνοῦσαν τὸ πωῒ τὸν ἥλιο καὶ τὸ βράδυ τὴ σελήνη.

«Ἐξερευνώντας τὸ νησί —λέει ὁ Στέφανος— συναντήσαμε πολλὰ περίεργα κι' ἀξιοθαύμαστα. Ὁ μεγάλος ποταμὸς τοῦ τόπου, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὸν λένε Κούτρα, ἦταν πλωτός. Τὰ πλοιάρια του, ἀπὸ κορμοὺς δέντρων, ἦταν ὁλόκληρος στόλος. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν θαρραλέοι ναυτικοί. Διέτρεχαν τὸν ποταμὸ σὲ ἀντίθετη φορὰ κι' ἔφταναν ὣς τὸ χεῖλος τῶν ἀβυσσαλέων καταρρακτῶν χωρὶς νὰ γκρεμίζωνται. Ὁ ποταμὸς ἦταν ἀπέραντος καὶ βαθύς. Δάση ἀπὸ γλυκερὰ καλάμια (ζαχαροκάλαμα ἴσως) ὑπῆρχαν καὶ στὶς δυὸ του ὄχθες. Τὰ ρόδινα κι' ἀσπρα ἄνθη τους ἔβλεναν ἕνα χαρούμενο τόνο στὸ ἄγριο τοπίο. Τὰ νερά, καθὼς κατέβαιναν πρὸς τὴ θάλασσα, παράσερναν μοζαῒ τοὺς κορμοὺς δέντρων, σάπια φύλλα καὶ κλαριά. Πελεκάνοι καὶ νεροκόρακες, τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν παρουσία μας, ἀπομακρύνονταν γρήγορα μὲ κραυγὲς γεμάτες ἀγωνία. Ὁ πατέρας μου ἦταν εὐτυχισμένος. Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς, οἱ ἄλλοι, δὲν πηγαίναμε πίσω».

Μῆνες πολλοὺς ἔμειναν οἱ Ἕλληνες στὶς Φιλιππίνες. Κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους, πέρασαν ἀπὸ τὴ Μπόρνεο, τὴ Σουμάτρα καὶ μερικὰ ἄλλα νησιὰ καὶ ξαναμπῆκαν στὸν Ἰνδικό, ὅπου σὲ μιὰ μεγάλη θαλασσοταραχή, χάθηκε τὸ ἕνα τους πλοιὸ αὐτάνδρο. Μαζὶ μὲ τὸ πλήρωμα, χάθηκε κι' ὁ Νικηφόρος Θεοδωρᾶς. Ὁ γυιός του, μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἄντρες του, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς δραματικὲς περιπέτειες, κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ φτάσουν στὸ Βυζάντιο. Εἶχαν λείψει ἀκριβῶς τέσσερα χρόνια. Ὁ Στέφανος, ἀφοῦ ἔγραψε τ' ἀπομνημονεύματά του ἀποτραβηγμένος στὴ νῆσο Πρώτη τοῦ Βοσπόρου, ἐπιχείρησε ἕνα δεύτερο ταξίδι πρὸς τὶς Ἰνδίες, ὅπου κι' ἐξαφανίστηκε. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ ποῦ ὀφειλόταν ὁ χαμός του. Ἕνας θρύλος μονάχα ἀναφέρει ὅτι δὲν πῆγε στὶς Ἰνδίες, ἀλλὰ στὶς Φιλιππίνες. Ἐκεῖ πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του, ὅπου καὶ πέθανε «ἐκτιμώμενος ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς» ποὺ τὸν εἶχαν ἀνακηρύξει ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς τους.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

Ἡ ΠΤΩΣΙ τοῦ Μπάρι —ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὠχυρωμένες πόλεις τῆς ἰταλικῆς Χερσονήσου— κι' ἡ μοιραία μάχη τοῦ Ματζικέρτ, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ἔτος 1071 ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα χρόνια τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας. Ἡ Νότιος Ἰταλία στὴ Δύσι εἶχε χαθῆ ὁριστικά. Στὴ Μικρὰ Ἀσία πάλι, ἡ κυριαρχία τῆς αὐτοκρατορίας ἦταν καταδικασμένη. Ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ὁ Ζ', κατάλαβε πολὺ καλὰ τὴν ἔκταση τῆς ἀπειλῆς τοῦ Νορμανδοῦ Ροβέρτου Γουϊσκάρδου καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀποφύγῃ μὲ τὴν «διὰ γάμου» σύναψι οἰκογενειακῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο βασιλικῶν οἴκων. Ὁ γυιὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ἀρραβωνιάστηκε τὴ θυγατέρα τοῦ Ροβέρτου. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲ φαντκε νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασι. Καὶ, μετὰ τὴν ἐκθρόνισι τοῦ Μιχαήλ, οἱ Νορμανδοὶ ξανάρχισαν τὶς ἐχθρικὲς τους ἐνέργειες ἐναντίον τῆς αὐτοκρατορίας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὴ «βασιλίδα» ζοῦσε ἕνας πάμπλουτος καραβοκύρης: Ὁ Νικηφόρος Θεοδωρᾶς ἄνθρωπος «ὀνειροπόλος» καὶ μὲ ὑψηλὰ ἰδανικά. Αὐτός, ποὺ κατανάλωσε ὁλάκερη τὴ ζωὴ του στὸ ἐμπόριο σιτηρῶν στὶς ρωσικὲς θάλασσες ὠνειροπολοῦσε τώρα, ποὺ εἶχε ἀποταμιεύσει μπόλικο χρυσάφι, νὰ γνωρίσῃ καινούργιους κόσμους, ἀνὰ δῆ καινούργια πράγματα καὶ νὰ φτάσῃ στ' ἀκρότατα σημεῖα τῆς γῆς». Ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ πραγματοποιήθηκε τυχαία, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ —ποὺ συνδεόταν στενὰ μαζί του — τὸν ἔστειλε στὸ Μπάρι μὲ ζωοτροφές, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν πτῶσι του. Ὁ Θεοδωρᾶς βρέθηκε ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸ γυιό του, τὸ Στέφανο. Ἡ κατάληψι τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς Νορμανδούς, ἔβαλε ἀφορμὴ στοὺς δύο ἄντρες νὰ μὴν ξαναγυρίσουν πίσω στὸ Βυζάντιο.

Πῆραν, λοιπόν, τὰ δύο τους καράβια καὶ «ξεφεύγοντας τὴν προσοχὴ τῶν Νορμανδῶν, τράβηξαν γιὰ τὴ Σικελία, ὅπου ἀναπαύτηκαν κάμποσο διάστημα». Μὰ οὔτε ὁ Νικηφόρος, οὔτε ὁ Στέφανος εἶχαν σκοπὸ νὰ μείνουν γιὰ πάντα ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ θάλασσες ἔβραζαν ἀπὸ πειρατές, πατέρας καὶ γυιός, ἀναγκάστηκαν νὰ ὑψώσουν κι' αὐτοὶ πειρατικὴ σημαία, γιὰ νὰ ἔχουν τὸ κεφάλι τους ἥσυχο. Μεταξύ τους οἱ κουρσάροι εἶχαν ἕνα εἶδος «τράστ» κι' ἔτσι δὲν ἔβλαπτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τέλος πάντων, τέτοιες ἐποχὲς ἦταν αὐτὲς ποὺ ἐκμεταλλεύτηκε τὴν κατάστασι, Ἀ-

ποτελοῦντο ἀπὸ δυὸ πελώριες καλύβες, ὅπου ἄνθρωποι καὶ ζῶα κοιμόντουσαν μαζί. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ φιλοξενία τους ἦταν ὁμηρική. Ὅταν ὁ Θεοδωρᾶς ζήτησε νὰ ἐπισκεφτῇ τὰ ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ, ὁ Φαρλοὺκ ὄχι μόνο τοῦ τὸ ἐπέτρεψε, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔδωσε κι' ἰσχυρὴ συνοδεία γιὰ προστασία. Στὴν Ἰάβα ὑπῆρχε ἄλλη μιὰ φυλή, ποὺ βρισκόταν ἀκόμη σὲ τέλειο πρωτογονισμό.

Ὅταν ἡ φυλὴ αὐτὴ ἀντελήφθη τοὺς "Ελληνες θαλασσοπόρους, ἀνέβηκαν στὰ δέντρα κι' ἀπὸ κεῖ ἄρχισαν νὰ τοὺς ρίχνουν βροχὴ τὰ βέλη. Ἡ συνοδεία τοῦ Θεοδωρᾶ ἀμύνθηκε μὲ δικό της τρόπο. "Επιασε ἕνα αἰχμάλωτο τῆς ἐχθρικῆς φυλῆς, τὸν κρέμασε ἀνάποδα καὶ τοῦδωσε φωτιὰ ἀπὸ κάτω. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ δυστυχισμένος αἰχμάλωτος ἔγινε στάχτη. Ὁ ἐχθρός, στὸ θέαμα αὐτό, κατέβηκε ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ὑπεχώρησε χωρὶς κανένα ἄλλο ἐπεισόδιο. Τὸ νησὶ ἦταν πλούσιο σὲ δάση, λίμνες, πουλιὰ καὶ ἀγρίμια.

Οἱ "Ελληνες ἔζησαν κάπου δυὸ μῆνες στὸ νησί. Ὁ Φαρλοὺκ τοὺς περιποιήθηκε μὲ τὸ παραπάνω. Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἀποφάσισαν νὰ φύγουν, τοὺς φόρτωσε μ' ἕνα σωρὸ ἀπίθανα δῶρα. Ἀπὸ τὴν Ἰάβα, συνέχισαν τὸ ταξίδι τους πρὸς τὴν Κελέβη. Τὸ νησὶ αὐτό, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἔρημο ἀπὸ κατοίκους. Ὑπῆρχαν μονάχα μερικοὶ ψαράδες, ποὺ ζοῦσαν μέσα σὲ σπηλιές, κοντὰ στὴν παραλία. Οἱ διαθέσεις τους ὅμως ἦταν καθαρὰ ἐχθρικές. Καθὼς εἶδαν τὰ καράβια των Βυζαντινῶν νὰ ζυγώνουν στοὺς βράχους κι' ἀπὸ κεῖ ἄρχισαν νὰ τοὺς ρίχνουν τεράστιες πέτρες.

Προσπάθησαν οἱ "Ελληνες νὰ συμφιλιωθοῦν μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς.

Τίποτε ὅμως δὲν κατώρθωσαν κι' οἱ "Ελληνες ἀναγκάστηκαν νὰ τοὺς κυνηγήσουν μὲ τὰ ὅπλα τους. Οἱ μισοάγριοι ἐκεῖνοι ψαράδες διαλύθηκαν πρὸς στιγμή, μὰ ξαναγύρισαν πιὸ ἀπειλητικοὶ τώρα. Οἱ θαλασσοπόροι κατάλαβαν πὼς δὲ θὰ τἀβγαζαν πέρα μαζί τους. Κι' ἀποφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ νησί. Καὶ ὁ Θεοδωρᾶς συνεχίζει:

«Τὰ πληρώματα εἶχαν δίκιο. Ἂν συνεχίζαμε, ἡ τύχη μας ἦταν ἀμφίβολη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Θεος μᾶς λυπήθηκε. Πάνω ποὺ εἴχαμε χάσει κάθε ἐλπίδα, διακρίναμε μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα τὶς γαλάζιες σκιὲς μερικῶν νησιῶν». Ποιὰ νησιὰ ἦταν αὐτά, ἄγνωστο. Κατὰ πάσαν πιθανότητα ὅμως, ἐπρόκειτο γιὰ τὶς Φιλιππίνες. Αὐτὸ —σύμφωνα μὲ τὶς μελέτες ποὺ ἔκανε ὁ Ἰταλὸς γεωγράφος Μπερτόλιτι τὸ 1814— ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἆθλος, ποὺ ἔδειχνε ὅτι «οἱ "Ελληνες συνεχίζανε τὸ θρύλο τοῦ 'Ὀδυσσέα». Στὶς Φιλιππίνες ζοῦσε «πολὺς λαός». Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ἦταν μισόγυμνοι κι' ἄλλο δὲν ἔκαναν ἀπὸ τὸ νὰ ψαρεύουν καὶ νὰ ὀργώνουν τὴ γῆ. Ὅταν εἶδαν τὰ καράβια τῶν Βυζαντινῶν, ἔσπευσαν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν μὲ τὰ πλοιάριά τους.

Οἱ Φιλιππῖνοι ἦταν ὡραῖοι. Εἶχαν ψηλὰ καὶ καλοφτιαγμένα σώματα. Ἀντίθετα, οἱ γυναῖκες τους ἦταν κοντὲς καὶ παχουλές. «Ἦταν φανερὸ —γράφει ὁ Στέφανος— ὅτι τοὺς εἴχαμε κάνει καταπληκτικὴ ἐντύπωσι. Τὰ ροῦχα μας μὲ τὰ χρυσᾶ σειρήτια καὶ τὸ πορφυρό τους χρῶμα, τοὺς εἶχαν γοητεύσει. Οἱ γυναῖκες μᾶς κυττοῦσαν ἀπλησταγμένα. Δὲν ἔδειχναν ἐχθρικὲς διαθέσεις, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἤμαστε προετοιμασμένοι γιὰ ὅλα. Τοὺς χαρίσαμε ἄφθονα δῶρα, ὑφάσματα, περιδέραια, χτένες καὶ πολλὰ ἄλλα μικροαντικείμενα. Στοὺς ἄντρες προσφέραμε ὡραῖο ὁπλισμό, μὰ τὸ χειρισμό τους τοὺς τὸν διδάξαμε μόνο ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγουμε. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν δική τους θρησκεία. Προσκυνοῦσαν τὸ πωῒ τὸν ἥλιο καὶ τὸ βράδυ τὴ σελήνη.

«Ἐξερευνώντας τὸ νησί —λέει ὁ Στέφανος— συναντήσαμε πολλὰ περίεργα κι' ἀξιοθαύμαστα. Ὁ μεγάλος ποταμὸς τοῦ τόπου, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὸν λένε Κούτρα, ἦταν πλωτός. Τὰ πλοιάριά του, ἀπὸ κορμοὺς δέντρων, ἦταν ὁλόκληρος στόλος. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν θαρραλέοι ναυτικοί. Διέτρεχαν τὸν ποταμὸ σὲ ἀντίθετη φορὰ κι' ἔφταναν ὣς τὸ χεῖλος τῶν ἀβυσσαλέων καταρρακτῶν χωρὶς νὰ γκρεμίζωνται. Ὁ ποταμὸς ἦταν ἀπέραντος καὶ βαθύς. Δάση ἀπὸ γλυκερὰ καλάμια (ζαχαροκάλαμα ἴσως) ὑπῆρχαν καὶ στὶς δυὸ του ὄχθες. Τὰ ρόδινα κι' ἀσπρα ἄνθη τους ἔβλεναν ἕνα χαρούμενο τόνο στὸ ἄγριο τοπίο. Τὰ νερά, καθὼς κατέβαιναν πρὸς τὴ θάλασσα, παράσερναν μοζαῒ τοὺς κορμοὺς δέντρων, σάπια φύλλα καὶ κλαριά. Πελεκάνοι καὶ νεροκόρακες, τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν παρουσία μας, ἀπομακρύνονταν γρήγορα μὲ κραυγὲς γεμάτες ἀγωνία. Ὁ πατέρας μου ἦταν εὐτυχισμένος. Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς, οἱ ἄλλοι, δὲν πηγαίναμε πίσω».

Μῆνες πολλοὺς ἔμειναν οἱ "Ελληνες στὶς Φιλιππίνες. Κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους, πέρασαν ἀπὸ τὴ Μπόρνεο, τὴ Σουμάτρα καὶ μερικὰ ἄλλα νησιὰ καὶ ξαναμπῆκαν στὸν Ἰνδικό, ὅπου σὲ μιὰ μεγάλη θαλασσοταραχή, χάθηκε τὸ ἕνα τους πλοιὸ αὐτάνδρο. Μαζὶ μὲ τὸ πλήρωμα, χάθηκε κι' ὁ Νικηφόρος Θεοδωρᾶς. Ὁ γυιός του, μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἄντρες του, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς δραματικὲς περιπέτειες, κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ φτάσουν στὸ Βυζάντιο. Εἶχαν λείψει ἀκριβῶς τέσσερα χρόνια. Ὁ Στέφανος, ἀφοῦ ἔγραψε τ' ἀπομνημονεύματά του ἀποτραβηγμένος στὴ νῆσο Πρώτη τοῦ Βοσπόρου, ἐπιχείρησε ἕνα δεύτερο ταξίδι πρὸς τὶς Ἰνδίες, ὅπου κι' ἐξαφανίστηκε. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ ποῦ ὀφειλόταν ὁ χαμός του. Ἕνας θρύλος μονάχα ἀναφέρει ὅτι δὲν πῆγε στὶς Ἰνδίες, ἀλλὰ στὶς Φιλιππίνες. Ἐκεῖ πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του, ὅπου καὶ πέθανε «ἐκτιμώμενος ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς» ποὺ τὸν εἶχαν ἀνακηρύξει ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς τους.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

— Μήπως αὐτὸ σημαίνει πὼς σᾶς ἐνοχλεῖ τὸ φλέρτ μου, δεσποινὶς Λίζα;

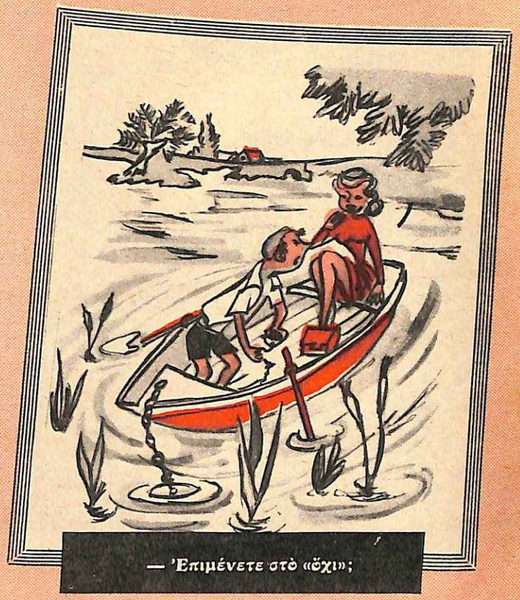

— Ἐπιμένετε στὸ «ὄχι»;

—Βλέπεις, Κωστάκη: Δὲν ἔπρεπε, καϋμένε, νὰ περάσῃς τόσο κοντά!..

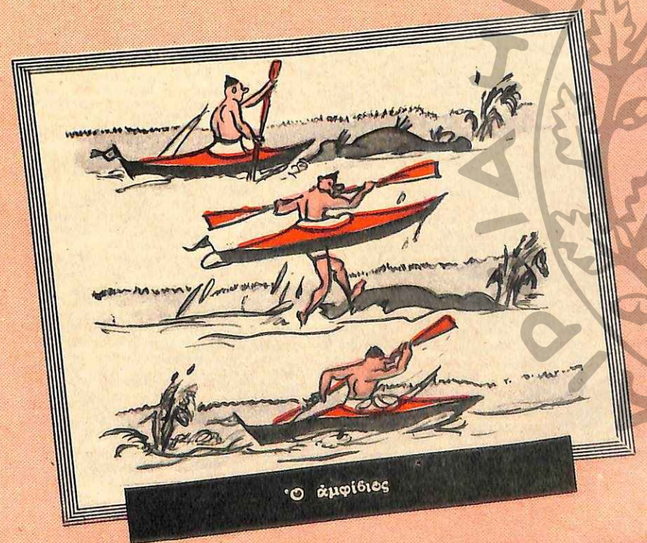

Ὁ ἀμφίβιος

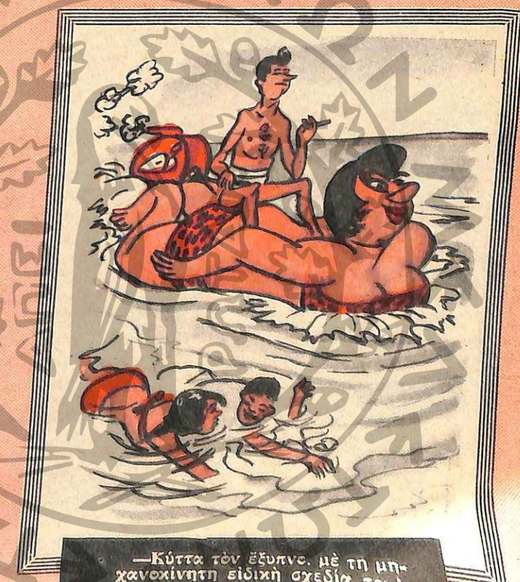

—Κύττα τὸν ἔξυπνε, μὲ τὴ μηχανοκίνητη εἰδικὴ σχεδία του!

Βαρκάδες στὸ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Σᾶς δίνουμε μερικὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν ὁμορφιά, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐπιδιορθώσετε μικρὲς δερματικὲς ἐλάβες, ποὺ ἡ παραμονή σας στὸν ἥλιο, στὸν ἀέρα καὶ στὸ θαλασσινὸ νερό, θὰ ἔχη προκαλέσει δίχως ἄλλο στὸ πρόσωπο, στὰ μαλλιά, στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια σας.

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ἐποχὴ φτάνει πιὰ στὸ τέλος της καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ τελειώνουν οἱ θαυμάσιες μέρες τοῦ παραθερισμοῦ στὸ βουνὸ ἢ στὴ θάλασσα.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν περίοδο τῶν διακοπῶν ὁ ὀργανισμός σας βγαίνει ξανανιωμένος, οἱ μῦς ἔχουν ἀποκτήσει νέα δύναμη, ἡ γραμμὴ τοῦ σώματος ἔχει σημαντικὰ βελτιωθῆ καὶ τὸ ἡλιωκαμένο δέρμα σας χαρίζει μιὰ ὄψη πιὸ νεανική.

Τώρα ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, ἀπὸ τὸ δικό σας κριτήριο καὶ ἀπὸ τὴ δική σας ἐπιμονὴ νὰ ἀπολαύσετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὰ ὥρα ποὺ οἱ διακοπὲς προσέφεραν στὴν ὑγεία καὶ τὴν ὁμορφιά σας.

Ἀμέσως μόλις θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας, πρέπει νὰ παρατηρήσετε μὲ προσοχὴ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἡ καλοκαιρινὴ ἐποχὴ ἔχει προκαλέσει στὸ δέρμα σας, στὰ μαλλιά σας, στὰ χέρια σας καὶ στὰ πόδια σας, δηλαδὴ σ' ἐκεῖνα τὰ σημεῖα τοῦ σώματός σας ποὺ ἐκτέθηκαν περισσότερο στὸν ἥλιο, στὸν ἀέρα καὶ στὸ θαλάσσιο νερό.

Θὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ ἡ γενικὴ ὄψη σας ἔχει καλλιτερεύσει, ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἀέρας ἔχουν προκαλέσει καὶ ὡρισμένες μικρὲς ζημίες.

Μὲ τὶς ἁπλὲς μεθόδους ποὺ σᾶς προσφέρουμε πιὸ κάτω μπορεῖτε νὰ ἐπανορθώσετε τὰ ἐλαφρὰ αὐτὰ ἀτυχήματα ποὺ οἱ καλοκαιρινὲς διακοπὲς ἔχουν προκαλέσει στὰ κυριότερα σημεῖα τῆς ὁμορφιᾶς σας.

ΤΟ ΦΥΤΙΚΟ «ΠΙΗΛΙΝΓΚ»

Γιὰ νὰ ἀνανεώσετε τὸ δέρμα, γιὰ νὰ τοῦ ξαναδώσετε τὴ ζωτικότητά του χρειάζεται κυρίως νὰ φροντίσετε γιὰ τὴν ἐπιμελημένη καθαριότητά του, ὑποβοηθώντας τὴν ἀποφλύωσι τοῦ κερατοειδοῦς στρώματος ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ κύτταρα, γερασμένα πιά.

Ἡ καλλίτερη μέθοδος γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μένει πάντοτε τὸ λεγόμενο «Πίηλινγκ» ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ ἕναν τρόπο πολὺ ἁπλό. Ὑστερα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μασάζ, ποὺ ἐκτελεῖται ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀπὸ τὰ μέσα πρὸς τὰ ἔξω, τοποθετεῖτε πάνω στὸ πρόσωπο μιὰ «μάσκα» μὲ φυτικὴ βάσι ποὺ μπορεῖτε νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ ἕνα κατάστημα καλλυντικῶν.

Ἀφῆστε την νὰ στεγνώση. Ὕστερα μὲ ἕνα μαντηλάκι ἢ μὲ μιὰ πετσέτα ἀφαιρεῖτε τὴν ἐλαφρὴ κρούστα ποὺ ἔχει σχηματιστῆ καὶ ποὺ παρασύρει μαζί τὰ ἀποξηραμένα κύτταρα. Φθάνει αὐτὴ ἡ εὐκολη περιποίησι γιὰ νὰ «ἀνανεωθῆ» τὸ δέρμα μέσα σὲ λίγες μέρες χωρὶς νὰ χάσετε τίποτα ἀπὸ τὸ ἡλιοκαμένο χρῶμα σας, ποὺ ἔτσι γίνεται πιὸ φωτεινό.

Τὸ «Πίηλινγκ» ἐνεργεῖ εὐεργετικὰ καὶ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν ρυτίδων. Ἡ πτῶσις τοῦ κερατοειδοῦς στρώματος διεγείρει τὴν γέννησι τῶν βαθυτέρων κυττάρων καὶ ἡ διαρκὴς ἀνάπτυξις ζωτικῶν στοιχείων πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τὸ τέντωμα τοῦ δέρματος καὶ τὴν ἀποφυγὴ ἢ τὴν ἐξαφάνισι τῶν ρυτίδων.

ΤΟ ΛΕΚΙΑΣΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ

Ἂν τὸ δέρμα δὲν ἔχη μαυρίσει κανονικά, ἂν εἶναι κατάστικτο ἀπὸ λεκέδες φθάνει νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα τονωτικὸ ποὺ θὰ κατασκευάσετε βράζοντας ἕνα ματσάκι μαϊντανὸ σὲ ἕνα κιλὸ νεροῦ ποὺ ὕστερα θὰ ἀφίσετε νὰ κρυώση.

Ἂν οἱ λεκέδες εἶναι πολὺ ἔντονοι (ἰδιαίτερα στὴν περίπτωσι φακίδων ποὺ ἔχουν σκουρύνει ἀπὸ τὸν ἥλιο) τότε εἶναι ἀναγκαῖο νὰ καταφύγετε σὲ καταπλάσματα ἀπὸ φαρίνα σικάλεως καὶ φαρίνα λιναρόσπορου σὲ ἴσα μέρη ποὺ θὰ διαλυθοῦν στὸ νερό, ὥσπου νὰ γίνουν ἀλοιφή. Ἀποτελεσματικὴ εἶναι καὶ ἡ φαρίνα σικάλεως ἑνωμένη μὲ λάδι γλυκῶν ἀμυγδάλων.

ΦΤΑΝΕΙ ΜΙΑ ΜΠΑΝΑΝΑ

Συχνὰ ἡ παραπεινωμένη ὑπεραμονὴ στὴν ὑπαιθρο κάνει τὸ δέρμα στεγνό. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ ἐπιφανειακὰ κύτταρα πολλαπλασιάστηκαν γιὰ νὰ προστατεύσουν τὰ βαθύτερα στρώματα ἀπὸ τὶς καιρικὲς συνθῆκες καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ ἔντονο ἡλιακὸ φῶς.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιδιορθώσετε, φτάνει νὰ καταφύγετε σὲ μιὰ μπανάνα, νὰ κομμένη σὲ λεπτὲς φέτες καὶ νὰ λυωμένη μὲ ἕνα πηρούνι μέσα σὲ λυωμένη μὲ ἕνα πηρούνι μέσα σὲ ἕνα δοχεῖο νερὸ ὄχι μεταλλικό. Ὁ χυμὸς ποὺ δημιουργεῖται ἁπλώνεται στὸ πρόσωπο μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς γάζας καὶ μένει ὡς 20 λεπτά. Αὐτὴ ἡ μάσκα τῆς ὁμορφιᾶς ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶναι καὶ θρεπτική. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε σταφίδα ποὺ εἶναι τὸ τυπικὸ φροῦτο αὐτῆς τῆς περιόδου. Ἡ σταφίδα λυωμένη καὶ ἁπλωμένη στὸ πρόσωπο σὰν μάσκα ὁμορφιᾶς ἔχει μιὰ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι συσφικτική καὶ τονώνει καὶ ζωηρεύει τὸ χρῶμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΤΕ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

Πολὺ συχνὰ ὁ εὐεργετικὸς καλοκαιριάτικος ἥλιος μπορεῖ νὰ καταστήση τὸ δέρμα στεγνὸ καὶ νὰ ἐνισχύση τὴ δημιουργία ρυτίδων γιατὶ ἀφαιρεῖ τὸ νερὸ ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς καὶ εὐνοεῖ τὸ γέρασμα τῆς ἐπιδερμίδος, κυρίως ὅταν αὐτὴ ἔχη ἀρχίσει νὰ χάνη τὴ νεανικὴ ἐλαστικότητα.

Γιὰ τὴν ξηρότητα τοῦ δέρματος καὶ τὸ σχηματισμὸ ρυτίδων εὐεργετικώτατη εἶναι μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα ἡ μάσκα ἀπὸ καρρότα κομμένα σὲ φετίτσες ἢ τριμμένα, ποὺ τοποθετοῦνται πάνω στὸ πρόσωπο καὶ μένουν μιὰ μισὴ ὥρα.

Ἀκόμη πιὸ εὐεργετικὴ εἶναι ἡ μάσκα ποὺ γίνεται ἀπὸ καρρότα τριμμένα καὶ λανολίνη σὲ ἴσα μέρη. Αὐτή, δὲν χρειάζεται νὰ μείνη στὸ πρόσωπο περισσότερο ἀπὸ 5 λεπτά.

Γιὰ νὰ γίνη ἡ ἐπιδερμίδα σας τρυφερὴ καὶ σφιχτὴ μετοχειριστῆτε μιὰ μάσκα φτιαγμένη ἀπὸ ἄμυλο πατάτας ἀνακατωμένο μὲ ἕνα κουτουλάκι λάδι γλυκῶν ἀμυγδάλων. Τὴν βάζετε νὰ ζεσταθῆ σὲ «μπὲν—μαρί» καὶ τὴν ἁπλώνετε πάνω στὸ πρόσωπο ὅπου τὴν ἀφίνετε ὡς μιὰ ὥρα. Αὐτὴ τὴ μάσκα μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνετε κάθε μέρα.

ΟΙ ΑΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΛΕΜΟΝΙΟΥ

Ἂν στὴ ζεστὴ καὶ ξερὴ ἀτμόσφαιρα ὁ ἥλιος στεγνώση τὸ λιπαρὸ δέρμα, στὴν ζεστὴ καὶ ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα (ποὺ συναντᾶται σὲ πολλὲς ἀκρογιαλιές) τὸ δέρμα ἀναγκασμένο νὰ ἱδρώνη περισσότερο, παράγει καὶ περισσότερα λιπαρὰ σώματα, τὰ ὁποῖα ζητώντας μιὰ ἀδιέξοδο, διαστέλλουν τοὺς πόρους δημιουργώντας πολλὰ μαῦρα στίγματα καὶ ἀσφυκτικοὺς πόρους, γεμάτους ἀπὸ ἐπιδερμικὲς ἀκαθαρσίες.

Ἂν λοιπὸν τὸ δέρμα σας ἔχει γίνει περισσότερο λιπαρό, γυαλιστερὸ καὶ κατάστικτο ἀπὸ μαῦρα σημάδια, χρησιμοποιῆστε τὸ λεμόνι, κομμένο σὲ φετίτσες ἢ τριμμένο γιὰ μιὰ μάσκα ποὺ θὰ ἀφίστε στὸ πρόσωπό σας γιὰ 20 λεπτά.

Ἔχετε ἐπίσης ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὁ χυμὸς τοῦ λεμονιοῦ ἰδίως ὅταν τὸν πίνετε τὸ πρωῒ νηστικὲς καὶ γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἔχει ξεχωριστὴ ἀποτοξινωτικὴ ἐπίδρασι καὶ ἐξαφανίζει τὴν ἀκμὴ καὶ κάθε ἀνωμαλία ἢ ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος κάνοντας τὴν ἐπιδερμίδα φωτεινή.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Εἶναι πιθανὸ ὅτι οἱ καλοκαιριάτικες διακοπὲς θὰ ἔχουν ἐπιφέρει κάποιες ζημίες καὶ στὰ μαλλιά σας.

Ὁ ἥλιος πράγματι, ἀποξηραίνει τὸ προστατευτικὸ λίπος τῶν μαλλιῶν καὶ ἐξατμίζει τὸ νερὸ ποὺ περιέχουν. Τὸ ἁλάτι ποὺ περιέχει τὸ θαλασσινὸ νερὸ φθείρει τὶς ἴνες τῶν μαλλιῶν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ γυρίζουμε ἀπὸ τὶς διακοπὲς μὲ τὰ μαλλιὰ ξηρά, εὔθραυστα, μὲ διπλὲς ἄκρες (ψαλίδα).

Γιὰ τὰ ξηρὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ φροντίσετε ἀμέσως καὶ νὰ μὴ παραλείψετε νὰ τοὺς κάνετε ἕνα μπάνιο —λαδιοῦ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Τὸ μπάνιο αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε μόνες σας στὸ σπίτι χρησιμοποιώντας λάδι ἐλιᾶς ἢ ἀκόμα καλλίτερα κικινέλαιο ἄοσμο καὶ χλιαρό. Μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων βουτηγμένες στὸ λάδι κάνετε μασάζ στὸ τριχωτὸ δέρμα προχωρώντας καὶ σὲ ὅλο τὸ μάκρος τῶν μαλλιῶν. Ὕστερα τυλίγετε τὸ κεφάλι μὲ μιὰ ζεστὴ χνουδωτὴ πετσέτα καὶ τὰ ἀφίνετε ἔτσι γιὰ μισὴ ὥρα· τὸ λιγώτερο πρὶν νὰ τὰ χτενίσετε. Τὴν ἑπομένη ἡμέρα θὰ φαίρετε τὰ ἐλαιώδες περίσσευμα ἀπὸ τὰ μαλλιά σας μὲ ἕνα ἐλαφρὸ καὶ γρήγορο λούσιμο. Πολὺ ὠφέλιμα εἶναι γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσι τὰ σαμπουὰν τοῦ λαδιοῦ.

Ἂν τὰ μαλλιά σας ἔχουν εὔθραυστα, διαλέξετε ἕνα χτένισμα πολὺ κοντὸ καὶ θὰ δῆτε ὅτι μεγαλώνοντας θὰ σκληρύνουν.

ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

Ἰδιαίτερη καὶ λεπτὴ περιποίησι ἀπαιτοῦν τὰ χέρια σας, προπαντὸς ἂν ἔχετε ἐπιδοθῆ σὲ κάποιο σπόρ ὅπως τὸ τένις, ἡ κωπηλασία, τὸ θαλάσσιο σκί.

Γιὰ νὰ ξαναδώσετε στὰ χέρια σας ἁπαλὴ ὄψι κάνετε καθημερινὸ μασάζ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ ἀνακατεμένο μὲ γλυκερίνη σὲ ἴσα μέρη.

Γιὰ τὰ χέρια ποὺ ἔχουν σκληρύνει καὶ ρυτιδώσει εἶναι εὐεργετικώτατος ὁ χυμὸς τῆς ὥριμης ντομάτας ἀνακατεμένος καλὰ μὲ ἕνα κουταλάκι γλυκερίνη καὶ ἐλάχιστο ἁλάτι. (Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ ντομάτα κομμένη σὲ λεπτὲς φέτες καὶ τοποθετημένη στὸ πρόσωπο, εἶναι ἀπὸ τὶς καλλίτερες δροσιστικὲς μάσκες).

Χρησιμοποιεῖτε αὐτὸ τὸ μίγμα τὸ βράδυ πρὶν νὰ ξαπλώσετε. Υστερα φορέστε ἕνα ζευγάρι παληὰ γάντια καὶ μὴν πλύνετε τὰ χέρια σας πρὶν ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Μόλις θὰ σηκωθῆτε πλύνετε τὰ χέρια καὶ ὕστερα κάνετε ἕνα ἐπίμονο μασάζ ἰδίως γύρω στὰ νύχια μὲ μιὰ καλὴ λιπαρὴ κρέμα.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ χέρια σας θὰ ξαναγίνουν σιγὰ—σιγὰ ἁπαλὰ καὶ ἐλαστικὰ καὶ θὰ ἀποκτήσουν πάλι ὅλη τὴ γοητεία τους.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ νὰ τρέχετε μὲ γυμνὰ πόδια πάνω στὴν ἄμμο ὠφελεῖ πολὺ τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν. Μένει πάντοτε ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι τὰ πέλματα σκληραίνουν καὶ τὰ νύχια γίνονται ξηρὰ καὶ εὔθραυστα.

Ἂν λοιπὸν ἔχετε περάσει τὶς διακοπὲς σας στὴ θάλασσα μὴν παραλείψετε νὰ κάνετε μερικὰ μπάνια μὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε διαλύσει βορικὸν ὀξὺ τὸ ὁποῖο μαλακώνει τὸ δέρμα καὶ τὰ νύχια.

Τῆς ἐποχῆς γυρίσματα

Συνήθως τέτοιαν ἐποχὴ φθινόπωρο μυρίζει,
πρὸς στὶς δροσοῦλες ὁ καιρὸς ἀρχίζει καὶ γυρίζει
καὶ ὅπου καὶ ἂν βρίσκεσαι καὶ ὅπου καὶ ἂν τρέχης,
λογῆς - λογῆς... γυρίσματα καὶ γύρισμοὺς προσέχεις!
Γυρίζουν στὰ θρανία τους οἱ μαθηταὶ καὶ πάλι
κι' ἐκεῖνοι ποὺ χαρήκανε βουνὸ καὶ ἀκρογιάλι,
γυρίζουν στὴν πρωτεύουσα τελείως ἀλλαγμένοι,
ἢ μᾶλλον, ἀναγνῶστες μου, πολύ... «ξεγυρισμένοι»!

★

Αφήνουνε τὸ ὕπαιθρο πολλὰ φτωχὰ ζευγάρια
κι' ἀνόρεχτα γυρίζουνε στῶν κέντρων τὰ πατάρια,
διότι πλεῖστοι βέρβεροι καὶ νέοι τωρινοί,
καρδιὰ γεμάτη ἔχουνε καὶ τσέπη... ἀδειανή!
Ἀλλὰ κι' ἂν εἶναι ὁλότελα στεγνὸ τὸ πορτοφόλι τους,
μὲ σπίτια βαυκαλίζονται καὶ μὲ διαμερίσματα,
γιατὶ πιστεύουν ὅλοι τους,
πὼς ὁ καιρὸς κι' ὁ βίος μας ἔχουν πολλὰ...«γυρίσματα»!

★

Γυρίζουνε στὰ γήπεδα οἱ φίλαθλοι μὲ φούρια,
μὲ σήματα, μὲ λάβαρα, μὲ γίλια ταβαντούρια
καὶ μὲ «Προπὸ» ἐλπίζουνε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν κρίσι,
γιατὶ μπορεῖ κι' ἡ τύχη τους—σοῦ λένε—νά... γυρίση!
Δονοῦν μὲ τὶς φωνάρες τους τοῦ στίβου τὶς κερκίδες
κι' ἂν δοῦν πῶς διαψεύδονται οἱ τόσες τους ἐλπίδες,
τὰ βάζουν μὲ τὰ ροῦχα τους μὲ παῖκτες κι' ὁμηγύρεις των
καὶ διαρκῶς τὸν «ρέφερι» τὸν στέλνουν στόν... «ἀγύρι-(στον»!

★

Στὰ πάρκα, στὶς πλατεῖες μας καὶ σ' ὅλες τὶς γωνίες,
ἀνελλιπῶς γυρίζονται ἐγχώριες ταινίες,
ποὺ σ' ὅλους μας ὑπόσχονται ἀφάνταστες ἐκπλήξεις,
ἐνῶ οἱ περισσότερες θὰ εἶναι μόνο... «πλήξεις»!
Ταινίες, πάντως, ἄφθονες γυρίζονται κι' ἐφέτος
ἀπὸ ἀνθρώπους ἔμπειρους καὶ «ψώνια» ἀνεξαιρέτως
καὶ, κατὰ τὰ φαινόμενα, θἄρθῆ μιὰ ἐποχή,
ποὺ θἄχουν ὅλοι οἱ "Ελληνες ταινίες... Γιώτα Χί!

★

Γυρίζονται ἀκατάπαυστα σὲ δίσκους γραμμοφώνων,
τραγούδια νέων συνθετῶν καὶ ποιητῶν συγχρόνων
καὶ ἀλληλομηνύονται συνθέτες ὡρισμένοι,
διότι εἰσπράττουν χρήματα μὲ μουσική... κλεμμένη!
Σαφρίζουν νότες τούρκικες καὶ νότες ἰνδικές,
βουτᾶνε συναδέλφων τους ἀτόφιες μουρμὲς
καὶ στὰ πεῖρά τὰ χρόνια μας, τὰ πλάνα καὶ τὰ ψεύτικα,
πολλὰ μπουζουκοτράγουδα εἶναι τραγούδια... «κλέφτικα»!

★

Στοὺς κεντρικοὺς τοὺς δρόμους μας καὶ σ' ὅλα τὰ σοκάκια,
γυρίζουνε ἀμέτρητοι «δοσάδες» μὲ μπλοκάκια
ποὺ τρέχουν κι' ἀγωνίζονται καὶ τοὺς «τράκες» νὰ τρακάρουν
καὶ μὲ τά... «μπλόκ» ἐνίοτε, τὰ σπίτια τους... «μπλοκάρουν»!

★

Παρακαλοῦν, γκρινιάζουνε, φωνάζουν, φοβερίζουν,
ἀλλὰ καὶ πάλι ἄπρακτοι στὸ σπίτι τους γυρίζουν
κι' ἀφοῦ δὲν ἐπανέρχονται τὰ χρήματα στὴ θέσι τους,
γυρίζουν οἱ ταλαίπωροι ἀγάποδα τό... «φέσι τους»!

★

Αρχίζουν καὶ γυρίζουνε στὶς μακρυνὲς πατρίδες τους,
οἱ ξένοι μὲ τὰ πέδιλα καὶ τὶς ψηλές... ἀρίδες τους
καί, μᾶλλον μὲ τὸ κῦμα τους αὐτὸ τὸ φευγαλέον,
τά... «ὠτο-στόπ» τὰ τόσα τους, γιά... «στόπ» τραβᾶνε (πλέον!

★

Τὰ παρδαλὰ τὰ χρώματα ἀδειάζουν τὴν Ἀθήνα
καὶ σ' ἑβδομάδες κάμποσες, ἢ σὲ καμένα μῆνα,
θὰ πάψουν οἱ πολύχρωμες οἱ χαίτες ν' ἀνεμίζουν
καὶ τά... μουσεῖα ὅλα μας μέ... μούσια νὰ γεμίζουν!

★

Μὲ τοῦ καιροῦ τὸ γύρισμα κι' ἐν ὄψει τοῦ χειμῶνος
γυρίζουν καὶ τὰ θἄλεα ἐμμόνως καὶ πεισμόνως
καὶ δός του κι' ἐπισκέπτονται μοδίστρες, καταστήματα..
γιὰ κάλτσες, γιὰ πατούμενα, γιὰ νοῦνες, γιὰ κεντήματα..
Μοντέλα ἐπισημαίνουνε καὶ παίρνουνε ὑφάσματα,
ποὺ οἱ καϋμένοι οἱ σύζυγοι τὰ ὀνομάζουν... «φάσματα»,
διότι συλλογίζονται τὴ νέα τὴ σπαταλὴ τους
κι' ἀπ' τὴν πολλὴ ζαλάδα τους γυρίζει τό...κεφάλι τους!

Ἐπιμορφικὰ
Ἀντ. Γάλλια ὁ Συντάκτης Γ.

Η «ΥΠΕΡΥΘΡΗ ΕΙΚΟΝΑ» ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψι τοῦ διασήμου Γάλλου καθηγητοῦ Μπουτρὺ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ Γάλλος καθηγητὴς Γ. Μπουτρὺ τῆς ἠλεκτρονικῆς παρουσίασε ἐσχάτως στὴν 'Ακαδημία τῶν 'Επιστημῶν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐκπληκτικὲς ἀνακαλύψεις.

Πρὶν ὁ καθηγητὴς αὐτὸς ἀρχίση τὴν ἐπίδειξι τῶν ἀνακαλύψεών του, ἡ αἴθουσα τῆς 'Ακαδημίας βυθίστηκε σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι. Ἔπειτα οἱ ἀκαδημαϊκοὶ εἶδαν νὰ ἐμφανίζεται στὶς ἑ θόνες τῆς τηλεοράσεως, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν αἴθουσα, μιὰ παράξενη εἰκόνα. Αὐτὴ ἡ εἰκόνα δὲν εἶχε ἰδιαίτερα προσωπικὰ χαρακτηριστικά. Ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ πολυάριθμους φωτεινοὺς κύκλους καὶ παρουσίαζε —ὅπως ἐξήγησε ὁ καθηγητὴς Μπουτρὺ— ἕναν ἄνθρωπο! Γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἦταν ὁ τεχνικὸς συνεργάτης του, ποὺ ἡ παρουσία του στὴν σκοτεινὴ αἴθουσα γινόταν ἀντιληπτὴ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο — δηλαδὴ μὲ μιὰ φωτεινὴ εἰκόνα, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μ' ἐκεῖνες τὶς σιλουέττες, ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ σκοπευτήρια ὡς στόχος σὲ ὅσους θέλουν νὰ δοκιμάσουν τὴ σκοπευτικὴ δεινότητά τους. Τί σχέσι εἶχαν τώρα αὐτὲς οἱ φωτεινὲς κυκλικὲς γραμμὲς μ' ἕναν ἄνθρωπο; 'Η ἀπάντησι εἶναι ἁπλή: χάρις στὶς ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ποὺ ἐκπέμπουν «ἄθε ἄνθρωπος καὶ κάθε πρᾶγμα, γίνονται ὁρατὰ μ' αὐτὸν τὸν παράξενο τρόπο ἀπὸ εἰδικὲς συσκευὲς τηλεοράσεως. Κι' αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ καινούργιες συσκευὲς εἶναι ἡ μεγάλη ἐφεύρεσι τοῦ καθηγητοῦ Μπουτρύ.

Σὲ ποιές τώρα τεχνικὲς βάσεις στηρίζεται; 'Ο ἐφευρέτης τῆς «ὑπερυθρης εἰκόνας» ἐξηγεῖ πρῶτα ὅτι στὸ φωτεινὸ ἡλιακὸ φάσμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ χρώματος καὶ τῶν ἀποχρώσεων τοῦ κόκκινου, ποὺ εἶναι ὁρατὲς στὸ μάτι μας, ὑπάρχει καὶ τὸ φάσμα τῶν ὑπέρυθρων ἀκτίνων, ποὺ ἐπεκτείνεται ἀπεριόριστα σχεδὸν στὸν ἀόρατο γιὰ μᾶς χῶρο.

Ἂν τὰ ἑφτὰ βασικὰ χρώματα, ποὺ ξεχωρίζει τὸ μάτι μας στὸ ἡλιακὸ φάσμα, μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸ μουσικὸ διάστημα τῆς «ὀκτάβας», δηλαδὴ μὲ ὀκτὼ συνεχεῖς νότες, οἱ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες ἐπεκτείνονται σὲ δέκα περίπου τέτοια φάσματα ἀνάμεσα στὰ κύματα τοῦ ὁρατοῦ γιὰ μᾶς φωτὸς καὶ στὰ ἐρτζιανὰ κύματα, ποὺ εἶναι ἡ βάσι τῆς ραδιοφωνίας.

Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειωθῆ ὅτι ἕνας ὡρισμένος νόμος συνδέει τὶς ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ποὺ ἐκπέμπει ἕνα ἀντικείμενο, μὲ τὴν θερμοκρασία του! "Οσο πιὸ θερμὸ εἶναι τὸ ἀντικείμενο (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα), τόσο πιὸ ἔντονη εἶναι αὐτὴ ἡ ἀκτινοβολία του, ποὺ συγχρόνως ἀλλάζει καὶ χρῶμα.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο βλέπουμε συχνὰ κατὰ τὸ βράδυ ὅτι τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς γίνεται πιὸ κίτρινο. 'Η αἰτία εἶναι ὅτι οἱ λάμπες δέχονται κάπως λιγώτερο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ ὅτι συγχρόνως ἡ ἔντασι τοῦ φωτὸς γύρω τους λιγοστεύει, πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χρώματός τους. Ἂν τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα λιγόστευε περισσότερο, (ἂν δηλαδὴ θὰ χαμήλωνε τὸ φῶς ἀκόμη πιὸ πολύ), οἱ λάμπες θὰ γινόντουσαν κόκκινες, θὰ ἔπαιρναν κόκκινο χρῶμα.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ἄλλωστε, τὸ παρατηροῦμε καὶ στὰ ἄστρα. Τὸ χρῶμα τους κυμαίνεται ἀνάστε στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως στὴν ἑξοχή, ὅπου κάνουμε τὸ βραδυνό μας περίπατο. 'Η θερμοκρασία γύρω μας εἶναι 15 βαθμοὶ Κελσίου. Στὸ χέρι μας βαστᾶμε μιὰ συσκευὴ γιὰ τὴ σύλληψι καὶ ἐκπομπὴ τῶν ὑπέρυθρων ἀκτίνων. Στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς μας δὲν διακρίνουμε κανένα ἀπὸ τὰ γύρω μας ἀντικείμενα, γιατὶ ὅλα ἔχουν τὴν ἴδια θερμοκρασία. Μόνες μὲ εὐκολία δυὸ θερμοκρασίες, ποὺ διαφέρουν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη κατὰ ἕναν μόνο βαθμό!

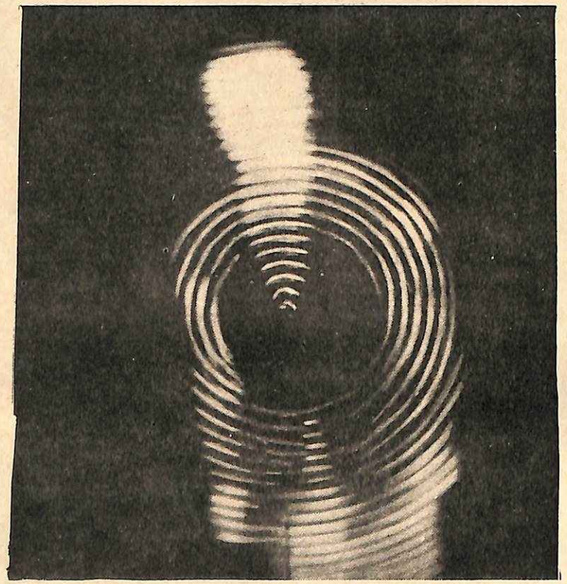

Ἔτσι παρουσιάστηκε στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς, μέσα στὸ σκοτάδι, ἡ εἰκόνα τοῦ βοηθοῦ τοῦ καθηγητοῦ Μπουτρύ, ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία, ποὺ ἐξέπεμπαν οἱ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες τοῦ σώματός του.

Τί ὅμως εἶναι αὐτὸς ὁ φωρατής, ἡ βάσι τῆς συσκευῆς; Τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ φωτοβολταϊκὴ κυψέλη, ποὺ λειτουργεῖ χάρις σ' ἕναν ἀγωγό.

'Η φωτογραφία, ποὺ σᾶς παρουσιάζουμε, ἀποτελεῖ μοναδικὴ ἀπόδειξι τῆς νέας ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως. Εἶναι ἡ φωτογραφία μὲ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες τοῦ συνεργάτου τοῦ καθηγητοῦ Μπουτρύ, παρμένη μέσα στὸ σκοτάδι μὲ τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως σὲ μιὰ θερμοκρασία, ποὺ κυμαίνεται γύρω στοὺς 23 βαθμοὺς Κελσίου.

Τὰ πιὸ φωτεινὰ σημεῖα τῆς εἰκόνας ἀντιστοιχοῦν στὶς πιὸ θερμὲς ζῶνες τοῦ σώματος. 'Η εἰκόνα εἶναι ἄλλωστε ἀρκετά... ἀδιάκριτη: μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ συνεργάτης τοῦ καθηγητοῦ δὲν φοροῦσε... ἐσώρρυχο, ἀλλὰ μόνο ἕνα μικρὸ σλίπ...

Διακρίνουμε ἐπίσης ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶναι φαλακρός, γιατὶ ἡ σχεδὸν μαύρη σκιὰ πάνω στὸ κεφάλι του δείχνει ὅτι ἔχει ἄφθονα μαλλιά. 'Η θερμοκρασία σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι πιὸ χαμηλὴ ἀπὸ ἐκείνη τῆς αἴθουσας (20 βαθμοὶ Κελσίου γιὰ τὴν ἀκρίβεια) καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐκπέμπει ἡ ζώνη αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος φωτεινὲς ἀκτῖνες.

Ἐπίσης διακρίνουμε καθαρὰ τὶς λεπομέρειες τοῦ σακακιοῦ τοῦ κυρίου, γιατὶ (ὅσον παράξενο κι' ἂν φαίνεται) τὰ ροῦχα, ποὺ φορᾶμε, ἔχουν σὲ ὡρισμένα μέρη (ἐκεῖνα, ποὺ ἀγγίζουν περισσότερο τὸ σῶμα μας — στοὺς ὦμους π.χ.) πιὸ ὑψηλὴ θερμοκρασία, ἄρα εἶναι καὶ πιὸ ὁρατά.

Τὸ πιὸ φωτεινὸ σημεῖο εἶναι τὸ πρόσωπο, ποὺ ἔχει θερμοκρασία περίπου 32 βαθμούς. Τὰ χέματος εἶναι, ὡς γνωστό, μικρότερη, δὲν ἔχουν παρὰ θερμοκρασία 30 ἢ 31 βαθμῶν καὶ φαίνονται στὴν εἰκόνα πιὸ γκρίζα.

Μὲ λίγα λόγια, ἡ ὑπέρυθρη «φωτογραφία» ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι συγχρόνως καὶ ἕνας πίνακας τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματός του.

Στὸν τελευταῖο πόλεμο χρησιμοποιήθηκαν συχνὰ οἱ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, κυρίως στὰ λεγόμενα «Σνάϊπερσκοπ». Ἔτσι ὠνόμασαν ἕναν τύπο ὅπλων, ποὺ ἦταν ἐφωδιασμένα μ' ἕναν πρόσθετο ὑπέρυθρο προβολέα, ποὺ ἐξασφάλισε τὴν ἀκριβῆ σκόπευσι ἑνὸς στόχου μέσα στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι, γιατὶ δημιουργοῦσε μιὰ μικρὴ ζώνη καλῆς ὁρατότητος στὸν στρατιώτη.

'Η νέα συσκευὴ μπορεῖ νὰ προσφέρη ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὸν πόλεμο —ἀλλὰ καὶ γιὰ εἰρηνικοὺς σκοπούς, κυρίως στὴ βιολογία. Θὰ βοηθήση σημαντικὰ τὴ μελέτη π.χ. τῆς θερμοκρασίας τῶν φυτῶν, ποὺ εἶναι ἀκόμη τόσο λίγο γνωστή.

'Αλλὰ μόνο τὸ μέλλον θὰ μᾶς δείξη ὅλη τὴν ἔκτασι τοῦ «πεδίου δράσεως» αὐτῆς τῆς θαυματουργοῦ συσκευῆς μὲ ἀπεριόριστες δυνατότητες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἀγνώστων φαινομένων γύρω μας.

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τιγκούμα στάθηκε ξαφνικὰ ν' ἀφουγκραστῆ τὸ ἔδαφος. Εἶχε ἀκούσει κάποιο θόρυβο κι' ἀμέσως ὁ νοῦς του ἔτρεξε στοὺς κυνηγοὺς τῶν κεφαλῶν. Ὕστερα ἀπὸ συνεννόησι μὲ τὸ Χόγκ καὶ τὸν Πράμ Λὶ χώθηκε μέσα στοὺς γειτονικοὺς θάμνους καὶ ἐξαφανίστηκε. Οἱ Χόγκ κι' οἱ σύντροφοί του ἔκαναν ἕνα σχέδιο γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς λησταές. Ἤθελαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς χωρίση τὸ ποτάμι ἀπ' τοὺς λῃστές. Μά, τὸ Μπακάτ ἦταν ἀκόμη μακρυά. Πρὶν προφτάση, ὅμως, ὁ Χόγκ νὰ ὁλοκληρώση τὴν σκέψι του ὁ Τιγκούμα ξαναπαρουσιάστηκε ἐγκαίνοντας σὰν φάντασμα μέσα ἀπὸ κάτι μπαναντιές. Ἔφερνε τὴν εἴδησι ὅτι οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν τοὺς παρακολουθοῦσαν καὶ δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ κάμουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ἀντίθετα ἔπρεπε νὰ φύγουν διότι οἱ λῃστὲς περίμεναν νὰ νυχτώση γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν. Ἔτσι, ὁ Χόγκ μὲ τοὺς φίλους του ξεκίνησαν μὲ κάθε προφύλαξι. Ἐνιωθαν πολὺ κουρασμένοι, μὰ ἀκόμη εἶχαν τὴ διαίσθησι ὅτι οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν δὲν ἦταν σὲ πολλὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μικρὴ ὁμάδα τους. Ὁ Χόγκ ἔβανε κουράγιο στὴ Τὰν Κιοὺ ποὺ αἰσθανόταν πολὺ ἐξαντλημένη. Ἀλλὰ κι' ὅλοι τους τὴν ἴδια κούρασι αἰσθάνονταν. Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ δρόμο ἔφτασαν τὸ ποτάμι.

23ον — Σ' εὐχαριστῶ, Λουλούδι τῶν Μαργαριτῶν, ἀπάντησε ὁ Χόγκ ἀναστενάζοντας, σ' εὐχαριστῶ, γλυκειά μου ἀρραβωνιαστικιά.

Ἔπειτα, ὀρθώνοντας τὸ ψηλό του ἀνάστημα, φώναξε μὲ βροντώδη φωνή:

— Θὰ πολεμήσουμε ὅλοι μας γιὰ τὸ Λουλούδι τῶν Μαργαριταριῶν! Σὲν Κιοὺ, Πράμ Λί. Τιγκούμα ἀκολουθῆστε με!...

— Ποῦ θέλεις νὰ πᾶς, Χόνγκ; ρώτησε ἡ Τὰν Κιοὺ σταματώντας τον.

— Νὰ παραβιάσω τὸ πέρασμα τοῦ ποταμοῦ.

—Μὰ θὰ σὲ σκοτώσουν, Χόνγκ, εἶπε ἡ Τὰν Κιοὺ ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τρόμο.

— Τί σημασία ἔχει αὐτό, Τὰν Κιοὺ!... Θὰ πεθάνω μπρὸς στὰ μάτια σου.

—Ὄχι Χόνγκ, δὲ θὰ παρηγορηθῶ ποτέ μου γιὰ τὸ θάνατό σου. ὄχι, δὲν τὸ θέλω! Τὸ Λουλούδι τῶν Μαργαοιταριῶν σὲ ἱκετεύει. "Ας περιμένουμε τὸ φίλο τοῦ Τιγκούμα.

— Τί ἐλπίζεις, Τὰν Κιοὺ;

— Ποιὸς ξέρει;... "Ας περιμένουμε, Χόνγκ.

— Πές μου, Τὰν Κιοὺ...

Ὁ Χόνγκ τὴν κύτταζε μέσα στὰ μάτια καὶ ἡ ἔκφρασι τοῦ βλέμματός του ἦταν γεμάτη τρυφερότητα. Θαύμαζε τὰ νιάτα της, τὴν ὁμορφιά της καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀνδρεία της. Ἐν' ἀλλόκοτο αἴσθημα ποὺ δὲν τόχε αἰσθανθῆ ὡς τώρα πλημμύριζε τὴν καρδιά του. Κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα τοῦ Χόνγκ, ἡ Τὰν Κιοὺ κοκκίνισε κι' ἔσκυψε τὸ ὡραῖο της κεφάλι.

— Πές μου, Τὰν Κιοὺ, ἐπανέλαβε ὁ Χόνγκ.

'Εκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε λίγο φοβισμένη. Ψιθύρισε:

— Τί θὲς νὰ σοῦ πῶ, Χόνγκ;

— Εἶν' ἀλήθεια πὼς δὲ θαβρίσκες ποτὲ παρηγοριά, ἂν σκοτωνόμουνα, Τὰν Κιοὺ;

— Ναί, Χόνγκ, ἂν ἐσὺ σκοτωθῆς, ἡ ζωή μου δὲ θάχη πιὰ κανένα γόημα.

—Ὠ! Τὰν Κιοὺ, ἂν ἤξερες πόσο αὐτὰ τὰ λόγια σου μοῦ δίνουν θάρρος, πόσο ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα φουντώνει... Ὠ! Λουλούδι τῶν Μαργαριταριῶν!...

— Χόνγκ! φώναξε ἡ νέα μὲ μιὰν ἔκφρασι γεμάτη τρυφερότητα. 'Εκείνος τὴν πλησίασε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἔπειτα ἔσκυψε πάνω στὸ πρόσωπό της καὶ κυττάζοντάς την στὰ μάτια τῆς ψιθύρισε γλυκά:

— Σ' ἀγαπῶ, Τὰν Κιοὺ!...

— Χόνγκ! εἶπε πάλι ἡ νέα· ριγώντας ὁλόκληρη.

Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕν' ἀτέλειωτο φιλί.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου μιὰ ἀνθρώπινη φωνή.

— Νάτοι! Ἔρχονται!... φώναξε ὁ Πράμ Λί.

— Ναί. αὐτοὶ εἶναι. Βεβαίωσε ὁ Σὲν Κιοὺ.

—'Εμπρός, λοιπόν, ἂς πηγαίνουμε νὰ τοὺς συναντήσουμε: εἶπε ὁ Χόνγκ μ' ἀπειλητικὴ φωνή.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΚΑΤ

'Αφοῦ ἔσθησε τὴ δάδα, ὁ Χόνγκ ἔκρυψε τὴν Τὰν-Κιοὺ πίσω ἀπὸ κάτι σταλαγμῖτες καί, ἀκολουθούμενος ἀπ' τοὺς συντρόφους του, ὥρμησε ἀποφασιστικὰ μέσα στὸ διάδρομο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κόψη τὸ δρόμο στὸν ἐχθρό.

Λίγος καπνὸς ἔμπαινε μέσα στὴ στενὴ δίοδο, ἀλλά, ὅταν ἐσκυθαν, μποροῦσαν κάπως νὰ τὸν ἀποφύγουν κι' αὐτόν. Οἱ τέσσερις ἄντρες, πνίγοντας τὸ βῆχα τους, γιὰ νὰ μὴν προδοθοῦν, ἔφτασαν σὲ λίγο στὴ σπηλιά.

— Πλαγιάστε ὅλοι σας, εἶπε ὁ Χόνγκ σιγά, εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὰ βέλη τους.

Ἔπειτα κόλλησε τ' αὐτί του στὸ χῶμα γιὰ ν' ἀκούση.

— Ἀκούω ἕναν ἀνάλαφρο θόρυβο, εἶπε στὸν Πράμ Λί.

'Ακριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σπηλιᾶς, ἀκούστηκε βῆχας.

—'Ο βῆχας τοὺς ἀναγκάζει νὰ προδοθοῦν, εἶπε ὁ Χόνγκ.

— Εἶναι ἀκόμα μακρυά, ψιθύρισε ὁ Πράμ Λί.

— Δὲν τολμοῦν νὰ προχωρήσουν, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Μὰς φοβοῦνται, αὐτὸ εἶναι καλὸ σημάδι.

— Νὰ προχωρήσουμε; ρώτησε ὁ Πράμ Λί.

— Περιττό, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Θὰ βρίσκαμε καπνὸ κι' ὁ βῆχας μας θὰ μᾶς πρόδιδε. "Αλλωστε αὐτὴ ἡ θέσι εἶναι καλὴ καὶ κοντά μας εἶναι καὶ τὰ βράχια, ὅπου μποροῦμε νὰ προφυλαχτοῦμε πίσω τους, ἂν κινδυνέψουμε.

— Σούτ!.. εἶπε ὁ Τιγκούμα. Μοῦ φαίνεται πὼς οἱ ἐχθροί μας εἶναι πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅσο τὸ φανταζόμαστε.

— Εἶδες τίποτα; ρώτησε ὁ Πράμ Λί.

— Σιωπή!... Μιλοῦν μέσα στὴ σπηλιά... Περιμένετε...

'Ο νεαρὸς Τιγκούμα ἔβαλε ἀνάμεσα στὰ δόντια του τὸ μαχαίρι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Χόνγκ κι' ἀπομακρύνθηκε ἑρπόντας. Μὰ σὲ λίγο στάθηκε κι' ἀφουγκράστηκε.

— Τοὺς ἀκοῦς; ρώτησε μιὰ φωνή.

— Ἴσως νὰ ἔφυγαν.

— Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο. 'Η σπηλιὰ δὲ μπορεῖ νάχη ἄλλη ἔξοδο.

— Ποιὸς ξέρει;... Δὲ φτάσαμε ἀκόμα ὡς τὴν ἄκρη. 'Ερεύνησες ἐσὺ τὴ σπηλιά;

— Ὄχι.

— Ὡς ποῦ φτάνει;

— Αὐτὸ ἀναρωτιέμαι κι' ἐγώ.

— Οἱ ἄλλοι μας ἀκολουθοῦν;

— Μοῦ φαίνεται πὼς τοὺς ἀκούω νὰ ἔρχωνται.

— 'Η σιωπὴ αὐτὴ μ' ἀνησυχεῖ.

— Εἶναι ἡ "Εφη Τσιτσιδοπούλου, ἡ «βασίλισσα» τοῦ στρὶπ-τήζ!

— Κι' ἐμένα.

— Λὲς ὁ καπνὸς νὰ ἔπνιξε τοὺς Κινέζους;

— Ποῦ θέλεις νὰ τὸ ξέρω;

— Κι' ἂν οἱ Κινέζοι εἶναι ἀκόμα ζωντανοί;... Τὸ ξέρεις πὼς ἔχουν ὅπλα;...

— Τί θὰ κάνουμε, λοιπόν;

—"Ας προχωρήσουμε. 'Ωρκιστήκαμε νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸν «μπαγκανὶ» καὶ δὲν θὰ φύγουμε χωρὶς τὰ κεφάλια τῶν Κινέζων.

— 'Εμπρός, λοιπόν!

'Ο Τιγκούμα, ποὺ δὲν εἶχε χάσει μήτε συλλαβὴ ἀπ' αὐτὸν τὸν διάλογο, ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη, ὅταν ἄνοιωσε πὼς κάποιος τὸν ἄγγιξε. 'Απὸ ἔνστικτο, πῆρε τὸ μαχαίρι του καὶ χτύπησε. Ἕνα οὐρλιασμα ξέσκισε τὴ σιωπὴ τῆς σπηλιᾶς, ἕνα οὐρλιασμα ἀπὸ πόνο, ποὺ τέλειωσε μ' ἕνα πνιγμένο ρόγχο.

'Ο Τιγκούμα εἶχε ἀνασηκωθῆ καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ σκάση, ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα, ὅταν τέσσερα στιβαρὰ χέρια τὸν σήκωσαν καὶ τὸν πῆραν μαζί τους γρήγορα. "Αφισε μιὰ κραυγή.

— Βοήθεια!... Μ' ἔπιασαν!...

'Ο Χόνγκ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀναγνώρισαν ἀμέσως τὴ φωνή του κι' ὥρμησαν ἀποφασιστικὰ γιὰ νὰ τὸν σώσουν. Θὰ συμπλέκωνταν μὲ ἄντρες ποὺ ἔρχονταν κατ' ἐπάνω τους.

— Πῦρ!... οὐρλιαξε ὁ Χόνγκ.

Τρεῖς λάμψεις, ποὺ τὶς ἀκολούθησαν πυροβολισμοὶ πού, κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸ θόλο, ἀντήχησαν σὰν κεραυνοί, διέσχισαν τὸ σκοτάδι. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς λάμψεις, εἶδαν κάτι ἄντρες νὰ φεύγουν.

—'Εμπρός! φώναξε δυνατὰ ὁ Χόνγκ, κρατώντας τὸ τουφέκι του κι' ἕτοιμος νὰ πυροβολήση.

Οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν, τρομαγμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσι τόσκασαν βιαστικὰ χωρὶς νὰ σκεφτοῦν ν' ἀντισταθοῦν. Σὰν ἔφτασαν στὴν ἔξοδο τῆς σπηλιᾶς, πήδησαν ἀνάκατα μέσα στὸ ποτάμι καὶ κρυφτήκαν πίσω ἀπ' τὰ βράχια. Ὁ Χόνγκ, ὁ Σὲν Κιοὺ κι' ὁ Πράμ Λί, βλέποντας τὸν πανικὸ τους, ἐρίξαν ἀκόμη μερικοὺς πυροβολισμοὺς καὶ σκότωσαν ἀρκετοὺς ἀπ' τοὺς κυνηγοὺς τῶν κεφαλῶν.

—"Ας ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' τὸν τρόμο τους γιὰ νὰ τὸ σκάσουμε, εἶπε ὁ Χόνγκ. Ἐσὺ Σὲν Κιοὺ, πήγαινε νὰ πάρης τὴν Τὰν Κιοὺ.

— Περιττό, εἶπε ἡ νεαρὴ Κινέζα, ποὺ παρουσιάστηκε χαϊμογελώντας καὶ κρατώντας τὸ τουφέκι της.

"Ελα, Λουλούδι τῶν Μαργαριταριῶν, εἶπε ὁ Κινέζος, σηκώνοντας την στὰ στιβαρά του χέρια. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— Κι' ὁ Τιγκούμα;

— Τὸν ἐπιασαν.

— Θὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε. Λοιπόν; — Γιὰ τὴν ὥρα. ναί. "Επειτα ὅμως... ἔννοια σου. δὲ θὰ τὸν ἀφήσουμε στὰ γέοια αὐτῶν τῶν λησταών. Κρεμάσου ἀπ' τὸ λαιμό

μοῦ καὶ σεῖς οἱ δυὸ νὰ μᾶς ὑπερασπίζετε καθὼς θὰ φεύγουμε. Ἐσύ, φίλη μου, πρόσεξε νὰ μὴ βραχοῦν τὰ πολεμεφόδια. Σὲ λίγο, θὰ τὰ χρειαστοῦμε.

Λέγοντας αὐτά, ἔπεσε ἀποφασιστικὰ μέσα στὸ ποτάμι. Ἡ Τὰν Κιοῦ τὸν κρατοῦσε μὲ τόνα χέρι της ἀπ' τὸ λαιμό, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο κρατοῦσε τὰ δυὸ τουφέκια καὶ τὶς σφαῖρες πάνω ἀπ' τὸ νερό. Ἐνῶ ὁ Κινέζος προχωροῦσε, ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Πρὰμ Λί, πάνω σ' ἕνα βράχο, παρακολουθοῦσαν τὸν ἐχθρό.

Οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν, ὰ συνήλθαν ἀπ' τὴν τρομάρα τους, εἶδαν τὸν Χόνγκ στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ. "Ἔξω φρενῶν, ἐπειδὴ ἔβλεπαν πὼς θὰ τοὺς ξέφευγε, τοῦ ξαπόστειλαν βροχὴ ἀπὸ βέλη. Μερικοὶ μάλιστα πιὸ τολμηροὶ ἔπεσαν μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουν. Ὁ Πρὰμ Λὶ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ ἀγρυπνοῦσαν.

— Γιὰ μένα ὁ πρῶτος, γιὰ σένα ὁ δεύτερος, φώναξε ὁ Πρὰμ Λὶ στὸν Σὲν Κιοῦ.

Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ οἱ δυὸ ἄντρες, ποὺ εἶχαν πέσει στὸ νερό, χάθηκαν σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ. Βλέποντας αὐτό, οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν μὲ μανία, ἀλλὰ κανένας δὲν τόλμησε νὰ διακινδυνέψῃ τὴ ζωή του κάτω ἀπ' τὰ ἐπιδέξια τουφέκια τῶν δυὸ συντρόφων τοῦ Χόνγκ.

Ὁ Χόνγκ δὲν εἶχε πιὰ τίποτα νὰ φοβηθῇ. Ἔφτασε μὲ τὴν ἡσυχία του στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἀπόβεσε ἐκεῖ τὸ γλυκὸ φορτίο του, τὴν Τὰν Κιοῦ.

—Ἡ σειρά μας τώρα, εἶπε τότε ὁ Σὲν Κιοῦ στὸν Πρὰμ Λί. Κράτα τὰ τουφέκια καὶ τὶς σφαῖρες πάνω ἀπ' τὸ νερὸ γιὰ νὰ μὴ βραχοῦν.

Οἱ ἄγριοι, βλέποντάς τους μέσα στὸ ποτάμι, ἑτοιμάζονταν νὰ τοὺς στείλουν μιὰ βροχὴ ἀπὸ βέλη. Ἀλλ' ὁ Χόνγκ ἦταν ἕτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς πιστούς του φίλους. Κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα κορμὸ δέντρου, ἔριξε πολλοὺς προβολισμοὺς πάνω στοὺς ἄγριους, ποὺ οὐρλιαζαν καὶ σκότωσε τοὺς πιὸ λυσσασμένους ἀπὸ αὐτούς. Ἡ Τὰν Κιοῦ ἔσπευσε νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ πέτυχε νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄγριο, ποὺ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν σημαντικὸ πρόσωπο, γιατὶ φοροῦσε ἕνα κόκκινο τουρμπάνι στὸ κεφάλι του. Αὐτὸ πήγαινε πολὺ γιὰ τὸ θάρρος τῶν λησταῖων. Βλέποντας πὼς οἱ ἀντίπαλοί τους εἶχαν διασχίσει τὸ Μπακάτ κι' ἔχοντας ἐξ ἄλλου ἐξαντλήσει τὸ ἀπόθεμα τῶν βελῶν τους, ἔφυγαν οὐρλιάζοντας κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα δέντρα, ποὺ πλαισίωναν τὸν ποταμό.

— Σ' εὐχαριστῶ, Χόνγκ, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ φίλου της, μὲ δύναμι. Σοῦ χρωστῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ ζωή μου.

—"Επρεπε νὰ σώσουμε καὶ τὴ δική μας ζωή, Τὰν Κιοῦ, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ, χαμογελώντας καὶ κυττάζοντάς τη στὰ μάτια.

— Πρέπει ὅμως νὰ σώσουμε καὶ μιὰ ἄλλη ζωὴ ἀπ' τὸ θάνατο, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ.

— Ναί, τὴ ζωὴ τοῦ νεαροῦ Γιγκούμα. Αὐτὸ ὅμως θὰ εἶναι πιὸ δύσκολο, Τὰν Κιοῦ.

— Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν παρατήσουμε στὴν τύχη του.

— Καὶ δὲ θὰ τὸν παρατήσουμε, ἔστω κι' ἂν χρειαστῇ νὰ πεθάνουμε, τόσο πιὸ πολὺ ποὺ ὁ νεαρὸς αὐτὸς μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ νὰ τελειώσουμε τὴ δουλειὰ ποὺ ἀναλάβαμε.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ Χόνγκ;... Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται τὸ χωριὸ αὐτῶν τῶν ἄγριων λησταῖων.

—"Ισως, αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦμε, νὰ τὸν σκότωσαν κιόλας, εἶπε ὁ Πρὰμ Λί.

— Μιὰ καὶ τὸν αἰχμαλώτισαν, ἀντὶ νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, πρέπει νὰ ἐλπίζουμε πὼς δὲν εἶναι νεκρός. Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅμως ὅτι οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν δὲ σκοτώνουν πάντα αὐτούς, ποὺ πέφτουν στὰ χέρια τους

—"Οπως καὶ νάχῃ τὸ πρᾶγμα, θὰ μᾶς εἶναι κάπως δύσκολο νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε, Χόνγκ, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ.

— Λιγώτερο ἀπ' ὅσο τὸ φαντάζεσαι, φώναξε ὁ Κινέζος καὶ σηκώθηκε ἀπότομα.

— Τί ἔχεις, Χόνγκ;

— Νά, εἶδα κάποιον ποὺ διασχίζει τὸ ποταμό.

— Κι' ἄλλος, λοιπόν, λησταής; εἶπε ὁ Λί, παίρνοντας τὸ τουφέκι του.

— "Οχι, τούτη τὴ φορὰ εἶναι φίλος, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ.

— Ξαναγυρίζει μήπως ὁ Τιγκούμα;

—"Οχι, εἶναι ὁ προμηθευτής μας τῶν τροφίμων. Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲ γελιέμαι. 'Ελάτε!....

Παράτησαν τὰ δέντρα, ποὺ κρύβονταν πίσω τους καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ὄχθη. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας νεαρὸς ἄγριος, ποὺ δὲ φοροῦσε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ζώνη στὴ μέση ἀπὸ δέρμα πάνθηρος, ἔρτασε στὴν ἀμμουδιά.

Μὲ τ' ἀριστερό του χέρι κρατοῦσε ἕνα μικρὸ τόξο καὶ μερικὰ βέλη καὶ στὴ ζώνη του ἔλκυπε ἡ πλατειὰ καὶ γυαλιστερὴ λάμα ἑνὸς μαχαιριοῦ.

— Ναί, εἶναι ὁ Βιντίτ, εἶπε ὁ Χόνγκ. Δὲ φανταζόμουν τόση τύχη.

Ὁ νεαρὸς ἄγριος στάθηκε μιὰ στιγμή, μὴ ξέροντας ἂν θἄπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ τὸ σκάσῃ. Ὁ Χόνγκ κι' ὁ Λὶ προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος του κάνοντας φιλικὰ σινιάλα.

— Μὴ φοβᾶσαι βιόλου, εἶπε ὁ Χόνγκ, εἴμαστε οἱ φίλοι τοῦ Τιγκούμα;

Ὁ νεαρὸς δὲ φάνηκε ν' ἄκουσε, σίγουρα δὲν ἤξερε κινέζικα.

— Δὲν κατάλαβες; τὸν ρώτησε ὁ Χόνγκ.

Ὁ Βιντὶτ ἀπόμεινε ἀκίνητος, κυττάζοντας μὲ περιέργεια τοὺς δυὸ ἄντρες. Ἔπειτα, ἁπλωσε τὸ χέρι του κι' ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό του στὸ στῆθος τοῦ Μαλαίου, προφέροντας μερικὰ λόγια.

— Μάλιστα, τοῦ εἶπε ὁ Πρὰμ Λὶ χαμογελώντας, εἶμαι ἀπὸ τὴ Μαλαισία.

Ὁ νεαρὸς ἄγριος φάνηκε πὼς ἱκανοποιήθηκε κι' ἔπειτα ξαπλώθηκε σὲ μιὰ γλῶσσα, ποὺ τὴν κατάλαβε ὁ Πρὰμ Λί:

— Θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ σώσουμε τὸν παιδικό μου φίλο.

— Κινδυνεύει νὰ τὸν σκοτώσουν;

— Μάλιστα, θὰ τὸν σκοτώσουν ἔπειτ' ἀπὸ τοεῖς μέρες. Μόλις οἱ ἀπαγωγεῖς του φτάσουν στὸ χωριό τους, θὰ τὸν θυσιάσουν, γιὰ νὰ καταπραΰνουν τὴ ψυχὴ τοῦ ἀγανακτισμένου θεοῦ τους.

— Τὸ χωριὸ αὐτὸ βρίσκεται μακρυά.

— Δυὸ μέρες πορεία ὡς τὴ λίμνη τοῦ Λινγκουαζάν, ἀπάντησε ὁ Βιντίτ.

— Φαντάζεσαι πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ φτάσουμε στὸ χωριὸ πρὶν γυρίσουν ἐκεῖ οἱ κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν;

— Βρίσκονται κιόλας μακρυά, ἀπάντησε ὁ Βιντὶτ μὲ μιὰν ἀόριστη χειρονομία.

Ὁ Πρὰμ Λὶ στράφηκε στοὺς συντρόφους του καὶ μὲ λίγα λόγια τους ἐξήγησε τὸ διάλογό του μὲ τὸν Βιντίτ.

—Ἡ κατάστασι εἶναι σοβαρή, εἶπε ὁ Χόνγκ. Νὰ τραβήξουμε γιὰ τὸ χωριὸ μοῦ φαίνεται πολὺ τολμηρὸ ἐγχείρημα. Ἐσύ, τί λὲς γι' αὐτά, Τὰν Κιοῦ;

— Πιθανὸν αὐτὸ νὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ σκέφτομαι, Χόνγκ, πὼς θὰ ἤμαστε πάρα πολὺ ἀνανδροι, ἂν ἐγκαταλείπαμε τὸ δύστυχο Τιγκούμα.

— Δὲν εἴμαστε παρὰ τέσσερις. Λουλούδι τῶν Μαργαριταριῶν, ἐνῶ οἱ ἐχθροί μας μπορεῖ νὰ εἶναι ἑκατοντάδες.

—Ἡ πονηριὰ καμμιὰ φορὰ νικάει τὴ δύναμι.

— Δὲ λέω τὸ ἀντίθετο, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ, ποὺ δίσταζε νὰ ριχτῇ σὲ μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη περιπέτεια.

Ὁ Βιντίτ, ποὺ παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ αὐτὴ τὴ συνομιλία, προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ τὴν ἔννοιά της, ἔγνεψε μὲ τὸ χέρι καὶ εἶπε στὸν Πρὰμ Λί.

— Οἱ σύντροφοί σου δὲν εἶναι σίγουροι, ἂν θὰ πετύχουν, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Λί, εἴμαστε πολὺ λίγοι γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τοῦ χωριοῦ τῶν κυνηγῶν τῶν κεφαλῶν.

—"Ισως νὰ μὴν εἶν' ἀνάγκη νὰ περιμένουμε νὰ φτάσουν στὸ χωριό τους.

Τί θὲς νὰ πῆς;...

— Πὼς μποροῦμε νὰ τοὺς φτάσουμε πρίν.

— Μὰ ἀφοῦ ἔχουν κιόλας φύγει;...

—Ὁ ποταμὸς τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπὸ δαύτους!

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

— Εἶναι δύσκολο νὰ διασχίσῃς τὰ δάση, ἐνῶ μποροῦμε πιὸ εὔκολα νὰ πάρουμε τὸν ποταμὸ Μπακάτ. Εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ διασχίσουν τὸ ποτάμι σ' ἕνα σημεῖο, ποὺ τὸ ξέρω καλά.

— Καὶ λὲς νὰ πᾶμε νὰ τοὺς περιμένουμε ἐκεῖ; Πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ φτάσουμε πρὶν ἀπ' αὐτούς;... Σκέψου πὼς ἔχουμε καὶ μιὰ γυναίκα μαζί μας.

— Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ φτιάξουμε μιὰ σχεδία.

—Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶναι κακή, θὰ τὸ δοῦμε.

Ὁ Πρὰμ Λὶ ἐξήγησε τὰ λόγια τοῦ νεαροῦ στὸν Χόνγκ καὶ τὴν Τὰν Κιοῦ, κι' ἀποφάσισαν εὐθὺς ἀμέσως νὰ φτιάσουν μιὰ σχεδία. Μιὰ καὶ δὲν εἶχαν τσεκούρι γιὰ νὰ κόψουν δέντρα, θὰ χρησιμοποιοῦσαν τὰ μπαμποῦ ποὺ ἦταν μεγάλα σ' ἕνα σωρὸ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ τρεῖς Κινέζοι χάθηκαν μέσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους κι' ἄρχισαν νὰ διαλέγουν τὰ πιὸ ψηλὰ καὶ πιὸ χοντρὰ ἀπ' τὰ μπαμπού.

Μέσα σὲ δυὸ ὧρες, ἡ δουλειὰ εἶχε τελειώσει: οἱ Κινέζοι εἶχαν τώρα στὴ διάθεσί τους: Μιὰ σχεδία μακρυὰ δέκα μέτρα καὶ πλατειὰ πέντε. Ὁ Μαλαίος εἶχε φτιάσει κιόλας στὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς σχεδίας κάτι σὰν καλύβα γιὰ τὴ νεαρὴ Κινέζα νὰ προφυλάγεται ἀπ' τὸν ἥλιο.

— Πᾶμε, εἶπε ὁ Χόνγκ. Βοηθώντας τὸ Λουλούδι τῶν Μαργαριταριῶν νὰ μπῇ στὴ σχεδία. Κάθε ὥρα ποὺ χάνουμε μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία.

Μπῆκαν ὅλοι στὴ σχεδία καὶ μὲ μακρυὰ καλάμια τὴν ἔσπρωξαν στ' ἀνοιχτὰ τοῦ ποταμοῦ. Τὸ ρεῦμα ποὺ ἦταν μάλλον δυνατὸ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο παράσυρε τὴ σχεδία μὲ μιὰ ταχύτητα 7—8 μιλίων τὴν ὥρα. Ὁ Χόνγκ, βλέποντας πὼς τώρα τὸ χέρι του ἦταν ἄχρηστο γιὰ νὰ βοηθήσῃ στὸ σπρώξιμο τῆς σχεδίας, πῆγε κι' αὐτὸς καὶ κάθισε στὴ μικρὴ καλύβα, ὅπου βρισκόταν κιόλας ἡ ὁμορφη Τὰν Κιοῦ. Ὁ Πρὰμ Λὶ ὡδηγοῦσε τὴ σχεδία.

Ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Βιντὶτ εἶχαν ξαπλώσει μπροστά, παρακολουθώντας τὶς ὄχθες καὶ εἰδοποιώντας τὸν Λὶ γιὰ τοὺς ἀμμόλοφους.

Τὸ ποτάμι διέσχιζε λές αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ περιοχὴ σχεδὸν ἀκατοίκητη, γιατὶ δὲν ἀντίκρυζες πέρα μήτε καλύβες, μήτε ἀνθρώπους. Θαυμάσια δάση σκέπαζαν τὶς ὄχθες, ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πουλιά, ποὺ πλημμύριζαν τὶς ὄχθες καὶ τὰ κλαδιὰ τῶν μπαμπού, δὲν διέκρινες κανένα ζῶο, πρᾶγμα ποὺ λυποῦσε τὸν Χόνγκ, ποὺ θὰ ἦταν πάρα πολὺ εὐτυχὴς νὰ γαρνίρῃ λιγάκι μὲ κάτι ἄλλο τὸ σάκκο μὲ τὰ λιγοστὰ τρόφιμα. Ἦταν μάλιστα ἀπαραίτητο νὰ χτυπήσουν κάτι, γιατὶ μέσα στὴ βιαστικὴ φυγή τους, εἶχαν πεοίπου ἐγκαταλείψει τὰ τρόφιμα, ποὺ τοὺς εἶχε προμηθεύσει ὁ νεαρὸς Βιντίτ.

Τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ διέτρεξαν κάπου τριάντα χιλιόμετρα, ἡ σχεδία ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ ἀκίνητη, γιατὶ συνάντησε μιὰ μικρὴ πτώσι νεροῦ, ποὺ ἐμπόδιζε ἐντελῶς τὸ πέρασμα.

Μὲ μιὰ βάρκα θὰ ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ περάσουν, ἀλλὰ μὲ τὴ σχεδία οὔτε κὰν ἔπρεπε νὰ τὸ φαντασθοῦν.

— Θ' ἀναγκαστοῦμε ν' ἀποβιβαστοῦμε καὶ νὰ μεταφέρουμε τὴ σχεδία ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, εἶπε ὁ Χόνγκ πολὺ στενοχωρημένος.

— Περιττό, εἶπε ὁ Βιντίτ.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Μαλαίος.

— Κάναμε ἀρκετὸ δρόμο. Περπατώντας πολὺ γρήγορα μέσ' ἀπ' τὸ δάσος, θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε τὸ δρόμο στοὺς κυνηγοὺς τῶν κεφαλῶν. Ὁ δρόμος ποὺ κάναμε μέσ' ἀπ' τὸ ποτάμι μᾶς ἐπέτρεψε ν' ἀποφύγουμε τὰ βουνά, ποὺ ἀναγκάζουν τοὺς ἐχθρούς μας νὰ τὰ περάσουν.

—Ἀφοῦ λοιπὸν εἶν' ἔτσι, ἂς βγοῦμε.

Ἔσπρωξαν τὴ σχεδία πρὸς τὴ δεξιὰ ὄχθη καὶ ἡ μικρὴ ὁμάδα ἀποβιβάστηκε.

— Πρὶν ν' ἀρχίσουμε τὴν πορεία μας, καλὰ θὰ κάνουμε νὰ βροῦμε κάτι νὰ φᾶμε, γιατὶ εἴμαστε νηστικοὶ ἀπὸ χθές, εἶπε ὁ Χόνγκ.

—Ναί, Χόνγκ, εἶπε ὁ Πρὰμ Λί.

— Θὰ πάρουμε καὶ τὸν Βιντὶτ μαζί μας, θὰ μᾶς χρειαστῇ πολύ.

Ἐνῶ ἡ Τὰν Κιοῦ εἶχε πλαγιάσει κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ ἑνὸς μεγάλου δέντρου γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις, ἔχοντας γιὰ φρουρό της, τὸν Σὲν Κιοῦ, ποὺ καθόταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. οἱ τρεῖς ἄντρες ξεκίνησαν, ἀποφασισμένοι νὰ μὴ γυρίσουν μ' ἄδεια τὰ χέρια.

Τὸ δάσος αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, ποὺ εἶχε δῇ ποτέ του ὁ Χόνγκ. Τὰ πυκνὰ σὲ φύλλωμα δέντρα του ἔφταναν σὲ ὕψος κάπου πενῆντα καὶ ἑξῆντα μέτρα κι' ὁ κορμός τους εἶχε διάμετρο συχνὰ ἕνα ὡς δυὸ μέτρα.

— Πόσα πλούτη ποὺ πᾶνε χαμένα! φώναξε ὁ Χόνγκ, θαυμάζοντας αὐτὰ τὰ δέντρα. Ὑπάρχουν ἐδῶ ἑκατομμύρια, ποὺ δὲ θὰ τὰ... εἰσπράξῃ ποτὲ κανένας!

—Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄγρια θηρία, ποὺ δὲν περιμένουν πασά μιὰν εὐκαιρία γιὰ νὰ καταβροχθίσουν τοὺς θαυμαστὲς αὐτῶν τῶν δέντρων, εἶπε ὁ Μαλαῖος, ποὺ γέμιζε τὸ τουφέκι του.

— Τί εἶδες, Πρὰμ Λί; τὸν ρώτησε ὁ Χόνγκ, ποὺ τὸν μιμήθηκε καὶ γέμισε κι' αὐτὸς τὸ τουφέκι του.

— Εἶδα ἕνα ζῶο. Δὲν ξέρω τί ζῶο εἶναι, ἀλλὰ μιὰ καὶ βρισκόμαστε σ' ἕνα μέρος, ποὺ φιλοξενεῖ ἄγρια θηρία, καλύτερα νὰ λάβουμε ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέτρα μας.

— Καὶ ποῦ τὸ εἶδες αὐτὸ τὸ ζῶο;

— Χώθηκε μέσα στὰ μπαμπού.

—Ἦταν μεγάλο;

— Νομίζω, ναί.

—"Ισως κανένας ἀγριόχοιρος. Μοῦ εἶπαν πὼς ὑπάρχουν ἀγριόχοιροι σ' αὐτὸ τὸ νησί.

— Πᾶμε νὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτά

— Σιγά, φίλε μου Λί. Ὑπάρχουν πάνθηρες καὶ τίγρεις ἐδῶ πέρα.

Ἐνῶ οἱ δυὸ ἄντρες μιλοῦσαν, ὁ συμπατριώτης τοῦ Τιγκούμα, σκυμμένος στὸ ἔδαφος, ἐξέταζε προσεκτικὰ τὰ χόρτα.

— Τί γυρεύεις αὐτοῦ; ρώτησε ὁ Λί.

—Ὁ «μπαμπιρούσα», ἀπάντησε ὁ Βιντίτ.

—"Α!... πέρασε ἀπὸ δῶ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα;

— Ναί.

—Εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, σπουδαία κυνήγι.

—"Ας τὸ κυνηγήσουμε, λοιπόν, εἶπε ὁ Χόνγκ.

Σὲ μιὰν ἀπόστασι πενῆντα μέτρων ἀπ' αὐτοὺς βρισκόταν μιὰ συστάδα ἀπὸ ἀγκαθωτὰ μπαμπού, ποὺ τὸ κοτσάνι τους εἶχε ὕψος περίπου δέκα μέτρα, κατὰ μῆκος ἑνὸς βάλτου, ποὺ σχηματιζόταν σίγουρα ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Μπακάτ. Ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ εἰσχωρήσῃς ἐκεῖ, γιατὶ τ' ἀγκαθωτὰ κοτσάνια τους ἦταν πολὺ κοντὰ τόνα μὲ τ' ἄλλο. Οἱ τρεῖς ὅμως κυνηγοί, ποὺ ἦσαν βέβαιοι πὼς ὁ «μπαμπιρούσα» εἶχε κρυφτῇ ἐκεῖ, ἀποφάσισαν νὰ τὸν κυνηγήσουν

—"Ας μὴν κάνουμε θόρυβο, εἶπε ὁ Χόνγκ, γιατὶ τότε θὰ μᾶς φύγῃ.

Ὁ Κινέζος κι' ὁ Μαλαῖος προχώρησαν, ἐνῶ ὁ Βιντὶτ πήγαινε μπρὸς ἀπ' αὐτούς, κρατώντας τὸ τόξο του ἕτοιμο. Ἔφτασαν κοντὰ στὰ δέντρα καὶ στάθηκαν λίγες στιγμὲς γιὰ ν' ἀκούσουν. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν, ἀλλὰ δὲ μποροῦσες ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ζώου, γιατὶ οἱ κυνηγοὶ εἶχαν ἀνακαλύψει ἕνα πλατὺ μονοπάτι ποὺ ἔφτανε ἴσαμε τὰ μπαμπού. Πραγματικά, ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχε περάσει ὁ μπαμπιρούσα, τὰ κλαδιὰ ἦταν στρασνέα.

Καὶ οἱ τρεῖς τους, παρακολουθώντας προσεκτικά, προχώρησαν στὸ μονοπάτι παίρνοντας κάθε δυνατὴ προφύλαξι γιὰ νὰ μὴν κάνουν θόρυβο.

— Χμ!... ἔκανε ὁ Χόνγκ, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ μονοπάτι ἀνοίχτηκε ἀπὸ ἕνα ζῶο, ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπ' τὸ μπαμπιρούσα!...

— Τὴν ἴδια γνώμη ἔχω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Μαλαίος ποὺ φαινόταν ἀνήσυχος.

— Νά!... κύτταξε, Πρὰμ Λί, ὑπάρχουν αἵματα πάνω στὰ φυλλώματα.

—Ἀλήθεια εἶπε ὁ Μαλαῖος, θὰ πληγώθηκε φαίνεται ὁ «μπαμπιρούσα».

Καὶ ρώτησε τὸν Βιντὶτ ποὺ ἐξέταζε τὰ αἵματα.

— Πληγωμένα ζῶα, ἀπάντησε ὁ νεαρός.

—Ἀπὸ ποιὸν λές;

—"Ισως ἀπὸ πάνθηρα.

— Αὐτὸ μᾶς ἐλειπε νὰ συναντήσουμε κιόλας κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ φοβερὰ θηρία.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, ἔνας ἀνάλαφρος θόρυβος ἀκούστηκε στὰ δεξιὰ τους. Λὲς καὶ κάποιος προσπαθοῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ μέσ' ἀπ' τοὺς πυκνοὺς θάμνους.

Ἡ ΝΙΤΣΑ ΜΑΡΟΥΔΑ
ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Χρησιμοποιεῖ τὸ σαμπουὰν OM-OR

● Εἰς τὸν κινηματογραφικὸν καὶ θεατρικὸν μας κόσμον, ὅπου τὸ ὡραῖο μαλλὶ καὶ κτένισμα παίζει ἕνα σημαντικὸ ρόλο γιὰ μιὰ ἐπιτυχῆ καριέρα, οἱ περισσότερες ἠθοποιοί μας χρησιμοποιοῦν σαμπουὰν OM-OR, διότι τὸ σαμπουὰν OM-OR κάνει τὰ μαλλιὰ λαμπερά, ἁπαλά, εὔκολα στὸ κτένισμα, εὔκολα γιὰ ὁποιοδήποτε τύπο κτενίσματος.

● Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τόσες διακεκριμένες πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου μας λούζουν τὰ μαλλιά τους μὲ OM-OR. Ἀρχίστε, λοιπόν, καὶ σεῖς ἀπὸ σήμερα νὰ λούζεσθε μὲ σαμπουὰν OM-OR, ποὺ ξανανιώνει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ κάνει ὄμορφα, γοητευτικὰ καὶ τὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν πυτιρίδα. Θὰ δῆτε μόνη σας τὴν μεγάλη διαφορά.

Ζητᾶτε τὸ οἰκονομικὸ μέγεθος φιάλης OM-OR

OM-OR

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ADELCO

Μὲ NIVEA, τὶ πρόσωπο!

NIVEA Creme

Χθὲς μόλις συναντήσατε τὸ καθαρό, τὸ φρέσκο πρόσωπο ποὺ σᾶς μάγεψε μὲ τὴν λάμψι τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ὑγείας. ...Τὸ μυστικό: NIVEA!

Βάζετε κάθε μέρα NIVEA καὶ μετὰ κάνετε ἐλαφρὸ μασσάζ. Ἔτσι ἡ πολύτιμη Εὐσερίτ, τὰ ὑγροδημιουργὰ καὶ τὰ λιπαρὰ συστατικὰ εἰσχωροῦν βαθιὰ στοὺς πόρους. Τὸ δέρμα σας ἀνθίζει, εἶναι ἕτοιμο νὰ ἀνθέξῃ στὸν ἀέρα, τὴν κακοκαιρία καὶ τὰ στραπάτσα τοῦ μακιγιάζ.

Πάρτε κρέμα NIVEA. Κάθε κουτὶ περικλείει τὴν ὁμορφιὰ γιὰ τὸ δέρμα σας.

Ἡ ὁμορφιὰ ἀρχίζει μὲ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος. Ἡ περιποίησι τοῦ δέρματος ἀρχίζει μὲ NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

— "Ακουσες; ρώτησε ὁ Χόνγκ τὸν Πράμ Λί.

— Ναί. Βλέπω μάλιστα τὰ κλαδιὰ νὰ κουνιοῦνται.

— Λὲς νὰ εἶναι ὁ «μπαμπιρούσα»;

—'Ασφαλῶς.

—"Ας τὸν κυνηγήσουμε, λοιπόν. Γλίστρησαν ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ μπαμποῦ ποὺ ἦταν λιγώτερο πυκνὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

'Ο θόρυβος ὅλο καὶ μεγάλωνε. Τὸ ζῶο πού, δίχως ἄλλο, εἶχε μυρίστῃ τοὺς κυνηγούς, ἀπομακρυνόταν γρήγορα, σπάζοντας τὰ κλαδιὰ στὸ πέρασμά του. Ἔλεγες πὼς δὲν προφυλαγόταν σχεδὸν καθόλου.

'Ο Χόνγκ καὶ οἱ δυό του σύντροφοι, μ' ὅλες τους τὶς προσπάθειες, προχωροῦσαν μὲ πολλὴ δυσκολία καὶ κάθε στιγμή, ὁ Κινέζος κι' ὁ Μαλαῖος ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ σταματοῦν γιὰ νὰ βγάζουν τ' ἀγκάθια ποὺ κολλοῦσαν στὰ ροῦχα τους. Ἔξαφνα ὁ θόρυβος ἔπαψε ν' ἀκούεται.

— Τὸ ζῶο στάθηκε, εἶπε ὁ Μαλαῖος.

—"Ετσι φαίνεται, πρόσθεσε ὁ Χόνγκ. Τὰ μπαμποῦ εἶναι τώρα ἀκίνητα.

— Κι' ἐδῶ βλέπω ἀκόμη αἵματα.

— Λὲς νὰ εἶναι ψόφιος ὁ «μπαμπιρούσα»;... "Ας προχωρήσουμε μὲ προφύλαξη καί...

Ἔξαφνα, ὁ Κινέζος ἔπαψε νὰ μιλάῃ.

— Δὲν αἰσθάνεσαι κάποια μυρωδιά; ρώτησε τὸν Πράμ Λὶ ἀνήσυχος.

'Ο Μαλαῖος ἀνάσανε τὸν ἀέρα κι' ἔκανε μιὰ χειρονομία γεμάτη τρόμο.

— Εἶναι μυρωδιὰ ἄγριου θηρίου, εἶπε, ρίχνοντας γύρω του τρομαγμένα βλέμματα.

— Θάλεγε κανεὶς πὼς κάποιος πάνθηρας πέρασε ἀπὸ δῶ.

— Εἶναι μιὰ τίγρις, Χόνγκ. Εἶναι τώρα πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ ὀπισθοχωρήσουμε.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ βρισκόμουν στὶς ὄχθες τοῦ Μπακάτ. Πάντα οἱ τίγρεις μὲ φοβίζουν.

— Πιθανὸν νὰ εἶναι κάποιο ἄλλο ζῶο.

— Κι' ὁ «μπαμπιρούσα»;

—'Ελπίζω πάντα νὰ τὸν ἀνακαλύψω, Πράμ Λί!

Ξεκίνησαν καὶ πάλι, βαδίζοντας ἀργά, μ' ἐξαιρετικὴ προσφύλαξη, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ τουφεκιοῦ τους. Κάθε δέκα βήματα σταματοῦσαν γιὰ νὰ ἐξετάζουν τὴν κορυφὴ τῶν μπαμποῦ. Βλέποντάς τα ὅμως ἀκίνητα, συνέχιζαν τὸ δρόμο τους.

Παρ' ὀλίγο αὐτά, ἔνοιωθαν καὶ οἱ τρεῖς τους ἐξαιρετικὴ νευρικότητα μαζὶ μὲ μιὰ ἀγωνία, ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Χόνγκ ἔνοιωθε συγκίνησι ἀπὸ τὴ γειτονιὰ τοῦ ἄγριου θηρίου.

'Αφοῦ προχώρησαν κάπου πενῆντα βήματα. Βρέθηκαν ξαφνικὰ μπρὸς σὲ μιὰ καταματωμένη μάζα ποὺ κοιτόταν στὸ ἔδαφος.

'Ηταν ἕνα ζῶο, χοντρὸ σὰν ἐλάφι ποὺ ἔμοιαζε μὲ γουρούνι. Εἶχε ὅμως μεγάλα μυτερὰ δόντια γιὰ ν' ἀμύνεται. Τὰ πόδια του ἦταν ψηλὰ καὶ δυνατά, πραγματικὰ πόδια δρομέως.

—'Ο «μπαμπιρούσα»!... φώναξε ὁ Χόνγκ.

— Ναί, ἀλλὰ σὲ τὶ κατάστασι, εἶπε ὁ Μαλαῖος. Εἶναι ξεκοιλιασμένος ἀπὸνα τρομερὸ χτύπημα...

—'Η τίγρις τὸ σκότωσε, βλέποντας ὅμως πὼς τὴν κυνηγοῦσαν, παράτησε τὴ λεία της.

— Θὰ ἐπωφεληθοῦμε τότε ἐμεῖς ἀπ' αὐτή.

— Ναί. Πράμ Λὶ καὶ ὕστερα θ' ἀπομακρυνθοῦμε ὅσο μποροῦμε πιὸ γρήγορα. Μιὰ καὶ πετύχαμε τὸ σκοπό μας, δὲν ἔχουμε πιὰ καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ πέρα. Πάρε τὰ δυὸ πόδια τοῦ «μπαμπιρούσα» κι' ἂς φύγουμε γρήγορα.

'Ενῶ ὁ Κινέζος παραφύλαγε, ὁ Πράμ Λὶ κι' ὁ Βιντὶτ ἔκοψαν γρήγορα τὰ πόδια τοῦ σκοτωμένου ζώου.

— Θὰ μείνῃ φαγητὸ καὶ γιὰ τὴν τίγρι, εἶπε ὁ Μαλαῖος. Εἴμαστε τίμιοι ἄνθρωποι ἐμεῖς: Δὲν κλέβουμε τοὺς κυνηγούς.

—Τελειώσατε;ρώτησε ὁ Χόνγκ.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Πράμ Λί.

— Καὶ τώρα, ἑτοιμάσου νὰ χαιρετήσῃς τὸν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας.

— Ποιὸν ἄρχοντα; ρώτησε ὁ Πράμ Λὶ χλωμιάζοντας.

— Τὴν τίγρι...

—'Ερχεται;...

—"Ακουσε...

Σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων, τὰ μπαμποῦ κουνήθηκαν, ἔπειτα ἕνα φοβερὸ οὐρλιασμα ἀκούστηκε, διακόπτοντας τὴ σιωπή.

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΙΓΡΙ

'Ο Μαλαῖος εἶχε ἀκούσει πολὺ συχνὰ αὐτὴ τὴν κραυγὴ καὶ δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ ξεγελαστῇ.

'Η τίγρις εἶχε δώσει τὸ παρὸν μὲ τὴν πολεμικὴ κραυγή της. "Αν κι' αὐτὸ τὸ θηρίο εἶναι ἐξαιρετικὰ ἄγριο καὶ τολμηρό, ποὺ πάντων ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ὡστόσο παίρνει καὶ κάθε προφύλαξι γιὰ τὸν ἑαυτό του. Δίχως ἄλλο δὲν εὗρισκε κατάλληλη τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τῆς λείας του.

'Ο Χόνγκ καὶ οἱ σύντροφοί του ὀπισθοχωροῦσαν ἀργά, μὲ τὰ μάτια τους ὀρθάνοιχτα καὶ τὰ ὅπλα τους ἕτοιμα. 'Ο Χόνγκ, ποὺ δὲν εἶχε χάσει διόλου τὴν ψυχραιμία του, φαινόταν θἄπως πάντα τὸ ἴδιο ἥρεμος, ἀλλ' ὁ Μαλαῖος κι' ὁ Βιντὶτ ἦταν πολὺ ταραγμένοι κι' ἔτρεμαν ὁλόκληροι ἀπ' τὸ φόβο τους, σὰ νὰ εἶχαν δυνατὸ πυρετό.

— Θάρρος!... θάρρος!... τοὺς ἔλεγε ὁλοένα ὁ Χόνγκ.

—"Εχω θάρρος, ἀπαντοῦσε ὁ Μαλαῖος. Μόνον εἶμαι λιγάκι ταραγμένος. Αὐτὸ ὅμως θὰ περάσῃ μὲ τὴν πρώτη τουφεκιά.

'Ο Βιντὶτ στάθηκε ξαφνικά:

'Η τίγρις δὲ μᾶς ἀκολουθεῖ πιά. — Λὲς νὰ παραιτήθηκε ἀπ' τὸ κυνηγητό μας;

'Ο Βιντὶτ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ δυσπιστία.

— Τί λέει; ρώτησε ὁ Χόνγκ.

— Πὼς ἡ τίγρις σταμάτησε.

— Λὲς νὰ πῆρε ἄλλη κατεύθυνσι νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ ἀπὸ πίσω;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, Χόνγκ.

Συσπειρώθηκαν ὅλοι γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν καλύτερα κι' ἔστησαν αὐτί. Κανένας θόρυβος δὲν τάραζε τὴ σιωπὴ καὶ τὰ μπαμποῦ ἔμεναν ὁλοένα ἀκίνητα.

— Τίποτα γιὰ τὴν ὥρα, εἶπε ὁ Χόνγκ. "Ισως τὸ θηρίο νὰ ξαναγύρισε στὸ «μπαμπιρούσα».

— Βιντίτ, διέταξε ὁ Μαλαῖος, ρίξε ἕνα βέλος κατ' εὐθεῖαν μπροστά μας.

'Ο Βιντὶτ τάνυσε τὸ τόξο του καὶ τὸ βέλος μὲ τὴ δηλητηριασμένη αἰχμή του ξέφυγε σφυρίζοντας καὶ πῆγε καὶ χώθηκε μέσα στὰ μπαμποῦ, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀνοίγονταν ἀπ' τὸ θηρίο. "Ενα τρομερὸ οὐρλιασμα ἀπάντησε σ' αὐτὴ τὴν πρόκλησι.

—'Η τίγρις μᾶς παραφυλάει, εἶπε ὁ Χόνγκ. "Ετσι εἶναι καλύτερα. Θὰ τὴν ἀνακαλύψουμε.

'Ο Κινέζος ἔσκυψε χάμου καὶ κύτταξε ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν μπαμποῦ. Τὸ βλέμμα τοῦ Χόνγκ συνάντησε δυὸ ἀτσάλινα μάτια ποὺ λὲς καὶ πετοῦσαν παράξενες φλόγες.

— Τὴ βλέπω, εἶπε ὁ Κινέζος, μόλις εἶναι καμμιὰ πενηνταριὰ μέτρα μακρυὰ ἀπὸ μᾶς.

Τότε ὁ Χόνγκ γονάτισε καὶ σημάδεψε μὲ τὸ τουφέκι του, μὲ πολλὴ προσοχή. "Επειτα πίεσε τὴ σκανδάλη. Τὴν ἐκπυρσοκρότησι ἀκολούθησε ἕνα τρομερὸ οὐρλιασμα. 'Η τίγρις ἔκανε ἕνα τσουμεροὸ πήδημα κι' ἔπεσε βαρειὰ χάμου στὰ πλευρά της.

— Εἶναι ψόφια... εἶπε ὁ Πράμ Λί.

—"Ας πλησιάσουμε νὰ βεβαιωθοῦμε, εἶπε ὁ Χόνγκ.

Δίχως νὰ λάβῃ τὴν προφύλαξι νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ τουφέκι του, ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει τὸ θηρίο. Οἱ ἄλλοι δυὸ τὸν ἀκολούθησαν. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Χόνγκ πῆγε κοντὰ στὴν τίγρι ποὺ ἦταν ξαπλωμένη, μὲ τὸ δέρμα καταματωμένο.

— Ψόφησε!... εἶπε.

'Ηταν ἕτοιμος νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ κυττάξῃ καλύτερα, ὅταν ξαφνικά, ἡ τίγρις ὠρθώθηκε στὰ πόδια της καὶ ρίχτηκε μὲ μανία πάνω του. 'Ο Χόνγκ, ἀπ' τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι, ξαπλώθηκε φαρδὺς πλατύς, λίγα βήματα πιὸ πέρα.

'Η τίγρις, βλέποντας τοὺς ἄλλους δυὸ συντρόφους τοῦ Χόνγκ, δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλ' αὐτὸς ὁ δισταγμὸς στάθηκε μοιραίος γι' αὐτή. 'Ο Πράμ Λὶ μπροστὰ στὸν ἄμεσο κίνδυνο, συνῆλθε. 'Απὸ ἐνστικτο, σήκωσε τὸ τουφέκι του, τὸ ἀκούμπησε προσεκτικὰ πάνω στὸ στῆθος τοῦ θηρίου καὶ πυροβόλησε. 'Η τίγρις ἔπεσε σὰ μιὰ μάζα κεραυνόπληκτη. 'Η σφαῖρα τῆς εἶχε τρυπήσει τὴν καρδιά.

'Ο Χόνγκ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ χάμου καὶ κράδαινε τὸ ὅπλο του. Οἱ τρεῖς ἄντρες ἔσκυψαν πάνω ἀπ' τὴν ψόφια τίγρι: ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη καὶ χοντρή.

— Λυπᾶμαι πολύ, εἶπε ὁ Πράμ Λί, ποὺ θὰ παρατήσω τὸ ὡραῖο της δέρμα.

— Χάσαμε κιόλας ἀρκετὸ καιρό, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. 'Η Τὰν Κιοῦ θ' ἀνησυχῇ γιὰ τὴν ἀπουσία μας. "Ἀλλωστε, ἂς μὴν ξεχνοῦμε πὼς ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ σώσουμε τὸν Τιγκούμα.

Ξαναγέμισαν γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο τὰ ὅπλα τους, καὶ βγῆκαν μέσα ἀπ' αὐτὰ τὰ μπαμποῦ, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνουν ὁ τάφος τους. Σὲ ἀπόστασι πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ ἐκεῖ συνάντησαν τὴ νεαρὴ Κινέζα καὶ τὸν Σὲν Κιοῦ. Εἶχαν ἀκούσει τὰ οὐρλιάσματα τοῦ θηρίου καὶ εἶχαν τρέξει γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς συντρόφους τους.

—"Ας φᾶμε γρήγορα κι' ἂς φύγουμε, εἶπε ὁ Πράμ Λί. 'Ο Βιντὶτ μᾶς συμβουλεύει νὰ βιαστοῦμε, ἂν θέλουμε νὰ κόψουμε τὸ δρόμο τῶν ἐχθρῶν μας.

"Ἀναψαν μιὰ καλὴ φωτιὰ κι' ἔψησαν τόνα πόδι τοῦ «μπαμπιρούσα», ἀφοῦ τὸ τύλιξαν μ' ἀρωματικὰ φύλλα. 'Ενῶ τὸ κρέας ψηνόταν στὴ φωτιά, ὁ νεαρὸς Βιντὶτ τράβηξε κατὰ τὸ ποτάμι, ὅπου ἤξερε πὼς στὶς ὄχθες του θἄβρισκε ὀπωροφόρα δέντρα. Πράγματι, ξαναγύρισε σὲ λίγο κουβαλώντας στὰ χέρια του μπανάνες, καρύδες καὶ χουμάδες.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ μικρὴ ὁμάδα ξεκινοῦσε, μὲ ὁδηγὸ τὸ νεαρὸ Βιντίτ, μέσ' ἀπ' τὸ μεγάλο δάσος, μὲ κατεύθυνσι πρὸς δυσμάς.

"Επειτ' ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ πορεία δύο ὡρῶν, ἔφτασαν ὅλοι μπρὸς σ' ἕνα πλατὺ βάλτο ποὺ ἁπλωνόταν πέρα ὡς τοὺς δασωμένους λόφους. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος δὲν ὑπῆρχαν παρὰ λίγα μοναχικὰ δέντρα. Βλέποντάς τα, ὁ Βιντὶτ ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἀπδίας καὶ προχώρησε τώρα πρὸς βορρᾶ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 921

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Στὴν «Κλεοπάτρα» τὸν ὑποδύεται ὁ Ρέξ Χάρισσον.— Γρηγοράδα, σπουδὴ (δημ.).

2 'Επίρρημα: σὲ ἀκατάλληλη στιγμή. — Σ' ἕνα τσίρκο, ἐμφανίζεται συχνὰ μαζὶ μὲ τοὺς νάνους.

3 Εὐρωπαϊκοῦ κράτους πρωτεύουσα. —Συμβάλλει στὴν καθαριότητα. — Προηγοῦνται Βασιλέων.

4 Γύης τῆς ἀρχαιότητος. — Σπουδαία πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου. — Πρόθεσις (μποστὰ σὲ φωνῆεν).

5 "Ονομα βασιλέων τῆς Κρήτης.—Δέντρο ποὺ θὰ βρῆτε σὲ πολλὲς δενδροστοιχίες.— Βυζαντινὴ νότα.

6 'Αρχὴ καὶ τέλος.— Συνοδεύεται καμμιὰ φορὰ ἀπὸ ρίγη. — 'Αποκρουστικό.

7 Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη. — Προορίζονται γιὰ ἀρρώστους.

8 'Ιστορικὸς γκάγκστερ (ὄνομα). — Μέρος. — Μικρὸν στὴν ἡλικία.

9 "Ασημος. — Δυσκολία στὴν ὁμιλία.

10 Νεαρὸς βοῦς.— Λαλῶ.—Κτηνοτικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).

11 Βγῆκε σῶος ἀπὸ μιὰ πυρακτωμένη κάμινο. — 'Η παρουσία του θεωρεῖται ἀπαραίτητη σ' ἕνα τσίρκο.

12 Τιτάν, πατέρας τῆς Λητοῦς. — Φτωχός.— Κάτι πολύτιμο γιὰ τοὺς Γάλλους.

13 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία.—'Ερρίκος... Διάσημος Γερμανὸς ἀρχαιολόγος. — Μεταφορικὸ μέσον.

14 Νότα.— Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ σᾶς βλάψουν.—Κρυφός.

15 Δηλώνει συγκατάβασι,—Φθηνὴ τροφή.— "Ενα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς γυναικείας κομψότητος.

16 'Απαραίτητα, γιὰ νὰ κατασκευαστῇ ὅ,τι δήποτε. — Δὲν ἔχουν ἐπάνω τους οὔτε ἴχνος ὑφῆς.

17 Μερικές.— Θὰ τὴν βρῆτε σὲ μερικὲς μόνο χῶρες καὶ αὐτὲς ἔχουν μόνο μιά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 'Αφιέρωμα.— 'Επηρεάζει τὴν ἐλαιοπαραγωγή.

2 Εἶναι ἄλλοτε προτέρημα καὶ ἄλλοτε ἐλάττωμα.— Ασεβῆ.

3 'Αδελφὸς τοῦ Μῳσέως. — Μυρηκαστικά, ποὺ λέγονται καὶ προβατοκάμηλοι.— Σιμεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.

4 'Επίρρημα ποὺ δηλώνει ἐπάοκεια. — Φωτίζει.— Νόμισμα καὶ μέτρο τῆς Κίνας.

5 Καί... ναυαγοσώστης εἶναι. — 'Η κάτοικος ἑνὸς Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.— Φροῦτα.

6 "Ηρως τῆς Τροίας. —'Αδυναμία. — Δύσκολο παιχνίδι.

7 "Ομοια σύμφωνα. — Κάνει τὸν ἄνθρωπο καλό.— 'Ανοίγει τὴν ὄρεξι.

8 Τροπικὸ ἐπίρρημα.— 'Εορτὴ τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴν Θεῶν.— Φυλὴ τῶν παιγνιοχάρτων.

9 "Αρχων τοῦ κακοῦ.— Θὰ τὰ βρῆτε στὸ ἡμερολόγιο.

10 Δυνατὸ ποτό. — 'Υπόνομος. — 'Επιφώνημα.

11 'Υπάρχουν τρεῖς στὸ τρίγωνο. — "Υφασμα.— Αἰγυπτιακὴ θεότης.

12 Πρόσωπα ποὺ ὅλοι ἐκτιμοῦν. — "Ανοστος. — Δύσκολη προσπάθεια ὑπερνικήσεως ἀντιπάλου.

13 Τίτλος στὴν Τουρκία.— 'Επίρρημα ποὺ ἀπαλλάσσει ἀπ' τὴ φορολογία. — Πόλις τῆς Παλαιστίνης ποὺ κατεστράφη μαζὶ μὲ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα.

14 Συνοδεύει συχνὰ τὸ γέλιο.— Κοινῶς λέγονται ταγάρια. — Πλήθος.

15 Στὸ ξεπούλημα τὸ διπλασιάζουν.— Τομάρι. — 'Ιερὸν ἄλσος τοῦ Διός.

16 'Ασχολεῖται μὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις.— 'Ασημοι.

17 "Ολες. — Προορίζονται γιὰ ἱερωμένους.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 920 στὴ σελίδα 76

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Καλὴ χρονιὰ... μὲ σοκολάτες ΕΒΓΑ

Πάλι στὸ σχολεῖο...
πάλι μὲ σοκολάτες ΕΒΓΑ.

Κι' ἐφέτος οἱ καινούργιοι μαθηταὶ θὰ μάθουν ἀπὸ τοὺς παλιοὺς νὰ ζητᾶνε μόνο σοκολάτα ΕΒΓΑ, ποὺ δὲν εἶναι ἡ μόνη... ἀλλὰ εἶναι ἡ καλύτερη!

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΕΒΓΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ Α.Ε.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΤΟ ΟΜΟΛΟΓΟ τοῦ 'Ολυμπιακοῦ

ΕΝΑ μεσημέρι, γυρνῶντας στὸ σπίτι του, ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς βρῆκε τὴ γυναίκα του, τὴν κυρα-Μαριγώ, ἀναστατωμένη.

— Τί τρέχει, Μαριγώ μου; ρώτησε, ἀνήσυχος. Τίποτε δυσάρεστο; Μήπως ἡ μάνα σου, ἡ καρδιά της;...

— Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, καϋμένε. Ἡ μάνα μου εἶναι περδίκι!

— Μὰ τότενες τί τρέχει; Δὲ μπορεῖ, κάτι γίνηκε στὸ σπίτι μου...

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Λουκᾶ μου... Δὲ θέλω νὰ σὲ στενοχωρήσω...

— Ἐπιμένω νὰ μάθω... νὰ λάβω τὰ μέτρα μου...

— Στὰ πήραν μπροστήτερα ἄλλοι, μπαμπᾶ. μίλησε μὲ εἰρωνικὸ τόνο ἡ κόρη του ἡ Βασούλα. Γινήκαμε ρεντίκολο στὴ γειτονιά...

— Γιὰ μιλῆστε παστρικά, ρε γυναῖκα, κι' ἀφῆστε τὰ κορδελλάκια...

— Μιὰ καὶ θέλεις νὰ μάθῃς, λοιπόν, συνέχισε ἡ Βασούλα, ἄκουσε ν' ἀκούσῃς: Ὁ γείτονάς μας, ὁ τραπεζίτικος κ. Σούριζας, ἡ κόρη του, ἡ ζαργάνα Πιπίτσα κι' ὁ γυιός του ὁ τετυπωῦς ὁ Λάκης, μᾶς δουλεύουνε ἀπὸ καιρό, μὲ γιαλὸ γαλὶ καὶ μᾶς περνοῦν γενεὲς δεκατέσσερες, γιὰ νὰ ξέρῃς. Μᾶς κουτσομπολεύουν... μᾶς βρίζουν...

— Μίλα καλά, Βασούλα μου, τὸ ὁποῖον φωτιὰ στὰ πιανταζάκια τους.

— Ἄσε τὰ παγειὰ λόγια, μπαμπᾶ, καὶ κύτταξε νὰ σοβαρευθῇς. Ὁ Σούριζας μᾶς χαραχτηρίζει παλαβούς, ἡ Πιπίτσα του λέει πὼς ἡ μπάλα ἔφαγε τὰ κουζινικά μας καὶ δὲ μᾶς περισσεύουν μήτε γιὰ ἕνα πολύφωτο, κι' ὁ γυιός του περνάει καὶ βροντάει τὰ παράθυρά μας. «Ἔ, ἔ, ἔ., μισοπάλαβη φαμίλια, γελᾶρες, μπάρμπα Λουκά, ορεμπεσέ, μὲ τὴν ὁμαδάρα σου... Θὰ πᾶτε, μορέ, φέτο γιὰ κοίμαρα... Θὰ σᾶς κάμῃ, μορέ, ἀλογατάκια τὸ πράσινο...

— Καὶ γιατί μᾶς δουλεύουνε, Βάσω μου;

— Πιθανόν, ἐπειδὴ μάθανε πὼς παζαρεύεις ἀμάξι, μπορεῖ κι' ἀπὸ μοχθηρία, ἐπειδὴ τὴν περνᾶμε καλά...

— Φίδι ποὺ τοὺς ἔφαγε! Θὰ γίνω Λερναία Ὕδρα. Βασούλα μου,

— Δῶσε τόπο στὴν ὀργή. Λοιπὰ μου, αὔστηρα ἡ φιλήσυχη κυρὰ Μαριγώ. Ἄσε τὸν κόσμο νὰ λέῃ ὅ,τι θέλει...

— Μορέ, θὰ τοὺς χορέψω στὸ ταψὶ πεντοζάλη. Ἄσε νὰ δῆς...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ ἀγαθὸς μπάρμπα-Λουκᾶς βάλθηκε νὰ μηχανεύεται τὶς φάσσες, ποὺ θἄστηνε στὴν κουτσομπόλα φαμίλια τοῦ γείτονα. Φώναξε τὸ βοηθό του.

— Ρὲ Μέγγονλα, τοῦ εἶπε. Αὔριο πρωῒ, θὰ φορέσῃς τὴν καλή κοστουμιά σου, τὴν κόκκινη με τὶς ἄσπρες πίκες γραβάτα σου...

— Γιὰ νὰ πάω στὸ γορὸ τῆς Σπανιόλικης πρεσβείας...

— Ἄσε τὰ καλαμπούρια, ρὲ Μέγγονλα κι' ἄκουσε. Θὰ ντυθῇς στὴν πέννα, καὶ θὰ βαρέσῃς τὸ κουδοῦνι στὸ διαμέρισμα τρία τοῦ κυρίου Σούριζα, ἀπέναντι, μορέ, στὸ δικό μας σπίτι. Θὰ ζητήσῃς νὰ δῇς τὴν κυρὰ-Πιπίτσα. Εἶναι μιὰ σερπετὴ καὶ ἐρωτιάρα ζαργάνα, μὲ ψηλαλιστὰ μάτια, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ παίξῃ στὸ σινεμὰ καὶ νὰ κάψῃ καρδιές. Μόλις φανῇ ἡ λεγάμενη, θὰ τῆς πῇς μ' ὅλη τὴ σοβαρότη σου: «Εὑρίσκομαι στὴν εὐγάριστη θέσι νὰ σοῦ ἀναγγείλω, δεσποινὶς Πεπίτσα Σούριζα, πὼς ἄνοιξε ἡ τύχη σου. Ὁ διάσημος παραγωγὸς ταινιῶν, κ. Κοντολαίμης, ποὺ διατηρεῖ γραφεῖο Σχοπέλου 90, σᾶς καλεῖ τὸ ἀπόγευμα νὰ συνεννοηθῆτε γιὰ ἕνα φίλμ, ποὺ ἑτοιμάζει. Σᾶς εἶδε καὶ τοῦ ἀρέσατε πολύ. Θὰ σᾶς ἀγκαζάρῃ στὰ σίγουρα στὴν ταινία του «Ἡ γυναῖκα καὶ τὰ τριάντα λικέρ», ποὺ θὰ γυρίσουνε σύντομα».

— Μὰ θὰ τὴν ἀγκαζάρῃ στ' ἀλήθεια, μάστορη, ὁ Κοντολαίμης;

— Εἶναι φάσα, μορέ, νὰ γελάσωμε. Ὁ Κοντολαίμης, ποὺ λὲ εἶναι ὁ φίλος μου ὁ Ζακυνθινὸ μπαρμπέρης, ποὺ τὸν δασκάλεψα Κατάλαβες; Βάλτο καλὰ στὸ τσερβέλο σου καὶ πρᾶξε καταπῶς σ' ὁρμηνεύω.

— Καλά, μὴ φωνάζῃς, μάστορη. Ἡ δουλειά σου θὰ γίνῃ στὴν πέννα.

Ὕστερα ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς ὁρμήνεψε τὸν περιπτερᾶ μπάρμπα-Θανάση, στὴν πλατεῖα Κυψέλης νὰ γυρέψῃ ἀπὸ τὸν κανακάρη τοῦ Σούριζα τὰ παλιὰ καὶ καινούργια γοῆτα ἀπὸ περιοδικὰ καὶ τσιγάρα. Νὰ τὸν ζορίσῃ κομπόσο καὶ νὰ δημιουργηθῇ «θλιβερὸν ἐπεισόδιον», τὸ ὁποῖον περίπολος... τιμᾶμα.

Κι' ἔτσι τὸ κόλπο μπῆκε σ' ἐφαρμογή.

Ὁ Μέγγονλας, ντυμένος... γαμπρός, χτύπαγε τὴν πόρτα τοῦ Σούριζα.

Τ' ἄνοιξε ἡ Πιπίτσα. Φοροῦσε μιὰ μεταξωτὴ σὲ χρῶμα δαμάσκηνο λιζέ, μὲ μπικουτὶ στὰ μαλλιὰ καὶ κρέμα στὸ πρόσωπο.

Ὁ Μέγγονλας γαμοψέλασε, συστήθηκε κι' εἶπε σοβαρὰ καὶ γλυκὰ τὴν ὁρμήνια τοῦ μπάρμπα-Λουκᾶ. «Ὁ κύριος Κοντολαίμης, τὸ φίλμ, ἡ «Γυναῖκα καὶ τὰ τριάντα λικέρ», περάστε τὸ ἀπόγευμα νὰ συνεννοηθῆτε γιὰ τὸ κοντράτο, τὸ ὁποῖον βεντέτα τοῦ σινεμά...

Ἡ Πιπίτσα φεγγοβολοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά της. Ὁ στητὸς κόρφος της κάτω ἀπὸ τὸ μετάξι πετάριζε, τὰ γέλια της κολλοῦσαν ἀπὸ τὴ συγχλονιστικὴ συγκίνησι, εὐχαριστοῦσε τὸ Θεὸ καὶ τὸν Κοντολαίμη γιὰ τὴ χαρά, ποὺ τῆς δίνανε. «Θὰ περάσω... Θὰ περάσω ὁπωσδήποτε, κύριε. Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Τὸ ἤξερα πὼς θὰ μὲ προσέχανε ἐπιτέλους. Ἦτανε πιὰ καιρός... Θὰ δοῦνε οἱ ἄλλες πῶς παίζουνε μπροστὰ στὸ φακό... Θὰ δοῦνε...

Στὶς ἕξη ἀκριβῶς, ὅπως συμβούλεψε τὴ ζαργάνα του ὁ Μέγγονλας, ἡ Πιπίτσα, ντυμένη σὰ γόησσα, στεκότανε μπροστὰ στὸ κουφεῖο τοῦ Ζακυνθινοῦ Κοντολαίμη. Ὁ μπαρμπέρης ἔκανε πὼς καθάριζε τὰ μαλλιὰ τοῦ μπαμπα-Λουκᾶ.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ γραφεῖο τοῦ παραγωγοῦ Κοντολαίμη; κελάϊδισε. Μοῦ ἔκλεισε ραντεβοῦ νὰ ὑπογράψω κοντράτο. Εἶμαι βεντέτα τοῦ σινειά. Μοῦστειλε τὸ γραμματέα του.

Ὁ Ζακυνθινὸς τὴν κύτταξε μὲ χαμόγελο.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κοντολαίμης, κυρά μου, κι' ἂν θὲς ἕνα καλὸ ξυρισματάκι, εἶμαι ἕτοιμος. Ὅσο γιὰ τὴν ταινία ποὺ λές, δὲ μπορῶ νὰ ξέρω. Μ' ἂν εἶναι γιὰ βδέλλες, ἐδῶ τὶς ἔχω στὴ μεγάλη μπουκάλα... Κάθησε στὴν πολυθρόνα γιὰ τὴ σχετικὴ περιποίησι.

Ἡ Πιπίτσα γίνηκε θεριό. Κύτταξε ἀγριεμένη τὸ μπαμπέρη, χτύπησε τὸ τακοῦνι της μὲ λύσσα στὸ σκαλοπάτι...

— Γελοῖο καὶ ἀναιδὲς ὑποκείμενον, φώναξε. Θὰ σὲ μηνύσω στὸ Τμῆμα... Θὰ σὲ κλείσω στὴ φυλακή... Θὰ σὲ καταγγείλω.

— Ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος, κοπέλλα μου, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς καὶ της μιλησε, δεν εχει ιδέα απὸ σινεμά κι' ἀπὸ γόησσες. Σοῦ σκάσανε φάρσα παιδι μου, καὶ τὴν ἔπαθες χιωτικα. Περαστικά σου καὶ πολλὰ χαιρετίσματα στὸν κύριο Σούριζα, ποὺ συχαίνεται μαθες τὸ ποδοσφαιρο, τον 'Ολυμπιακό, τὸν Περαία καὶ τὸ πρωτάθλημα. Καὶ σ ἄλλα μὲ ὑγεία!

Ἡ Πιπίτσα, σὰ ξεματισμένη γάτα, γύρισε στὸ σπιτι της.

Τὸ βράδυ, ο περιπτεράς βούτηξε τὸ κανακάρη τοῦ Σούριζα, τὸν τεντυμπόϋ του τὸ Λάκη, και τοῦ γύρεψε νὰ ξοφλήση τὸ χρέος. Ὁ Ἀράθυμος γυιὸς τοῦ τραπεζιτικοῦ θύμωσε. Ἔκανε νὰ δείρη τον περιπτερά, μαζεύτηκε κόσμος, πλάκωσε τὸ περίπολο.

Ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς, ποὺ βρέθηκε...τυχαία ἐκειδὰ στὴν πλατεία, μίλησε στὸν μπάρμπα-Θανάση καὶ στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ συγχωρέσουνε πρώτη φορὰ τὸ παιδὶ καὶ δίνει ἀτός του ἐγγύησι πὼς σίγουρα αὔριο, μεθαύριο θὰ ξοφλήση μέχρι δεκάρα τὸ χρέος του. Οἱ πολιτσμάνοι τὸν ἀφῆκαν. Ὡστόσο συστήσανε στὸν μπάρμπα-Λουκᾶ νὰ τὸν περιλάβῃ καὶ νὰ τὸν πάρει στὸ σπίτι του, νὰ μιλήση στὸ Σούριζα. Ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς περίλαβε τὸν κανακάρη καὶ τὸν ὁδήγησε σὰν ἀρνὶ στὸν τραπεζιτικό.

Βρῆκε τὸ Σούριζα ἄνω-κάτω καὶ τὴν Πιπίτσα, ποὺ μεξόκλαιγε. Ὁ τραπεζιτικὸς ἀκούγοντας γιὰ τὸ θλιβερὸ ἐπεισόδιο τοῦ γυιοῦ του, βάλθηκε νὰ τρέμῃ σὰν ψάρι. Συρνιανοῦσε πέρα-δῶθε σὰν παλαβός. Μουμούριζε ἀκατανόητα λόγια καὶ τελικὰ στάθηκε μπροστὰ στὸ μπάρμπα-Λουκᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Στὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σου, γείτονα. Μίλησε στὸ μπάρμπα-Θανάση. Θὰ τὸν ξοφλήσω ἐγώ...

Ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς τὸν καθησύχασε:

— Μὴ φοβᾶσαι, κύριε Σούριζα. Ὅλα θὰ κανονιστοῦνε στὴν τρίχα. Μονάχα, ποὺ πρέπει νὰ μοῦ ὑπογράψῃς ἕνα χαρτί, ἐσύ, ἡ κόρη σου κι' ὁ κανακάρης ὁ γυιός σου, ἕνας εἴδος ὁμόλογο.

— Ἕνα χαρτί; Μὰ τί θέλεις νὰ πῆς, κύριε Λουκᾶ... Ἀρχίζω νὰ τρομάζω.

— Μωρέ, διάβασέ το καὶ θὰ δῆς...

Ὁ Σούριζας πῆρε τὸ χαρτί, πού τἄπλωσε ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς καὶ τὸ διάβασε κατάπληκτος:

«Ἐγὼ ὁ τραπεζιτικὸς Ἀριστομένης Σούριζας, ἡ κόρη μου Πιπίτσα κι' ὁ γυιός μου Λεωνίδας, δηλοῦμεν κατηγορηματικὰ καὶ γωνὶς φόβον καὶ πάθος, πὼς ἡ θρυλικὴ ὁμαδάρα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ εἴτηση καὶ τιμᾶ καὶ δοξάζει τὸ Ἔθνος. Κι' ἀκόμα δηλοῦμεν πὼς ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς, τίμιος, χρυσὸς καὶ λεβεντιὰ νοικοκύρης, εἶναι ἄξιος συγχωρητηρίων, ἐπειδὴ ἀγαπᾶ καὶ λατρεύει τὴν ὁμαδάρα του, παρακολουθεῖ τοὺς ἀγῶνες της καὶ μιλάει γιὰ τοὺς θριάμβους της».

— Κι' ἂν ὑπογράψωμε, κύριε Λουκᾶ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ τραπεζιτικός, τί θὰ τὸ κάμῃς τὸ ταπεινωτικὸ γιὰ τὴν οἰκογένειά μου ὁμόλογο;

— Θὰ τὸ δημοσιέψω σ' ὅλα τὰ ἀθλητικὰ φύλλα, πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν, ἔτσι πὲς γιὰ μικρὴ τιμοψία σας ἐπειδὴ μᾶς κουτσομπολεύετε κι' ἐπειδὴ σκυλοβρίζετε τὴ θουλικὴ ὁμαδάρα.

Ὁ Σούριζας, ἐκὼν-ἄκων, ὑπόγραψε. Ἡ Πιπίτσα ζόρισε στὴν ὀργή, μὰ τελικὰ ἔβαλε τὴν τσίφρα της. Τὸ ἴδιο κι' ὁ γυιός του.

Ὁ μπάρμπα-Λουκᾶς δίπλωσε τὸ ὑπογραμμένο χαρτὶ τῆς διολογίας καὶ τὄβαλε στὴν τσέπη του.

— Γειὰ σας, ρὲ γείτονες, εἶπε. Κι' ἄλλη βολὰ ν' ἀκοῦτε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τοὺς θριάμβους τῆς ξωκοντῆς ὁμαδάρας μας.

ΠΑΤΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

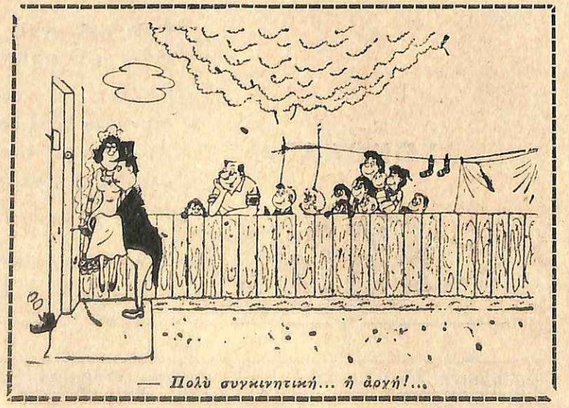

— Πολὺ συγκινητική... ἡ ἀρχή!...

Μελίνα Μερκούρη: «Ἐγὼ καὶ ὁ Ντασσέν...».

(Τὸ Διεθνὲς κουὶς—κουὶς)

Οἱ κιόνιοι μνηστευμένοι θὰ παντρευτοῦν;

Ἡ Μελίνα Μερκούρη ἄνοιξε τὰ μεγάλα της μάτια ἀκόμα περισσότερο, κυττάζοντας τὸ Ζὺλ Ντασσέν, ποὺ καθόταν ἀπέναντί της.

— Ζύλ, θὰ μποροῦσες νὰ ζήσῃς ἂν δὲν ἤσουνα σκηνοθέτης;

— Γιατί ὄχι; Στὴ ζωὴ μου ἀναγκάστηκα νὰ κάνω ἀκόμα καὶ τὸν ἀχθοφόρο.

— Ἐγώ, ἂν δὲν ἤμουνα ἠθοποιός, θὰ προτιμοῦσα νὰ πευάνω.

— Μὴ λὲς μεγάλες κουβέντες. Τὸ βλέμμα τῆς Μελίνας ἄρχισε νὰ πετάη φωτιές.

— Ζύλ, δὲ μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς. Μόνο ὅταν παίζω ζῶ...

— Μὴ λὲς ὑπερβολές, τῆς ἀπαντάει ἤσυχα-ἤσυχα, κυττάζοντάς την στὰ μάτια ὁ Ντασσέν.

— Ἐγὼ ζῶ μέσα στὴν ὑπερβολή, μοῦ ἀρέσει ἡ ὑπερβολή, λατρεύω τὴν ὑπερβολή, ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ ἡ Μελίνα.

Καὶ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ζευγάρι, οἱ αἰώνιοι αὐτοὶ ἀροαβωνιασμένοι, ἀρχίζουν μιὰ ἀτ' τὶς καθιερινές τους σκηνές.

Ἀρχίζουν εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. Γιατὶ τὴ σκηνὴ τὴν ἀρχίζει καὶ τὴν τελειώνει ἡ Μελίνα, ἐνῶ ὁ Ντασσέν, στωϊκός, ὑφίσταται τὰ κύματα τῶν ἐπιθέσεών της.

Ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1955, ποὺ γνωρίστηκαν στὸ διεθνὲς Φεστιβὰλ Κινηματογράφου τῶν Καννῶν, εἶναι ἀχώριστοι. Οἱ ἰδιοσυγκρασίες τους, ποὺ εἶναι τελείως ἀντίθετες, ἀντὶ νὰ τοὺς χωρίζουν, τοὺς ἑνώνουν.

— Πότε θὰ πάρῃς τὸ διαζύγιό σου, Ζύλ; ρωτάει ἡ Μελίνα.

— Κι' ἐσὺ πότε θὰ πάρῃς τὸ δικό σου; ρωτάει ὁ Ζύλ.

Γιατὶ κι' οἱ δυὸ εἶναι παντρεμένοι, ἂν καὶ ἀπὸ χρόνια οὐσιαστικὰ ἔχουν χωρίσει. Τυπικὰ βέβαια ὁ γάμος τους δὲν ἔχει διαλυθῆ, ἀλλά, ὅπως φαίνεται, τὰ διαζύγιά τους ἔχουν μπῆ στὸν καλὸ δρόμο, γιατὶ τὸ τρομερὸ ζευγάρι ἑτοιμάζει τὸ γάμο του γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

— Θὰ παντρευτοῦμε στὴν ἐκκλησία καὶ μάλιστα στὴ Μητρόπολι τῆς Ἀθήνας, ἀποφασίζει ἡ Μελίνα.

— Ἐγὼ προτιμῶ ἕναν πολιτικὸ μόνο γάμο, ἀπαντᾶ ὁ Ντασσέν, ποὺ ἄλλωστε εἶναι εὐρωπῆς καταγωγῆς.

— Ὄχι, θὰ παντρευτοῦμε στὴν ἐκκλησία, φωνάζει ἐξαλλη ἡ Μελίνα.

Ἀλλὰ ἡ θύελλα περνάει γρήγορα, ὅπως ἀκριβῶς ἦρθε.

Τὸ τρομερὸ ζευγάρι κυττάζεται στὰ μάτια καὶ ξεσπάει στὰ γέλια.

Οἱ περιπέτειες τοῦ Ζὰν Ζιονὸ

Ὁ Ζὰν Ζιονό, κλεισμένος στὸ γραφεῖο του τῆς λευκῆς βίλλας, ποὺ ἔχει στὴ Μανόσκ, στὴν Προβηγκία, μέσα στὶς ἐλιές, τὰ πεῦκα καὶ τὰ κυπαρίσσια, μόλις τέλειωσε τὸ πεντηκοστὸ βιβλίο του.

Μυθιστοριογράφος, ποιητὴς καὶ δοκιμιογράφος, ἀκαδημαϊκὸς τῶν Γκονκούρ, ὁ Γάλλος συγγραφέας, ζῆ μὲ αὐστηρὴ ἰσορροπία, μὲ μέθοδο, εὐτυχισμένος καὶ δημιουργικός.

Ποιὸ εἶναι τὸ μυστικὸ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας;

— Τὸ μόνο μου προγούμια, εἶναι νὰ μὴν ἔχω κανένα πρόγουαιμα, ἐξωμολογήθηκε σὲ φίλους του, ὁ μεγάλος συγγραφέας. Γράφω μὲ ἀληθινὴ ἡδονή, ὅταν ἔχω κέφι. Καὶ γι' αὐτὸ ἔχω κέφι κάθε μέρα. Ἡ ζωή μου εἶναι ἀπολύτως ἥσυχη, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, ζῶ χίλιες-δυὸ περιπέτειες. Ἡ μελέτη ἑνὸς ἀνθρώπου, τῆς ψυχολογίας ἑνὸς ἀνθρώπου, μὲ τὶς μεταπτώσεις της, τοὺς φόβους της καὶ τὶς ἐλπίδες της, τί καταπληκτικὴ περιπέτεια. Ἡ ἡ λεπτομερὴς μελέτη ἑνὸς πολιτισμοῦ, πόσο μοιάζει μ' ἕνα δραματικὸ μιθιστόρημα!... Κι' ὅταν γράφω ἕνα μυθιστόρημα, ζῶ ὁλοκληρωτικὰ τὴ ζωὴ τῶν ἡρώων μου, γίνομαι ἕνα μ' αὐτούς, ὑποφέρω καὶ χαίρομαι μαζί τους. Καὶ μετὰ ἡ ὡραιότερη στιγμή μου, εἶναι ὁ βραδυνὸς μου περίπατος στὴν ἔρημη...

Ὁ Ζιονὸ μιλάει πάντα μὲ ἥσυχη φωνή, μ' ἕνα βλέμμα ὀνειροπόλο, ποὺ κυττάζει μακρυά, πού, ποιὸς ξέρει, παρακολουθεῖ ἴσως μιὰ καινούργια περιπέτεια.

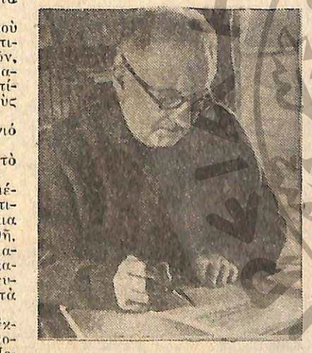

Ζὰν Ζιονό: «Εἶμαι ἕνας κυνηγὸς τῆς περιπέτειας, ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου...».

Βασιλικὴ ζηλοτυπία καὶ ἔρωτας

Μόλις συμπλήρωσε τὸν πρῶτο της μῆνα, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως Χασὰν τοῦ Μαρόκου...

Ἀλλὰ ἕνα μυστήριο καλύπτει τὸ πρόσωπο τῆς σύζυγου τοῦ βασιλέως. Κανένας δὲν ἤξερε, ὅτι εἶχε παντρευτῆ. Καὶ τὸ μυστικὸ εἶχε κρατηθῆ πολὺ καλά. Ἂν ἡ γέννησι τῆς μικρῆς πριγκήπισσας δὲ γινότανε σὲ μιὰ γυναικολογικὴ κλινικὴ τῆς Ρώμης, ὅπου ἐπειγόντως μεταφέρθηκε ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως, λόγῳ μιᾶς πολὺ δύσκολης ἐγκυμοσύνης, κανένας ἴσως δὲ θὰ μάθαινε ἀκόμα τὸ μεγάλο μυστικό.

— Εἶναι μιὰ καταπληκτικὴ καλλονή, μὲ ζωηρὰ καστανὰ μάτια καὶ ἐβένινα μαλλιά, ἀπεκάλυψε ἕνας γιατρός. Δὲ θὰ εἶναι περισσότερο ἀπὸ 15 ἐτῶν, καὶ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ γοητεία.

Ὁ Χασὰν ἐρωτεύθηκε παραφορα τὴ νεαρὴ Λατιφὰ κι' ἀμέσως προχώρησε σὲ γάμο.

Ἀλλὰ ἡ ζηλοτυπία τοῦ Χασὰν εἶναι τόσο παθολογική, ὥστε ἐλάχιστοι ἔμαθαν τὸ γάμο του καὶ πολλοὶ λιγώτεροι πλησίασαν τὴ νεαρὴ σύζυγο.

— Ὁ βασιλεύς, ὅταν ἦταν ἀκόμα διάδοχος, εἶχε ἐρωτευθῆ παραφορα τὴ Ραλλίδα στὸν Ἔτσινα Σουρώ, ἀποκάλυψε ἕνας στενός του φίλος. Ἀλλὰ ὁ δεσμός τους διελύθη, λόγῳ τῆς ζήλειας τοῦ πρίγκηπος. Ἡ Ἔτσινα δὲ μποροῦσε νὰ βλέπη κανένα. Ἦτανε διαρκῶς κλεισμένη, περιμένοντας τὸν ἐρωτευμένο πρίγκηπα. Καὶ, μιὰ ὡραία ἡμέρα, ἐπαναστάτησε! Ἀλλὰ ἡ νεαρότητα τοῦ συμπαθητικοῦ ἔδειξε ὑπάρχει φόβος νὰ ἐπαναστατήσῃ... Γιατὶ ἡ ζηλοτυπία καὶ ἡ ἀποτομόθεια τοῦ Χασὰν θεωροῦνται σ' ὅλες τὶς Ἀσιατικὲς χῶρες σὰν ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξι τοῦ ἀληθινοῦ ἔρωτα!...

Καὶ ἡ νεαρὴ Λατιφὰ ξαναγύρισε ἀπὸ τὴ Ρώμη στὸ Μαρόκο μὲ τὸν ἐρωτευμένο ζηλότυπο βασιλιᾶ.

Μαρίνα Βλαντύ: «Ἐδιάλεξα τὸν ἔρωτα καὶ τὴ ζούγκλα...».

Ἕνας ἔρωτας στὰ βάθη τῆς ζούγκλας

Ἡ Μαρίνα Βλαντύ, μὲ ἀθῶο, πολὺ ἀθῶο γαμόγελο, καὶ μὲ στητό, γεμᾶτο, ἀγαλματῶδες κορμί, εἶναι ἐρωτευμένη. Ἀληθινὰ ἐρωτευμένη. Τὸν ἀροαβωνιαστικό της, Ζὰν-Κλὼντ Μπουγιέ, τὸν κρατάει κομμένο σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα τῆς λεωφόρου Μαγιούτα, στὴ Ρώμη.

Καὶ ἡ γλυκειὰ βεντέττα γυρίζει τώρα τὸ τελευταῖο της φίλμ, ποὺν νὰ παντρευτῆ.

Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ἄρχισε τὸ μυστικὸ τῆς Μαρίνας, ἐνῶ γύριζε ἕνα φίλμ στὰ βάθη τῆς ζούγκλας στὸ Γκαμπόν.

Ἕνας ψηλὸς καὶ ἀθλητικὸς ἄντρας τῆς συστήθηκε, ἕνα βράδυ, μετὰ τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς. Δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ κινηματογράφο καὶ ἠθοποιούς. Μόνος του, στὴν ἄγρη, εἶχε ὀργανώσει μιὰ μικρὴ ἀεροπορικὴ ἐταιρεία, ποὺ καλύπτει 275.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα τῆς ζούγκλας. Ἕνας κεραυνοβόλος ἔρως τοὺς ἕνωσε ἀμέσως.

— Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου νοιώθω τί σημαίνει ἔρωτας, ἐξομολογεῖται ἡ γλυκειὰ Μαρίνα μὲ τὸ παιδικὸ γαμόγελο. Εἶμαι πολὺ ζηλιάρα, δὲ θέλω τὸν ἀροαβωνιαστικό μου νὰ τὸν πλησιάσῃ κανεὶς καὶ κυρίως καμιὰ, ποὺν νὰ παντρευτοῦμε. Ζῶ ἕνα ὡραῖο ὄνειρο. ποὺ φοβᾶμαι μήπως μοῦ τὸ καταστρέψουν οἱ ἄνθρωποι. Ναί, οἱ ζηλόφθονοι ἄνθρωποι. καὶ ποὺ παντοῦ εἶναι...

Σταματάει γιὰ λίγο νὰ μιλήσῃ καί, μετὰ ἕνα μικρὸ σιωπηλὸ διάστημα, προσθέτει:

— Ἀποφάσισα, μόλις τελειώσω τὸ φίλμ ποὺ γυρίζω, νὰ ἐγκαταστᾶθῶ ὁριστικὰ μαζί του, στὴ καρδιὰ τῆς ζούγκλας. Ὁ Ζὰν-Κλὼντ ἔχει μιὰ ὁπιοφη βίλλα, ποὺ θὰ στεγάσῃ τὴν εὐτυχία μας. Βορέθηκα τὴν κίνησι καὶ τὴν ὑποκρισία τῶν μεγάλων πόλεων, τὸ διαφθαρμένα ψεύματα καὶ τοὺς ἐξοφρενισμούς...

Τάδε ἔφη Μαρίνα Βλαντύ. Τί λέτε θὰ μᾶς τὴ φάῃ ὁριστικὰ ἡ ζούγκλα; Πολὺ ἀμφιβάλλω...

Ὁ "Εφιλεν Μι

'Η διάσημη ἠθοποιὸς Κλαίρη Μπλούμ.

Κλαίρη Μπλοὺμ

'Η «ψυχρὴ» 'Αγγλίδα ποὺ ἔγινε διεθνὴς στὰρ

ΟΠΩΣ ὅλες οἱ 'Αγγλίδες στὰρ ποὺ ἐργάσθηκαν μονίμως ἢ κατὰ διαστήματα στὸ Χόλλυγουντ —ἡ Βίβιαν Λῆ, ἡ Γκρὴρ Γκάρσον, ἡ Ντέμπορα Κὲρρ καὶ ἄλλες— ἔτσι καὶ ἡ Κλαίρη Μπλοὺμ ὑπέπεσε στὸ ἴδιο βασικὸ λάθος μὲ τὶς τρεῖς προηγούμενες: δὲν δέχθηκε νὰ παίξη ποτὲ παρὰ μόνο ρόλους «διακεκριμένης κυρίας». 'Αποτέλεσμα τῆς τακτικῆς αὐτῆς ἦταν τὸ ὅτι ἐνῶ εἶχε πάρει μέρος σὲ πολλὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες «ὑπερπαραγωγὲς» ὀλίγοι φίλοι τοῦ κινηματογράφου τὴ γνώριζαν καὶ ἀκόμη ὀλιγώτεροι τὴν συμπαθοῦσαν. 'Αλλὰ ἂς ἰδοῦμε καλύτερα τί λέει ἡ ἴδια σχετικῶς:

«— Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ 1958 εἶμαι σύζυγος τοῦ γνωστοῦ 'Άγγλου πρωταγωνιστοῦ ἀστυνομικῶν ταινιῶν, Ρὸντ Στάϊγκερ, καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶμαι μητέρα ἑνὸς κοριτσιοῦ δυὸ ἐτῶν, ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἔπαψα νὰ ἀγαπῶ τὸν κινηματογράφο καὶ νὰ ἐπιζητῶ νὰ διακριθῶ ὅσο μπορῶ περισσότερο στοὺς φίλους του μ' ἕνα ρόλο «δυναμικό», ἕνα ρόλο ἰδιαίτερων ἀξιώσεων ποὺ νὰ προκαλέση συζητήσεις καὶ σχόλια. Χρόνια περίμενα γι' αὐτὸν τὸν ρόλο, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐρχόταν. Κι' ἐγὼ ὡς ἠθοποιὸς ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ παραμένω κλεισμένη σ' ἕνα «ψυγεῖο». Μὲ λίγα λόγια ἐθεωρούμην μιὰ «κατεψυγμένη» στάρ.

»Εὐτυχῶς, μιὰ ἡμέρα πέρυσι, χτύπησε τὴν πόρτα μου ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Τζῶρτζ Κιοῦκορ, ὁ ὁποῖος καὶ μοῦ πρόσφερε τὸ ρόλο ποὺ ζητοῦσα. 'Επρόκειτο γιὰ ἕνα ρόλο στὸ κοινωνικὸ - ρεαλιστικὸ φίλμ «Τσάπμαν Ρεπόρτ», ποὺ σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης πῆρε τὸν τίτλο «'Η 'Αμερικανίδα καὶ ὁ ἔρωτας». Εἶναι μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ταινία σὲ τρία «σκέτς», ὅλα πολὺ τολμηρὰ στὸ θέμα, ποὺ τὰ ἑρμηνεύουν τρεῖς διαφορετικὲς στάρ. 'Η μιὰ εἶμαι ἐγὼ καὶ ἑρμηνεύω τὸ ρόλο τῆς Ναόμι, μιᾶς νυμφομανοῦς καὶ ἀλκοολικῆς νέας ζωντοχήρας ποὺ καταλήγει στὴν αὐτοκτονία.

»Φυσικά, ἡ τολμηρότης τῶν σκηνῶν καὶ στὰ τρία «σκέτς» ἔβαλαν σὲ σκοτοῦρες τὴν ἀμερικανικὴ καὶ τὴν ἀγγλικὴ λογοκρισία ταινιῶν. Πολλοί, μάλιστα, στὶς δυὸ αὐτὲς χῶρες μοῦ ἔδωσαν τὸν τίτλο «'Η ἀλήτισσα». 'Εγὼ ὡστόσο, ἀδιαφορῶ γιὰ ὅ,τι λένε καὶ μένω ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη. 'Ο ρόλος τῆς Ναόμι ἦταν ὁ ρόλος ποὺ χρόνια περίμενα...»

'Η Κλαίρη Μπλοὺμ γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο στὶς 15 Φεβρουαρίου τοῦ 1931 ἀπὸ πατέρα περιοδεύοντα ἀντιπρόσωπο καὶ μητέρα ζωγράφο, ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. Σπούδασε σὲ πολλὰ καὶ διάφορα σχολεῖα στὴν 'Αγγλία καὶ στὴν 'Αμερικὴ καὶ τὸ 1943 βγῆκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ σκηνὴ ἑνὸς θεάτρου μ' ἕνα παιδικὸ ἐρασιτεχνικὸ θίασο. 'Απὸ τὴν ἡλικία τῶν 12 χρόνων πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ γίνη ἐπαγγελματίας ἠθοποιὸς καὶ συνέχισε τὶς θεατρικὲς ἐμφανίσεις της. Σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν ἦταν καθιερωμένη πιὰ ἠθοποιὸς τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου. Λίγο ἀργότερα τὴν πρόσεξε ὁ γνωστὸς 'Άγγλος ἑρμηνευτὴς ἔργων Σαίξπηρ, σὲρ Τζὼν Γκίλγκουντ, καὶ κρίνοντας τὴ μελλοντικὴ ἀξία της, τὴν πῆρε στὸν θίασό του. Καὶ θὰ ἔμενε ἐκεῖ γιὰ πάντα ἂν δὲν εἶχε μιὰ σπάνια, μιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη. Τὸ 1951 τὴν εἶδε καὶ τὴν ξεχώρισε ὁ μεγάλος «δάσκαλος» ὁ πασίγνωστος Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ ὁποῖος ἑτοιμαζόταν τότε γιὰ τὸ γύρισμα τῆς περίφημης δημιουργίας του «Τὰ φῶτα τῆς ράμπας». Τὴν πῆρε, λοιπόν, κοντά του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας στὸ πλευρό του. 'Απὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Κλαίρη Μπλοὺμ ἀπέκτησε αὐτομάτως τὸν τίτλο τῆς «στάρ».

'Απὸ τότε μέχρι σήμερα, χωρὶς νὰ διακόψη τὶς ἐμφανίσεις της στὸ ἀγγλικὸ καὶ στὸ ἀμερικανικὸ θέατρο, πῆρε μέρος σὲ 7 ἀκόμη ταινίες, ἐκ τῶν ὁποίων πιὸ γνωστὲς εἶναι οἱ ἑξῆς: «Ριχάρδος ὁ Γ'», μὲ τὸν σὲρ Λώρενς 'Ολίβιερ, «Μέγας 'Αλέξανδρος», μὲ τὸν Ρίτσαρντ Μπάρτον, «'Αδελφοὶ Καραμαζώφ», μὲ τὸν Γιοὺλ Μπρύννερ καὶ τὴν Μαρία Σέλλ, «'Ο πειρατὴς» πάλι μὲ τὸν Μπρύννερ καὶ ἄλλες. Στὸ διάστημα ποὺ χωρίζει τὴν τελευταία της, μὲ τὸν τίτλο «'Ωργισμένα νιᾶτα», πάλι μὲ τὸν Μπάρτον ἀπὸ τὴν ἑπόμενη, μεσολάβησε ὁ γάμος της μὲ τὸν Στάϊγκερ. 'Έπειτα καὶ γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες ἀφωσιώθηκε στὸ ἀγγλικὸ θέατρο καὶ ἐν συνεχείᾳ ἦρθε ἡ μητρότης.

«— Ξαναγύρισα στὰ ἀμερικανικὰ στούντιο τὸ 1960, ἐξηγεῖ ἡ ἴδια. 'Αμέσως μοῦ πρότειναν καὶ δέχθηκα ρόλο πρωταγωνίστριας στὸ μεγάλο θεαματικὸ φίλμ «'Ο ὑπέροχος κόσμος τῶν ἀδελφῶν Γκρίμμ». 'Αλλά, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, οὔτε καὶ ὁ ρόλος αὐτὸς μὲ ἱκανοποίησε ὅπως δὲν μὲ ἱκανοποίησαν καὶ οἱ προηγούμενοι ἐννέα. Κάτι ἄλλο, πιὸ ἐντυπωσιακό, πιὸ ζωηρό, πιὸ ἐνδιαφέρον ζητοῦσα.

'Η Κλαίρη Μπλοὺμ εἶναι ἐπίσης γνωστὴ στὴν 'Αγγλία καὶ στὴν 'Αμερικὴ ὡς στὰρ τῆς τηλεοράσεως. Σὲ δεκάδες ἀνέρχονται οἱ εἰδικὲς ἐκπομπὲς στὶς ὁποῖες ἔχει ἐμφανισθῆ μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία. Τώρα τελευταῖα μάλιστα, προκειμένου τὸ πασίγνωστο «Μπὶ - Μπὶ - Σὶ» τοῦ Λονδίνου νὰ γιορτάση τὰ 25 χρόνια τῆς ἱδρύσεώς του, ἐκάλεσε τὴν Κλαίρη Μπλοὺμ καὶ τῆς ἀνέθεσε νὰ πρωταγωνιστήση σὲ μιὰ εἰδικὴ δίωρη ἐκπομπὴ μὲ τὸ ἔργο τοῦ Τολστόϊ «'Άννα Καρένινα».

Τὸ «τρίο» Στάϊγκερ, ἡ Κλαίρη Μπλοὺμ-Στάϊγκερ, δηλαδή, ὁ σύζυγός της Ρὸντ καὶ ἡ κορούλα τους 'Άνν, κατοικοῦν σὲ μιὰ εὐρύχωρη καὶ πολυτελῆ βίλλα στὸ προάστιο τοῦ Χόλλυγουντ Μαλιμποῦ Μπήτς. 'Απὸ τὸ ὄμορφο αὐτὸ σπίτι δὲ φεύγουν οὔτε γιὰ τὴν Ν. 'Υόρκη, οὔτε γιὰ τὸ Λονδῖνο, οὔτε γιὰ τὸ Παρίσι παρὰ μόνον ὅταν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία τους στὰ στούντιο. Σὰν ἠθοποιοὶ διαφορετικῶν στούντιο καὶ διαφορετικῶν ρόλων εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ χωρίζουν συχνὰ ἀλλὰ πάντα γιὰ λίγο διάστημα. 'Ο χωρισμὸς αὐτός, ὅμως, δὲ θὰ γίνη ποτὲ αἰτία, καθὼς βεβαιώνουν οἱ ἴδιοι, νὰ σβύση τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ εὐτυχισμένου γάμου τους, ὅπως συμβαίνει συχνὰ μὲ τόσα ἄλλα καλλιτεχνικὰ ζευγάρια.

«— 'Ο Ρὸντ κι' ἐγώ, βεβαιώνει ἡ Κλαίρη, συνδεόμαστε τόσο στενὰ ὥστε τίποτα δὲν θὰ σταθῆ ἱκανὸ νὰ μᾶς χωρίση. Εἶμαι ἀπόλυτα σίγουρη ὅτι ὁ γάμος μας θὰ διαρκέση ὅσο κανένας ἄλλος «καλλιτεχνικὸς» γάμος τοῦ Χόλλυγουντ ἢ τῆς 'Αγγλίας...»

"Ολοι τὰ ἴδια λένε μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου. "Ας τῆς εὐχηθοῦμε, πάντως, νὰ βγοῦν ἀληθινὲς οἱ ἐλπίδες της.

Ο. ΠΕΝΝΥ

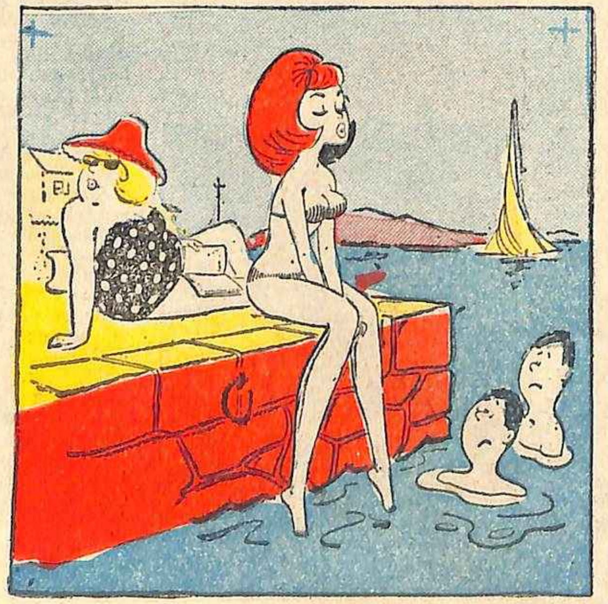

— Μιὰ καὶ ἐπιμένετε νὰ μάθετε κάποιον νὰ κολυμπᾶ, ἀναλάβετε τὴ μητέρα μου, γιατὶ ἐγὼ ξέρω κολύμπι...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΕΝΑ σωστὸ γεῦμα ἀρραβώνων δόθηκε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντὸ στὴ βίλλα της «Λὰ Μαντράγκ» στὸ Σαὶν Τροπέζ. Γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι μποροῦσε κανεὶς νὰ δῆ 6 πρόσωπα: Τὴν Μπὲ-Μπέ, τὸν πατέρα της, τὴ μητέρα της τὴν Κικὶ Λωζιέ, τὸ γιατρὸ Μαντανιὲ καὶ φυσικὰ τὸν Σαμὺ Φρεϋ, ὁ ὁποῖος

'Η Τζὴν Σίμμονς

γιὰ πρώτη φορὰ συναντοῦσε ἐκεῖ τοὺς γονεῖς τῆς στάρ.

'Η Μπὲ-Μπὲ εἶχε χαράξει μὲ τὰ χέρια της μιὰ καρδιὰ πάνω στὰ μαχαίρια, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὸ γεῦμα αὐτό. "Ετσι κι' ἂν ὑπῆρχε κανείς, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ γεύματος, δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὕστερα ἀπ' αὐτό.

'Η Μπριζὶτ εἶχε τοποθετήσει τὸν Σαμὺ δεξιὰ ἀπ' τὴ μητέρα της καὶ ἀπέναντι στὸν πατέρα της. 'Εκεῖνος, ἀποδείχτηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ καλὸς ἠθοποιὸς καὶ ἐξεπλήρωσε μὲ ἐπιτυχία τὴν ἀποστολή του, κατακτῶντας τοὺς γονεῖς τῆς Μπὲ-Μπέ.

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ Σαμὺ τοὺς ἀποκαλοῦσε, ὅπως καὶ ἡ ἴδια ἡ Μπριζτί, Πιλοῦ καὶ Τοτὶ (χαϊδευτικά). "Οσο γιὰ τὸν πατέρα, δήλωσε σ' ἕνα δημοσιογράφο, ποὺ τὸν ρώτησε πῶς τοῦ φάνηκε ὁ Σαμύ:

— Καὶ ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ τὸν βρήκαμε χαριτωμένο αὐτὸ τὸ νέο. Φροντίζει διαρκῶς τὴν κόρη μας, δείχνοντας καθαρὰ πὼς τὴν ἀγαπᾶ πραγματικά. Φυσικὰ εἶναι πολὺ νέος, ἀλλὰ καὶ πολὺ μυαλωμένος.

Καὶ ὁ κ. Μπαρντὸ προσέθεσε ὕστερα ἀπὸ μικρὸ δισταγμό:

— "Ισως ἡ Μπριζὶτ νὰ σκοπεύη νὰ τὸν παντρευτῆ μετὰ τὸ διαζύγιό της. 'Εμᾶς πάντως δὲ μᾶς εἶπε ἀκόμα τίποτα.

★ 'Ο Γερμανὸς ἠθοποιὸς Χάρντυ Κρύγκερ εἶναι πολὺ πιθανὸν ν' ἀποσπάση φέτος ἀπὸ τὸν συμπατριώτη του "Οττο Φίσσερ τὸν τίτλο τοῦ δημοφιλέστερου ἠθοποιοῦ τῆς Γερμανίας.

★ Λέγεται πὼς ἡ ἀπόφασι τῆς Τζὴν Σίμμονς νὰ ἐγκαταλείψη γιὰ λίγο τὸν κινηματογράφο ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ στὰρ περιμένει καὶ πάλι ἕνα εὐτυχὲς γεγονός.

★ Οἱ γάμοι μεταξὺ καλλιτεχνῶν ἔχουν καταντήσει σωστὴ ἐπιδημία. "Υστερα ἀπὸ τὴν Μπὲ-Μπέ, τὴν 'Εντὶθ Πιάφ, τὸν Σασὰ Ντιστὲλ καὶ τόσους ἄλλους δυὸ ἄλλοι καλλιτέχνες, ποὺ συμπλήρωσαν πρὸ ἡμερῶν τέσσερα χρόνια ἀρραβώνων, ἀποφάσισαν κι' αὐτοὶ νὰ παντρευτοῦν. Πρόκειται, καθὼς ἀσφαλῶς θὰ καταλάβατε, γιὰ τὸν 'Αλαὶν Ντελὸν καὶ τὴ Ρόμυ Σνάϊντερ.

Παντρεύονται φέτος καὶ συγκεκριμένα τὸ Δεκέμβριο στὸ Μόντε Κάρλο. Αὐτὸ εἶναι ἐπίσημο, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ δήλωσε ὁ ἴδιος ὁ 'Αλαίν. "Υστερα θὰ φύγουν γιὰ ἕνα γαμήλιο ταξίδι ἀνὰ τὸν κόσμο, ποὺ θὰ διαρκέση δυὸ μῆνες.

Πόση διαφορὰ μεταξὺ τοῦ 'Αλαὶν στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων του καὶ τοῦ σημερινοῦ, ποὺ ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ. Τότε, πρὶν τέσσερα χρόνια, ἦταν ἕνας χαριτωμένος νέος, σχεδὸν ἄγνωστος καὶ μὲ ἐλάχιστα χρήματα. Σήμερα ὅμως, μιὰ πρόσφατη σφυγμομέτρησι τῆς κοινῆς γνώμης τὸν κατατάσσει μεταξὺ τῶν πέντε πιὸ δημοφιλῶν καὶ πιὸ ζητημένων ἠθοποιῶν τοῦ κόσμου.

"Εχει ὑπογράψει συμβόλαια, ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζουν δουλειὰ γιὰ τὰ δυὸ προσεχῆ ἔτη καὶ κερδίζει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία μὲ κάθε του φίλμ.

'Η τύχη τοῦ Ντελὸν δὲν περιορίζεται μόνο στὸν καλλιτεχνικὸ τομέα. "Εχει βρῆ στὸ πρόσωπο τῆς Ρόμυ μιὰ γυναῖκα, ποὺ τὸν λατρεύει. Πρὶν ἀπὸ καιρὸ δήλωσε στὴν τηλεόρασι: «Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ 'Αλαὶν θὰ μὲ παντρευτῆ, εἶμαι ἕτοιμη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καρριέρα μου, ἂν μοῦ τὸ ζητήση. Πολλοὶ μὲ χαρακτηρίζουν τρελλή, ποὺ παίρνω μιὰ τέτοια ἀπόφασι, ἐγὼ ὅμως πιστεύω πὼς μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ θυσιάζη τὰ πάντα, προκειμένου νὰ ζήση εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν ἄντρα της».

Πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια ὁ 'Αλαὶν πῆρε τὴ Ρόμυ στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ τῆς πῆ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «Σ' ἀγαπῶ». Τώρα πάλι τηλεφωνικῶς τῆς ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτοῦν τὸ Δεκέμβριο.

★ 'Η ἀπαγωγὴ τοῦ μικροῦ Στέφανο ἀπὸ τὴ μητέρα του Ντάουν "Ανταμς, ἦταν ἕνας σωστὸς ἆθλος. Τώρα ποὺ ὁ γυιός της βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια στὴ Σκωτία, ἡ Ντάουν ἀποκάλυψε ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ἀπαγωγῆς, ποὺ ἔκανε ἔξω φρενῶν τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, τὸν 'Ιταλὸ πρίγκηπα Βιττόριο Μάσσιμο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χρόνια δὲν ἐπέτρεπε στὴν πρώην σύζυγό του οὔτε νὰ δῆ τὸ παιδί της.

'Η Ντάουν βρισκόταν στὴν 'Ιμπέρια, ἕνα μικρὸ λιμανάκι τῆς ἰταλικῆς Ριβιέρας ὅπου παραθέριζε καὶ ὁ πρίγκηπας Μάσσιμο, μαζὶ μὲ τὸ γυιό τους Στέφανο.

'Η Ντάουν "Ανταμς εἶχε πείσει τὸν πρώην σύζυγό της νὰ τῆς δώση τὸ γυιό τους γιὰ 24 ὧρες καὶ βρισκόταν μαζί του στὸ ξενοδοχεῖο της ὅταν ξαφνικὰ πῆρε ἕνα τηλεφώνημα:

— 'Η «Μαρία - Γαβριέλλα» βρίσκεται ἀραγμένη στὸ λιμάνι.

«"Ηταν ὁ πατέρας μου, λέει ἡ ἴδια ἡ Ντάουν "Ανταμς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνώτερος ἀξιωματικὸς στὴ Σκωτία. Μόλις τοῦ ζήτησα νὰ μὲ βοηθήση νοίκιασε ἕνα κόττερο καὶ ἦρθε.

»Πῆρα λοιπὸν τὸ Στέφανο ἀπὸ τὸ χεράκι καὶ τρέξαμε στὴν παραλία. Εἴχαμε μόλις ἀνέβει στὸ κόττερο, ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας σταματοῦσε κοντά του. 'Ο πατέρας μου βγῆκε κι' εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς:

— 'Η κόρη μου δὲν εἶναι ἐδῶ. Βρίσκεται στὸ ξενοδοχεῖο της. 'Εκεῖ πηγαίνω κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τὴ συναντήσω.

»'Εγὼ φυσικὰ βρισκόμουν κρυμμένη μὲ τὸ Στέφανο σὲ μιὰ ἀποθήκη. Καὶ ἐνῶ ὁ πατέρας μου ἀπομακρυνόταν μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, τὸ «Μαρία - Γαβριέλλα» σήκωνε τὴν ἄγκυρα καὶ μὲ σβυστὰ τὰ φῶτα ἔφευγε γιὰ τὸ Μόντε Κάρλο. 'Απὸ κεῖ, ὁ γυιός μου κι' ἐγὼ φύγαμε σιδηροδρομικῶς γιὰ τὸ Λονδῖνο. Τώρα ὁ Βιττόριο ἂς ἔρθη νὰ μοῦ τὸν ξαναπάρη ὁ Στέφανο. Εἶναι καλὰ κρυμμένος σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι καὶ δέκα ἄγρια σκυλιὰ εἶναι ἕτοιμα νὰ ὑποδεχθοῦν, ὁποιον θὰ τολμήση νὰ τὸν πλησιάση».

★ 'Ο σκηνοθέτης Τζὼν Χιοῦστον, ποὺ μόλις τελείωσε τὸ φίλμ μὲ θέμα τὴ ζωὴ τοῦ Φρόϋντ, ἀρχίζει στὰ ἀγγλικὰ στούντιο τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου «'Η λίστα τοῦ "Αντριαν Μέσσεντζερ», ὅπου θὰ πρωταγωνιστήσουν ἕξη ἀστέρια πρώτου μεγέθους: ἡ 'Ελίζαμπεθ Ταίηλορ, ὁ Φράνκ Σινάτρα, ὁ Κὲρκ Ντάγκλας, ὁ Μπὰρτ Λάνκαστερ, ὁ Τόνυ Κέρτις καὶ ὁ Ρόμπερτ Μίτσαμ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία ἑνὸς φιλόδοξου "Αγγλου ἀριστοκράτη, ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου προδίδει δέκα πρόσωπα, βάζει βόμβες σὲ ἀεροπλάνα, ἐκτροχιάζει τραῖνα κλπ. Γιὰ νὰ κάνη ἀκόμα πιὸ μυστηριῶδες τὸ ἔργο του, ὁ Τζὼν Χιοῦστον θὰ μακιγιάρη κατὰ τέτοιο τρόπο τοὺς ἕξη διασήμους πρωταγωνιστάς του, ὥστε δὲ θὰ μπορῆ κανεὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίση.

★ Χίλιες προσωπικότητες συγκεντρώθηκαν τὴν περασμένη βδομάδα στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ πάρουν μέρος στὴ δεξίωσι καὶ στὸν ἑορτασμὸ τῶν 80 χρόνων τοῦ μεγάλου παραγωγοῦ Σάμουελ Γκόλντουϊν, ποὺ θεωρεῖται ὁ πατέρας τῆς κινηματογραφουπόλεως.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Ο Μπὰρτ Λάνκαστερ, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἀγόρασε τὰ κινηματογραφικὰ δικαιώματα τοῦ ἔργου τοῦ Καζαντζάκη «Καπετὰν Μιχάλης» συναντήθηκε πρὸ ἡμερῶν στὴ Βενετία μὲ τὸν Μιχάλη Κακογιάννη, στὸν ὁποῖον ἐπρότεινε ν' ἀναλάβη τὴ σκηνοθεσία τοῦ φίλμ. 'Ο Μπάρτ, ποὺ εἶναι κατενθουσιασμένος μὲ τὸν

'Ο Χάρντυ Κρύγκερ

ρόλο τοῦ βασικοῦ ἥρωος, τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ ὑποδυθῆ ὁ ἴδιος, θέλει τὸ φίλμ νὰ γυριστῆ στὴν Κρήτη.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Μπὰρτ θὰ βρίσκεται στὴν 'Αθήνα προκειμένου νὰ ληφθοῦν ἐπὶ τόπου ἀποφάσεις, γιὰ τὸ τὸ χρόνο καὶ τὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ θὰ γυριστῆ τὸ φίλμ. Γενικὰ πάντως προβλέπεται πὼς τὸ γύρισμα αὐτὸ δὲ θ' ἀρχίση πρὶν ἀπὸ τὸ 1964.

★ 'Η Κυβέλη θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Τὰ παιδιὰ τῆς Κυρὰ-Λένης», ποὺ θὰ γυρίση ὁ 'Ορέστης Λάσκος, βάσει ἑνὸς σενάριου τῆς δυάδος Νέστορα Μάτσα - Κώστα 'Ασημακόπουλου.

★ Γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ φίλμ «Στὸ φῶς τῆς ἡμέρας», ποὺ ὁ Ζὺλ Ντασσὲν ἐπρόκειτο νὰ γυρίση στὴν Κωνσταντινούπολι μὲ πρωταγωνίστρια, φυσικά, τὴ Μελίνα Μερκούρη. 'Υπάρχουν τώρα μεγάλες ἐλπίδες νὰ προτιμήση τελικὰ ὁ Ντασσὲν τὴν 'Ελλάδα, γιὰ τὸ γύρισμα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔργου του.

★ Τελείωσε τὸ γύρισμα τῶν ἐξωτερικῶν σκηνῶν τοῦ φίλμ τοῦ 'Ηλία Καζὰν «'Αμέρικα-'Αμέρικα» καὶ ἄρχισε τὸ γύρισμα τῶν ἐσωτερικῶν στὰ στούντιο «'Άλφα».

★ 'Ο Κώστας Χατζηχρῆστος θὰ εἶναι ὁ σκηνοθέτης καὶ ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς κωμῳδίας «'Ο ταξιτζῆς», ποὺ θὰ γυρίση ἡ «'Ιωαννίδης-Φίλμ» βάσει ἑνὸς σενάριο τοῦ "Ακη Φαρᾶ. Στὸ φίλμ θὰ παίξουν ἐπίσης ἡ Μάρθα Καραγιάννη, ἡ Ντίνα Τριάντη, ἡ Πόπη Λάζου, ἡ Ντόρα Κωστίδου, ὁ Νῖκος Ρῖζος, ὁ Ν. Φέρμας καὶ ὁ Κώστας Κακαβᾶς.

★ «Μὲ παίρνετε μαζί σας παρακαλῶ;» "Ετσι βαφτίστηκε τελικὰ τὸ φίλμ, ποὺ ὁ 'Αλέκος Σακελλάριος γυρίζει μὲ τὴν Τζένη Καρέζη καὶ στὸ ὁποῖο, ὅπως γράψαμε ἤδη ἡ Τζένη ὑποδύεται μιὰ νέα ποὺ προτιμᾶ νὰ ταξιδεύη μὲ ὠτὸ-στόπ.

Στὸ φίλμ αὐτὸ στὸ ὁποῖο παίζουν ὁ Πάρι 'Αλεξάντερ, ὁ Θ. Βέγγος, ὁ Νῖκος Ρῖζος, ὁ Κούλης Στολίγκας, ὁ Γιάννης Μαλλοῦχος καὶ ὁ Γιάννης Γκιωνάκης θὰ δοῦμε ἐπίσης καὶ τὸν Πέτρο Κυριακὸ στὸ ρόλο ἑνὸς γέρου-μπουζουξῆ.

★ 'Επειδὴ «Τὸ ταξίδι» μὲ τὴν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη δὲν ἦταν ἕτοιμο γιὰ προβολὴ στὸ Φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης, ἡ «Φίνος-Φίλμ» θ' ἀντιπροσωπευθῆ μόνο μὲ τὰ δυὸ ἄλλα ἔργα της «'Ηλέκτρα» τοῦ Μ. Κακογιάννη καὶ «'Ο νόμος 4000» τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη.

★ Τὸ Νοέμβριο θὰ ἔρθη στὴν 'Ελλάδα ὁ Ρὲξ Χάρισσον. 'Ο συμπαθὴς "Αγγλος καλλιτέχνης θὰ παραμείνη ἐδῶ λίγες μέρες γιὰ ἀνάπαυσι.

★ 'Επιστρέφει τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἀπὸ τὴν Κρήτη ὁ Μανώλης Σκουλούδης καὶ τὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο τῆς «Μάσκ-Φίλμ», ποὺ γύρισε στὴ Μεγαλόνησο τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ ἐγχρώμου φίλμ «"Ενας Ντελικανῆς».

Τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ ἔργου, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Μάνος Κατράκης, ἡ "Ιλια Λυβικοῦ, ἡ Κλέο Σκουλούδη, ὁ "Αλκης Γιαννακᾶς, ἡ "Αννα Παϊτατζῆ καὶ ὁ Διον. Παπαγιαννόπουλος, θὰ γυριστοῦν στὰ στούντιο «'Άλφα».

Ο ΦΑΚΟΣ

— "Αν ἤξερα τί εἴδους νέοι συχνάζουν σ' αὐτὴ τὴν πλάζ, δὲ θἀρχόμουν ποτὲ ἐδῶ!...

Τὸ ἑλληνικὸ φωνητικὸ «Τρίο 'Ατενέ», ὅπως ἐμφανίζεται εἰς τὸ φινάλε τῆς ἐπιθεωρήσεως «Πλανζὲρ» τοῦ «Καζίνο Ντὲ Παρί».

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΤΟ θέατρο «Πάρκ», ποὺ εἶχε τὴν μεγαλύτερη εἴσπραξι τοῦ καλοκαιριοῦ μαζὶ μὲ τὸ θέατρο τοῦ Κήπου, πέτυχε ἕνα σπάνιο ρεκόρ. Τὴν τελευταία μέρα τῆς περιόδου, πραγματοποίησε τὴν μεγαλύτερη του εἴσπραξι (66.500 δρ.)!

★ 'Αντίθετα τὸ «Μετροπόλιταν», ἐνῶ στὶς ἀρχὲς τῆς περιόδου ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων, μετὰ τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ Χόρν, εἶχε μεγάλη πτῶσι.

★ Τὸ βράδυ τῆς περασμένης Δευτέρας ὁπότε ἑώρταζε, ἡ Σοφία Βέμπο, στὸ θέατρό της τῆς ὁδοῦ Καρόλου, ἔγινε μιὰ πολὺ πρωτότυπη ἑορταστικὴ ἐκδήλωσι.

'Η πλατεῖα τοῦ θεάτρου εἶχε μετατραπῆ σὲ κέντρο μὲ πολλὰ τραπεζάκια καὶ ἡ σκηνὴ σὲ χορευτικὴ πίστα καὶ τὸ γλέντι μέσα σὲ μιὰ πολὺ χαρούμενη ἀτμόσφαιρα μὲ συμμετοχὴ πολλῶν φίλων καὶ συναδέλφων ἐσυνεχίσθη ὡς ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

★ Στὴ Θεσσαλονίκη, τὸ μουσικὸ συγκρότημα τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη μὲ πρωταγωνίστρια τὴν "Αννα Καλουτᾶ γνώρισε στὸ θέατρο «Ντιάνα», σπάνιες πιέννες.

"Ενα μάλιστα Σαββατοκύριακο, πέρασε τὸ ρεκὸρ τῆς Βουγιουκλάκη, μὲ εἴσπραξι 70 χιλιάδων!

★ Πρῶτο ἀπὸ τὰ χειμερινὰ θέατρα, ἀναγγέλλει τὴν ἔναρξί του γιὰ τὴν μεταπροσεχῆ ἑβδομάδα, τὸ θέατρο «Κοτοπούλη» μὲ τὸ ἔργο τοῦ Μπερνὰρ Σῶ «Καῖσαρ καὶ Κλεοπάτρα» καὶ πρωταγωνίστρια τὴν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη.

Τὸ ἔργο στὸ ὁποῖο θὰ λαμβάνουν μέρος πλέον ἀπὸ 50 κομπάρσοι, θὰ διανθίζεται μὲ πολλὰ τραγούδια τοῦ Μάνου Χατζηδάκι, καθὼς καὶ μὲ χορευτικὰ νούμερα.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χορευτικὰ θὰ λαμβάνη μέρος καὶ ἡ 'Αλίκη μαζὶ μὲ τὸν χορευτὴ τοῦ θιάσου 'Εμιρζᾶ.

★ Ξεχωριστό, ἐνδιαφέρον θὰ παρουσιάση τὸ ἔργο τοῦ Μίκη Θεοδωράκη «Τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ», μιὰ συγκινητικὴ κατοχικὴ ἱστορία, ποὺ θὰ ἀνεβάση ὁ Μάνος Κατράκης, στὸ θέατρο «Καλουτᾶ» κατὰ τὶς ἀρχὲς 'Οκτωβρίου.

Κι' ἐδῶ τὸ ἔργο διανθίζεται μὲ πολλὰ τραγούδια τοῦ δημοφιλοῦς συνθέτου, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀποδώση γιὰ πρώτη φορὰ ἡ νέα πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου, Βέρα Ζαβιτσιάνου.

Τὰ ἄλλα τραγούδια, θὰ ἑρμηνεύση ὁ Μπιθικώτσης.

★ Τὸ «'Ακροπόλ», ἐξ ἄλλου, θὰ ἀνεβάση μιὰ θεαματικὴ ἐπιθεώρησι μὲ μουσικὴ τοῦ Τάκη Μωράκη καὶ μὲ συμμετοχὴν τοῦ μεγάλου γαλλικοῦ μπαλέτου «'Ετουάλ».

★ Τὸ πρῶτο φεστιβὰλ τραγουδιοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων τῆς 'Εκθέσεως, προεκάλεσε πολὺ ἐνδιαφέρον.

Μόνο ποὺ τὸ σύστημα ψηφοφορίας δὲν ἐπέτυχε ἀπόλυτα ἀφοῦ τὴν τελευταία μέρα τοῦ διαγωνισμοῦ, τὰ ψηφοδέλτια ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τὸ εἰσιτήρια!

'Η Μπελίντα, ποὺ ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἀπὸ ὅλες τὶς τραγουδίστριες ποὺ ἔλαβαν μέρος, κέρδισε μὲ καθαρὰ ὑπεροχὴ τὸ πρῶτο βραβεῖο, ἐνῶ ἡ Κωνσταντοπούλου εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ διασπάση τὶς ψήφους τῶν θαυμαστῶν της μὲ τὰ δυὸ τραγούδια της, ποὺ ἦσαν ἐξ ἴσου καλά.

Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χάση μιὰ βεβαία νίκη.

★ Στὸ τραγούδι «'Αλυσσίδες», ποὺ πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο ἔγινε μιὰ ἀπρόοπτη ἀλλαγή:

Δυὸ λέξεις τοῦ κειμένου ποὺ χτύπησαν πολὺ ἄσχημα στοὺς ἀκροατὰς τὴν πρώτη μέρα τοῦ διαγωνισμοῦ —πρόκειται γιὰ τὶς λέξεις «ντέρτια» καὶ «νταλγκάς» ἀφηρέθησαν στὴν τελικὴ κρίσι ἀπὸ τὴν Μπελίντα, ποὺ τὶς ἀντικατέστησε μὲ ἄλλες λέξεις.

★ 'Η "Αννα καὶ ἡ Μαρίκα Καλουτᾶ, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἑτοιμάζουν μιὰ νέα περιοδεία στὸ ἐξωτερικό.

Θὰ μεταβοῦν, ἐντὸς τοῦ [illegible]ρίου, πρῶτα στὴν Κύπρο καὶ κατόπιν στὴν Κωνσταντινούπολι. 'Εν συνεχείᾳ δὲ στὴ Γερμανία καὶ Γαλλία.

★ 'Η Μαριάννα Χατζοπούλου, ποὺ γνώρισε σπάνια ἐπιτυχία στὴν Κύπρο συνεχίζει ἐκεῖ τὶς ἐμφανίσεις της, ἀνανεώσασα γιὰ τρίτη φορὰ τὸ συμβόλαιό της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΦΩΤΗΣ ΠΟΛΥΜΕΡΗΣ

Ὁ πονεμένος τραγουδιστὴς καὶ συνθέτης

ΕΝΑΣ συμπαθητικὸς Κεφαλονίτης κανταδόρος, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ συναντᾶ συχνὰ κανεὶς τὰ βράδια στὰ «ντουρσέκια» τοῦ γραφικοῦ νησιοῦ, ἀκολουθώντας τὸ παοάδειγμα τοῦ πατέρα του, ξεκίνησε πρίν... πολλὰ χρόνια, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του καὶ νὰ κάνῃ καριέρα στὴν 'Αθήνα. Φώτης Παλημέρης. Αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικό του ὄνομα, ἕνα ὄνομα, μέ... γεωγραφικὸ δέντρο, ἀφοῦ ὀφείλεται στὴν Πάλη, ἕνα ἀπὸ τοὺς νομοὺς τῆς Κεφαλονιᾶς. Οἱ καθηγηταί του ὅμως δὲν τὸ εὕρισκαν καθόλου εὔηχο. Ἔτσι, πρὶν ἀκόμη ἐμφανισθῇ στὴν καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια, τὸ εἶχε ἀλλάξει. Πῆρε, λοιπὸν τὸ α καὶ ἀντὶ νὰ τὸ κάνῃ ω, τὸ ἔκανε ο! Δηλαδὴ ἔγινε: Πολυμέρης...

*

Ὁ Φώτης Πολυμέρης, ἀφοῦ σπούδασε κιθάρα, μὲ τὴν ξακουστὴ μαντολινάτα τοῦ Λάββα, ἔκαμε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι μὲ τὶς κιθάρες τοῦ Βέλλα. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, γύρισε τοὺς πρώτους του δίσκους καὶ κατόπιν ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι σὰ σολίστας στὴν παλιὰ «Φλορίντα» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα του σουξέ, ποὺ τὸν ἐπέβαλε σὰ σολίστα, ἦταν ἡ περίφημη «Χωριατοπούλα», τὸ ἰταλικὸ τραγουδάκι, ποὺ, λίγα χρόνια ἀργότερα, στὴν Κατοχή, σὰν παρωδία τοῦ Μουσσολίνι, ἔγινε σύμβολο καὶ τραγουδήθηκε ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα:

«Μικρὴ γοριατοπούλα,
γλυκεια Τσιγγανοπούλα,
δυὸ μάτια βελουδένια
δυὸ γειλάκια κερασένια
νὰ μ' ἔχῃς γιὰ προικιά...».

Παράλληλα, ὅμως, ἐπέβαλε καὶ πολλὰ ξένα τραγούδια, στὰ ὁποῖα εἶχε πάντα ἰδιαίτερη ἀδυναμία, ὅπως τὸ «Πάμπα μία», «Βέρντε λούνα», «Μαρία Ντολόρες», κ. ἄ.

Πολυσύνθετο ταλέντο ὁ Πολυμέρης, δὲν τραγουδοῦσε μόνο τὰ ξένα τραγούδια, γιατὶ εἶχε καὶ ἔγγεια καὶ τὰ δικά του. Γύρω στὰ 120 ἐν συνόλῳ, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τῆς ζωῆς, ὄχι μόνο μὲ στίχους, ἀλλὰ καὶ μὲ μουσικὴ δική του. Ποιός, ἀλήθεια, δὲν ἔχει ἀκούσει καὶ δὲν κρατᾶ ζωντανὰ στὴ μνήμη του τὴν «Κιθάρα τοῦ πατέρα», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ τραγούδια του, μὲ τόσο παραστατικὴ εἰκόνα;

*

Στὰ δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς, ὁπότε τὰ κέντρα εἶχαν νεκρώσει, ὁ Πολυμέρης ἔκανε δικό του συγκρότημα, μὲ τὸν τίτλο «Τρίο Μουτσάτσος». Μὲ τὸ συγκρότημα αὐτὸ καὶ μὲ τὴ συνεργασία τῆς Ρένας Βλαγοπούλου καὶ τῆς Μπέλας Σμύρνη, ἔδινε παραστάσεις στὰ θέατρα, ὡσότου, στὰ 1943, ξαναγύνε πάλι σολίστας.

Ἕνα τραγικὸ αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα, πρὶν λίγα χρόνια, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χάσῃ τὸ φῶς του. Σαφνικά, τὸ γλυκὸ ἀηδόνι ἔπαυσε νὰ κελαϊδῇ, ἀφοῦ ὑποχρεώθηκε νὰ διακόψῃ τὶς ἐμφανίσεις του.

Ἡ ἐπιστήμη ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά της. Τοῦ ἔγιναν πολλὲς ἐγχειρήσεις καί, τελικά, ξαναπέρδισε τὸ πολυτιμότερο, ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἡ περιπέτεια ὅμως αὐτή, ποὺ κράτησε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, τοῦ στοίχισε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Χίλιες πενταχόσιες περίπου χρυσὲς λίρες. Πρᾶγμα, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ μένῃ ἄστεγος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παλιοὺς τραγουδιστάς, μὲ 600 δίσκους στὸ ἐνεργητικό του.

Λάτρης τῆς Ἀθήνας, δὲ μᾶς ἔλειψε σ' ὅλη του τὴν καριέρα, παρὰ μόνο δυὸ χρόνια (1958—1960). Τὰ δύο αὐτὰ χρόνια, ποὺ πῆγε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν οἰκογενειακὴ ἐπιτυχία, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος παρακάτω.

*

Τὸν εἶδα ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδια, στὸ Καλαμάκι, ὅπου ἐργάζεται ἐφέτος τὸ καλοκαίρι. Ἴδιος ἀκριβῶς πάντα, ὅπως τὸν ἤξερα καὶ τὸν ἤξερατε. Μόνο ποὺ τοῦ λείπει τώρα τὸ ψαλιδισμένο μουστάκι, ἕνα χαρακτηριστικὸ «λάϊτ-μοτίβ», ποὺ τοῦ ἔδινε ξεχωριστὴ γοητεία.

— Μοντέρνοι καιροί, νέα ἤθιμα — μοῦ λέει μὲ τὸ γνωστὸ γλυκύτατο μειδίαμά του — στὰ ὁποῖα εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ προσανατολιζώμεθα καὶ ἰδιαίτερα ἐμεῖς οἱ καλλιτέχναι.

— Ἀλήθεια, Φώτη, τί σὲ ἀπασχολεῖ ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Ἐκεῖνο, ποὺ μὲ ἀπησχόλησε πολὺ στὴ ζωή, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἦταν ὁ ἔρωτας. Κοπίασα πολὺ γιὰ νὰ βρῶ τὸν ἀπαραίτητο σύντροφο τῆς ζωῆς μου, ποὺ θὰ μοῦ χάριζε τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία. Καὶ τὸ κατώρθωσα στὴν Ἀμερική. Κι' εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες χαρές, ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ τόσο δύσκολη αὐτὴ χώρα, ὅπου τὸ δολλάριο βγαίνει μὲ ἱδρῶτα.

— Δηλαδὴ πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρός;

— Σοβαρὸ δὲ θὰ πῆ τίποτε. Κοῦ ντὲ φοίντο, ὅπως λένε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Μιὰ χαριτωμένη Ἑλληνοαμερικανοπούλα μὲ γνώρισε γιὰ πρώτη φορά, ὅταν τραγουδοῦσα στὴ γοαφικὴ Φλώριντα, κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὰ μάτια της ἔμειναν καρφωμένα πάνω μου.

— Καὶ σύ τί ἔκανες;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὴν πρόσεξα κι' ἐγὼ ἰδιαίτερα, γιατὶ κατάλαβα πὼς ἦταν στὰ μέτρα μου. Κάναμε τακτικὰ συντροφιὰ καὶ μοῦ εἶχε γίνει ἀπαραίτητη. Ὅταν γύρισα στὴν Ἑλλάδα, διατηρούσαμε ἀλληλογραφία δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Καί, πρὶν λίγους μῆνες, τὴν ἔφερα κοντά μου. Σὲ λίγες μάλιστα μέρες, πρόκειται νὰ παντρευτοῦμε. Εἶσθε ἀπὸ τώρα καλεσμένος στοὺς γάμους μου. Θὰ σᾶς περιμένω νὰ πάρετε καὶ κουφέτα γιὰ τὸ μαξιλάρι σας...

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ;

— Μ' ἀρέσει πολύ, ὅταν μοῦ περισσεύῃ καιρός, νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴ λογοτεχνία. Νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω. Ὄχι μόνο τραγούδια, ἀλλὰ καὶ κάτι πιὸ σοβαρό.

— Ποιό εἶναι τὸ πιὸ ἀγαπημένο τραγούδι σου;

— Ἀγαπῶ ὅλα μου τὰ τραγούδια, ποὺ εἶναι παρμένα μέσα ἀπὸ τὶς ἀνησυχίες τῆς ζωῆς. Σ' ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ ἔχω ἰδιαίτερη ἀδυναμία, εἶναι τὸ «Στερνό μου ποτῆρι», ἕνα πολὺ πονεμένο τραγούδι, ποὺ μιλάει στὴν ψυχὴ καὶ ποὺ ἐλπίζω νὰ γίνῃ σύντομα μεγάλο σουξέ.

— Μελλοντικὰ σχέδια;

— Ναί. Μέσα στὰ πλαίσια πάντα τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης, ἔχω ἕνα ὄνειρο: Νὰ δημιουργήσω μιὰ δική μου γωνιά, μὲ πολλὴ ἀτμόσφαιρα. Καὶ νὰ χαρίζω ἐκεῖ τὴ χαρὰ μόνος μου, παρέα μὲ τὴν κιθάρα μου, στοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς μου, μὲ τὸ δικό μου τρόπο.

— Κάτι περίεργο ἀπὸ τὴν Ἀμερική;

— "Οταν ἔφθασα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Σικάγο, πρὶν ἀκόμα γνωρίσω τὴ μνηστή μου, μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι μιὰ ἐξαιρετικὴ κοπέλα, ποὺ ἦταν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα τραπέζια τῆς πρεμιέρας μου, στὸ κέντρο «Ἄθεγς». Φρόντισα νὰ μάθω τὴ διεύθυνσί της καί, τὸ ἄλλο βράδυ, μόλις σχοτείνιασε, μαζὶ μὲ μερικοὺς φίλους στήσαμε καοτέρι, σ' ἕνα ἀπόμερο συνοικιακὸ δρόμο. Ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ, ποὺ περιμέναμε ὅμως μὲ ἀγωνία, πῆγε, ὅπως λένε, ἡ ψυχή μας στὴν Κούλουση!

— Μήπως κανένα κατάθρεγμα ἀπὸ τὸ παράθυρο;

— Μακάοι. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ λιγώτερο. Ξαφνικά, ἀντικρύσαμε μπροστά μας, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀπότομη στροφή, τὸ αὐτοκίνητο ἀμέσου δράσεως, μὲ τὰ φῶτα καρφωμένα πάνω μας καὶ τὰ αὐτόματα ἀπειλητικά. Ἐπὶ σκοπόν!

— Τί συνέβη λοιπόν;

— Δὲν καταλάβατε; Μᾶς περάσανε γιά... γκάγκστερς, καὶ τρομάξαμε νὰ τοὺς πείσουμε, ὅτι ἦταν γυναικοδουλειά...

Αὐτὸς εἶναι ὁ Φώτης Πολυμέρης, ὁ εὐγενικὸς καὶ ἁπλὸς καλλιτέχνης, ποὺ χωρὶς νὰ ἐπιδιώξῃ ποτὲ τὸ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, δικαιοῦται, ἀναμισθήτως, μιὰ χρυσῆ σελίδα στὴν ἱστορία τοῦ ἐλαφροῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ Φώτης Πολυμέρης.

✪✪

ΤΑ ΕΜΒΡΥΑ ΑΚΟΥΝΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες, στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐξακριβώσουν τὶς αἰτίες, στὶς ὁποῖες ὀφείλεται ἡ ἐκ γενετῆς κωφότης, ἀνεκάλυψαν, ὅτι τὸ ἐμβρυο, πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἕκτο μῆνα, ἀντιδρᾶ στὴ μουσική, μὲ μιὰ ἐπιτάγυνση τῶν παλμῶν τῆς καοδιᾶς του. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη, θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ παρακολούθησι τῆς ἐξελίξεως τοῦ παιδιοῦ κατὰ τὴν ἐνδομήτριο ζωή του.

Θαλόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΑΣ

Ἡ «τρίτη» φωνὴ

ΔΕΝ κάνει ὁ θόρυβος τὸ χορευτή, ἀλλὰ ὁ χορός.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη κουβέντα τοῦ Δημήτρη Δασκαλέα, ἑνὸς ἀρρενωποῦ, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια, καθὼς κάθισε στὴν καρέκλα κι' ἄρχισε τὴ συνέντευξι.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι δὲν εἶχε ἐπιζητήσει τὴ συνομιλία αὐτή, ἀντίθετα μάλιστα, τὴν εἶχε ἀποφύγει ἐπὶ πολὺν καιρό, μὲ διάφορα προσχήματα, γιατί, καθὼς καταλάβαμε, φοβόταν τὴ δημοσιότητα, ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι.

Ἡ κουβέντα του ἦταν λίγο παράξενη κι' ἔπεσε σὰν πέτρα σὲ λιμνασμένα νερά.

— Δηλαδή, θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι οἱ ἄλλοι συνάδελφοί σας κάνουν πολὺ θόρυβο καὶ λίγο χορό; ρωτήσαμε.

Ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀδημονίας.

— Δὲ μὲ καταλάβατε. Δὲ μ' ἐνδιαφέρουν οἱ χορευτὲς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ τῶν νυχτερινῶν κέντρων. Ἀποτελοῦν μιὰ τάξι καλλιτεχνῶν μὲ πολλὴ προβολή, λόγω τῆς ἐπαφῆς των μὲ τὸ πολὺ κοινό, κι' ἄλλοι εἶναι καλοί, ἄλλοι ταχοί, ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε δουλειά. Ἐγὼ θἄθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τοὺς «ἄλλους».

Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του φάνηκαν νὰ λάμπουν.

— Γιατὶ ὑπάρχει καὶ μιὰ τάξις «ἄλλων» χορευτῶν, ἀγνώστων στὸ μεγάλο κοινὸ καὶ γνωστῶν μονάχα σὲ περιωρισμένους κύκλους «εἰδικοῦ» κοινοῦ. Πρόκειται γιὰ τοὺς χορευτὲς τοῦ χοροδράματος καὶ τῆς Λυρικῆς. Αὐτοὶ εἶναι χορευτὲς μ' ὅλη τὴν κυριολεκτικὴ σημασία ποὺ ἔχει ἡ λέξις. Κάνουν τέχνη καὶ ὄχι κυρίως ἐπάγγελμα. Καὶ δὲ σᾶς κρύβουν πὼς εἶναι οἱ καλύτεροι κι' οἱ ἀξιότεροι.

— Μερικὰ ὀνόματα θὰ ντουκουμεντάριζαν τὰ ὅσα λέτε, συνεγίζοντας, προκαλῶντας τὸν ἀρρενωπὸ χορευτή.

Τὸ κόλπο ἔπιασε ἀμέσως φωτιά.

Δὲν ἀρνήθηκε τὴν πρόκλησι. Φαινόταν νὰ πιστεύῃ ἀπόλυτα στὰ λόγια του κι' ἦταν πρόθυμος νὰ λεπτομερήσῃ τὸ κῦρος τῶν ἰδεῶν του.

— Θὰ σᾶς ἀναφέρω δυὸ ὀνόματα χορευτῶν, ποὺ εἶναι οἱ καλύτεροι σήμερα στὴν τέχνη μας. Λεωνίδας Ντεπιάν καὶ Λεωνίδας Ἐρενῆ (Ντεπιανίδης καὶ Ἐρενίδης). Ὁ πρῶτος χόρεψε στὸ Μπάλετ Θιάτερ τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ ἦταν πρῶτος χορευτὴς στὰ μπαλλέτα τοῦ μακρησίου Ντὲ Κουέβας. Ὁ δεύτερος χόρεψε στὰ φημισμένα μπαλλέτα Ραμπὲρ τοῦ Λονδίνου καὶ τώρα ἀποτελεῖ πρῶτο στέλεχος τοῦ Χοροδράματος. Σᾶς ρωτῶ, λοιπόν: Ποιὸς τοὺς ξέρει ἐδῶ στὸν τόπο τους; Οὔτε καὶ σεῖς, ποὺ ἀσχολεῖσθε μὲ χαμπάγιες γιὰ χορό. Κοντὰ σ' αὐτούς, ὑπάρχουν καὶ τόσοι ἄλλοι πραγματικοὶ χορευτὲς καὶ ἀληθινοὶ καλλιτέχνες. Ὁ Γιάννης Μέτσης, ὁ Ἀξιώτης, τὰ παιδιὰ τῆς Λυρικῆς, τοῦ Χοροδράματος τῆς κ. Μάνου. Εἶναι ἡ τάξις τῶν «ἄλλων», ποὺ σᾶς εἶπα.

Τὰ λόγια τοῦ συνομιλητοῦ μας κυλοῦσαν θερμά, σὰ λυωμένο μολύβι, καθὼς μιλοῦσε.

Διακινδυνέψαμε μιὰ ἐρώτησι:

— Κι' ἐσεῖς;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, μᾶς ἔδειξε τὰ χέρια του. Τέντωσε τὰ δάχτυλα κι' ἄπλωσε τὶς παλάμες. Ἦσαν γεμᾶτες κάλους καὶ ῥόζους, σὰν τὶς παλάμες τῶν μαραγκῶν ἢ τῶν σκαφτιάδων.

Τὴν ἐξήγησι τὴν ἔδωσε ὁ ἴδιος:

— Αὐτοὶ οἱ κάλοι προέρχονται ἀπ' τὴν πολλὴ γυμναστική. Τὴν προπόνησι, ἂν θέλετε. Ὁ χορευτής, ποὺ δὲ γυμνάζεται ἔξ ἕως ὀχτὼ ὧρες κάθε μέρα, γίνεται στὸ τέλος... ὑπόλοιπο τοῦ ἑαυτοῦ του. Μένει 10% χορευτὴς καὶ 90% ἄνθρωπος.

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ὁ χορὸς εἶναι κυρίως δεξιοτεχνία;

— Ἀκριβῶς. Ἡ δεξιοτεχνία, ἡ ἀέρινη κίνησι, ἡ πλαστικότητα, εἶναι ἡ βάσις τοῦ χοροῦ. Σήμερα, τὸ πολὺ κοινὸ βλέπει, ἀντὶ χοροῦ, παντομίμα. Μπερδεμένες καταστάσεις.

— Ποῦ βασίζεται ἡ ἀλήθεια αὐτῶν ποὺ λέτε;

— Σὲ τοῦτο. Ἂν τὰ φημισμένα ὀνόματα τῶν χορευτῶν, ποὺ ξέρετε δὲ στέκουν διόλου στὸ ἐξωτερικό, Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι ξέρουν καλύτερα τί ἐστὶ χορός.

— Σὰ νἄχετε δίκιο.

Χαμογέλασε γιὰ πρώτη φορά. Καὶ πρόσθεσε ἁπλᾶ:

— Ἔχω.

*

Ὁ Δημήτρης Δασκαλέας, χορευτὴς τοῦ Χοροδράματος καὶ τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, τοποθετεῖται, ἀπὸ πλευρᾶς ἀξιολογήσεως καὶ προβολῆς δημοσιογραφικῆς, ὅπως θὰ ἀντελήφθη ὁ ἀναγνώστης, στὴν τάξι τῶν «ἄλλων». Ἄγνωστος στὸ πολὺ κοινό, ἀποτελεῖ σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες μονάδες τῆς τέχνης του καὶ διαλεχτὸ στέλεχος τοῦ Χοροδράματος καὶ τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς. Ἔχει χορέψει σὲ «Μασσύα», «Μήδεια», «Τσιγγάνο», ἔχει φτάσει ὣς τὸ Καράτσι, τὴν Ἰνδιών, μὲ τὴν παρτεναῖο του Ἀντωνία Καψαλάκη, τελευταία δὲ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν τουρνὲ στὴ Μακεδονία μὲ τὸ Χοροδράμα τῆς κ. Μάνου. Διακρίθηκε σὰ χορευτὴς «χαρακτὲρ» στὶς «Βραδυὲς μπαλλέτου», ποὺ ἔδωσε πρὶν τρία χρόνια ὁ διάσημος Ρῶσος χορογράφος Μπόρις Κνιάζεφ, στὰ πλαίσια τῆς Λυρικῆς. Καὶ τώρα ἔχει ποτάσεις γιὰ τὸ «Καϊνὸ ντὲ Παρί».

Ὡστόσο, νέος τοῦτος, μὲ σπάνιο ταλέντο καὶ τὶς ἀληθινὲς ὑγεῖες ἀρχές, ποὺ δραματίζεται τὴν τέχνη τοῦ χοροῦ, σὰν χορωνίδα καὶ βασίλισσα κάθε καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως κι' ἔχει στραμμένη τὴν προσοχή του στὴ «δουλειά» κι' ὄχι στὸ θόρυβο, ἄοτισε τὰ πρῶτα βήματά του στὸ ἑλαφρὸ θέατρο.

Πρῶτος δάσκαλός του στάθηκε ὁ Μανώλης Καστρινός, ποὺ τὸν ἀνακάλυψε καὶ τὸν πρωτοπαρουσίασε, στὸ μπαλλέτο πρώτα τοῦ θεάτρου Παπαϊωάννου, πλάι στὸ Βαγγέλη Σειληνό.

Μαζὶ μὲ τὸ Σειληνό, λίγο ἀργότερα, χόρεψε στὸ χοροδραμα «Καγιανὲ» τοῦ Κατσατουριάν. Κι' ἀπὸ τότε, ἄπλωξε δρόμο.

Ἔμεινε στὸ Χοροδραμα. Κι' ἐγκαταστάθηκε τὸ μουσικὸ θέατρο, ποὺ ἀσφαλῶς τοῦ ἐπιφύλασσε μιὰ σπουδαία καριέρα.

Ἔπραξε σωστά:

Ὁ ἴδιος δὲ διατηρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό.

— Δὲν κάνει ὁ θόρυβος τὸ χορευτή, τόνισε παραπάνω. Ἀλλὰ ἡ σκληρὴ δουλειά.

Κι' ὁ Δασκαλέας προτιμᾶ σήμερα νὰ «δουλεύῃ». Νὰ μελετᾶ, νὰ ἀσκῆται καὶ νὰ χορεύῃ σὲ ἄλλο ἐπίπεδο.

— Ἡ φήμη ἔρχεται μονάχη της. Δὲ χρειάζεται νὰ τὴν κυνηγᾶς, μᾶς εἶπε.

Πόσο πιὸ ψηλά, θὰ στεκόταν ὁ τόπος μας, ἀλήθεια, στὸ θέμα «χορός», ἂν ὅλοι σκέφτονταν σὰν τὸ νεαρὸ Δημήτρη Δασκαλέα!

*

Τελειώνοντας τὸ ἄρθρο γιὰ τὸ ἐκλεκτὸ σημειονὸ ἀστέρι τῆς στήλης, δίνουμε, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ πορτραῖτο του, μερικὲς βιογραφικὲς πληροφορίες:

Ὁ Δημήτρης Δασκαλέας, λοιπόν, γεννήθηκε στὸν Πειραιά, στὴ συνοικία τῆς Ἁγια-Σοφιᾶς, κι' εἶναι ὁ δεύτερος γυιὸς μιᾶς οἰκογένειας, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ἄγρια. Τ' ἄλλα ἀδέλφια του, ὁ Πέτρος, ὁ Βαγγέλης, ὁ Κώστας κι' ὁ Παναγιώτης, ἔχουν μὲ τὸ Δημήτρη τοῦτο τὸ κοινὸ σημεῖο: Ὅτι ὅλοι εἶναι ἀθλητὰ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ». Οἱ ἄλλοι τραβήξαν ἄλλους ἐπαγγελματικοὺς δρόμους καὶ μόνο ὁ τελευταῖος ἀδελφός, ὁ 15ετὴς Παναγιώτης, βαδίζει στὰ βήματα τοῦ Δημήτρη καὶ σπουδάζει χορό.

— Θὰ γίνῃ σπουδαῖος μιὰ μέρα ὁ μικρός, λέει χαμαρώνοντας ὁ Δασκαλέας.

— Κι' ἐσύ;

Ὁ Δημήτρης σκύβει τὸ κεφάλι μετριόφρονα.

— Ἐγώ; Μά.., τὰ εἴπαμε.

Μᾶς ἔδωσε τὸ χέρι σὲ ἀποχαιρετισμό. Οἱ ὁδοὶ τῆς παλάμης του φάνηκαν πάλι. Τρεῖς ὁδοί, ποὺ προοιωνίζουν τὴ μελλοντικὴ καριέρα του. Τρεῖς ὁδοί, ποὺ θὰ γίνουν αὐριο τρεῖς σταθμοί.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

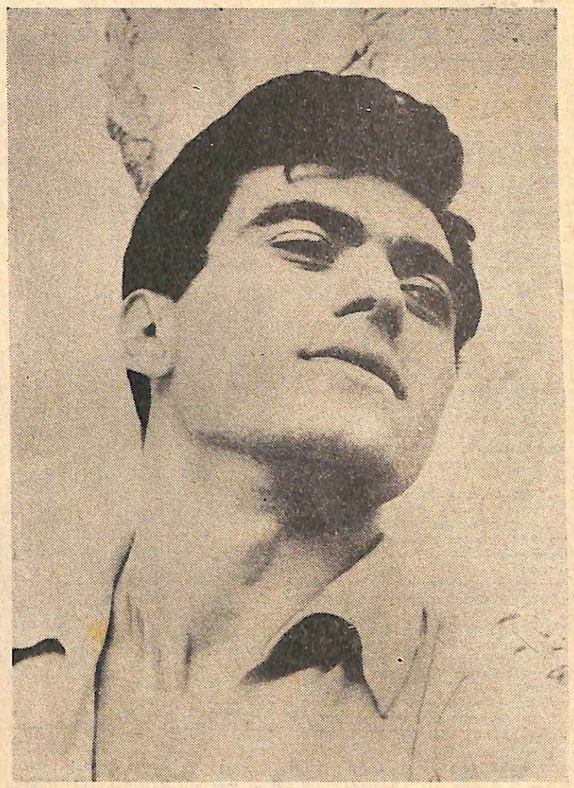

Ὁ χορευτὴς Δημήτρης Δασκαλέας.

✪✪

ΤΩΡΑ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

«Μερικοὶ τὸ προτιμοῦν...κρύο», αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ τίτλος τῆς ἐγχώριου μουσικῆς κωμῳδίας, ποὺ ὁ Τιμου μουσικὸς Δαλιανίδης γυρίζει γιὰ τὴ «Φίνος Φίλμ» μὲ τὸ Ντίνο Ἡλιόπουλο καὶ τὴ Ζωὴ Λάσκαρη. Στὴν Κινέττα γυοίστηκαν, τὴν περασμένη βδομάδα, ἀπὸ εἰδικὸ συνεργεῖο καὶ μὲ σκαφάνδρα, ὑποβρύγιες σκηνές, στὶς ὁποῖες ὁ Βαγγέλης Βουλγαρόπουλος καὶ ὁ Κώστας Βουτσᾶς συμπλέκονται μὲ τεντιμπούδες του...βυθοῦ.

ΓΙΑ νὰ πάη κανεὶς στὸ χωριό, ἀπ' τὸ μύλο μου, περνάει μπροστὰ ἀπὸ μιὰ ἀγροικία, χτισμένη κοντὰ στὸ δρόμο, στὸ βάθος μιᾶς μεγάλης δεντροφυτεμένης αὐλῆς. Εἶνε τὸ γνήσιο προβηγκιανὸ νοικοκυρόσπιτο, μὲ τὰ κόκκινα κεραμίδια του, τὴ φαρδειὰ σκούρα πρόσοψη, τὰ ἀκανόνιστα κουφώματα καί, ψηλὰ-ψηλὰ τὸν ἀνεμοδείχτη τῆς σιταποθήκης, τὴν τροχαλία γιὰ νὰ σηκώνουν τὶς θυμωνιές, καὶ μερικὲς τοῦφες χόρτο σκοῦρο, ποὺ ξεπροβάλλουνε λίγο ἀπ' τὰ παράθυρα.

Γιατί μοῦ χτύπησε τόσο αὐτὸ τὸ σπίτι; Γιατί αὐτὴ ἡ κλειστὴ μεγάλη πόρτα μοῦσφιξε τὴν καρδιά; Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ πῶ. Μ' ὅλ' αὐτά, ἡ ἀγροικία ἐκείνη μὲ πάγωνε.

Μιὰ νέκρα βασίλευε γύρω. Ὅταν περνοῦσε κανείς, τὰ σκυλιὰ δὲ γαυγίζανε, οἱ φραγκόκοτες φεύγανε δουβές... Καί, μέσα, οὔτε μιὰ φωνή. Τίποτα, οὔτ' ἕνα κουδούνι μουλαριοῦ.

Δίγνως τὶς ἄσπρες κουρτίνες τῶν παραθυριῶν καὶ τὸν καπνὸ ποὺ ἀνέβαινε ἀπ' τὴ σκεπή, θὰ νόμιζα τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀκατοίκητο.

Χτὲς τὸ μεσημέρι, γύριζα ἀπ' τὸ χωριό. Γιὰ ν' ἀποφύγω τὸν ἥλιο, περπατοῦσα κοντὰ στὸν τοῖχο τῆς ἀγροικίας, κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τῶν δέντρων. Στὸ δρόμο, μπροστὰ στὸ κτῆμα μερικοὶ ὑπηρέτες, ἀμίλητοι, τελείωναν τὸ φόρτωμα ἑνὸς κάρρου μὲ χόρτο.

Ἡ μεγάλη πόρτα εἶχε μείνει ἀνοιχτή. Περνῶντας, ἔριξα μιὰ ματιὰ μέσα. Κι' εἶδα στὸ βάθος τῆς αὐλῆς, μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἀκουμπισμένους σ' ἕνα μεγάλο πραπέζι καὶ τὸ κεφάλι μέσ' στὶς φοῦχτες του, ἕνα μεγαλόσωμο γέρο, ἀσπρομάλλη, μὲ κοντὴ μπλούζα καὶ κουρελιασμένο παν-

—'Αγκάλιασέ τον, γυναῖκα, τῆς εἶπε. Εἶναι δυστυχισμένος.

Η ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ

τελόνι.

Στάθηκα. Ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες μοῦ εἶπε τότε σιγά:

— Σοὐτ! Εἶνε τ' ἀφεντικό... Ἔτσι εἶνε, ἀπὸ τότε ποὺ συνέβη τὸ δυστύχημα τοῦ γιοῦ του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πέρασαν μπροστά μας μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα παιδάκι, μὲ μαῦρα, καὶ μπῆκαν στὴν ἀγροικία.

—Ἡ κυρά κι' ὁ Καντέ, ποὺ γυρίζουν ἀπ' τὴ λειτουργία, ἐπρόσθεσε ὁ ὑπηρέτης. Πάνε κάθε μέρα, ἀπὸ τότε ποὺ σκοτώθηκε ὁ γιός... Ἄχ, τί θλιβερό, κύριε! Ὁ πατέρας φοράει ἀκόμα τὰ ροῦχα τοῦ πεθαμένου. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν κάνη νὰ τ' ἀφήση...

Τὸ κάρρο τραντάχτηκε γιὰ νὰ ξεκινήση. Κι' ἐγώ, ποὺ διψοῦσα νὰ μάθω πιὸ πολλά, ζήτησα ἀπ' τὸν καρροτσέρη ν' ἀνεβῶ κοντά του.

'Ἐκεῖ ψηλά, μέσ' στὸ χόρτο, ἔμαθα ὅλη ἐκείνη τὴ θλιβερὴ ἱστορία...

Τὸν λέγανε Ζάν. Ἦταν ἕνα βαυμάσιο χωριατόπουλο, εἴκοσι χρονῶν, φρόνιμο σὰν κορίτσι, γερὸ καὶ ἀνυπόκριτο.

Καθὼς ἦταν πολὺ ὄμορφος, οἱ γυναῖκες τὸν κύτταζαν μὲ πόθο. Μὰ αὐτὸς εἶνε στὸ νοῦ του μιὰ μονάχα : μιὰ μικρὴ 'Αρλεζιάνα, ντυμένη στὸ βελοῦδο καὶ τὶς νταντέλες ποὺ τὴν εἶχε συναντήσει κάποτε στὴν Ἄρλ.

Στὸ κτῆμα, δὲν εἶδαν στὴν ἀρχὴ μὲ καλὸ μάτι αὐτὸ τὸ δεσμό. Ἡ κοπέλλα φαινόταν κοκέτα κι' οἱ γονεῖς της δὲν ἦταν ντόπιοι...

Μὰ ὁ Ζὰν ἤθελε, καλὰ καὶ σώνει, τὴν 'Αρλεζιάνα του.

—Θὰ πεθάνω ἂν δὲ μοῦ τὴν δώσουνε! ἔλεγε.

Ἔτσι, ἀναγκάστηκαν οἱ δικοί του νὰ ὑποχωρήσουν κι' ἀποφάσισαν νὰ τοὺς παντρέψουν μετὰ τὸ θερισμό.

Μιὰ Κυριακὴ βράδυ, ἡ οἰκογένεια ἔτρωγε στὴν αὐλὴ τῆς ἀγροικίας. Ἦταν σχεδὸν τὸ τραπέζι τοῦ γάμου.

Ἡ ἀοραβωνιασμένη δὲν παραβρισκότανε, μὰ ἔπιναν οἱ ἄλλοι στὴν ὑγειά της ὅλη τὴν ὥρα.

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε κάποιος στὴν πόρτα καὶ ζήτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ νὰ μιλήση στὸν κὺρ-'Εστὲβ — σ' αὐτὸν μονάχα. Ὁ νοικοκύρης σηκώθηκε καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος, θὰ παντρέψετε τὸ γυιό σας μὲ μιὰ κατεργάρα, ποὺ τὴν εἶχα δυὸ χρόνια φιλενάδα. Γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, νά καὶ τὰ γράμματά της... Οἱ γονεῖς της τὰ ξέρουν ὅλα καὶ μοῦ τὴν εἶχαν τάξει. Μὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὴ ζήτησε ὁ γυιός σας, οὔτε αὐτή, οὔτε οἱ ἄλλοι μὲ θέλουνε πιά...

—Καλά... εἶπε ὁ κυρ-'Εστέβ, ἀφοῦ εἶδε τὰ γράμματα. 'Ελάτε νὰ πιῆτε κάτι.

—Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος. Ἔχω τόση λύπη, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ πιῶ τίποτα!

Κι' ἔφυγε.

Ὁ πατέρας ξαναγύρισε στὴ θέσι του, ἀπαθής, καὶ τὸ φαγητὸ τελείωσε εὔθυμα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ 'Εστὲβ κι' ὁ γυιός του πῆγαν μαζὶ στὰ χωράφια. Λείψανε πολλὴ ὥρα. Ὅταν γύρισαν, τοὺς περίμενε ἀκόμα ἡ μητέρα. Ὁ 'Εστὲβ ἔσπρωξε τὸ Ζὰν στὴν ἀγκαλιά της.

— 'Αγκάλιασέ τον, γυναῖκα, τῆς εἶπε. Εἶνε δυστυχισμένος...

Ὁ Ζὰν δὲ μίλησε πιὰ γιὰ τὴν 'Αρλεζιάνα. Μὰ τὴν ἀγαποῦσε πάντα.

Ἡ περηφάνειά του ὅμως δὲν τὸν ἄφινε νὰ πῆ τίποτα. Κι' αὐτὸ τὸ σκότωσε, τὸ καῦμένο τὸ παιδί.

Κάποτε, περνοῦσε μέρες ὁλόκληρες μονάχος, σὲ μιὰ γωνιά, ἀκίνητος. Ἄλλοτε ριχνόταν μὲ μανία στὸ σκάψιμο καὶ ἐσπερνοῦσε στὴ δουλειά, μόνος του δέκα ἐργάτες.

Ὅταν βράδυαζε, ἔπαιρνε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἄρλ. Καὶ περπατοῦσε, ὥσπου νὰ δῆ τὰ ψηλὰ καμπαναριὰ της. Τότε ξαναγύριζε. Ποτὲ δὲν πῆγε πιὸ μακρυά.

Ἔτσι ποὺ τὸν βλέπανε πάντα λυπημένο καὶ μονάχο, οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος δὲν ἤξεραν πιὰ τί νὰ κάνουν. Μιὰ φορά, στὸ τραπέζι, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς τον μὲ μάτια βουρκωμένα:

—Ἔ, καλά, Ζάν, Ἄκουσε! Ἂν τὴ θέλης ἐπιτέλους, θὰ σοῦ τὴ δώσωμε.

Ὁ πατέρας, κόκκινος ἀπὸ ντροπή, κατέβασε τὸ κεφάλι. Ὁ Ζὰν ἔγνεψε «ὄχι», σηκώθηκε καὶ βγῆκε.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἄλλαξε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του. Προσποιόταν πάντα τὸν εὔθυμο, γιὰ νὰ καθησυχάση τοὺς γονεῖς του. Τὸν ξαναείδανε ὁ χορός, τὰ καμπαρέ, οἱ γιορτές. Αὐτὸς ἔσυρε τὸ συρτό, στὸ πανηγύρι τοῦ Φονδιέγ.

«Γιατρεύτηκε!» ἔλεγε ὁ πατέρας. Μὰ ἡ μητέρα εἶχε πάντα φόβους κι' ἐπιτηροῦσε τὸ παιδί της, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ἦρθε ἡ γιορτὴ τοῦ ἁγίου Ἐλουά, τοῦ προστάτη τῶν νοικοκυραίων. Χαρὰ μεγάλη στὸ κτῆμα. Εἶχαν φτιάξει γλυκὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο καὶ κρασὶ λιαστό. Ὑστερα, βαρελότα, φωτιὲς στὸ ἀλώνι, φαναράκια χρωματιστά...

Χόρεψαν, ὥσπου ἀποκάμανε. Ὁ Καντὲ ἔκαψε τὴν καινούργια του μπλούζα. Ὁ Ζὰν φαινόταν εὐχαριστημένος. Θέλησε νὰ χορέψη μὲ τὴ μητέρα του. Ἡ καϋμένη αὐτὴ ἔκλαιγε ἀπὸ εὐτυχία.

Τὰ μεσάνυχτα, πῆγαν ὅλοι νὰ κοιμηθοῦνε. Εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ὕπνο.

Ὁ Ζὰν δὲν κοιμήθηκε. Ὁ Καντὲ διηγήθηκε ὕστερα πὼς ἔκλαιγε ὅλη τὴ νύχτα...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν αὐγή, ἡ μητέρα ἄκουσε νὰ περνάη κάποιος τρέχοντας ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρά της. Σὰν κάτι νὰ προαισθάνθηκε τότε...

—Εἶσαι σύ, Ζάν; φώναξε.

Ὁ Ζὰν δὲν ἀπάντησε, Ἦταν κι' ὅλας στὴ σκάλα...

Ἡ μητέρα σηκώθηκε νρήγορα νρήγορα.

—Ζάν, ποῦ πᾶς; ρώτησε.

Ὁ νέος ἀνέβηκε στὴ σιταποθήκη. Ἔκανε κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο.

—Ζάν, Ζάν, ἀπάντησέ μου. Τί θὲς νὰ κάνης;

Ψαχούλευε, μὲ τὰ χέρια της ποὺ τρέμανε, γιὰ νὰ δρῆ τὸ πόμολο τῆς πόρτας.

Ἕνα παράθυρο ἄνοιξε. Ἀκούστηκε ὁ κρότος ἑνὸς σώματος ποὺ ἔπεφτε στὴν αὐλή... Κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο!

Εἶνε πῆ μέσα του, τὸ καϋμένο τὸ παιδί:

«Τὴν ἀγαπῶ πολύ... Φεύγω!»

Ὢ, ἄθλιες καρδιὲς ποὺ εἶμαστε!... Ἡ περιφρόνησι δὲ μπορεῖ νὰ σκοτώση τὸν ἔρωτα...

Τὸ πρωΐ, οἱ χωρικοὶ ἀναρωτήθηκαν σὰν ποιὸς νὰ φώναζε ἔτσι ἐκεῖ κάτω, στὸ κτῆμα τοῦ 'Εστέβ.

Ἦταν ἡ μητέρα, ποὺκλαιγε μπροστὰ στὸ πέτρινο τραπέζι τῆς αὐλῆς, σκεπασμένο μὲ πάχνη καὶ ἄϊμα. Κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ πεθαμένο παιδί της.

Α. ΝΤΩΝΤΕ

✪✪

ΟΠΤΙΚΕΣ ΣΥΣΚΕΥΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Στὸ τελευταῖο διεθνὲς συνέδριο γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν τεχνικῶν προβλημάτων τῆς τυφλώσεως, ποὺ συγκροτήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἐπεδείχθησαν διάφορες συσκευὲς γιὰ τὴν καθοδήγησι τῶν τυφλῶν. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι τὸ τεχνητὸ μάτι μὲ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ποὺ ἐνσωματοῦται μέσα σ' ἕνα μπαστοῦνι (ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσις), τὸ «σοννάρ» μὲ ὑπερήχους, ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ σύστημα καθοδηγήσεως τῶν νυκτερίδων (ἀγγλικὴ ἐφεύρεσι), ὁ ὀπτικὸς ἐξιχνιαστὴς ἐμποδίων (σουηδικὴ ἐφεύρεσι) καὶ μιὰ ποδωνικὴ συσκευὴ μὲ 80 φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα, ποὺ τοποθετεῖται στὸ μέτωπο καὶ ἐπιτρέπει στὸν

ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ ΟΤΑΝ ΜΕΓΑΛΩΣΗ;

Πῶς θὰ τὸ καθοδηγήσετε στὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ διαλέξη

ΚΑΤΩΤΕΡΩ, θὰ βρῆτε δώδεκα περιγραφὲς ξεχωριστῶν τύπων παιδιῶν μὲ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά τους. Προσπαθῆστε νὰ ξεχωρίσετε ἀναμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δώδεκα τύπους ἐκεῖνον ποὺ πλησιάζει περισσότερο στὴν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ σας. Παρακολουθῆστε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ βρίσκονται στὴν ἀρχὴ τῆς περιγραφῆς (καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας - δύο ἢ καὶ τρεῖς) καὶ ὕστερα ἀναζητῆστε ἀνάμεσα στὰ σκίτσα τοὺς ἀνάλογους ἀριθμούς. Κάτω ἀπὸ τὸ σκίτσο ἢ τὰ σκίτσα ποὺ σᾶς ὑποδεικνύονται, θὰ βρῆτε τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὰ ἐπαγγέλματα, ποὺ εἶναι τὰ πιὸ κατάλληλα γιὰ το παιδί σας —ὁ τύπος π.χ. τοῦ παιδιοῦ, ποὺ περιγράφεται πρῶτος καὶ φέρει τοὺς ἀριθμοὺς 2—10—7, παρουσιάζει τὶς δυνατότητες νὰ γίνη πολιτικὸς (2), ἠθοποιὸς (10) ἢ δικηγόρος (7).—Ἔτσι θὰ τὸ καθοδηγήσετε στὴν καρρίερα ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήση.

Ἔμπορος	Πολιτικός	Ἐπιστήμονας	Ζωγράφος	Γιατρός	Ἀθλητής	Δικηγόρος	Διερμηνεύς	Χημικός	Ἠθοποιός

2—10—7. Θέλει νὰ εἶναι πάντα τὸ κέντρο τῆς προσοχῆς, ὅταν βρίσκεται μὲ τοὺς φίλους του. Κατορθώνει νὰ μιμῆται τὶς κινήσεις καὶ τὴν ὁμιλία τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωστῶν μὲ ἀρκετὸ χιοῦμορ. Εἶναι ἑτοιμόλογος καὶ κατορθώνει εὔκολα νὰ τὸν συγχωροῦν γιὰ τὶς μικρὲς ἀταξίες του, τόσο στὸ σπίτι, ὅσο καὶ στὸ σχολεῖο. Ἐνθουσιάζεται, ὅταν τοῦ χαρίσουν ἕνα κοστοῦμι 'Ινδιάνου ἢ ἕνα μικρὸ κουκλοθέατρο (ποὺ τὰ χρησιμοποιεῖ πάντα γιὰ νὰ διασκεδάζη τοὺς ἄλλους, γιατὶ μόνος του δὲν παίζει ποτέ).

4. Ἀντὶ νὰ διαβάζη, προτιμάει νὰ φυλλομετράη προσεχτικὰ τὰ βιβλία καὶ τὰ περιοδικὰ γιὰ νὰ κυττάξη τὶς εἰκόνες. Γοητεύεται συχνὰ κυττάζοντας ἕνα λουλούδι, ἕνα ζῶο. Γεμίζει τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου του μὲ κάθε εἴδους ζωγραφιές. Μεταμορφώνει σὲ παιχνίδι ἕνα κομμάτι κιμωλία ἢ ἕνα ἁπλὸ χαρτί. Τὸ δῶρο ποὺ προτιμάει εἶναι τὰ χρωματιστὰ μολύβια, τὰ πινέλα, τὰ ὑδατοχρώματα.

8. Μεθοδικὰ περίεργο αὐτὸ τὸ παιδί, παρουσιάζει μιὰ καταπληκτικὴ εὐκολία νὰ μαθαίνη τὶς διάφορες διαλέκτους καὶ νὰ θυμάται τὶς ξένες λέξεις. Ἀπὸ πολὺ μικρὸς κατορθώνει νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ ἐλαττώματα στὴν προφορὰ τῶν ἄλλων καὶ νὰ τὰ μιμῆται χωρὶς δυσκολία, διασκεδάζοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ σχολείου συνηθίζει νὰ σημειώνη σ' ἕνα τετράδιο τὶς καινοῦργιες λέξεις. Τρελλαίνεται γιὰ εἰκονογραφημένα βιβλία γεωγραφίας.

12. Ἀκούει τὸ κάθε τι μὲ πολλὴ προσοχή. Θυμάται τὶς φωνὲς τῶν ζώων καὶ ξεχωρίζει τὰ κελαδήσματα τῶν πουλιῶν. Στὸ τηλέφωνο γνωρίζει ἀμέσως τὶς φωνές. Ἡσυχάζει ἀπότομα ὅταν τὸ ραδιόφωνο ἀρχίση νὰ μεταδίδη μουσική. (Αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του). Μεγαλώνοντας λίγο προσπαθεῖ νὰ βρῆ πάνω στο πιάνο τὶς νότες ποὺ ἄκουσε μιὰ μόνον φορά. Ἕνας δίσκος, ἕνα κανάρινι, μιὰ φυσαρμόνικα, εἶναι τὰ δῶρα ποὺ προτιμᾶ.

20—14. Εἶναι ἕνα παιδὶ πολὺ τακτικό, μὲ χαρακτῆρα ἥσυχο καὶ εὔκολο. Βοηθάει τὴ μητέρα του ὅσον ἔχη πολλὲς δουλειές. Τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του εἶναι πάντα τακτοποιημένα καὶ καθαρά. Γεμίζει τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου του μὲ κάθε εἴδους ζωγραφιές. Μεταμορφώνει σὲ παιχνίδι ἕνα κομμάτι κιμωλία ἢ ἕνα ἁπλὸ χαρτί. Τὸ δῶρο ποὺ προτιμάει εἶναι τὰ χρωματιστὰ μολύβια, τὰ πινέλα, τὰ ὑδατοχρώματα.

16. Ἔχει πάντα νὰ διηγηθῆ ἕνα σωρὸ καταπληκτικὰ πράγματα. Μερικὲς φορὲς τὰ ἐφευρίσκει, συχνότερα ὅμως τὰ παίρνει ἀπὸ τὰ χρωματίζη. Λέει γεγονότα, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι τὸν συγχωροῦν, γιατὶ εἶναι εὐθυμος καὶ ἐγκάρδιος. Εἶναι πολὺ περίεργος καὶ ἔχει γερὴ μνήμη. Σημειώνει σὲ ἡμερολόγιο τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα γεγονότα τῆς ἡμέρας του. Δὲν κατορθώνει νὰ μείνη ἥσυχος, ἐκτὸς ἂν ἀσχολῆται μὲ κάτι ποὺ νὰ τὸν ἐνδιαφέρη. Τὸ ὄνειρό του εἶναι μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή.

3—18—9. Στὸ σχολεῖο παίρνει καλοὺς βαθμοὺς στὴν ἀριθμητικὴ ἀλλὰ οἱ ἐκθέσοῦλες, ποὺ γράφει εἶναι μάλλον «στεγνές». Δὲν εἶναι ἐφευρετικός. Στὶς ἐρωτήσεις του θέλει νὰ παίρνη μόνον μιὰ ἀποφατικὴ ἀπάντησι. Διασκεδάζει κάνοντας μικρὰ πειράματα μὲ ζυμώνο μολύβι, μ' ἕνα ποτῆρι γεμάτο νερό, μὲ λίγα σπίρτα. Ξεδιάνει τὰ παιχνίδια του γιὰ νὰ δῆ πῶς εἶναι φτιαγμένα. Τὰ δῶρα ποὺ προτιμάει εἶναι τὰ μηχανικὰ παιχνίδια.

19—15. Τρέφει μεγάλο θαυμασμὸ γιὰ τὶς στολές. Δὲν τοῦ περνάει ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ παρακούση τοὺς γονεῖς του ἀλλ' ἀκολουθεῖ πιστὰ τὶς ἐντολές τους. Εἶναι μαχητικός. Τὰ παιχνίδια ποὺ ἀγαπᾶ εἶναι τὰ «πολεμικά», πηγαίνει ὅμως συχνὰ στὴν ἐκκλησία. Ἂν κάποιος τὸν προσβάλη, ἀντιδρᾶ μὲ ὁρμὴ καὶ ἀξιοπρέπεια. Ἀγαπᾶ μὲ πάθος τὰ βιβλία τοῦ Ντικενς καὶ τοῦ Βέρν.

5. Δὲν λέει ψέματα σχεδὸν ποτέ. Εἶναι πάντοτε ὑπερακριβὴς στὶς μικρὲς ὑποχρεώσεις του. Δείχνει συμπάθεια γιὰ ὅλους. Ἀναλαμβάνει εὐχαρίστως νὰ περιποιηθῆ ἕνα πληγωμένο γατάκι ὅμως εἶναι ἱκανὸς ν' «κάνοιξη» ἕνα σπουργίτι, ποὺ ὀρῆκε νεκρὸ στὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ δῆ ἀπὸ τι πέθανε. Καὶ σ' αὐτὸν ἀρέσουν τὰ βιβλία καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία ἀλλὰ θὰ τὸν κάνετε εὐτυχισμένο ἂν θὰ τοῦ χαρίσετε ἕνα παράξενο ζωάκι γιὰ νὰ παίξη μαζί του.

1—11. Δὲν πετάει ποτὲ τίποτα. Κάνει συλλογὴ γραμματοσήμων καὶ τὰ συγκεντρώνει μεθοδικὰ σ' ἕνα ἄλμπουμ. Ξέρει νὰ διορθώνη τὰ στυλὸ καὶ ὕστερα τὰ δανείζει στοὺς συμμαθητές του. Τοῦ ἀρέσει νὰ κάνη ἀνταλλαγὲς μὲ τοὺς φίλους του. Στὸ σχολεῖο δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους γιατὶ μελετάει λίγο, εἶναι ὅμως ἔξυπνος καὶ ξέρει νὰ γίνεται συμπαθής. Δὲν σπαταλάει χρήματα σὲ περιοδικὰ καὶ σὲ γλυκά, τὰ ὁποῖα θὰ ἔλεγε ὁ τσίρκο. Δὲν ἀγαπάει τὰ παιχνίδια. Προτιμάει τὴ μπάλλα καὶ τὰ σπόρ.

17. Δὲν ὑποφέρει νὰ μένη στὸ σπίτι ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα καὶ δίνει σημεῖα ἀνησυχίας καὶ στὸ σχολεῖο. Κάνει μερικὰ μικρὰ πειράματα κηπουροῦ. Μαθαίνει μὲ εὐχαρίστησι καὶ μὲ πολλὴ εὐκολία τὰ ὀνόματα τῶν φυτῶν καὶ διασκεδάζει μάχοντας γιὰ μανιτάρια ἀκριβείας. Τοῦ ἀρέσει νὰ ψαρεύη. Τὸ ποδήλατο, τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κήπου καὶ τοῦ ψαρέματος εἶναι τὰ παιχνίδια ποὺ ἀγαπάει.

Βιομηχανος	Μουσικός	Πιλότος	Καθηγητης	Στροτιωτικος	Δημοσιογράφος	Γεωπόνος	Μηχανικός	Κληρικός	Ὑπάλληλος

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ ἀντιβιοτικὰ ἐδάμασαν τὴν ὀστεομυελίτιδα

Πῶς προλαμβάνονται οἱ ἀναπηρίες

Ο ΧΡΤΣΟΤΣ σταφυλόκοκκος εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δοθιῆνες καὶ τὸν ἄνθρακα, μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέσῃ ἀποστήματα τῶν νεφρῶν ἢ τῶν πνευμόνων. Ἀλλ' ὁ τρομερώτερος ἐντοπισμός του εἶναι τὰ ὀστά. Προκαλεῖ τότε τὴν ἀσθένεια ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα τῆς ὀστεομυελίτιδος. Ἐγκαθίσταται ἰδίως στὰ ὀστὰ τῶν παιδιῶν, μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῶν 5 καὶ τῶν 8 χρόνων καὶ τὰ καταστρέφει βαθμιαῖα.

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἡ πρόγνωσις γιὰ τὴν ἐξέλιξι μιᾶς ὀστεομυελίτιδος ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀπαισιόδοξη. Ὁ ἀσθενής, κι' ἂν ἀκόμη ἐπιζοῦσε, παρέμενε ἀνάπηρος. Ἀλλὰ σήμερα, μὲ τὴ χρῆσι τῶν ἀντιβιοτικῶν, οἱ προβλέψεις εἶναι πιὸ εὐοίωνες.

Ὁ σταφυλόκοκκος βρίσκεται μονίμως στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, ὅπου δημιουργεῖ, ὑπὸ ὡρισμένες συνθῆκες, τοὺς γνωστοὺς δοθιῆνες (καλόγερους). Εἶναι δυνατόν, ὅμως, νὰ εἰσχωρήσῃ σὲ βάθος καὶ τότε τὰ πράγματα περιπλέκονται. Παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν κυκλοφορία, φθάνει σ' ἕνα ὀστοῦν, ὅπου ἐγκαθίσταται, ὀργανώνει τὴ διαβίωσί του καὶ ἀναπαράγεται.

Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ὀστεομυελίτις.

Ἀλλὰ τὸ ὀστοῦν εἶναι ἕνας ζωντανὸς ἱστός. Ἀμύνεται κατὰ τῆς εἰσβολῆς καὶ μὲ τὴ συνδρομὴ τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων, προσπαθεῖ νὰ ἐγκλωβίσῃ τὸν ἐπιδρομέα καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ. Ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα αὐτῆς τῆς πάλης, σχηματίζεται ἕνα βαθὺ ἀπόστημα, γεμάτο ἀπὸ πύον.

Ἡ ἐξόλκωσις τῆς ἀσθενείας εἶναι ἀπότομη. Τὸ παιδάκι πού, ὡς τρίτη ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἔπαιζε καὶ γελοῦσε, αἰσθάνεται, ξαφνικά, ἕνα δυνατὸ πόνο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρθρώσεις. Ἡ θερμοκρασία του ἀνέρχεται ταυτόχρονα καὶ μπορεῖ νὰ φθάσῃ τοὺς 40 βαθμούς. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ αἵματος δείχνει σημαντικὴ αὔξησι τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων.

Ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀναβολή. Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν χορεύζονται ἑκατομμύρια, ἀλλὰ δεκάδες ἑκατομμυρίων πενικιλλίνης. Εἶναι ἀπαραίτητο, ἐξ ἄλλου, ν' ἀρνητοποιηθῇ τὸ πάσχον μέλος μὲ ἕνα γύψινο ἐπίδεσμο. Ἡ ἔνωσις τοῦ ὀργανισμοῦ θὰ γίνῃ μὲ βιταμίνες, ἀσβέστιο, φωσφόρο, σίδηρο κλπ.

Ἂν ἡ θεραπεία μὲ ἀντιβιοτικὰ ἀρχίσῃ ἐγκαίρως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ μαζικὴ καταστροφὴ τῶν σταφυλοκόκκων, ἡ ἀσθένεια παρέρχεται χωρὶς συνέπειες. Ὁ πυρετὸς κατέρχεται ραγδαία, οἱ πόνοι ἐξαφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ 24 ὧρες καὶ ὁ γύψινος ἐπίδεσμος μπορεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ στὸ τέλος τῆς ἕκτης ἑβδομάδος. Ἂν, ὅμως, ἡ ἔναρξις τῆς θεραπείας βραδύνῃ ἢ δὲν χρησιμοποιηθοῦν οἱ κατάλληλες δόσεις, οἱ συνέπειες εἶναι πολὺ δυσάρεστες.

Πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ γίνῃ χειρουργικὴ διάνοιξις τοῦ ἀποστήματος καὶ προσεκτικὸς καθαρισμός του ἀπὸ τὸ πύον, ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτό. Διαφορετικά, ἡ μόλυνσις γενικεύεται καὶ μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ νέο ἀπόστημα, σ' ὁποιοδήποτε σημεῖο τοῦ πάσχοντος μέλους.

Ἄλλα ἐνδεχόμενα εἶναι:

Ἡ σταφυλοκοκκικὴ ἀρθρῖτις, ποὺ μόνο μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι θεραπεύεται.

Τὸ ἀπόστημα τῶν νεφρῶν, ποὺ προκαλεῖ σοβαρώτατες διαταραχὲς τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος.

Ἡ ἐνδοκαρδίτις, ποὺ ἔχει ὡς συνέπεια τὴν καρδιακὴ ἀνεπάρκεια.

Ἡ σηψαιμία, ποὺ δημιουργεῖ ἄμεσο κίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἕνα ἄλλο δυσάρεστο ἐνδεχόμενο εἶναι ἡ μετατροπὴ τῆς ὀξείας ὀστεομυελίτιδος σὲ χρονία, ποὺ μεταβάλλει τὸν ἀσθενῆ σὲ ἀνάπηρο. Γιατὶ τὶς καλυτερεύσεις διαδέχονται ὑποτροπές, ποὺ καθηλώνουν ἐπὶ πολλοὺς μῆνες τὸν ἀσθενῆ στὸ κρεβάτι.

Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς χρονίας ὀστεομυελίτιδος εἶναι ἡ ἀνεπαρκὴς ἢ καθυστερημένη θεραπεία τῆς ὀξείας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξάντλησις τοῦ ὀργανισμοῦ, συνεπεία ὑποστιμισμοῦ κλπ., μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Ἡ χρονία ὀστεομυελίτις καταλήγει βαθμιαῖα σὲ παραμόρφωσι τοῦ μέλους. Συνηθέστερα, τὸ μέλος γίνεται κοντύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὑπάρχει πάντοτε, ἐξ ἄλλου, ὁ κίνδυνος τῶν καταγμάτων, πού, δυστυχῶς, στὴν περίπτωσι αὐτή, θεραπεύονται πολὺ δύσκολα.

Ὅλα τὰ ὀστᾶ μπορεῖ νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὸ σταφυλόκοκκο. Ἀλλὰ συνηθέστερα ὁ σταφυλόκοκκος ἐγκαθίσταται στὸ ὀστοῦν τῆς κνήμης, κοντὰ στὸ γόνατο καὶ στὸ ὀστοῦν τοῦ βραχίονος, κοντὰ στοὺς ὤμους.

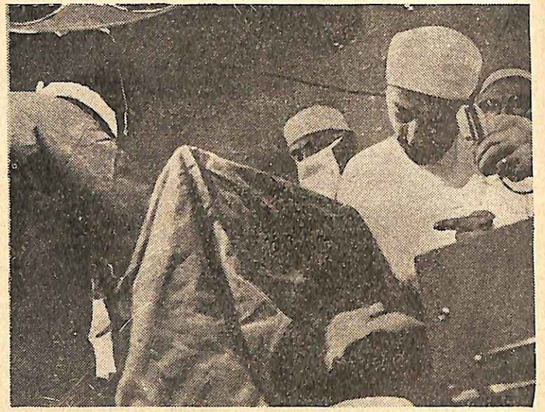

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΣΚΩΛΗΚΟΕΙΔΙΤΙΔΟΣ ΜΕ ΥΠΝΩΣΙ

Στὸ νοσοκομεῖο «Πόλις τοῦ Μιλάνου» ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ἐγχείρησι σκωληκοειδιτίδος μὲ τὴν παρέμβασι ὑπνωτιστοῦ ἀντὶ τοῦ ναρκωτῆ, ποὺ χρησιμοποιεῖται συνήθως στὶς ἐπεμβάσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ἡ ἐγχείρησι ἐπέτυχε ἀπολύτως καὶ ἡ νεαρὰ Πιερίνα Μενεγκάτσο, πάνω στὴν ὁποία ἔγινε τὸ πείραμα, διαβεβαίωσε τοὺς πάντας ὅτι δὲν ἔνοιωσε ἀπολύτως τίποτα. Ὁ ὑπνωτιστὴς κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν Πιερίνα, πρὶν τὴν ὑπνωτίσῃ, πὼς δὲ θὰ ἔνοιωθε κανένα ἀπολύτως πόνο καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγχειρήσεως διατήρησε μαζὶ της μιὰ εὐχάριστη συνομιλία ἐπὶ διαφόρων θεμάτων. Τέλος ὁ γιατρὸς ἔρραψε τὸ τραῦμα καὶ ἡ Πιερίνα μεταφέρθηκε στὸ κρεβάτι της δηλώνοντας πὼς δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτα.

Ὁ σταφυλόκοκκος μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐγκατασταθῇ στὰ ὀστὰ τοῦ κρανίου, ὁπότε προκαλοῦνται μηνιγγιτικὰ φαινόμενα. Σὲ σπανιώτερες περιπτώσεις, ὁ σταφυλόκοκκος ἐγκαθίσταται στὸ ὀστοῦν τῆς κάτω σιαγόνος καὶ καθιστᾶ ἀδύνατη τὴν ἄρθρωσι τοῦ στόματος.

Ἡ ὀστεομυελίτις προσβάλλει κι' αὐτὰ τὰ βρέφη, ὁπότε ἡ πρόγνωσις τῆς ἀσθενείας εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολη. Δὲν εἶναι, ἄλλωστε, δυνατὴ ἡ ἀκινητοποίησις τοῦ ἀσθενοῦς μὲ γύψινο ἐπίδεσμο καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δυσχεραίνει τὴ θεραπεία.

Παρὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἀντιβιοτικῶν, ἡ ὀστεομυελίτις παραμένει πάντοτε μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀσθένεια. Δὲν δημιουργεῖ θύματα, ὅπως ἄλλοτε. Ἀλλ' ἀφίνει ἀναπηρίες, ποὺ κάνουν μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς. Ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ προληφθοῦν μὲ τὴν ἔγκαιρη διάγνωσι καὶ τὴν ἄμεση ἐφαρμογὴ τῆς ἀπαιτουμένης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς.

Γι' αὐτό, οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ παίρνουν στὰ ἐλαφρὰ τοὺς πόνους στὶς ἀρθρώσεις γιὰ τοὺς ὁποίους παραπονοῦνται τὰ παιδιά. Τὸ μέλλον τους, στὶς περιπτώσεις αὐτές, παίζεται ὄχι σὲ ἡμέρες, ἀλλὰ σὲ ὧρες.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Νέο φάρμακο κατὰ τῆς σχιζοφρενείας

"Ενας "Αγγλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ "Ασμοντ, προκάλεσε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του μιὰ κρίσι παροδικῆς τρέλλας, πίνοντας χυμὸ ἑνὸς βραζιλιανοῦ κάκτου. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ πείραμα, κατόρθωσε νὰ παρεσκεύσῃ ἕνα ἀντίδοτο, ποὺ ἀποτελεῖ πρώτη τάξεως φάρμακο ἐναντίον τῆς σχιζοφρενείας, τῆς τρομερώτερης ἀπὸ τὶς φρενικὲς ἀσθένειες. Τὸ φάρμακο αὐτὸ περιέχει κυρίως βιταμίνη Β.

Οἱ Γάλλοι ψυχίατροι, ἐξ ἄλλου, ἐχρησιμοποίησαν τὸ «ζοῦντο» ὡς μέσον θεραπείας τῶν φρενικῶν νοσημάτων. Οἱ ψυχοπαθεῖς ἐλκύονται ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπόρ καὶ ξεχνοῦν σιγὰ-σιγὰ τὴν τρέλλα τους. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὰ χτυπήματα ποὺ διδάσκονται οἱ τρελλοὶ εἶναι τελείως ἀκίνδυνα.

Νέο φάρμακο κατὰ τῆς μελαγχολίας

"Ενα καινούργιο φάρμακο ἐναντίον τῆς μελαγχολίας καὶ τῶν νευρωτικῶν καταστάσεων εἶναι τὸ RO 4—1575, ἐλβετικῆς προελεύσεως. Τὸ φάρμακο αὐτὸ γίνεται εὔκολα ἀνεκτό, χωρὶς νὰ παρουσιάζῃ ὡρισμένες παρενέργειες, ὅπως ἡ ἰμιπρομίνη Α.

"Ενα ἄλλο φάρμακο, ἐλβετικῆς ἐπίσης προελεύσεως, εἶναι τὸ GS 95, ποὺ ἐξαφανίζει τὴ ναυτία, τοὺς ἰλίγγους καὶ τοὺς ἐμετούς, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ προέλευσίς τους. Τὸ φάρμακο αὐτὸ χορηγεῖται ἀπὸ τὸ στόμα ἢ μὲ ὑπόθετα.

Τὸ λάχανο στοὺς διαβητικοὺς

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες κατώρθωσαν νὰ ἐξαγάγουν ἀπὸ ἕνα οἰνοπνευματοῦχο ἐκχύλισμα τοῦ λάχανου μιὰ οὐσία, πού, εἰσαγομένη σὲ κουνέλια, προκαλεῖ πτῶσι τοῦ περιεχομένου μέσα στὸ αἷμα σακχάρου. Πειράματα σὲ ἀνθρώπους θὰ γίνουν προσεχῶς. Ὑπῳσδήποτε, οἱ διαβητικοὶ δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ παραμελοῦν τὸ λάχανο.

Τὸ γάλα θεραπεύει τὰ ἐγκαύματα

"Ενας "Αγγλος ἐπιστήμων συνιστᾶ νὰ βάζουμε πάνω στὰ ἐγκαύματα γάλα. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι καλύτερα ὅταν θυθίσουμε ὁλόκληρο τὸ μέλος ὅπου ὑπάρχει τὸ ἔγκαυμα μέσα σὲ γάλα. Θὰ τὸ ἀφήσουμε ἐκεῖ ὥσπου νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ πόνος.

Τὰ χορταρικὰ καὶ ἡ ραδιενέργεια

Ὁ Παγκόσμιος Ὀργανισμὸς τῆς Ὑγείας, ποὺ ἔχει τὴν ἕδρα του στὴ Γενεύη, ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ στὰ χορταρικὰ ποὺ καταναλίσκομε. Τὰ χορταρικὰ αὐτὰ μπορεῖ νὰ μᾶς δείξουν τὴν ἐνδεχομένη μόλυνσι τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπὸ ραδιενέργεια. Δὲν πρέπει νὰ τὰ τρῶμε ὅταν ἡ βάσις των φύλλων τους ἔχει χρῶμα ἀσημί ἢ μπρούντζινο. Τὰ χορταρικὰ ποὺ πρέπει νὰ προσέχωμε περισσότερο εἶναι τὰ σπανάκια, τὰ ἀντίδια, τὰ ραδίκια καὶ οἱ ἀγκινάρες.

Οἱ ὑπέρηχοι ἀντὶ γιὰ τὸν τροχὸ

Οἱ "Αμερικανοὶ ὀδοντίατροι διαθέτουν γιὰ κείνους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπομείνουν τὸν τροχὸ μιὰ ἠλεκτρονικὴ συσκευὴ μὲ ὑπερήχους, ποὺ ἔχει «ἀποκληθῇ» «λευκὸς θόρυβος». Ἐνῶ ὁ ὀδοντίατρος ἐργάζεται, ὁ ἀσθενὴς ρυθμίζει μόνος του τὴ συσκευή, σὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεται πόνο.

Ἡ ὠτῖτις προκαλεῖ διάρροια στὰ βρέφη

Οἱ μητέρες ἀναζητοῦν συνήθως τὴν αἰτία τῆς διαρροίας ἑνὸς βρέφους στὸ πεπτικὸ σύστημα, ἐνῶ μπορεῖ νὰ βρίσκεται στὰ αὐτιά, στὴ μύτη κλπ. Πραγματικά, οἱαδήποτε μόλυνσις μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ διάρροια στὰ βρέφη, ὅπως π.χ. μιὰ ὠτῖτις. Μόλις θεραπευθῇ ἡ ὠτῖτις, ἡ διάρροια σταματάει. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ συνάχι. Ἐπίσης ὁ κωλοβάκιλλος μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀκατάσχετη διάρροια. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, εἶναι μάταιο νὰ προσπαθοῦμε γὰ καταπολεμήσωμε τὴ διάρροια, ποὺ δὲν θὰ σταματήσῃ παρὰ μόνον ὅταν ἐξαφανισθῇ ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ.

Η ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΗ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἀντίδρασις στὸ βάκιλλο τοῦ Κὼχ

Η ἀδενοπάθεια εἶναι μιὰ λέξι, ποὺ τρομοκρατεῖ συχνὰ τὶς μητέρες. Μὲ τὴ λέξι αὐτὴ οἱ ἐπιστήμονες χαρακτηρίζουν τὶς παθολογικὲς διογκώσεις τῶν γαγγλίων.

Στὰ ὑγιῆ ἄτομα, τὰ γάγγλια δὲν εἶναι ὁρατά, οὔτε μποροῦμε νὰ τὰ ἐντοπίσωμε μὲ τὴν ἀφή. Σ' ὡρισμένες περιπτώσεις, ὅμως, αὐξάνουν σὲ ὄγκο καὶ αὐτὴ ἡ διόγκωσις μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὰ ἀντιληφθοῦμε καὶ μὲ τὸ μάτι καὶ τὴν ἀφή.

Τὰ γάγγλια θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ παραβάλωμε μὲ σταθμοὺς ἀνεφοδιασμοῦ, ποὺ βρίσκονται κατὰ μῆκος τῆς λιμφατικῆς κυκλοφορίας. Ἀλλ' εἶναι ταὐτόχρονα ἐργαστήρια παρασκευῆς λευκῶν αἱμοσφαιρίων. Ἀπ' αὐτὰ ξεκινοῦν ἰδίως τὰ πολυπύρηνα λευκοκύτταρα, ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς «χωροφύλακες τοῦ ὀργανισμοῦ».

Πραγματικά, τὰ λευκοκύτταρα, μόλις ἐμφανισθῇ ἕνας ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης στὸν ὀργανισμὸ σπεύδουν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν.

Τὰ γάγγλια, λοιπόν, ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μ' ἕναν σοβαρὸ ἀντίπαλο, αὐξάνουν τὴν παραγωγὴ λευκοκυττάρων καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, πρέπει νὰ ἐργάζωνται νυχθημερὸν γιὰ ν' ἀναπληρώσουν τοὺς στρατιῶτες ποὺ πέφτουν στὸν ἀγῶνα. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία τὰ κάνει νὰ διογκοῦνται. Ὁ ὄγκος τους διπλασιάζεται, τριπλασιάζεται καὶ μπορεῖ ἀκόμη νὰ δεκαπλασιασθῇ. Μιλοῦμε τότε γιὰ ἀδενοπάθεια.

Τὰ γάγγλια εἶναι διεσπαρμένα καθ' ὁμάδες μέσα στὸ σῶμα. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς τὶς ὁμάδες εἶναι ἡ αὐχενική, ἡ μασχαλιαία, ἡ βουβωνική, ἡ ἐντερική καὶ ἡ θωρακική.

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἡ ὑπερτροφία τῶν γαγγλίων ὀφείλεται συνηθέστερα στὶς μικροβιακὲς μολύνσεις. Ἕνα μικρὸ σπυράκι, μιὰ ἀμυχὴ κλπ. μπορεῖ νὰ προκαλέσουν διόγκωσι τῶν γειτονικῶν γαγγλίων. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν. Οἱ μολύνσεις τῆς ρινοφαρυγγικῆς κοιλότητος (ρινίτιδες λαρυγγίτιδες, ὠτίτιδες κλπ.), καθὼς καὶ ἐκεῖνες τῶν δοντιῶν (τερρηδὼν κλπ.). Προκειμένου γιὰ τὶς ἀδενοπάθειες τῆς μασχάλης ἢ τῶν βουβώνων, ἡ αἰτία μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ ὀλόμικρη πληγή, ἀκόμη κι' ἕνα γρατζούνισμα ποὺ μολύνθηκε, στὴν περιοχὴ τῶν χεριῶν ἢ τῶν ποδιῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὡρισμένες μολυσματικὲς ἀσθένειες μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν διόγκωσι τῶν γαγγλίων. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ὑπάγονται ἡ ὀστρακιά, ἡ διφθερῖτις, ἡ ἰλαρά, ἡ ἐρυθρὰ κλπ.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις πρόκειται γιὰ ὀξεῖα ἀδενοπάθεια. Μόλις ἡ μόλυνσις παρέλθῃ, τὰ γάγγλια ξαναβρίσκουν τὶς κανονικὲς διαστάσεις τους.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ χρόνιες μολύνσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ σημαντικώτερες εἶναι δύο.

Κατὰ πρῶτον λόγον, ἡ φυματίωσι. Ἡ ἀδενοπάθεια μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ κατὰ τὴν πρώτη εἴσοδο τοῦ βακίλλου τοῦ Κὼχ μέσα στὸν ὀργανισμό, ποὺ γίνεται συνήθως λόγῳ ρήξεως τοῦ βλεννογόνου τοῦ στόματος. Παλαιότερα, ἡ ἀδενοπάθεια αὐτὴ τῆς μορφῆς ἦταν ἐξαιρετικὰ δυσίατη. Τὰ αὐχενικὰ γάγγλια διωγκοῦντο καὶ μποροῦσαν νὰ φθάσουν τὶς διαστάσεις ἑνὸς αὐγοῦ περιστεριοῦ. Καὶ ταυτόχρονα γίνονται σκληρὰ σὰν πέτρες. Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὅμως, μαλάκωναν. Σχηματιζόταν τότε ἕνα ψυχρὸ ἀπόστημα, ποὺ ἄνοιγε μιὰ ὁπὴ στὸ δέρμα, ἀπὸ ὅπου ἔτρεχε πύον. Ἡ ἐκρὴ αὐτὴ διαιωνιζόταν καὶ ὅταν ἡ ὁπὴ ἔκλεινε κάποτε, ἄφηνε πίσω της μιὰ ἀντιαισθητικὴ οὐλή.

Αὐτὲς ἦταν οἱ περίφημες χοιράδες, μάστιξ τῶν παλαιοτέρων γενεῶν. Οἱ χοιράδες θεραπεύονται σήμερα μὲ τὰ ἐναντίον τῆς φυματιώσεως ἀντιβιοτικὰ (στρεπτομυκίνη, ριμιφόν, P.A.S. κλπ.). Σὲ περίπτωσι ποὺ ἐπιμένουν, γίνεται ἐξαίρεσις τῶν διωγκωμένων γαγγλίων, προτοῦ μεταβληθοῦν σὲ ἀπόστημα. Ἡ ἐγχείρησι εἶναι ἁπλουστάτη καὶ ἀφήνει πίσω της μιὰ ὁλόμικρη ἀμυχή.

Πολὺ περίεργη εἶναι ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς χρόνιες μολύνσεις τῶν ἀδένων. Ἡ μόλυνσις αὐτὴ μεταδίδεται ἀπὸ τὰ γρατσουνίσματα τῶν γάτων. Ἡ ἀδενοπάθεια αὐτῆς τῆς μορφῆς περιεγράφη γιὰ πρώτη φορὰ μόλις τὸ 1950 ἀπὸ τοὺς Γάλλους καθηγητὰς Ντεμπρὲ καὶ Μολαρέ. Τὰ γρατσουνίσματα τῶν γάτων, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιὲς καὶ ἀπὸ ὡρισμένα βάτα, προκαλοῦν διόγκωσι τῶν ἀδένων, πού, ἂν δὲν καταπολεμηθῇ ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ καταλήξῃ σὲ ἀπόστημα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀσθένειες τοῦ αἵματος προκαλοῦν κατὰ κανόνα διόγκωσι τῶν γαγγλίων, ὅπως π.χ. ἡ λευχαιμία. Ἐπίσης ἡ ἀσθένεια τοῦ Χόντκιν, ποὺ εἶναι, εὐτυχῶς, σπανιώτατη στὰ παιδιά.

Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς μορφὲς ἀδενοπαθείας, ἐκείνη ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶναι ἡ ὀφειλομένη στὸ βάκιλλο τῆς φυματιώσεως. Καὶ συνήθως ὅταν οἱ μητέρες λένε ὅτι τὸ παιδί τους «ἔχει ἀδένες» αὐτὴ τὴ μορφὴ τῆς ἀδενοπαθείας ἐννοοῦν. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅμως, ὅτι ἡ ἀδενοπάθεια εἶναι μορφὴ φυματιώσεως ἢ ὅτι φανερώνει προδιάθεσι σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Σημαίνει μόνον ὅτι ὁ ὀργανισμὸς παρουσιάζει μειωμένη ἀντίστασι στὸ βάκιλλο τῆς φυματιώσεως καὶ ὅτι, συνεπῶς, ἔχει ἀνάγκη ἐνισχύσεως. Ὁπωσδήποτε, ὅμως, οἱ μητέρες δὲν ἐπιτρέπεται σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ παραμελοῦν μιὰ διόγκωσι τῶν ἀδένων τῶν παιδιῶν τους, νομίζοντας ὅτι εἶναι κάτι ποὺ θὰ περάσῃ. Γιατὶ ἡ παραμέλησις μπορεῖ νὰ ἔχῃ πολὺ δυσάρεστες συνέπειες.

Ἡ ἀδενοπάθεια μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν μιὰ προειδοποίησι ὅτι πρέπει νὰ προσέξωμε. Πραγματικά, οἱ γιατροὶ ξέρουν ἀναρίθμητες περιπτώσεις παιδιῶν ποὺ ἀναζωογονήθηκαν καὶ ἀπέκτησαν ὑγεία καὶ δύναμι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ προσβολὴ ἀδενοπαθείας, ἐνῶ πρὶν ἦσαν ἀδύνατα καὶ καχεκτικά. Γιατὶ ἡ προσβολὴ αὐτὴ ἔκαμε ἔκδηλη τὴ λανθάνουσα καχεξία τοῦ ὀργανισμοῦ τους καὶ ἀνάγκασε τοὺς γονεῖς τους νὰ προσέξουν.

✿✿

ΟΙ ΛΕΥΚΕΣ ΦΙΑΛΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΙΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΤΟΥ

Τὸ ἀποστειρωμένο μέσα σὲ φιάλες γάλα μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ γιὰ πολὺν καιρό. Ἀλλὰ τὰ πειράματα, ποὺ ἔκαναν οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες, ἔδειξαν ὅτι τὸ ἡλιακὸ φῶς ἐξαφανίζει ταχύτατα δύο σπουδαιότατες βιταμίνες, τὴν ριβοφλαβίνη (τῆς ὁμάδος Β) καὶ τὴν Α. Τροποποιεῖται τότε ἡ γεῦσι τοῦ γάλακτος. Καὶ δύο μόνο ὧρες ἂν μείνῃ τὸ γάλα ἐκτεθειμένο στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ ἀπώλεια τῆς ριβοφλαβίνης φτάνει τὰ 80%. Ἀλλ' ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ γάλα μέσα σὲ φιάλες παραμένει ἐπὶ πολλὲς ὧρες ἐκτεθειμένο στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μέσα στὰ διάφορα πρατήρια. Τὸ γάλα αὐτό, λοιπόν, χάνει τὸ μέγιστο μέρος ἀπ' αὐτὲς τὶς δύο πολύτιμες βιταμίνες.

Οἱ Γάλλοι εἰδικοὶ συνιστοῦν τὴν ἀντικατάστασι τῶν λευκῶν φιαλῶν μὲ ἄλλες ἐγχρωμες. Οἱ ἀπώλειες θὰ εἶναι τότε ἀσυγκρίτως μικρότερες καὶ συνεπῶς ἡ βλάβη, ποὺ δημιουργεῖ τὸ φῶς στὸ γάλα θὰ εἶναι κατὰ πολὺ μικροτέρα, σχεδὸν ἐπουσιώδης.

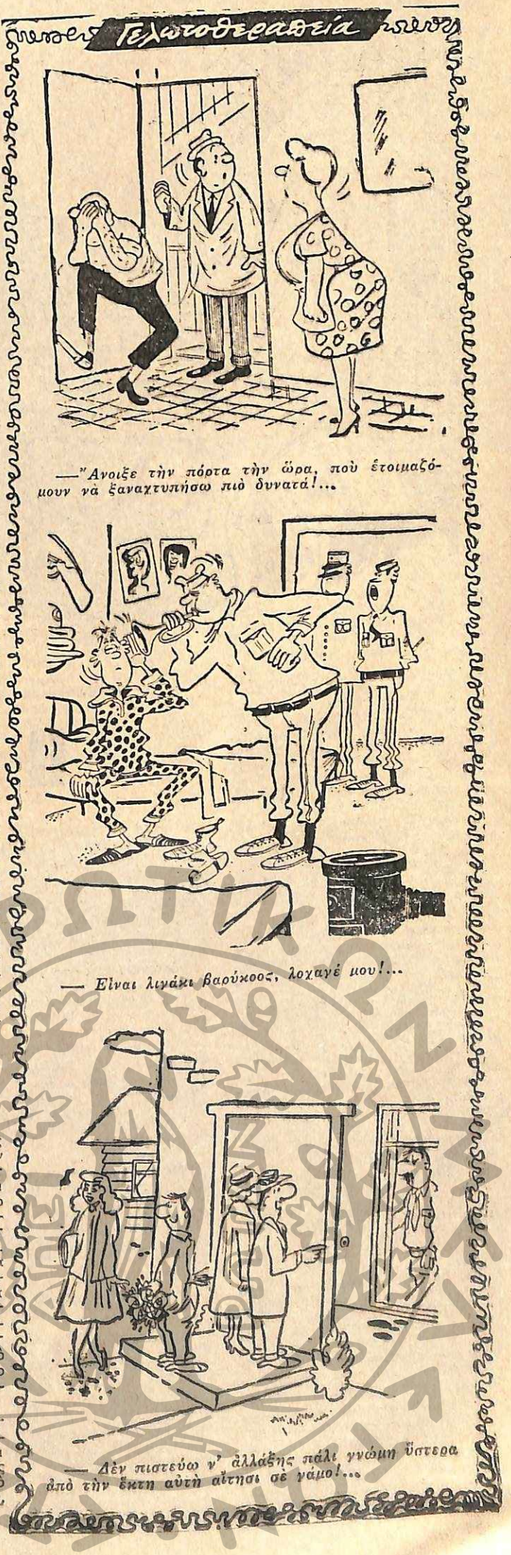

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

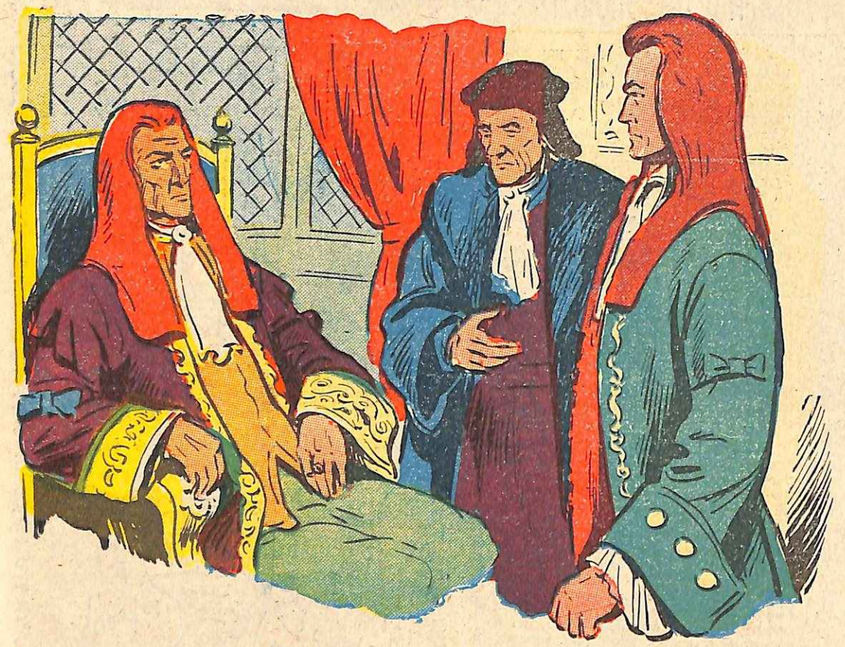

—*Ἐξοχώτατε, σᾶς φέρνω τὸν δόκτορα Κορνέλι, ποὺ θὰ κάνη τὴν κόρη σας καλά, εἶπε ὁ Γκριμουαρύ.*

Η ΑΓΑΠΗ ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ

Ο ΣΟΦΟΣ ἀλχημιστὴς Γκριμουαρὺ ἐργαζότανε, σκυμμένος πάνω στὸ τραπέζι μὲ τὰ μυστηριώδη σύνεργά του, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα του καὶ μπῆκε ἕνας νέος, γλωμός, μὲ ὡραῖα εὐγενικὰ χαρακτηριστικά.

— Λοιπόν;... τὸν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ ἀλχημιστής.

— Δὲ θέλει!

— Λὲ θέλει; Γιατί;

— Εἶμαι, λέει, πολὺ νέος κι' αὐτὸς θέλει ἕναν ἄντρα ἡλικιωμένο γιὰ τὴν κόρη του.

— Διάβολε! Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω... Αὐτὸς ὁ Σενεσάλ εἶναι πολὺ ἰδιότροπος καὶ δὲν ἀποφασίζει εὔκολα... Ἄς εἶναι. Πήγαινε, ἀγαπητέ μου, κι' ἄφησέ με μονάχο. Θὰ κάνω ὅτι περνάει ἀπ' τὸ χέρι μου, γιὰ νὰ ἐλαττώσω τὴν ἀπελπισία σου.

Ὁ νέος ὑπάκουσε καὶ βγῆκε, συντριμμένος.

Ὁ Ζὰκ — ἔτσι λεγόταν ὁ ἀνηψιὸς τοῦ ἀλχημιστῆ — ἦταν ἕνα ὡραῖο παλληκάρι, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν κόρη τοῦ Σενεσάλ, τὴν πεντάμορφη Αὐγή. Τώρα ὅμως, ποὺ εἶχε μάθει τὴν ἄρνησι τοῦ πατέρα της καὶ τὴ διαβίβασε στὸ θεῖο του, ἦταν καταλυπημένος.

Ὡστόσο, ὁ ἀλχημιστής, μόλις ἔμεινε μόνος στὸ ἐργαστήριό του, μουρμούρισε:

— Ὁ Ζὰκ θὰ παντρευτῇ τὴν Αὐγή!

Κι' ἀμέσως ἐπιδόθηκε μὲ ζῆλο σὲ κάποια μυστηριώδη δουλειά... Ἀνακάτευε διάφορα ποικιλόχρωμα ὑγρά. Ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένη ὥρα, εἶχε γεμίσει ἕνα μπουκαλάκι μ' ἕνα ὑγρὸ ἀκαθορίστου χρώματος. Τὸ βαλε στὴν τσέπη του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ Σενεσάλ.

Σὲ λίγο ἔφτασε ἐκεῖ καὶ μπῆκε στὶς ἀπέραντες κουζίνες, ὅπου γινόταν ἕνας μεγάλος θόρυβος ἀπ' τὰ πιατικὰ καὶ τὶς κατσαρόλες, ποὺ πηγαινοέρχονταν στὰ χέρια τοῦ προσωπικοῦ.

Ὁ ἀρχιμάγειρος εἶδε τὸν ἀλχημιστὴ καὶ πῆγε ἀμέσως κοντά του.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, ἐξοχώτατε; τὸν ρώτησε.

— Σοῦφρα τὸ γιατρικὸ γιὰ τὰ δόντια, ποὺ μοῦ ζητήσες. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἤρθα νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὶς κουζίνες σου.

— Πολὺ καλὰ κάνατε, ἐξοχώτατε! Ἐλάτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω...

Ἄρχισαν νὰ τριγυρίζουν στὰ διάφορα τμήματα τῆς κουζίνας, ὅπου ἦταν ἐκτεθειμένα διάφορα φαγητὰ μέσα σὲ θαυμάσιες πιατέλες.

Ξαφνικά, ὁ ἀρχιμάγειρος ἔδειξε μιὰ σούπα στὸν ἐπισκέπτη.

— Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι δικῆς μου ἐφευρέσεως, τοῦ εἶπε, μὲ καμάρι. Δὲν τὴν ξέρει κανεὶς ἄλλος, οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ τὴν πετύχῃ... Προορίζεται, ξέρετε, γιὰ τὴν κόρη τοῦ Σενεσάλ.

Μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἀλχημιστὴς ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του. Γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ τὸν δῇ κανείς, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ ἄδειασε μέσα στὴ σούπα ποὺ ἄγνιζε. Ἔστεκα εἶπε, ἀδιάφορα:

— Μὲ τὴ φλυαρία, δὲν κατάλαβα πῶς πέρασε ἡ ὥρα. Καιρὸς νὰ πηγαίνω!

Κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο.

*

Τὴν ἄλλη μέρα, διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν πόλι μιὰ καταπληκτικὴ εἴδηση: Ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ Σενεσάλ εἶχε πέσει, μετὰ τὸ φαγητό, σὲ βαθὺ λήθαργο. Ὁ πατέρας της, ἀπελπισμένος, φώναξε ὅλους τοὺς γιατροὺς τοῦ τόπου, μὰ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ τὴ γιατρέψῃ, οὔτε κἂν νὰ καταλάβῃ τί εἶχε.

Γιὰ νὰ συγκινήσῃ τοὺς σοφοὺς ἐπιστήμονες, ὁ δύστυχος πατέρας ἄφηνε ξέσκεπη, γυμνὴ τὴν κόρη του, μὲ τὰ κάλλη της ἐκτεθειμένα στὰ μάτια τῶν γιατρῶν. Τίποτα ὅμως, τίποτα...

Ὁλόκληρη στρατιὰ διάσημων γιατρῶν πέρασε ἀπὸ κεῖ. Κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ προσφέρῃ τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης του.

Ἀπελπισμένος πιά, ὁ Σενεσὰλ φώναξε τὸν ὑπασπιστή του καὶ τὸν διάταξε νὰ διαλαλήσῃ σ' ὅλο τὸν τόπο πὼς ὅἀδινε μεγάλη ἀμοιβὴ σὲ κεῖνον ποὺ θὰ γιάτρευε τὴν κόρη του μ' ὁποιοδήποτε μέσο.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Ζὰκ ἔλεγε στὸ θεῖο, μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του:

— Τί συμφορά, καλέ μου θεῖε! Ἡ πολυαγαπημένη μου Αὐγὴ εἶν' ἄρρωστη, ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια, ποὺ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν καταλάβῃ.

— Δὲν εἶναι συμφορά, ἀλλὰ εὐτυχία, κοντέ!

— Εὐτυχία;... Τί ἐννοεῖτε;

— Μὰ δὲν ἄκουσες λοιπὸν τὴ διαταγή, ποὺ ἔβγαλε ὁ Σενεσάλ;

— Τὴν ἄκουσα. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι γιατρός!

— Λὲν ἔχει σημασία. Νά, λοιπόν, τί θὰ κάνῃς: Θὰ πᾶρῃς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μικρὸ μπουκαλάκι, θὰ πᾶς στὸ μέγαρο τοῦ Σενεσάλ καὶ θὰ τοῦ πῇς πὼς μπορεῖς νὰ γιατρέψῃς τὴν κόρη του...

Κι' ἀφοῦ ὁ θεῖος ἔδωσε μερικὲς ἀκόμη ὁδηγίες στὸ Ζάκ, σιγά, σὰν νὰ φοβόταν μὴ τὴν ἀκούσῃ κανείς, χωρίστηκαν ὕστερα.

*

Σὲ λίγο, ὁ Ζάκ, ντυμένος μὲ τὰ καλά του, μ' ἕνα χρυσὸ σπαθὶ στὴ μέση καὶ μὲ πρόσωπο, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρά, παρουσιάστηκε στὸ Σενεσάλ. Μόλις τὸν εἶδε ἐκεῖνος κι' ἔμαθε πὼς ἔρχόταν γιὰ τὴν κόρη του, τοῦ εἶπε, περίλυπος:

— Σκέφτεσαι ἀκόμα νὰ τὴν παντρευτῇς, στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται;

— Ἔρχομαι νὰ τὴ γιατρέψω, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε σταθερὰ ὁ νέος.

— Θἄσαι τρελλός! ἀναστέναξε ὁ Σενεσάλ. Πήγαινε τώρα κι' ἄφησέ με στὴ συμφορά μου.

Καὶ τοῦδειξε τὴν πόρτα, μὲ μιὰ χειρονομία διόλου εὐγενική.

Ὁ Ζὰκ γύρισε στὸ θεῖο του, συντριμμένος...

Σὲ λίγο, δυὸ ἄγνωστα πρόσωπα βγαίνανε ἀπ' τὸ ἐργαστήριο τοῦ Γκριμουαρύ. Φορροῦσαν πολυτελεῖς στολὲς καὶ περροῦχες, ποὺ τοὺς ἔκαναν ἀγνώριστους. Μὰ δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπ' τὸν ἀλχημιστὴ καὶ τὸν ἀνηψιό του!

Ὅταν παρουσιάστηκαν στὸ μέγαρο, ὁ Γκριμουαρὺ εἶπε στὸ Σενεσάλ:

— Ἐξοχώτατε, σᾶς φέρνω τὸ δόκτορα Κορνέλι, ποὺ θὰ κάνη τὴν κόρη σας καλά.

— Καλῶς ὡρίσατε, ἀπάντησε εὐγενικὰ ὁ Σενεσάλ.

— Θὰ τὴν κάνη καλά, ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο: νὰ τὴν παντρευτῇ!

Ὁ Σενεσὰλ ζάρωσε τὰ φρύδια του. Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, εἶπε:

— Ἔστω! Εἶμαι σύμφωνος.

Ὅταν ὁ Ζὰκ ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Αὐγή, πῆγε κοντά της κι' ἀφοῦ ἔδειασε ἀγάμεσα στὰ δόντια της τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιοῦ, τὸ ἀντίδοτο δηλαδὴ τοῦ φαρμάκου τῆς σούπας, Ἡ κοπέλλα ἄρχισε ν' ἀνοιγοκλείνῃ τὰ μάτια της κι' ἔπειτα νὰ μουρμουρίζῃ...

Νά, τώρα μιλοῦσε καθαρά, ὅπως καὶ πρῶτα! Ὅταν ἄνοιξε ὁ πατέρας της τὴν πόρτα τῆς κάμαρᾶς της, τοῦ εἶπε:

— Κοιμήθηκα! μπαπᾶ! Τί ὡραῖα, ποὺ κοιμήθηκα!

— Ἄ, εἶσαι θαυμάσιος γιατρός, ἀγαπητέ μου Κορνέλι! φώναξε ὁ Σενεσάλ, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγκαλιάζοντας τὸ Ζάκ. Κρατάω τὴν ὑπόσχεσί μου: Ἡ κόρη μου εἶναι δική σου!

Μά, πρὶν ἀκόμα ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του, ἔμεινε κατάπληκτος. Ὁ νέος εἶχε βγάλει τὴν περροῦχα του κι' εἶχε παρουσιάσει τὸ ἀληθινό πρόσωπό του.

— Πῶς! Ἐσὺ εἶσαι, Ζάκ; φώναξε ὁ Σενεσάλ.

— Ὁλόκληρος!

— Κι' ὁ γιατρὸς Κορνέλι; Τί ἔγινε;

— Ἤμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος! Πιστεύω ὡστόσο νὰ κρατήσετε τὴν ὑπόσχεσί σας...

Ἔστερα ἀπὸ ἕνα μικρὸ δισταγμό, ὁ Σενεσὰλ ἔσπρωξε τὴν κόρη του στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, εἴσαστε κι' οἱ δυὸ παιδιά μου! εἶπε μὲ συγκίνησι.

Ζ. ΡΙΣΙΕ

Κατὰ τὸ περπάτημα, τὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ πλατυποδία, στηρίζουν ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματος στὴ φτέρνα. Τὸ πόδι, ἐξ ἄλλου, ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἄξονα τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἔξω.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑ

Θὰ ἔχετε προσέξει ἴσως ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι παρουσιάζουν μιὰ ἰδιομορφία στὸ περπάτημά τους. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πόδια τους ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἄξονα τοῦ σώματός τους, ἐνῶ οἱ κινήσεις τοῦ ἄλλου εἶναι κανονικές. Κάθε φορά, ἐξ ἄλλου, ποὺ προβάλλουν τὸ πρῶτο, ρίχνουν ὅλο τὸ βάρος τους στὴ φτέρνα. Τὸ ἀδίσμα αὐτὸ ἔχει μεγάλη ὁμοιότητα μ' ἐκεῖνο τοῦ Σαρλὼ στὶς πρῶτες κωμικὲς ταινίες του. Οἱ ἐπιστήμονες ὠνόμασαν αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία πλατυποδία.

Τὸ πόδι μας, ὡς γνωστόν, σχηματίζει στὸ κάτω μέρος του μιὰ καμάρα. Αὐτὴ ἡ καμάρα συγκρατεῖται στὴ θέσι της ἀπὸ τοὺς μῦς τοῦ ποδιοῦ. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅμως, λόγω χαλαρώσεως τῶν μυῶν ποὺ συγκρατοῦν τὶς ἀρθρώσεις τοῦ ποδιοῦ, ἡ καμάρα αὐτὴ ἐξαφανίζεται τελείως ἢ ἐν μέρει. Ἔχομε τότε τὴν πλατυποδία.

Οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν πλατυποδία εἶναι πολλές. Ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ἐμφανίζεται συνήθως κατὰ τὴν προεφηβικὴ ἢ ἐφηβικὴ ἡλικία σὲ παιδιὰ ποὺ εἶχαν προσβληθῇ ἄλλοτε ἀπὸ ραχιτισμὸ ἢ ποὺ παρουσίαζαν ἀνεπάρκεια τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Στὰ παιδιὰ αὐτά, λόγω διαταραχῶν στὸ μεταβολισμὸ τοῦ Ἀσβεστίου καὶ τοῦ φωσφόρου, ἡ σταθεροποίησι τῶν ὀστῶν ἔρχεται πολὺ ἀργὰ καὶ ὑπὸ δυσμενεῖς συνθῆκες. Τὸ ἴδιο φαινόμενο μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ καὶ σ' ἕνα παιδί, ποὺ ἔχει ὑπερβολικὸ λίπος τοῦ πέλματος συμπιέζονται καὶ προκαλοῦν ἰσχυροὺς πόνους μόλις τὸ παιδὶ κάμῃ μερικὰ βήματα. Ἕνα μικρὸ παιδί, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ πάσχῃ ἀπὸ πλατυποδία κι' ὅμως νὰ μὴν αἰσθάνεται πόνους, οὔτε νὰ ἐνοχλῆται στὸ περπάτημα. Οἱ πόνοι κι' οἱ ἐνοχλήσεις ἐμφανίζονται συνήθως κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία.

Ἡ πρόληψις καὶ ἡ θεραπεία της

γιὰ τὴν ἡλικία του. Τὸ βάρος τοῦ σώματος προκαλεῖ τότε χαλάρωσι τῶν τενόντων καὶ καθίζησι τῆς καμάρας τοῦ ποδιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ πλατυποδία κατὰ τὴν ἡλικία αὐτή. Στὸν κίνδυνο αὐτὸν ὑπόκεινται περισσότερο τὰ παιδιὰ τοῦ ἀσανσὲρ ἢ ἐκεῖνα ποὺ ἐργάζονται σὲ μηχανουργεῖα, ξυλουργεῖα κλπ. καὶ γενικὰ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ μένουν πολλὲς ὧρες ὄρθια.

Στὴν πλατυποδία, τὰ νεῦρα νένα ἄλλο Ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό. Κατόπιν ἐμφανίζονται σποραδικοὶ πόνοι στὸ γαστροκνήμιο καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδιοῦ ἢ στὴν περιοχὴ τοῦ ἀστραγάλου. Οἱ πόνοι αὐτοὶ γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ ἔντονοι καὶ ἐντοπίζονται τελικὰ στὸ κατώτερο μέρος τοῦ ποδιοῦ. Τὴ μεγαλύτερη δυσκολία αἰσθάνεται τὸ παιδὶ ὅταν πρόκειται ν' ἀνεβῇ μιὰ σκάλα. Τὸ ἀνέβασμα προκαλεῖ δίαιες κινήσεις τῶν μυῶν, ποὺ ἀνταγωνίζονται στὶς ἀρθρώσεις τοῦ ποδιοῦ.

1. Συνηθισμένα παπούτσια μὲ καμάρα. 2. Παπούτσια χωρὶς καμάρα. Τὰ παπούτσια αὐτὰ ἀνακουφίζουν προσωρινὰ τὸν ἀσθενῆ, ἀλλὰ δὲν διορθώνουν τὴν κατάστασί του. 3. Ὀρθοπεδικὰ παπούτσια μὲ πρόσθετο πάτο, ποὺ ἀναγκάζουν τὸ πόδι νὰ ξαναπάρῃ βαθμιαῖα τὴν κανονικὴ κλίσι του.

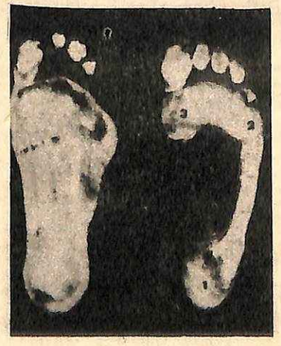

Ἀριστερά: Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ποδιοῦ ἑνὸς ἀτόμου πάσχοντος ἀπὸ πλατυποδία. Δεξιά. Τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς κανονικοῦ ποδιοῦ. Μεταξὺ τῆς φτέρνας (1) καὶ τῶν ὀστῶν τοῦ μεταταρσίου (2 καὶ 3) σχηματίζεται ἡ καμάρα τοῦ ποδιοῦ.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ πλατυποδία συμβαδίζει μὲ μιὰ σκολίωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Οἱ δυὸ ἀσθένειες ἐπιδροῦν τότε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη καὶ ἐπιδεινώνονται.

Ἡ πλατυποδία μπορεῖ νὰ προκληθῇ καὶ ἀπὸ τὰ παπούτσια.

Ἕνα παχύσαρκο παιδὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φορῇ παπούτσια στενὰ καὶ μυτερά. Τὰ παπούτσια αὐτὰ συμπιέζουν τὸ πέλμα καὶ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Οἱ μῦς παθαίνουν τότε ἀτροφία καὶ δὲ μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὴν καμάρα τοῦ ποδιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ τὰ πολὺ πλατειὰ παπούτσια δὲν εἶναι ἀξιοσύστατα γιὰ ὅλα γενικὰ τὰ παιδιά, παχύσαρκα εἴτε ὄχι. Τὸ πόδι «κολυμπάει» μέσα σ' αὐτὰ κι' οἱ ἀρθρώσεις του, ποὺ τίποτε δὲν τὶς συγκρατεῖ, παθαίνουν βαθμιαία καθίζησι.

Προληπτικά, ὅταν ἡ κατασκευὴ τοῦ ποδιοῦ τοῦ παιδιοῦ ἢ οἱ διαστάσεις τοῦ σώματός του ἢ ἀκόμη ἡ γενικὴ κατάστασίς του (ραχιτισμός, σκολίωσις κλπ.) δείχνουν ὅτι ἔχει τάσι στὴν πλατυποδία, πρέπει νὰ τοῦ χορηγοῦνται σὲ ἐπαρκεῖς δόσεις ἅλατα ἀσβεστίου, ποὺ θὰ ὑποβοηθήσουν τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴν στερεότητα τῶν ὀστῶν του.

Πολὺ καλὸ κάνουν ἐπίσης οἱ εἰδικὲς ἀσκήσεις ποὺ ἐνισχύουν τοὺς μῦς τοῦ ποδιοῦ. Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς συνίστανται κυρίως σὲ κάμψεις καὶ ἐκτάσεις τῶν δακτύλων τῶν ποδιῶν. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ δώσετε στὸ παιδὶ νὰ κρατήσῃ ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του ἕνα μαντῆλι ἢ ἕνα νόμισμα κλπ. Τὸ παιδὶ θὰ ἐκτελῇ αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις καθιστό, μὲ τὴ ράχη στηριγμένη στὸν τοῖχο.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς πρέπει νὰ γίνωνται κάθε μέρα καὶ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, γιὰ νὰ ἔχωμε εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα.

Μιὰ ἄλλη ἄσκησις εἶναι ἡ ἑξῆς: τὸ παιδὶ θὰ περπατήσῃ στηριζόμενο ἐναλλὰξ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ στὶς φτέρνες. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ κάνῃ τὸν «κουτσό», πατώντας στὸ ἕδαφος τὸ ἄρρωστο πόδι του.

Ἀπὸ τὰ σπὸρ τὸ καλύτερο εἶναι τὸ ποδήλατο. Γιατὶ μὲ τὶς κινήσεις αὐτὲς τονώνονται οἱ μῦς τοῦ πέλματος.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀσκήσεις ἀποβλέπουν στὸ νὰ ἐνισχύσουν τοὺς μῦς τοῦ ποδιοῦ καὶ νὰ προλάβουν τὴν ἐμφάνισι τῆς πλατυποδίας. Εἶναι ἐπίσης ἀξιοσύστατες καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισί της, γιατὶ περιορίζουν τὴν ἐπέκτασί της.

Στὴν τελευταία περίπτωσι, εἶναι ἀπαραίτητα τὰ εἰδικὰ ὀρθοπεδικὰ παπούτσια μὲ ἢ χωρὶς φελλό. Τὰ παπούτσια αὐτὰ ὑποβοηθοῦν τὸν ἀσθενῆ στὸ βάδισμα καὶ ἐξαφανίζουν τοὺς πόνους, ἂν ὄχι ἐξ ὁλοκλήρου πάντως, ὅμως, σὲ ἕνα βαθμὸ ἀρκετὰ ἀξιόλογο.

ΒΑΛΕΡΙΑ ΤΖΙΑΓΚΟΤΤΙΝΙ

Ἡ Βαλερία Τζιανγκοττίνι, ἡ κοπελλίτσα τῆς σκηνῆς, φινάλε τῆς ταινίας «Γλυκειὰ ζωή», ποὺ ξανάδινε στοὺς θεατὰς τοῦ πολυθρύλητρου φίλμ τοῦ Φελλίνι λίγη ἐλπίδα καὶ γαλήνη, διηγεῖται σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο, τὴν ἱστορία της. Τρία χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ γύρισε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα της στὸν κινηματογράφο. Τώρα ἔχει συμπληρώσει τὰ δεκαεφτά της χρόνια, ἔχει ἐξακολουθήσει νὰ παίζη στὸν κινηματογράφο καὶ σκοπεύει νὰ συνεχίση. Οἱ γονεῖς της, ὅμως, ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν ἐπιτηροῦν. Οὔτε κοινωνικὴ ζωή, οὔτε νυχτερινὰ κέντρα καὶ πρὸ παντὸς ὕπνος νωρὶς τὸ βράδυ. «Φλέρτ; Μοῦ ἔχουν ἀποδώσει 3 ἢ 4 μὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα σᾶς βεβαιώνω»

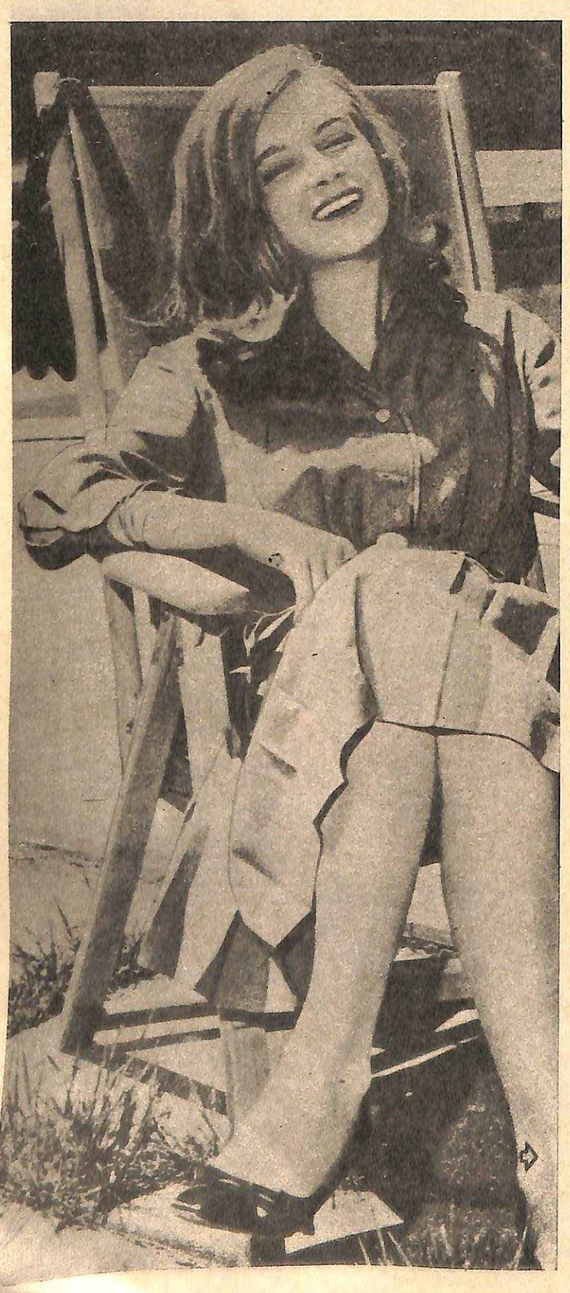

Ὁ ὄνομά μου, Βαλερία Τζιανκοττίνι, κάνει ἀμέσως ὅσους ἔχουν δῆ τὴ «Γλυκειὰ ζωὴ» τοῦ Φελλίνι, νὰ σκεφθοῦν τὸ κορίτσι μὲ τὸ «καθαρὸ πρόσωπο», ποὺ ξανάδινε λίγη γαλήνη καὶ ἐλπίδα στὸ τέλος ἐκείνου τοῦ πολυτάραχου φίλμ.

Ἔχουν περάσει τρία χρόνια ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν Αὔγουστο τοῦ 1959, ποὺ στάθηκα γιὰ πρώτη φορὰ μπροστὰ στὴ μηχανὴ λήψεως.

Τότε ἤμουν δεκατεσσάρων χρονῶν καὶ τώρα ἔχω συμπληρώσει τὰ δεκαεφτὰ ἀπὸ τὶς 5 Αὐγούστου καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι εἶμαι πιὰ τόσο «κοριτσάκι». Καί, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἐφέτος νιώθω πιὸ μεγάλη, εἶχα σκεφθῆ νὰ γιορτάσω τὰ γενέθλιά μου μὲ μιὰ γιορτὴ ξεχωριστή, προσκαλῶντας μερικοὺς φίλους καὶ φίλες. Δυστυχῶς, στάθηκα ἄτυχη. Γιατί, ἄραγε, ὁ πελαργὸς δὲ θέλει νὰ καταλάβη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φέρνη τὰ παιδιὰ αὐτὴ τὴν ἐποχή, ὅταν δηλαδὴ ὅλοι εἶναι στὴ θάλασσα ἢ στὸ βουνό; Καί, σὰ νὰ μὴν ἔφθανε ἡ ἐποχή, φέτος ἡ δη Αὐγούστου συνέπεσε νὰ εἶναι καὶ Κυριακή. Ὅλοι στὸ βουνό, ὅλοι στὴ θάλασσα, ἡ Ρώμη ἔρημη καὶ σιωπηλή. Μόνο μερικὲς ἡλικιωμένες θεῖες ἦλθαν γιὰ νὰ μοῦ ποῦν τὶς εὐχές τους. Ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἀγαπημένες μου φίλες τοῦ σχολείου, ἡ Τζιούσυ καὶ ἡ Κάρλα ἦταν μακρυά.

Γεννήθηκα στὴ Ρώμη, ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, μὰ ἔχω στὸ αἷμα μου λίγο ἀπὸ τὴν Οὐμπρια λίγο ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία. Ἡ μητέρα μου εἶναι ἀπὸ τὴν Οὐμπρια, ὁ πατέρας μου γεννήθηκε στὴ Ρώμη, μὰ ἡ γιαγιά μου ἦταν Ὁλλανδέζα. Ὅταν ἤμουν μικρή, ἔζησα μερικὰ χρόνια στὴν Οὐμπρια καὶ μοῦ ἀρέσει πολύ. Ὅμως, ξέρω ὅτι καὶ ἡ Ὁλλανδία εἶναι μιὰ χώρα ὄμορφη, ὅλη λουλούδια, χρώματα καὶ γαλήνη. «Ἕνα λουλοῦδι τῆς Ὁλλανδίας, ποὺ καλλιεργήθηκε στὴν Οὐμπρια καὶ ἄνθισε στὴ Ρώμη», μὲ χαρακτήρισε κάποιος πνευματώδης φίλος.

Ἀκριβῶς τώρα φεύγω γιὰ τὴν Ὁλλανδία. Μὲ τὴν εὐκαιρία, ποὺ πρέπει νὰ πάω στὸ Παρίσι, γιὰ ἕνα φίλμ, θὰ κάνω ἕνα ταξίδι ὣς τὸ Βέλγιο καὶ στὶς Κάτω Χῶρες. Μὲ αὐτὸ τὸ ταξίδι θὰ τελειώσουν οἱ διακοπές μου. Ὕστερα θὰ βρεθῶ στὴ Γαλλία γιὰ γύρισμα καὶ ἀμέσως μετὰ θὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ σχολεῖο μου.

Ὡς τώρα βρισκόμουν στὴ θάλασσα. Ἔμεινα γιὰ ἐνάμισυ μῆνα στὴν Πόντσα, ἕνα θαυμάσιο νησί, ποὺ μὲ γοήτευσε. Ὕστερα πῆγα ὣς τὸ Παρίσι, ὅπου γνώρισα τὸ Ροζὲ Βαντίμ, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ὁ σκηνοθέτης μου στὸ προσεχὲς φίλμ, ποὺ θὰ γυρίσω καὶ τὸ ὁποῖο ἔχει τὸν τίτλο «Κακία καὶ ἀρετή». Τὸ ὑπόλοιπο καλοκαίρι ἔμεινα στὴ Ρώμη, πηγαίνοντας στὴν πισίνα ἢ στὴ θάλασσα τὸ πρωῒ καὶ κάνοντας περιπάτους τὸ ἀπόγευμα.

Τώρα πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς ἄνοιξε μπροστά μου ὁ δρόμος τοῦ κινηματογράφου. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1958 ὁ Φεντερίκο Φελλίνι ἄρχισε νὰ ζητᾶ μιὰ νεαρὴ κοπέλλα, γιὰ τὴν περίφημη σκηνὴ-φινάλε τῆς «Γλυκειᾶς ζωῆς». Ἀναζητοῦσε, ὅπως ἔλεγε, μιὰ κοπελλίτσα, μὲ πρόσωπο ἁπλὸ «καθαρό». Οἱ φίλες μου καὶ οἱ συμμαθήτριές μου μὲ παρακίνησαν νὰ δοκιμάσω. Ἡ ἰδέα νὰ παρουσιαστῶ στὸ Φελλίνι, μοῦ ἄρεσε καὶ μίλησα γι' αὐτὸ στὴ μαμὰ μου. Ἐκείνη συμφώνησε κι' ἀποφασίσαμε μαζὶ νὰ δοκιμάσω, χωρὶς νὰ μάθη τίποτα ὁ μπαμπᾶς.

Ὅταν παρουσιάστηκα μπροστὰ στὸ Φελλίνι, ἔνιωσα ἄτολμη, δισταχτική, καὶ φοβήθηκα, ὅτι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ δειλὸ ὕφος, ποὺ ἀθέλητα εἶχα πάρει, θὰ μοῦ ἀπέκλειε κάθε ἐλπίδα γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἐκείνου τοῦ καινούργιου ὀνείρου, ποὺ εἶχε γεννηθῆ μέσα μου.

Ὁ Φελλίνι μὲ κύτταξε προσεκτικά, ἦταν φανερό, ὅτι ἡ ἐμφάνισί μου τοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον, δὲν πῆρε ὅμως ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του. Μοῦ εἶπε, ὅτι ἂν τοῦ χρειαζόμουν, θὰ μὲ καλοῦσε γιὰ τὸ δοκιμαστικό.

Μὲ κάλεσε πράγματι ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Μαζί μου ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες κοπέλλες, ποὺ περίμεναν νὰ γυρίσουν κι' αὐτὲς ἕνα δοκιμαστικό, ἐλπίζοντας νὰ κερδίσουν τὴν προτίμηση τοῦ Φελλίνι, γιὰ ἐκείνη τὴ σκηνὴ τοῦ περίφημου ἔργου του. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γύρισμα τῶν δοκιμαστιῶν, ὁ Φελλίνι ἔκρινε, ὅτι εἶχε βρῆ σὲ μένα αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε.

Ἔτσι, τὸν ἑπόμενο χρόνο, ἀνέβαινα στὸ «σὲτ» τῆς «Γλυκειᾶς ζωῆς».

Τὸ φίλμ προεβλήθηκε τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1960 καὶ εἶναι γνωστὸς ὁ θόρυβος ποὺ προκάλεσε. Γι-νόταν πολὺς λόγος γιὰ τὸ Φεντερίκο Φελλίνι, γιὰ τὸν Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι, γιὰ τὴν Ἀννίτα Ἔκμπεργκ, γιὰ τὴν Ἀνούκ Αἰμέ. Γιὰ μένα δὲ μιλοῦσε κανένας.

Γρήγορα ὅμως τὸ κοινὸ ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται σὲ ποιά ἄνῆκε ἐκεῖνο τὸ «προσωπάκι», ποὺ χρησίμευσε στὸ Φελλίνι γιὰ νὰ συνθηκολογήση μὲ τοὺς θεατές. Ἔτσι ἄρχισαν νὰ μοῦ τηλεφωνοῦν οἱ πρῶτοι δημοσιογράφοι καὶ τὸ ὄνομά μου ἔγινε γνωστό.

Ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ εἶχα καταλάβει πιά, ὅτι ὁ κινηματογράφος ἦταν ὁ δρόμος μου.

Ἄρχισαν νὰ μοῦ τηλεφωνοῦν καὶ οἱ παραγωγοί, γιὰ νὰ μοῦ κάνουν προτάσεις γιὰ τὴ συμμετοχή μου σὲ ἄλλα φίλμ. Ἐγὼ ἀρνήθηκα πολλοὺς ρόλους, γιατὶ ἐπιθυμῶ νὰ παίρνω μέρος μόνο σὲ ἔργα μὲ κάποια καλλιτεχνικὴ ἀξία.

Ὕστερα ἀπὸ τὴ «Γλυκειὰ ζωὴ»

Ἡ Βαλερία Τζιανγκοττίνι στὸ σπίτι της στὴ Ρώμη. Τὸ κορίτσι μὲ τὸ «καθαρὸ πρόσωπο» τῆς «Γλυκειᾶς Ζωῆς» εἶναι κόρη ἑνὸς ἀρχιτέκτονος καὶ κατοικεῖ σὲ μιὰ βίλλα στὴν περιφέρεια τῆς Ρώμης.

ΕΝΑ ΟΜΟΡΦΟ «καθαρὸ πρόσωπο»

γνώρισα τὸ σκηνοθέτη Μάουρο Μπολονίνι, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ ρόλο μιᾶς πολὺ νεαρῆς ἀνύπαντρης μητέρας, στὸ φίλμ «Μιὰ παράξενη μέρα», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ἐπίσης ὁ Ζὰν Σορὲλ καὶ ἡ Λία Μασσάρι. Ἦταν καλοκαίρι τοῦ 1960.

Τὸν περασμένο χρόνο, ἔλαβα μέρος σὲ ἕνα ἄλλο φίλμ «Δὸν Καμίλλο, πανιερώτατος, ἀλλὰ ὄχι πολύ», μὲ τὸν Φερναντὲλ καὶ τὸν Τζίνο Τσέρβι. Ἤμουν ἡ νεαρὴ μνηστὴ τοῦ γυιοῦ τοῦ «Πεπόνε», ποὺ τὸν ὑποδύοταν ὁ Γερμανὸς ἠθοποιὸς Κὰρλ Τσόφ.

Αὐτὸ τὸ χρόνο ἀνέλαβα ἕναν ἄλλο ρόλο νεαρῆς ἀραβωνιαστικιᾶς, στὸ φίλμ «Οἰκογενειακὰ χρονικά», ποὺ ὁ σκηνοθέτης Βαλέριο Ζουρλίνι γύρισε μὲ θέμα τὸ αὐτοβιογραφικὸ μυθιστόρημα τοῦ Κάρλο Πρατολίνι. Στὸ φίλμ αὐτὸ ὑποδύομαι τὸ ρόλο μιᾶς μοδιστρούλας, ποὺ εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἠθοποιὸ Ζὰκ Περίν, τὸν ὁποῖο ἐνσαρκώνει ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρατολίνι.

Ἔτσι γύρισα πάλι κοντὰ στὸ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι, ποὺ στὴ «Γλυκειὰ ζωὴ» ἔκανε τὸ δημοσιογράφο καὶ ποὺ σ' αὐτὸ τὸ φίλμ εἶχε γίνει συγγραφεύς. Τὸ φίλμ αὐτό, ὅπως εἶναι γνωστό, θὰ λάβη μέρος στὸ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας.

Τώρα ἑτοιμάζομαι γιὰ τὸ φίλμ τοῦ Βαντίμ, ὅπου πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσω γιὰ πρώτη φορὰ τὸ διεθνῆ κινηματογράφο. Θὰ γίνω μιὰ κοπέλλα, ποὺ συλλαμβάνεται αἰχμάλωτη, βασανίζεται καὶ καταλήγει μισότρελλη.

Θὰ εἶναι τὸ τέταρτο φίλμ μου. Μοῦ λένε, ὅτι γιὰ τὰ δεκαεφτά μου χρόνια ἔχω προχωρήσει ἀρκετὰ στὸν κινηματογράφο.

Ὡστόσο, ἔξω ἀπὸ τὸ «σὲτ» δὲ συναναστρέφομαι τὸ κινηματογραφικὸ περιβάλλον, ἴσως ἐπειδὴ δὲ μπορῶ νὰ μένω ἔξω τὰ βράδυα. Τὸ ἀργότερο, ποὺ μοῦ ἔχουν ἐπιτρέψει οἱ γονεῖς μου εἶναι νὰ γυρίζω στὸ σπίτι στὶς δέκα καὶ μισή. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιστάσεις, ποὺ πηγαίνω σὲ κάποια γιορτὴ σὲ σπίτι φίλων ἢ ὅταν βγαίνω μὲ τοὺς δικούς μου. Ἡ μοναδικὴ κινηματογραφικὴ — ἂς ποῦμε — φίλη μου, εἶναι ἡ Ντονατέλλα Τούρρι, μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἔκανε μαζί μου τὰ δοκιμαστικὰ γιὰ τὴ «Γλυκειὰ ζωή». Κι' αὐτὴ ἔχει προχωρήσει ἀρκετὰ στὸν κινηματογράφο. Τώρα ὑποδύεται τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας στὸ φίλμ τοῦ Λουτσιάνο Σάλβε «Ἡ ἀφωνία».

Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ προτιμῶ, εἶναι — ποιὸς ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν; — ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι. Ἀπὸ τὶς ἠθοποιοὺς προτιμῶ τὴ Σοφία Λόρεν. Ἡ Ἀννίτα Ἔκμπεργκ εἶναι συμπαθητική, ἀλλὰ κάπως «ὑπερμεγέθης».

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔχω παίξει καὶ λίγο στὴν τηλεόρασι. Τὸν περασμένο χειμῶνα, ἐπὶ παραδείγματι, ἔλαβα μέρος στὸ δρᾶμα «Οἱ Ἰακωβίνοι» τοῦ Φεντερίκο Ζάροντι.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ θέατρο, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχω σχεδὸν ἀσχοληθῆ. Ἔπαιξα μόνο τελευταῖα, ἐρασιτεχνικά, σὲ ἕνα θέατρο, ποὺ δημιούργησαν οἱ σπουδαστὲς τοῦ Διεθνοῦς Λυκείου. Κάναμε μιὰ τουρνὲ στὶς Ἰταλικὲς ἕδρες τοῦ Λυκείου, παίζοντας Γκάρτσια, Μολιέρο, Λόρκα, κλπ.

Καπνίζω τρία μὲ τέσσερα τσιγάρα τὴν ἡμέρα, κοιμᾶμαι δέκα ἢ καὶ δώδεκα ὧρες, ὅταν δὲν πηγαίνω στὸ σχολεῖο. Διαβάζω ρομάντσα μοντέρνα, ἀμερικάνικα καὶ ἰταλικά, καὶ ξοδεύω ὅλα τὰ χρήματα, ποὺ κερδίζω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο σὲ φορέματα, παπούτσια καὶ δῶρα. Δὲν ξοδεύω πολλὰ σὲ κομμωτήρια καὶ οὔτε μιὰ λιρίτσα γιὰ «κοῦρες» ὁμορφιᾶς. Μοῦ φθάνει μιὰ ἁπλὴ γραμμὴ μὲ μολύβι στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν, λίγο ρίμελ, νερὸ καὶ σαπούνι. Δὲ θέλω ν' ἀλλάξω μὲ τὸ βάψιμο τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν μου, ποὺ ἔχουν διάφορες ἀποχρώσεις ξανθοῦ.

Μοῦ ἀρέσει ἡ μουσική, τὰ ἐλαφρὰ τραγούδια καὶ ὁ χορός, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ξέρω ἀκόμη τί εἶναι τὰ γάϊτ-κλάμπ. Τελευταῖα ἤμαθα καὶ τὸ «χούλι-χούλι», ποὺ μοῦ δίδαξε ὁ χορογράφος Νόελ Σέλλυτον καὶ σκέπτομαι, ὅτι εἶμαι μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες κοπέλλες, ποὺ γνωρίζουν αὐτὸ τὸν ὑπερμοντέρνο χορὸ στὴν Ἰταλία.

Ἀσφαλῶς, θὰ φαντάζεσθε, ὅτι, στὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν, που παίζω στὸν κινηματογράφο, θὰ ἔχω ὁπωσδήποτε ἀποκτήσει κάποιο φλέρτ. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι ὡς τώρα μοῦ ἔχουν ἀποδώσει τρία ἢ τέσσερα. Ὅμως δὲν ἦταν κανένα ἀληθινό. Αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω. Τὴν πρώτη φορὰ ἔγραφαν ὅτι «ἔβγαινα» μὲ τὸν Ἀουγκοῦστο Λέλλι, ἕνα νεαρὸ ποὺ σπουδάζει ἱστορική. Ὅμως ὁ Ἀουγκοῦστο εἶναι ἁπλούστατα ἐξάδελφός μου, ἔχουμε μεγαλώσει μαζὶ καὶ εἶναι ὁλότελα φυσικὸ νὰ κάνουμε καμμιὰ φορὰ συντροφιά. Μιὰ μέρα, πήγαμε νὰ περιμένουμε μαζὶ τὴν ἀραβωνιαστικιά του, ποὺ θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Τότε ἀκριβῶς μᾶς συνάντησε ἕνας φωτογράφος καὶ μᾶς ἔβγαλε μιὰ φωτογραφία, ποὺ φρόντισε νὰ δημοσιεύση μὲ τὴν ἀνάλογη λεζάντα, δημιουργῶντας ἔτσι ἕνα παραμύθι τοῦ πρώτου μου φλέρτ.

Ὕστερα ἔγραψαν, ὅτι ἤμουν ἐρωτευμένη μὲ τὸν Κὰρλ Τσόφ. Δημιούργησαν μιὰ ἱστορία γεμάτη ρομαντισμὸ καὶ ποίησι, φυσικὰ ἐντελῶς φανταστική.

Ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρά μου γιὰ τὸ μέλλον;

Καὶ βέβαια εἶναι πολλὰ καὶ βέβαια εἶναι μεγάλα. Πρῶτα θέλω νὰ γυρίσω ἕνα φίλμ σὰν πρωταγωνίστρια, ὕστερα νὰ κάνω ἕνα μεγάλο ταξίδι γιὰ νὰ γνωρίσω τὸν κόσμο, ὕστερα νὰ τελειώσω τὶς σπουδές μου, ὕστερα...

Τώρα δίνω συνεντεύξεις ὅλο καὶ πιὸ συχνά, οἱ φωτογραφίες μου παρουσιάζονται ὅλο καὶ συχνότερα σὲ περιοδικά, ἰταλικὰ καὶ ξένα. Ὅμως, ἐγὼ δὲ νοιώθω ἀκόμη ἐνδιαφέρουσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γυρίσω ἀκόμη ἕνα φίλμ μὲ τὸ Φελλίνι. Τοῦ εἶμαι πολὺ ἀφωσιωμένη καὶ ἀνταλλάσσουμε συχνὰ τηλεφωνήματα. Ὅπου κι' ἂν πηγαίνω, τοῦ στέλνω μιὰ κάρτ-ποστάλ: «Ἀπὸ τὴν κοπέλλα τῆς «Γλυκειᾶς ζωῆς».

ΒΑΛΕΡΙΑ ΤΖΙΑΝΓΚΟΤΤΙΝΙ

Μετὰ τὴ «Γλυκειὰ Ζωὴ» ἡ Βαλερία Τζιανγκοττίνι ἔχει παίξει σὲ ἄλλα τέσσερα φίλμ. Ἡ νεαρὴ ἠθοποιὸς ποὺ ἔχει συμπληρώσει τὰ δεκαεπτά της χρόνια τὸν περασμένο Αὔγουστο, εἶναι ψηλὴ 1,68 καὶ προτιμᾶ τὸ ἁπλὸ σπόρ ντύσιμο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ο ΔΑΙΜΟΝΙΟΣ ΖΕΡΟΜ

Ο ΖΕΡΟΜ — σαράντα ἐτῶν, μὲ παγερὴ ἔκφραση Βρεταννοῦ εὐπατρίδου στὸ πρόσωπο — ἀρχιθαλαμηπόλος στὴν ἔπαυλι τοῦ κόμιτος ντὲ Σαραβάνς στὸ Παρίσι, ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ συγκίνησι τὴν ἱστορία, ποὺ τοῦ ἀφηγήθηκε μιὰ σεμνὴ καὶ συμπαθητικὴ κοπέλλα. Παρουσιάστηκε στὴν ἔπαυλι — μ' ἕνα μωρὸ ἐνὸς μηνὸς στὴν ἀγκαλιά — ζητῶντας κάποιο κύριο Ζάν, τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ τὸν ἔχασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Ἐδῶ δὲ μένει κανεὶς Ζάν, εἶπε τέλος ὁ Ζερόμ. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τοῦ πατέρα τοῦ παιδιοῦ, καταλαβαίνω, ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν κύριο Ρομπέρ, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ κόμιτος ντὲ Σαραβάνς. Λαμπρὸς νέος, μά... λίγο ἐπιπόλαιος... τόσο πολὺ μάλιστα ἐπιπόλαιος, ὥστε ν' ἀναγκάση τὸ θεῖο του νὰ τὸν ἀποκληρώση, ἂν καὶ εἶναι μοναδικός του κληρονόμος.

»Σᾶς ἔγραψε, ὅτι πάει στὸ Μαρόκο; Δὲν ἀποκλείεται... Ὁπωσδήποτε, αὐτὸ ποὺ ἔκανε — καὶ ὁ Ζερὸμ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ μωρό — εἶναι πολὺ πιὸ σοβαρὸ ἀπ' ὅλες μαζὶ τὶς προηγούμενες τρέλλες του.

»Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τακτοποιήσω τὸ ζήτημα αὐτό. Ὁ κύριος κόμις λείπει τώρα στὸν πύργο του. Τὸν περιμένουμε σὲ λίγες μέρες. Θάρθῆτε ἀπὸ αὔριο νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐδῶ... καὶ θὰ σᾶς πῶ τί θὰ κάνουμε... Φαίνεσθε λαμπρὸ καὶ ἠθικὸ κορίτσι. Ὢ! Δὲν ξεγελιέμαι ἐγώ. Τὸ θεωρῶ ὑποχρέωσί μου νὰ σᾶς βοηθήσω, γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος τῶν ντὲ Σαραβάνς.

Καὶ ἡ Λίνα ἄκουσε κατάπληκτη τὸ Ζερὸμ νὰ τῆς ἐκθέτη τὸ σχέδιό του.

★

Ὁ κόμις ντὲ Σαραβάνς — θαλερὸς γέρος, μὲ κάτασπρα μαλλιά, ροδοκόκκινα μάγουλα καὶ ἀγέρωχα μουστάκια — ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ὅταν, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν πύργο του, βρῆκε στὴν ἔπαυλί του ἕνα... μωρὸ στὴν κούνια!

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως! τοῦ εἶπε ὁ Ζερόμ μὲ προσποιητὴ ἀμηχανία. Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἐνῶ ἔκανα βόλτες στὰ περίχωρα, εἶδα ξαφνικὰ μιὰ γυναίκα, γονατισμένη στὸ δρόμο, νὰ κρατᾶ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρὸ καὶ νὰ κλαίη ἀπαρηγόρητα. Τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ ἀναστάτωσε... Ἄνοιξα συζήτησι μὲ τὴν ἄγνωστη. Κι' ἔμαθα, ὅτι τὴν ἐγκατέλειψε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της, καὶ ὅτι ἡ ἀνάγκη τὴν ἔκανε νὰ πάη νὰ τὸ παραδώση στὴ Δημοσία Περίθαλψι, ἀφοῦ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὸ συντηρήση...

— Ἀκόμα δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω... βρυχήθηκε ὁ κόμις.

— Ὅταν εἶδα ἕνα δυστυχισμένο, σχεδὸν ἀνυπεράσπιστο πλάσμα — ἀφοῦ ἡ μητέρα του δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ μεγαλώση — ἕνα ἀθῶο βρέφος ἀπὸ ἄγνωστο πατέρα, ποὺ βρέθηκε σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, σκέφθηκα ἀμέσως ἐσᾶς, κύριε κόμι, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς παιδιά, χωρὶς τὸν κύριο Ρομπέρ, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναδοῦμε. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου — ἴσως νὰ ἦταν τρέλλα μου... — ὅτι θὰ μποροῦσατε νὰ υἱοθετήσετε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, μιὰν ὄμορφη ἀρχή, ποὺ τὴν ἔρριξε μπροστά σας ὁ καλὸς Θεός.

»Κι' ἔτσι, θὰ εἴχατε κάποιον, ποὺ θὰ τὸν πλάθατε καὶ θὰ τὸν μορφώνατε ὅπως θὰ θέλατε ἐσεῖς, γιὰ νὰ τοῦ ἀφίσετε μιὰ μέρα τὴν περιουσία σας, ἀφοῦ ἔχετε ἀποκληρώσει τὸν κύριο Ρομπέρ. Καὶ κράτησα τὸ παιδὶ ἐξ ὀνόματός σας!...

Ὁ κόμις ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν κούνια καί, ὅταν εἶδε ἕνα ἀγγελοῦδι νὰ τοῦ χαμογελᾶ, τὰ τραχεῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του μαλάκωσαν. Χτύπησε δυνατὰ τὸ Ζερὸμ στὶς πλάτες.

— Ἔκανες πολὺ καλά, ποὺ κράτησες τὸ παιδὶ αὐτὸ ἐξ ὀνόματός μου! τοῦ εἶπε. Θὰ τὸ υἱοθετήσω, θὰ τοῦ ἀφίσω ὅλη μου τὴν περιουσία. Ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ ἀπογοητεύση, ὅπως ἐκεῖνος ὁ ἐλεεινὸς ὁ Ρομπέρ.

»Θεωρῶ περιττὸ νὰ σοῦ πῶ — πρόσθεσε, ἀγριεύοντας καὶ πάλι — ὅτι δὲ θέλω νὰ δῶ στὰ μάτια μου τὴ μητέρα του, οὔτε καὶ ν' ἀκούσω νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν.

— Ὁ κύριος κόμις γνωρίζει ἐκ πείρας, ὅτι ὁ Ζερὸμ γιὰ ὅλα προβλέπει — ψιθύρισε ὁ δαιμόνιος θαλαμηπόλος, χαμηλώνοντας τὰ μάτια του. Ἔννοια σας, κι' ἡ μητέρα του δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ μᾶς ἐνοχλήση. Ἐπειδή, ὅμως, τὸ μωρὸ ἔχει ἀκόμα ἀνάγκη ἀπὸ μητρικὸ γάλα, φρόντισα νὰ βρῶ μιὰ παραμάνα νὰ τὸ θηλάζη. Οὔτε ὁ κύριος κόμις οὔτε κι' ἐγὼ μποροῦμε νὰ κάνουμε τὴ δουλειὰ αὐτή!

— Εἶσαι ἀνεκτίμητος, Ζερόμ! φώναξε ὁ Σαραβάνς, γελῶντας μὲ τὸ ἀστεῖο τοῦ θαλαμηπόλου του.

— Ὁ κύριος κόμις μὲ κολακεύει! εἶπε ἐκεῖνος, μὲ πλαστὴ μετριοφροσύνη.

Πλησίασε στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε κι' ἔκανε νόημα στὴ Λίνα, ποὺ περίμενε στὸ διάδρομο μὲ δυνατὸ κτυποκάρδι. Μόλις τῆς μισόκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι, κατάλαβε πὼς ὅλα πήγαιναν καλά.

— Μπράβο, Ζερόμ! φώναξε ὁ κόμις ὅταν ἡ Λίνα παρουσιάστηκε, κατακόκκινη μπροστά του. Ἔχεις, βλέπω, πολὺ καλὸ γοῦστο! Δὲ μποροῦσες νὰ βρῆς πιὸ ὄμορφη παραμάνα γιὰ τὸ βαφτιστικό μου!

★

Πέρασε ἕνας μήνας. Δὲν περνοῦσε μέρα, ποὺ νὰ μὴν ἐκδηλώση ὁ κόμις τὴν ἀπροσεξία καὶ τόσο εὐχάριστη ἀλλαγή, ποὺ ἔγινε στὴ μονότονη ζωή του. Ὅταν ἔβλεπε τὴ Λίνα νὰ περιποιῆται τὸ βαφτιστικό του, τῆς χάιδευε τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ἔλεγε:

— Οὔτε μητέρα του νὰ ἤσουν!... Τί νὰ κάνη, ἄραγε, ἐκείνη ἡ στρίγγλα ἡ μάνα του, πού βάσταξε ἡ καρδιά της νὰ στεφηθῆ τὸ παιδί της;

— Ἂς μὴν ἀνησυχεῖ γι' αὐτὴν ὁ κύριος κόμις! ψιθύριζε ὁ Ζερόμ. Κάπου θὰ βολεύτηκε κι' αὐτή! Ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα!

Ἡ Λίνα μὲ μεγάλο κόπο συγκρατοῦσε τότε τὰ γέλια της. Μὰ ποιὸ θὰ ἦταν τὸ τέλος τῆς κωμωδίας, ποὺ ἔπαιζαν τοῦ ἀνύποπτου κόμιτος; Τί θὰ γινότανε μὲ τὸ Ρομπέρ, ποὺ δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς;

— Μὴ σᾶς νοιάζη γιὰ τίποτα! τὴν καθησύχαζε ὁ Ζερόμ. Ἀνέλαβα ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι...

Ἕνα πρωί, βρισκότανε στὸ δωμάτιο τοῦ μωροῦ, μαζὶ μὲ τὴ Λίνα καὶ κύτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔξω, στὸν κῆπο.

— Καλῶς τὰ δεχτήκατε! τῆς εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Μᾶς ἦρθε ὁ κύριος Ρομπέρ! Τρέχω νὰ σᾶς τὸν φέρω!

— Ὁ Ζάν... ὁ Ρομπέρ; τραύλισε ἡ Λίνα. — Νὰ δοῦμε τί λέω κι' ἐγώ! εἶπε ἀγάμησα στὰ χείλη του ὁ ἀπαράμιλλος Ζερόμ. Ἔμαθα τὴ διεύθυνσι τοῦ κυρίου Ρομπέρ καὶ τοῦ τηλεγράφησα, μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ κόμιτος ντὲ Σαραβάνς, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψη ἀμέσως στὴ Γαλλία!...

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας ἐμβρόντητη τὴ Λίνα. Πρὶν ἀκόμα συνέρθη ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν κατάπληξί της, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Ρομπέρ.

Ὅταν εἶδε τὴ Λίνα...παρέλυσε. Ὁ δαιμόνιος ὁ Ζερὸμ τοῦ εἶπε σὲ ποιὸ δωμάτιο τὸν περίμενε... ὁ θεῖος, χωρὶς νὰ τοῦ κάνη λόγο γιὰ τὴν ἔκπληξι, ποὺ τὸν περίμενε ἐκεῖ.

— Ἐσύ... Λίνα... ἐδῶ!... τραύλισε.

Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε κοντά της καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Νύχτα καὶ μέρα σὲ συλλογιζόμουν, ἀγάπη μου! τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί. Ἀ! Ἐγκλημάτησα ἀπέναντί σου, ποὺ σ' ἐγκατέλειψα... Ἂν ἤξερες ὅμως, ὢ ἂν ἤξερες... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μά, πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ μὲ συγχωρέσης!

Ἡ αὐθόρμητη αὐτὴ μετάνοια ἀφώπλισε τὴ Λίνα.

— Ὅλα τὰ ξέρω καὶ σὲ συγχωρῶ, Ζάν... Ρομπέρ... ἀγαπημένε μου ἀπατεώνα! τοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Μ' ἔκανες νὰ πάθω μεγάλες λαχτάρες... Ἔννοια σου, καὶ σὲ περιμένει μιά... που δὲν τὴ φαντάζόσουν!

Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὁδήγησε στὴν κούνια τοῦ μωροῦ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μεγάλου δωματίου. Ὁ Ρομπὲρ ἔσκυψε καὶ εἶδε νὰ τοῦ χαμογελᾶ ἕνα χαριτωμένο βρέφος.

— Τί εἶναι τοῦτο; ρώτησε, ἀποβλακωμένος.

— «Τοῦτο», εἶναι ὁ γυιός σου! ἀποκρίθηκε θριαμβευτικὰ ἡ Λίνα. Δὲ φταίω ἐγὼ ἂν εἶναι τέρας. Μοιάζει τοῦ μπαμπᾶ του!

★

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ κόμις. Πέρασε νὰ δῆ τί κάνει ὁ βαφτιστικός του. Ὅταν εἶδε τὸν ἀνεψιό του, ἀπὸ ροδοκόκκινος ἔγινε κατακίτρινος.

— Πῶς τόλμησες νὰ ξαναπατήσης ἐδῶ τὸ πόδι σου; βρυχήθηκε.

— Μά, ἐσεῖς, θεῖε μου... ἑτοιμαζότανε νὰ τοῦ ἐξηγήση ὁ Ρομπέρ, ἔχοντας ὑπ' ὄψι του τὸ τηλεγράφημα, ποὺ ἔλαβε.

— Σκασμός! οὐρλιασε ὁ κόμις, ποὺ ξανάγινε στὸ μεταξὺ κόκκινος σὰν τομάτα. Δὲ σοῦ εἶπα πὼς δὲ θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου...

Ἡ Λίνα ἀγανάκτησε, ἀκούοντας νὰ μιλοῦν ἔτσι τοῦ Ρομπέρ. Νόμισε πὼς ἔφτασε ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ δοθοῦν ὡρισμένες ἐξηγήσεις.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε κόμι, τοῦ εἶπε ἀγέρωχα, μὰ ὁ ἀνεψιός σας ἦρθε νὰ δῆ τὸ γυιό του.

— Ποιὸ γυιό του; τραύλισε ὁ κόμις.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Ζερὸμ μὲ κοστούμι περιπάτου καὶ μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

— Μετανοῶ, εἶπε, μὲ προσποιητὴ συντριβή, ἐπειδὴ ἐγὼ τὰ κανόνισα ὅλα αὐτά. Καὶ ἔρχομαι νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησί μου στὸν κύριο κόμι... Δὲ φαντάζόμουν, ὅτι θὰ τὸν ἐνωχλοῦσε τόσο πολὺ τὸ κανούργιο αἷμα — κι' ἔδειξε μελοδραματικὰ τὴν κούνια ποὺ μπῆκε στὴν οἰκογένειά του...

Ἔκανε βαθειὰ ὑπόκλισι κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη.

Ὁ κόμις ἀγκάλιασε, μὲ μιὰ γοργὴ ματιὰ τὸν ἀνεψιό του — πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε τόσο σοβαρό, ντυμένο τόσο ἁπλᾶ — στὴ Λίνα, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει σὰν κόρη του, καὶ στὴν κούνια μὲ τὸ «βαφτιστικό» του. Καὶ ξεθύμανε στὸ Ζερόμ.

— Ἂν κάνης βῆμα ἀπὸ ἐδῶ, θὰ σοῦ σπάσω τὰ πόδια! βρυχήθηκε.

— Οἱ ἐπιθυμίες τοῦ κυρίου κόμιτος εἶναι διαταγὲς γιὰ μένα! ψιθύρισε ἐκεῖνος, κάνοντας καὶ πάλι βαθειὰ ὑπόκλισι γιὰ νὰ κρύψη — τὴ θριαμβευτικὴ λάμψη, ποὺ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ κόμις γύρισε ὕστερα στὸν ἀνεψιό του.

— Τί στέκεσαι σὰ μαρμαροκολόνα! βροντοφώναξε. Δὲ χαίρεσαι, ποὺ μὲ ξαναβλέπεις;... Γιατί δὲ φιλᾶς τὸ γερο-θεῖο σου; Ἔλα, πλησίασε... μὴ φοβᾶσαι, δὲ θὰ σοῦ τὶς βρέξω... Ἡ προτιμᾶς νὰ φιλήσης πιὸ μπροστὰ τὴ γυναῖκα σου;..

ΤΒΕΤ ΝΤΕ ΑΑΡΝΤ

— Νύχτα καὶ μέρα σὲ συλλογιζόμουν, ἀγάπη μου! τῆς ψιθύρισε στ' αὐτὶ ὁ Ζάν.

ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΤΟ «ΧΟΥΛΑ»

Οἱ παραμυθένιες χορεύτριες «χούλα» τῶν νησιῶν τῆς Χαβάης μὲ τὶς φουστίτσες ἀπὸ φύλλα τοῦ («Τί») καὶ τὶς γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια στὸ λαιμὸ χορεύουν τώρα στὰ νάϊτ —κλάμπ καὶ τὴν τηλεόρασι. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια τώρα ἔχουν ἑνωθῆ σὲ συνδικάτο.

ΠΡΟΤΟΥ ἀρχίση νὰ μοῦ ἀρέση ἡ Χονολουλοῦ μέ ἀποχοήτευσε. Ἴσως τὸ λάθος νὰ εἶναι δικό μου. Ζητοῦσα ἕνα νησὶ μὲ φοίνικες καὶ θάλασσα κατοικημένο ἀπὸ πλάσματα προνομιοῦχα. Ἀληθινὰ ἐρήκα ἕνα οὐρανὸ μὲ θαυμάσιο μπλέ, φοινικόδεντρα ποὺ ταλαντευόντουσαν ἀνάλαφρα στὸν ἄνεμο, μιὰ ἀκρογιαλιὰ χρῶμα ὠχρας καὶ θαυμάσιες κοπέλλες μὲ λουλούδια στὰ μαῦρα μαλλιά τους.

Μὰ ἀνάμεσα στὶς φοινικιὲς πολυτελῆ ξενοδοχεῖα ὑψήφνται πάνω στοὺς δρόμους. Ὑπερμονέρνα αὐτοκίνητα τρέχουν, στὶς ἀκρογιαλιὲς σιγοψήνονται τουρίστες ἀπὸ τὸν «μεγάλο» κόσμο, ἐνῶ τὰ κορίτσια «χούλα», οἱ χορεύτριες, εἶναι ὀργανωμένες σὲ συνδικάτο, ὅπως οἱ Γιαπωνέζες γκέϊσες καὶ χορεύουν παίρνοντας δέκα δολλάρια τὴν ὥρα.

Ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο ἕνα ταξὶ μὲ ὁδηγεῖ σ' ἕνα ὑπερμονέρνο ξενοδοχεῖο σὲ μιὰ συνοικία τῆς Χονολουλοῦ ποὺ βρίσκεται ἀντίκρυ στὴ θάλασσα, κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ ὅπου πλάθουν ὄνειρα οἱ ὀνειροπόλοι ὅλου τοῦ κόσμου.

Μ' ὅλη τὴν κούρασι ποὺ αἰσθάνομαι δὲ μπορῶ νὰ μείνω οὔτε στιγμὴ στὸ ξενοδοχεῖο. Βγαίνω ἀμέσως νὰ περπατήσω.

Δὲ μποροῦσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου ὅταν ἀντίκρυσα τοὺς πρώτους παραθερίστες. Ἐδῶ ὅλοι τους φοροῦν τὸ «μούου - μούου» καὶ τὸ πουκάμισο ἁλόχα. Αὐτὰ τὰ ἐξαρτήματα ποὺ φτιάχνονται συνήθως ἀπὸ χοντρὸ βαμβακερὸ ὕφασμα ἔχουν γίνει ἡ ἐπίσημη στολὴ τῶν παραθεριστῶν στὰ νησιὰ τῆς Χαβάης.

Τὸ «μούου-μούου» εἶναι ἕνα φόρεμα - σάκκος ἀπὸ ἐμπριμὲ βαμβακερό, μακρὺ ὡς τὰ πόδια καὶ φτιάχνεται σὲ τρεῖς παραλλαγές. Φαρδὺ κυματιστὸ σὰν φουστάνι ἐγκύου γυναίκας, ἐφαρμοστὸ στὸ σῶμα μ' ἕνα βολὰν ποὺ φτάνει ὡς τὸ ἔδαφος καὶ τέλος (αὐτὸ εἶναι τὸ βραδυνὸ «μούου - μούου») στενὸ μὲ μιὰ ἀρκετὰ μεσούρ φοριοῦνται κολιέδες ἀπὸ λουλούδια στὸ λαιμὸ καὶ καπέλλα φανταιζὶ ἀπὸ φύλλα φοινικιᾶς.

Ἀντίθετα πρὸς τὸ «μούου-μούου» οἱ ἄντρες φοροῦν τὸ πουκάμισο ἁλόχα. Φαρδύ, λουλουδᾶτο, ποὺ φορίεται πάνω ἀπὸ τὸ παντελόνι.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι οὔτε οἱ χοντρὲς καὶ ἡλικιωμένες Ἀμερικανίδες δὲν κατορθώνουν νὰ ἀντισταθοῦν στὴ γοητεία τοῦ «μούου-μούου» καὶ φοροῦν μάλιστα τὸ πιὸ ἐκκεντρικά του μοντέλο, ὅπως μιὰ τετράπαχη κυρία ποὺ εἶχε ἕνα μονόγραμμα ὡς ψηλὰ στὸ μηρό.

Πολλοὶ Εὐρωπαῖοι τουρίστες διασκεδάζουν κάνοντας βόλτες μὲ «ρικσχάου» τὰ δίτροχα δηλαδὴ καροτσάκια γιὰ ἕνα ἄτομο μόνο καὶ τραβιοῦνται ἀπὸ νεαροὺς ἰθαγενεῖς.

Πάνω στὰ γαλήνια νερὰ τῆς Χαβανέζικης θάλασσας μὲ τὸ ἀπίστευτα γαλάζιο χρῶμα, λικνιζόντουσαν ἀμέτρητες «κανόες», οἱ γραφικὲς βάρκες τῶν ἰθαγενῶν τῆς Πολυνησίας.

Τὰ ψηλὰ φοινικόδεντρα καὶ τὰ κτίρια τῆς Καλακαχούα Ἀβένιου καθὼς καὶ μερικὰ ἄστρα συννεφάκια ταξιδεύουν στὸν οὐρανὸ καθρεπτίζονταν τόσο καθαρὰ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὥστε νὰ μὴν ξέρη κανεὶς ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ εἰκόνες εἶναι ἡ πραγματική.

Ἀργότερα εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω τὸ φθάσιμο ἑνὸς πλοίου στὴ Χονολουλοῦ. Σμήνη ἀπὸ «κανόες» προχωροῦν νὰ τὸ συναντήσουν, φορτωμένες μὲ ἰθαγενεῖς, ποὺ πουλοῦν κολιέδες ἀπὸ λουλούδια ἢ ἀπὸ χρωματιστὲς πέτρες καὶ κομμάτια ἀπὸ χρωματιστὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα σὰν ἀναμνηστικὰ τοῦ νησιοῦ. Παιδιὰ γυμνά, μὲ βαθυμελάχροινο δέρμα, φθάνουν κολυμπώντας ὡς τὸ πλοῖο καὶ ὅταν οἱ τουρίστες τοὺς ρίχνουν κανένα νόμισμα βουτοῦν γιὰ νὰ τὸ πάρουν ἀπὸ τὸν διαφανὴ βυθό.

Ἀπὸ κάποια βάρκα μερικοὶ ἰθαγενεῖς τραγουδοῦν τὸ «Ἀλόχα ὅκεϋ» ἕνα τραγοῦδι τοῦ νησιοῦ, μὲ τὴ συνοδεία ἀπὸ μερικὲς παθητικὲς χαβανέζικες κιθάρες.

Οἱ τουρίστες τραβοῦσαν ἱκανοποιημένοι τὴν μιὰ φωτογραφία ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, παρ' ὅλο ποὺ γιὰ ἕναν προσεκτικὸ παρατηρητὴ ὅλα αὐτὰ ἐμοιαζαν περισσότερο μὲ καλοωργανωμένη διαφήμισι, παρὰ μὲ αὐθόρμητες ἐκδηλώσεις ἑνὸς λαοῦ ποὺ ἀπολαμβάνει ἀκόμη μιὰ κάπως πρωτόγονη εὐτυχία.

Ὅπως τὰ ξενοδοχεῖα, ἔτσι καὶ τὰ σπίτια αὐτὰ ἀνταποκρίνονται στὸ διαφημιστικὸ κλίμα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι γεμᾶτα πολυτέλεια καὶ φαντασία.

Τὸ πιὸ ἐπιβλητικὸ καὶ γνωστὸ συγκρότημα βρίσκεται στὴν ἀκτὴ Γουακίκι καὶ ὀνομάζεται «Χαβάϊαν βιλάζ».

Τὸ χωριὸ αὐτὸ ποὺ τὸ ἔχτισε ὁ πολυεκατομμυριοῦχος Κάϋζερ, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀναρίθμητα κτίρια μισοκρυμμένα ἀνάμεσα σὲ φοινικόδεντρα καὶ λουλούδια. Ἐδῶ συναντᾶ κανεὶς ἕνα τεράστιο ξενοδοχεῖο καὶ πιὸ πέρα μικρὰ καλλιτεχνικὰ σπιτάκια, χτισμένα μὲ τὴν πιὸ ἑτερογενῆ ἀρχιτεκτονική.

Ἐπειδὴ τὸ χρῶμα ποὺ προτιμᾶ ὁ Μ. Κάϋζερ εἶναι τὸ κόκκινο, αὐτὸ τὸ χρῶμα κυριαρχεῖ παντοῦ, τόσο στὴν ἐξωτερικὴ ὄψι τῶν κτιρίων, ὅσο καὶ στὴν ἐπίπλωσι καὶ στὸ ντύσιμο τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ.

Τὸ «Χαβάϊαν βιλάζ» περιλαμβάνει: μπάρ, καὶ ἐστιατόρια, καταστήματα κομψότατα στὰ ὁποῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ καὶ ν' ἀγοράση ὅ,τι δήποτε. Εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ ξοδέψετε πολλὰ χρήματα στὸ Γουακίκι.

Στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς Χονολουλοῦ βρίσκονται οἱ τράπεζες, οἱ μεγάλες ἀγορὲς καὶ οἱ κατοικίες τῶν ἰθαγενῶν τοῦ νησιοῦ. Πρόκειται γιὰ ἀνώνυμες κατοικίες μὲ πολλὰ πατώματα ἢ καί, πολὺ συχνά, γιὰ κοινὰ καὶ φτωχικὰ σπιτάκια βρώμικα σ' ἐμφάνισι παρ' ὅλο τὸν ὀλόχρυσο ἥλιο ποὺ λούζει τὸ νησί.

Ἡ παραμονή μου στὴ Χονολουλοῦ ἦταν δυστυχῶς πολὺ σύντομη. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ διαστῶ νὰ γνωρίσω μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες «χούλα» ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πιὸ χαρακτηριστικὸ καὶ ἐνδιαφέροντα τύπο τῶν κοριτσιῶν τῆς Χονολουλοῦ.

Ἔτσι, βρῆκα τὴν Ἔλεν Κούκα, μιὰ χαριτωμένη δεκαεφτάχρονη, ἡ ὁποία, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἀνήκει σὲ γνήσια Πολυνησιακὴ ράτσα, συγκεντρώνει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἀρχαίας γυναίκας αὐτῶν τῶν νησιῶν καὶ τῆς μοντέρνας κοπέλλας, ποὺ πηγαίνει σὲ σχολὴ δακτυλογραφίας καὶ ἔχει ντεμπουτάρει στὴν τηλεόρασι σὰν καλλιτέχνιδα τοῦ «χούλα».

Εἶχα συναντήσει τὴν Ἔλεν Κούκα στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Χονολουλοῦ ὅταν κατέβαινα ἀπὸ τὸ «τζέτ». Χόρευε μὲ ἄλλες «κοπέλλες» καὶ μᾶς ὑποδέχτηκε περνώντας στὸ λαιμό μας μιὰ μυρωμένη γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια. Ἀμέσως τὴν ρώτησα ἂν μποροῦσε νὰ μοῦ ἀφιερώση λίγη ὥρα τὴν ἑπομένη μέρα γιὰ μιὰ συνέντευξι καὶ ἐκείνη εἶχε δεχθῆ μὲ ἐνθουσιασμό, δίνοντάς μου ραντεβοῦ γιὰ τὶς ἑννιὰ στὴ σχολὴ ὅπου σπουδάζε.

Ὅταν τὸ ἑπόμενο πρωῒ ἔφθασα στὸ σχολεῖο βρῆκα τὴν Ἔλεν ντυμένη μὲ ἕνα πανταλόνι καὶ ἕνα πουλόβερ σὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ σκυμμένη πάνω σὲ μιὰ γραφομηχανή, ὅπου ἐξασκεῖτο στὸ «τυφλὸ σύστημα».

Στὸ διάλειμμα ποὺ ἀκολούθησε, γνώρισα τὸν «μπόϋ - φρέντ» της ποὺ σπουδάζει μηχανικός.

Πήγαμε κι' οἱ τρεῖς σ' ἕνα μπὰρ καὶ ἤπιαμε κόκα-κόλα. Ἡ Ἔλεν εἶχε πάρει ἄδεια ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἐλεύθερο χρόνο γιὰ νὰ κάνη μερικὰ ψώνια ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα. Ἀγόρασε ἕνα δίσκο μὲ τὸ ἀμερικανικὸ τραγοῦδι «Γιοῦ νέβερ γουόκ ἐλόουν», ἕνα κολύριο καὶ ὁλίγα χορταρικὰ καὶ φροῦτα.

Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ ἕξη παιδιὰ καὶ ἀνάμεσα στὰ μαθήματα τοῦ σχολείου καὶ στὶς ὧρες ποὺ ἀφιερώνει στὸ χορό, πρέπει νὰ βοηθάει τὴ μητέρα της στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Τὴν κάλεσα νὰ προγευματίσουμε μαζὶ σ' ἕνα σνάκ - μπάρ. Παραγγείλαμε ἀπὸ ἕνα σάντουϊτς, σαλάτα καὶ λεμονάδα.

Ἐνῶ τρώγαμε καὶ ξεκουραζόμαστε σ' ἐκεῖνο τὸ δροσερὸ κέντρο, ἡ Ἔλεν ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται.

Κατοικεῖ μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ τὰ ἀδέλφια της σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὴ συνοικία Καλέλι ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὴν παραλία. Ὁ πατέρας της εἶναι γνήσιος Χαβανέζος καὶ ἐργάζεται στὸ λιμάνι, ἡ μητέρα της εἶναι Κινέζα.

Ἀπὸ τεσσάρων χρόνων ἡ Ἔλεν ἄρχισε νὰ μαθαίνη τὸ «χούλα» ποὺ διδάσκεται σὲ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς Χαβάης. Ἐλάχιστες, ὅμως, ἀπ' αὐτὲς κατορθώνουν νὰ ξεχωρίσουν τόσο ὥστε νὰ γίνουν πραγματικὲς χορεύτριες τοῦ «χούλα» καὶ νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν ἐπαγγελματικά.

Ὁ χορὸς «χούλα» ἦταν στὰ παλιὰ χρόνια ἕνα «ὁμιλοῦν βιβλίο» ποὺ εἶχε ἕναν βαθὺ θρησκευτικὸ χαρακτῆρα.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Χαβάης ἄρχισαν νὰ χορεύουν. Καὶ ὑπῆρχαν διάφορες παραλλαγὲς τοῦ «χούλα» ἄλλες προωρισμένες γιὰ τὸ λαὸ κι' ἄλλες γιὰ τοὺς βασιλεῖς. Ἐτσι τὰ «χούλα» πολλαπλασιάστηκαν, πάνω ἀπὸ τριακόσιες παραλλαγές, ποὺ ἡ κάθε μιὰ τους ἐξιστοροῦσε κάποιο ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς ἢ παραδόσεις καὶ μύθους τῆς ἀρχαίας Χαβάης.

Τὰ «χούλα» συνοδεύονται ἀπὸ τρία ὄργανα, τὸ γιουκαλέϊλε, τὴν κιθάρα καὶ ἕνα μπάσο. Τὰ πρῶτα μουσικὰ ὄργανα τὰ εἰσήγαγαν οἱ ἱεραπόστολοι στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος. Τότε βασίλευε στὴ Χαβάη ὁ Καμενχαμέχα ὁ Γ΄, ὁ ὁποῖος γοητεύθηκε τόσο πολὺ ὥστε ἔστειλε νὰ πάρη τὸ 1850 ἕναν Γερμανὸ δάσκαλο μουσικῆς ὁ ὁποῖος ὀργάνωσε τὴν πρώτη βασιλικὴ χαβανέζικη ὀρχήστρα.

Καὶ τώρα ὅμως πολὺ σπάνια οἱ ἱεροὶ «χούλα» χορεύονται δημοσίως. Ἐκείνους ποὺ βλέπει ὁ τουρίστας εἶναι «χούλα» μοντέρνοι ποὺ μὲ εὐγλωττες μιμητικὲς κινήσεις διηγοῦνται ἱστορίες ἄλλοτε ρομαντικὲς καὶ ἄλλοτε κωμικές.

Ἡ Ἔλλεν Κούκα ἐξακολουθεῖ νὰ παρακολουθῆ τὴ σχολὴ χοροῦ γιατὶ ἡ μελέτη τοῦ «χούλα» δὲν τελειώνει ποτέ.

Ἔχει τρία διπλώματα καὶ ἀπὸ τριάμισυ χρόνια χορεύει ἐπαγγελματικά.

Στὴ Χονολουλοῦ ὑπάρχουν γύρω στὶς 20 σχολές. Κάθε σχολὴ παραχωρεῖ τὶς κοπέλλες γιὰ θεάματα καὶ ὑποδοχές, σὲ ἀτραξιὸν τῶν ξενοδοχείων καὶ σὲ νυκτερινὰ κέντρα.

Ὅλες οἱ χορεύτριες ἔχουν ὀργανωθῆ τὰ τελευταῖα χρόνια σὲ συνδικάτο τὸ ὁποῖο κανονίζει καὶ τὶς τιμές. Μιὰ χορεύτρια «χούλα» ποὺ ἀνήκει στὸ συνδικάτο δὲ μπορεῖ νὰ δεχθῆ ἀμοιβὴ κάτω ἀπὸ δέκα δολλάρια τὴν ὥρα.

Ἡ Ἔλεν χορεύει τὴν Κυριακὴ καὶ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ στὸ «νάϊτ—κλάμπ» ἑνὸς ξενοδοχείου στὸ Γουακίκι, ἐνῶ τὶς ἄλλες μέρες τὴν στέλνουν στὸ ἀεροδρόμιο γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν ξένων.

Οἱ χορεύτριες τοῦ «χούλα» πρέπει νὰ εἶναι λεπτὲς καὶ εὐκίνητες. Τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μποροῦν νὰ ἀφιερώσουν στὸ χορὸ εἶναι περιορισμένο. Γενικὰ τὰ κορίτσια «χούλα» ἀσχολοῦνται μὲ τὸ χορὸ ἑπτὰ μὲ ὀκτὼ χρόνια, ὕστερα παντρεύονται καὶ ἐγκαταλείπουν τὴν καρριέρα τους.

Ἡ Ἔλεν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες «κοπέλλες χούλα» τῆς Χονολουλοῦ. Ἔχει προσκληθῆ δυὸ φορὲς στὴν Ἀμερική, ὅπου ἔλαβε μέρος σ' ἕνα πρόγραμμα τηλεοράσεως. Εἶναι μιὰ κοπέλλα ἑξυπνη καὶ πρακτικὴ μὲ προθέσεις πολὺ ξεκαθαρισμένες. Θέλει νὰ γίνη τέλεια στενοδακτυλογράφος καὶ νὰ προσληφθῆ σὰν ἰδιαιτέρα σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρία. Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα της ὄνειρα εἶναι νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Εὐρώπη, θὰ ἤθελε ὅμως, ὅπως μοῦ ἐξωμολογήθηκε νὰ μείνη ἀκόμα γιὰ πολὺ καιρὸ χορεύτρια τοῦ «χούλα» καὶ γι' αὐτὸ σκέπτεται νὰ μὴ παντρευτῆ πρὶν συμπληρώση τὰ 25 της χρόνια, παρ' ὅλο ποὺ ἔχει δεχθῆ πολλὲς προτάσεις γάμου.

— Καὶ πῶς περνᾶτε τὸν ἐλεύθερο καιρό σας; ρωτῶ τὴν Ἔλεν, ὅταν τελείωσε τὴν ἀφήγησί της.

Ἐκείνη γελᾶ δείχνοντας μιὰ κατάλευκη ὁδοντοστοιχία:

— Ἐλεύθερο καιρό; Μὰ δὲν ἔχω σχεδόν! Τὶς ἐλάχιστες ὧρες ποὺ μοῦ μένουν τὶς περνῶ μὲ τὸν Λεονάρντ τὸν «μπόϋ φρέντ» μου, βγαίνουμε μὲ τὴ συντροφιὰ ἄλλων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν. Ἂ, καὶ ὕστερα ἔχω ἕνα «χόμπυ», μιὰ ἀνταλλαγὴ ἀλληλογραφίας μὲ φίλους καὶ φίλες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ἔχω σχεδὸν 50, προσθέτει με περηφάνεια.

Ἡ Ἔλεν ὅμως ἔπρεπε νὰ ἑτοιμαστῆ γιὰ τὴν παράστασι τοῦ «χούλα» σὲ ἕνα «νάϊτ—κλάμπ» τοῦ Γουακίκι. Ἔτσι μὲ ἀποχαιρέτησε γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι της.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἔφυγα ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴ Χονολουλοῦ. Στὸ ἀεροδρόμιο μερικὰ «κορίτσια χούλα» μᾶς πέρασαν στὸ λαιμό μας τὶς γιρλάντες τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, μεγάλα κολιὲ φτιαγμένα ἀπὸ ἄστρες γαρδένιες, ποὺ ὀνομάζονται «λεΐν». Ὅπως μοῦ ἐξήγησαν, οἱ Χαβανέζοι ἀποδίδουν στὶς γιρλάντες αὐτὲς μιὰ μαγικὴ ἰδιότητα. Οἱ ξένοι ποὺ φεύγουν μ' ἕνα «λεΐν» στὸ λαιμὸ τους νιώθουν γρήγορα τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίσουν στὴ Χαβάη.

Ἀνεβαίνοντας στὸ ἀεροπλάνο μου, ἔνιωθα μιὰ ἀόριστη θλῖψι. Ἡ Χονολουλοῦ ἔχει τὴν ὁμορφιὰ ἑνὸς μικροῦ παραδείσου, ἀλλὰ ἔχει ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ εἶναι ἕνας παράδεισος χαμένος. Ὁ πολιτισμὸς ἔχει καταστρέψει ἀρκετὰ τὴν πρωτόγονη, τὴ γνήσια γοητεία του καὶ ἡ διαφήμισι ἐκμεταλλεύεται ὅλες τὶς ἀρχαῖες χαβανέζικες συνήθειες, δημιουργώντας ἔτσι ἕνα ἐκθαμβωτικὸ ἴσως, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ψεύτικο πυροτέχνημα.

ΡΕΝΕ ΦΑΛΚ

Ἔτσι γίνεται ἡ ὑποδοχὴ τῶν ξένων στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Χονολουλοῦ. Μερικὰ «κορίτσια χούλα» καὶ οἱ μουσικοὶ ὁδηγοῦμενοι ἀπὸ ἕναν Χαβανέζο μασκαρωμένο σὲ ἀρχαῖο βασιληᾶ τῶν νησιῶν προσφέρουν στοὺς τουρίστες μυρωμένα κολλιὲ ἀπὸ λουλούδια. Στὸ ἀριστερό, ἡ Ἔλεν.

ΓΙΑ 300 ΔΡΑΧ. ΤΗΝ ΩΡΑ

Νεαρὲς Χαβανέζες ἁπλώνουν ἕνα δίχτυ στὴν ἀκρογιαλιά. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς φοροῦν τὸ «σαρόνγκ» καὶ κολλιὲ ἀπὸ λουλούδια ἢ ξύλο. Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός τους ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιμιξίας τῶν διαφόρων φυλῶν ἔχει ἀναρίθμητες ἀποχρώσεις ἀπὸ τὸ σχεδὸν μαῦρο ὡς τὸ σνεδὸν λευκό.

Εὐκολία
στὸ ράψιμο
μὲ ραπτομηχανὴ SINGER

Ἄνεση
στὸ νοικοκυριὸ μὲ
ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο SINGER

Ψυχαγωγία
τῆς οἰκογενείας
μὲ τρανζίστορ SINGER

Τὸ σῆμα τῆς ἐμπιστοσύνης

★ Σῆμα κατατεθέν

ΜΑΚΙΓΙΑΖ
τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας

Χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ τὴν τεχνική του

ΠΡΙΝ ἀκόμη μιλήσω γιὰ τὸ κυρίως θέμα μου, τὸ «Μακιγιάζ», θὰ ἤθελα νὰ τονίσω τὰ ἑξῆς: Θὰ ξέρετε ἴσως ἢ θὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ἰδεῶδες μακιγιάζ πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρό, διακριτικό, σχεδὸν διάφανο. Τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ σᾶς δίνη μιὰ ὄψη χαριτωμένη, τὸ δὲ βράδυ μιὰ λαμπερὴ γοητεία.

Τὸ μακιγιάζ, λοιπόν, ὀφείλει νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὸ χτένισμά σας, μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου σας, μὲ τὴν τουαλέττα σας. Μὲ μιὰ λέξη, τὸ μακιγιάζ πρέπει νὰ ταιριάζη μὲ τὴν προσωπικότητά σας. Καὶ ἐπειδὴ ἕνα κακότεχνο, χτυπητὸ ἢ τολμηρὸ μακιγιάζ γελοιοποιεῖ τὴ χάρι καὶ τὸ θέλγητρο τῆς γυναικείας ἐμφανίσεως, γι' αὐτὸ πρέπει κάθε γυναῖκα νὰ ξέρη τὰ στοιχειώδη μυστικά του. Καλὸν θὰ εἶναι στὴν ἀνάγκη νὰ ἀποταθῆ σὲ μιὰ προσωπολόγο, ποὺ θὰ κάνη σωστὴ διάγνωση τοῦ τύπου τοῦ προσώπου της καὶ θὰ τῆς δώση τὶς ἀπαιτούμενες χρήσιμες συμβουλές.

Ἡ πραγματικὴ τέχνη τοῦ μακιγιάζ συνδέεται μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ κρύψωμε ἐκεῖνα ποὺ δὲν μᾶς ἀρέσουν καὶ νὰ τονίσωμε ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἱκανοποιοῦν. Ἔτσι, ἂν ἔχετε μεγάλο στόμα, πρέπει νὰ βάψετε τὰ χείλη σας μὲ κραγιὸν ποὺ νὰ μὴν ξεπερνᾶ τὴ φυσικὴ γραμμὴ τοῦ στόματος. Ἂν ἔχετε μικρὸ στόμα, πρέπει νὰ τὸ μεγαλώσετε μὲ τὸ κραγιόν. Ἂν ἔχετε μεγάλη μύτη, πρέπει νὰ τὴν κάνετε μικρότερη μὲ τὸ σκοῦρο πούδρας. Ἂν ἔχετε μικρὰ μάτια, πρέπει νὰ τὰ μεγαλώσετε μὲ τὸ μολύβι τῶν ματιῶν. Ἂν ἔχετε μεγάλα μάτια, πρέπει νὰ τὰ μικρύνετε μὲ τὸ μολύβι τῶν ματιῶν. Ἂν ἔχετε μεγάλο μέτωπο, πρέπει νὰ τὸ μικρύνετε μὲ τὸ σκοῦρο πούδρας. Ἂν ἔχετε μικρὸ μέτωπο, πρέπει νὰ τὸ μεγαλώσετε μὲ τὸ σκοῦρο πούδρας. Ἂν ἔχετε μεγάλο πηγούνι, πρέπει νὰ τὸ μικρύνετε μὲ τὸ σκοῦρο πούδρας. Ἂν ἔχετε μικρὸ πηγούνι, πρέπει νὰ τὸ μεγαλώσετε μὲ τὸ σκοῦρο πούδρας.

Ἀκόμη, ἂν ἔχετε μεγάλο ἢ μικρὸ ἀνάστημα, πρέπει νὰ τὸ διορθώσετε μὲ τὸ μακιγιάζ. Ἂν ἔχετε μεγάλο ἀνάστημα, πρέπει νὰ τὸ μικρύνετε μὲ τὸ σκοῦρο πούδρας. Ἂν ἔχετε μικρὸ ἀνάστημα, πρέπει νὰ τὸ μεγαλώσετε μὲ τὸ σκοῦρο πούδρας.

Τὸ μακιγιάζ, λοιπόν, πρέπει νὰ εἶναι ἁπαλό, νὰ ἀκολουθῆ τὰ φυσικὰ χρώματα τοῦ δέρματός σας, γιατὶ τὸ ἡλιακὸ φῶς δὲν ἐπιτρέπει ὑπερβολές. Κάθε ὑπερβολὴ σᾶς δημιουργεῖ εἰρωνίες, κρυφογέλια κι' ἕνα σωρὸ μισοκουβεντες, ποὺ θὰ σᾶς πληγώνουν τὴν ἀξιοπρέπειά σας.

ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Πρῶτα καθαρίζουμε τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὶς διάφορες σκόνες, πούδρες, κρέμες, λοσιόν κλπ. μ' ἕνα βιταμινοῦχο διόλυγικο γαλάκτωμα χλωροφύλλης. Κατόπιν ἁπλώνουμε στὸ πρόσωπό μας μιὰ κρέμα μακιγιάζ, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ τροφὴ γιὰ τὸ δέρμα σας καὶ μὲ μερικὲς κινήσεις τῶν δακτύλων μας, προσπαθοῦμε νὰ ἁπλωθῆ ὁμοιόμορφα σὲ ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ νὰ ἀπορροφηθῆ γρήγορα ἀπὸ τὸ δέρμα.

Ἡ κρέμα τοῦ μακιγιάζ εἶναι στεγνή, γεμάτη ἀπὸ ἐκχυλίσματα ἀνθέων καὶ βιταμινοῦχος, ὅπως ἡ κρέμα ὄβρατὰν τοῦ οἴκου «Κλαίρ-Φονταίν» τοῦ Παρισιοῦ. Προχωροῦντας στὸ μακιγιάζ, ἀφαιροῦμε μ' ἕνα ἀποστειρωμένο βαμβάκι ἢ μαλακὴ γάζα ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν κρέμα τοῦ μακιγιάζ. Καὶ τότε ἀκριβῶς χρησιμοποιοῦμε τὰ διάφορα «φάρ» (τὰ «φάρ» σὲ μορφὴ κρέμας). Ἔτσι χρωματίζουμε τὰ μῆλα στὰ μάγουλα τὴν ἡμέρα μ' ἕνα ἐλαφρὸ τριανταφυλλὶ χρῶμα καὶ τὴ νύχτα μὲ πιὸ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα.

Ὅταν ἔχετε μῆλα ἐξωγκωμένα, πρέπει νὰ βάζετε τὸ χρῶμα λίγο πιὸ κάτω ἀπ' αὐτά. Ὅταν τὸ πρόσωπό σας εἶναι πλατύ, πρέπει νὰ βάζετε τὸ «φάρ» ἀπὸ τὰ μῆλα, ξέθωρα, πρὸς τὴ μύτη, καὶ ὅταν τὸ πρόσωπό σας ἀντιθέτως εἶναι στενό, πρέπει νὰ τὸ βάζετε ἀπὸ τὰ μῆλα πρὸς τὰ αὐτιά.

Κατόπιν μ' ἕνα «φάρ» γιὰ τὰ βλέφαρα, ποὺ ἔχει ὡς βασικὸ χρῶμα τὸ «λιλά» ἢ ὁποιο ταιριάζει περισσότερο μὲ τὰ φυσικὰ χρώματα τοῦ προσώπου σας, χρωματίζουμε ἐλαφρὰ τὸ ἄνω βλέφαρο τῶν ματιῶν μας.

Μὰ ἀκόμη εἴμαστε στὶς ἀρχὲς τοῦ μακιγιάζ. Ἀμέσως, μετὰ τὸ βάψιμο τοῦ ἄνω βλεφάρου, πουδράρουμε ὅλο τὸ πρόσωπο ἀρδόνα μὲ πούδρα ρὸζ ἀνοιχτοῦ χρώματος. Κατόπιν μὲ ἀποστειρωμένο βαμβάκι καθαρίζουμε μολακὰ-μολακὰ τὴν πούδρα, ὥστε νὰ εἶναι αὐτὴ ὁμοιομερῶς ἁπλωμένη σ' ὅλο τὸ πρόσωπο. Κατόπιν πουδράρετε πάλι τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ πούδρα πιὸ σκούρα ἀπὸ τὴν προηγουμένη καὶ σὲ ἀρκετὴ ποσότητα. Καὶ πάλι ἡ ἴδια τακτική. Μ' ἕνα ἀποστειρωμένο βαμβάκι καθαρίζουμε τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ νέο στρῶμα τῆς σκούρας πούδρας καὶ εἴμαστε ἕτοιμες γιὰ τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν.

Ὁ χρωματισμὸς τῶν χειλιῶν, εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν προσωπικότητά σας καὶ μὲ τὰ χρώματα τοῦ προσώπου σας. Οἱ ὑπερβολὲς εἶναι πάντοτε δυσάρεστες. Νὰ ὑπάρχη πάντοτε μιὰ ἀντίθεσι μεταξὺ χρώματος προσώπου καὶ χρώματος χειλιῶν. Κατόπιν βουρτσίζουμε καὶ καθαρίζουμε τὰ φρύδια ἀπὸ τὶς σκόνες, πούδρες κλπ. καὶ στὴν ἀνάγκη τὰ κραγιονάρουμε καὶ αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ κάνουμε πιὸ ζωηρά. Καὶ, τέλος, ἕνα ἐλαφρὸ ρίμελ στὶς βλεφαρίδες καὶ εἴσαστε ἕτοιμες.

Μὴ χρησιμοποιεῖτε αμέσως ἀπὸ τὸ μακιγιάζ σας. Εἶναι ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ δέρματος. Φράζει τοὺς πόρους μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἀναπνέη τὸ δέρμα καὶ νὰ ὀπορέρη.

Οἱ τύποι τοῦ μακιγιάζ ἀφήνουν μεγάλη ἐλευθερία στὴν πρωτοβουλία κάθε γυναίκας καὶ γι' αὐτὸ πρέπει μόνη της νὰ βρῆ ποιὸ μακιγιάζ τῆς πάει πιὸ ὄραιο. Μὴν προσπαθεῖτε νὰ μιμηθῆτε διάφορες γνωστές σας ἢ στᾶρ τοῦ κινηματογράφου ἢ τοῦ θεάτρου.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ παρασύρεσθε ἀπ' ὅ,τι διαβάζετε στὰ ξένα περιοδικὰ ἢ ἔστω ἀκοῦτε γιὰ μοντέρνο μακιγιάζ.

Τὸ μακιγιάζ κατὰ πρῶτο λόγο πρέπει νὰ ἔχη προσαρμοσθῆ μὲ τὴ νοοτροπία τοῦ τόπου, ὅπου ζῆτε, καθὼς καὶ μὲ τὸ εἶδος τοῦ κλίματος τῆς πατρίδας μας. Ἐδῶ ὑπάρχει πολὺ φῶς, καὶ δὲν ταιριάζει μὲ τὰ πράσινα, μὲ τὰ μωβ, μὲ τὰ βιολέ, μὲ τὰ χρυσαφὶ ἢ μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος μακιγιάζ, ποὺ χρησιμοποιοῦν σὲ μέρη μὲ σπάνιο ἥλιο καὶ συννεφιασμένο οὐρανό! Τὰ ποικιλόχρωμα καὶ ἔντονα μακιγιάζ εἶναι μακιγιάζ γιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἢ τοῦ κινηματογράφου καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ τοὺς προβολεῖς, ὅπως συμβαίνει στὸ θέατρο.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. "Ολα τὰ «φὰρ» γενικὰ μποροῦν νὰ σᾶς προξενήσουν ἀλλέργειες. Βέβαια, αὐτὲς οἱ ἀλλέργειες (ἀντιδράσεις) εἶναι σπάνιες σχετικὰ μὲ τὸ μεγάλο ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν. Πάντως, καλὸν εἶναι νὰ ξέρετε τὴν ὕπαρξί τους. Ἔτσι π.χ. τὰ κραγιὸν τῶν χειλέων προκαλοῦν μιὰ ἀλλέργια ποὺ λέγεται «χειλίτις τοῦ ροὺζ». Μετὰ μερικὲς ὧρες ἀπὸ τὴ χρῆσι τοῦ κραγιόν, τὰ χείλη φουσκώνουν, σκάζουν, τσούζουν, πονοῦν καὶ ὅλα αὐτὰ συνοδεύονται μὲ μιὰ ἔντονη φαγοῦρα. Ἡ ἄμεση κατάργησι τοῦ κραγιὸν καὶ οἱ χλιαρὲς κομπρέσες ἀπὸ χαμομήλι ἢ ἀκόμη καὶ ἡ ἐπάλειψι μὲ λοσιὸν «μπεναντρίλη» θεραπεύει τὴν πάθησι αὐτή. Γι' αὐτό, πρὶν χρησιμοποιήσετε ἕνα ολονθήποτε καλλυντικό, μὴν ξεχνᾶτε νὰ κάνετε μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ δῆτε ἂν ἔχετε εὐαισθησία στὸ κραγιόν.

Πῶς γίνεται ἡ δοκιμή: Σὲ μιὰ μικρὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, στὸ λαιμὸ ἢ στὸ μπράτσο (ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια) —ἀφοῦ τὴν καθαρίσετε— ἁπλώνετε μιὰ μικρὴ ποσότητα ἀπὸ τὸ καλλυντικό, ποὺ θέλετε. Ἂν μετὰ παρέλευσι 24 ὡρῶν δὲν ἔχετε καμμιὰ ἀντίδρασι (κοκκίνισμα, φαγοῦρα, κλπ.) τότε μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε ἀφοβα.

ΒΕΡΑ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ
Βιοσισθητικὸς—Προσωπολόγος
Ἀκαδημίας 19 - τηλ. 612-728

Συναρπαστικό, δραματικό καὶ κωμικὸ μυθιστόρημα ἀπὸ τὴν Καρολίνα Πλαγιανάκου

Ἡ ὥρα τῆς ἡμαρίας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ φοιτητὴς Ρομπέρτο εἶχε ἐνοικιάσει ἕνα δωμάτιο στὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς Ρίτας στὴ συνοικία Σὰν Σεκόντο στὸ Τορίνο. Μὲ τὸν ξαφνικὸ θάνατο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του ὁ Ρομπέρτο δίνοντας ὑπόσχεσι γάμου καθιστᾶ ἐρωμένη του τὴ Ρίτα ποὺ δὲν ἀργεῖ νὰ φέρη σὲ φῶς τὸν καρπὸ τοῦ ἔρωτά τους. Ὁ Ρομπέρτο, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν ἐγκαταλείπει καὶ ἡ Ρίτα γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ σχόλια τῆς γειτονιᾶς καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ στὶς οἰκονομικές της ἀνάγκες πωλεῖ ὅ,τι εἶχε καὶ μὲ τὰ ὀλίγα χρήματα ποὺ ἐξοικονόμησε ἐνοικιάζει ἕνα δωμάτιο στὸ σπίτι ἑνὸς ἐργατικοῦ, τοῦ Γκουέλφο Μπαρέλο ποὺ ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του. Ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ὁ Γκουέλφο Μπαρέλο παντρεύεται τὴ Ρίτα ποὺ ἐργάζεται ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους ὡς θυρωρὸς σὲ μιὰ πολυκατοικία. Ξαφνικὰ ἕνα βράδυ, ὕστερα ποὺ ἐκλεισε τὴν ἐξώθυρα τῆς πολυκατοικίας ἡ Ρίτα δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ρομπέρτο. Ἡ ἐπίσκεψι αὐτὴ φάνηκε στὴ Ρίτα σὰν κεραυνός. Ὁ πρώην φίλος της τῆς ζητᾶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ κοριτσάκι του, τὴ Νορὶ ποὺ κοιμόταν στὸ ἐπάνω δωμάτιο. Στὴν νευρικὴ συζήτησι ποὺ μεσολαβεῖ ξυπνᾶ ἡ Νορὶ καὶ ἡ Ρίτα γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ της λέει ὅτι εἶχε ἔρθει ὁ πατέρας της.. Στὸν καυγᾶ ποὺ συνεχιζόταν ἀνάμεσα στὸ Ρομπέρτο καὶ τὴ φίλη του, αὐτὸς παίρνει τὸ σφυρί, ποὺ βρῆκε πρόχειρα ἐκεῖ, κτυπᾶ τὴ Ρίτα καὶ τὴν σκοτώνει. Ὁ Ρομπέρτο ἐξαφανίζεται καὶ πηγαίνει ἀμέσως στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ζοῦσε μιὰ νέα φίλη του χορεύτρια τοῦ καμπαρέ, καὶ κρύβεται. "Οταν ὁ Γκουέλφο γυρίζη ἀπὸ τὴ δουλειὰ του κατὰ τὰ ξεμερώματα βρίσκει τὴ γυναῖκα του σκοτωμένη κάτω στὸ πάτωμα. Εἰδοποιεῖ, ἀμέσως τὴν ἀστυνομία ποὺ δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Μά, ἡ Νορί, τὸ κοριτσάκι τῆς Ρίτας ἐνοχοποιεῖ τὸν Γκουέλφο, τονίζοντας ὅτι ἡ μητέρα της τὸ εἶχε πῆ τὸ φράδυ ποὺ ἄκουσε τὸν καυγᾶ ὅτι εἶχε ἔρθει ὁ πατέρας της. Αὐτὸ ἦταν ἕνα μεγάλο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν Γκουέλφο γιὰ ἔνοχο τῆς δολοφονίας. Ὁ Γκουέλφο ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῆς Νορὶ τρελλαίνεται καὶ κλείνεται σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Ἡ Νορὶ τότε πηγαίνει καὶ μένει μαζὶ μὲ τὴ θεία της, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γκουέλφο. Τὰ χρόνια περνοῦν. Ἡ Νορὶ πηγαίνει καὶ ἐργάζεται σ' ἕναν οἶκο ραπτικῆς, ὅπου μιὰ συνάδελφός της ἀρχίζει νὰ τὴν περιᾴζῃ. Θίγοντας τὸ ἠθικὸ μέρος τῆς πεθαμένης μάνας της. "Οταν ἡ Τσιτσίλια, ἡ θεία τῆς Ρίτας, γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὅλέπει τὴ Νορὶ πολὺ ἐκνευρισμένη. Ἡ Νορὶ ἀπαιτεῖ νὰ μάθη γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς μητέρας της. Τότε ἡ Τσετσίλια ἀναγκάζεται νὰ πῆ στὴ Νορὶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἡ Νορί, μὲ πόνο στὴν καρδιὰ ποὺ αὐτὴ ἔγινε αἰτία νὰ τρελλαθῆ ὁ ἄντρας τῆς Ρίτας, στὸν ὁποῖο ἤξερε πιὰ πὼς χρωστοῦσε ὅλη τὴ ζωή της, ἀποφασίζει νὰ πάῃ στὸ φρενοκομεῖο νὰ βρῆ τὸν πατρυιό της πλέον Γκουέλφο. Μὲ τὴ συγκινητικὴ αὐτὴ συνάντησι, ἡ Νορὶ γίνετι αἰτία νὰ ξαναβρῆ ὁ Γκουέλφο τὰ λογικά του.

3ον

Ἡ κυρία ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

— Τὸ τελειώσατε κι' ὅλας;

— Μάλιστα. Δὲ χρειαζότανε πολλὰ πράγματα. Θὰ δῆτε πὼς τώρα θὰ σᾶς πηγαίνῃ θαυμάσια.

Καὶ πραγματικά, ἡ κ. Ποντεβίκο ἔμεινε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἀπ' τὴ δοκιμή.

— Μπράβο! φώναξε. Τὰ χέρια σας κάνουν θαύματα. Δίκηο ἔχει νὰ καυχιέται γιὰ σᾶς ἡ διευθύντριά σας... Τώρα καταλαβαίνω πῶς μπορεῖ νὰ σᾶς ζηλεύῃ ἡ Μιλανέζα γιὰ τὸ ταλέντο σας!

— Ξέρετε καλὰ τὴ Μιλανέζα, κυρία; ρώτησε ἡ Νορὶ μὲ κάποια ἐκπληξί.

Ἡ ἄλλη κοκκίνισε κι' ἀπάντησε:

— Ἦταν ἄλλοτε γειτόνισσά μου καὶ μὲ εἶχε ἐξυπηρετήσει μερικὲς φορές...

Σταμάτησε, γιατὶ χτυποῦσε κάποιος τὴν πόρτα.

— Ποιός εἶναι; ρώτησε.

— Ἐγώ, Εὔα. ἀπάντησε μιὰ ἀντρικὴ φωνή.

— Ἔλα, ἔλα! φώναξε ἡ κυρία.

Καὶ ἐξήγησε ὕστερα στὴν κοπέλλα:

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε πάλι ὁ κύριος ποὺ εἶχε δῆ ἡ Νορὶ πρὶν ἀπὸ λίγο.

— Ξαναῆρθα νὰ σὲ βρῶ... εἶπε στὴ γυναῖκα του, ἐνῶ συγχρόνως κύτταζε ἐπίμονα τὴν κοπέλλα.

— Τί μὲ θέλεις; Ἔχω δουλειά, ὅπως βλέπεις.

— Καλά, καλά, μὴ θυμώνης. Ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω μήπως πῆρες ἐσὺ κάτι ἐφημερίδες πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο μου.

— Ὄχι. Τί ἐφημερίδες ἦταν αὐτές;

— Ὅσες εἶχαν γράψει ἄλλοτε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας τῆς θυρωροῦ τοῦ Μπόργκο Σὰν Σεκόντο.

Ἡ Νορὶ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ κι' ἄφισε νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια της τὸ πιατὸ ποὺ κρατοῦσε.

— Ὦ, ἔχετε αὐτὲς τὶς ἐφημερίδες, κύριε; ρώτησε μὲ λαχτάρα. Ξέρετε τίποτα γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; Μήπως γνωρίζατε τὸ θῦμα;

Ἡ Εὔα σώπασε. Ἀλλ' ὁ ἄντρας της ἀπάντησε μὲ καλωσύνη:

— Τὸ εἶδα νεκρὸ καὶ παρακολούθησα ὕστερα τὶς ἀνακρίσεις... Μὰ ἐσεῖς, δεσποινίς, τόσο νέα ποὺ εἴσαστε, πῶς μπορεῖ νὰ θυμόσαστε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

— Ἂν τὴ θυμᾶμαι;... Τὸ θῦμα ἦταν ἡ μητέρα μου.

— Μητέρα σας;.. πούφερε ὁ κ. Ποντεβίκο, χλωμιάζοντας ξαφνικά.

— Μητέρα σας; Καῦμένο κορίτσι! εἶπε κι' ἡ γυναῖκα του μὲ συγκίνησι. Ἂν μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῆ ὁ ἄντρας μου, δὲν θὰ μιλοῦσε ἔτσι ἐλεύθεοα μποστά σας.

— Ὁ Θεὸς τὸ θέλησε! φώναξε μὲ λαχτάρα ἡ Νορί. Ἀφοῦ ὁ κύριος σας παρακολούθησε τὶς ἀνακρίσεις, πρέπει νὰ μὲ θυμᾶται... Ἤμουν μικρούλα τότε, ἄπραγη... καί, παρεξηγώντας μιὰ φράσι τῆς μητέρας μου, κατηγόρησα γιὰ τὸ ἔγκλημα τὸν ἀθῶο πατέρα μου.

— Ναί, τὸ θυμᾶμαι, ἀπάντησε ὁ κ. Ποντεβίκο Ἀλλ' ὁ πατέρας σας μπόρεσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

— Ὡστόσο, ὁ ποαγματικὸς ἔνοχος ἔμεινε ἀτιμώρητος! φώναξε ἡ κοπέλλα. Ἴσως νὰ μὴν πολυενδιαφέρθηκαν νὰ τὸν ἀναζητήσουνε, μιὰ κι' ἐπρόκειτο γιὰ τὴ δολοφονία μιᾶς φτωχῆς κι' ἀσήμαντης γυναικούλας!

— Μὴ τὸ λέτε αὐτό, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ κ. Ποντεβίκο. Οἱ ἀρχὲς ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ διαφωτίσουν τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο ἔγκλημα. Δυστυχῶς ὅμως, δὲν τὸ κατωρθώσανε.

— Ἐγὼ θὰ τὸ κατορθώσω! δήλωσε ζωηρὰ ἡ Νορί, ἐνῶ τὰ μάγουλά της βάφονταν κατακόκκινα. Ναί, ἐγώ, μονάχη μου, θ' ἀνακαλύψω τὸ δολοφόνο τῆς μητέρας μου!

Ὁ κ. Ποντεβίκο ἔκαμε ἕνα ἐλαφρὸ μορφασμό, σὰν νάχε κατάπιῃ ἕνα πικρὸ χάπι.

— Ἔχετε καμμιὰ ἔνδειξι; ρώτησε μελακά. Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα, ποὺ εἶμαι δικαστικὸς καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω.

Ἡ Νορὶ ἐνοίωσε μιὰ ἔνστικτη δυσπιστία. Δὲν τῆς ἄρεσε τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου...

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε πιὸ ἤρεμα. Προτιμῶ νὰ ἐνεργήσω μόνη μου... Ὄχι, δὲν ἔχω καμμιὰ ἔνδειξι, ἀλλὰ θὰ βρῶ... Ὡστόσο, κύριε, ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε, ἂν μοῦ δώσετε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀνακρίσεως, ποὺ δὲν τὶς ξέρω παρὰ ἐλάχιστα.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, δεσποινίς, ἀλλ' ὄχι σήμερα. Ξαναπεράστε σὲ μερικὲς μέρες.

— Θὰ εἴσαστε ἐλεύθερη, τὴν Κυριακή; ρώτησε ἡ Εὔα.

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ περάσετε μαζί μας αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Ὁ ἄντρας μου θὰ σᾶς δώση τότε τὶς πληροφορίες ποὺ θέλετε, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δείξω κάτι φορέματά μου ποὺ χρειάζονται διόρθωμα, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴ συμβουλή σας.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κυρία!

Κι' ἡ Νορὶ ξανάπιασε τὴ δουλειά της. Ἀλλὰ τὸ μυαλό της πετοῦσε ἀλλοῦ...

Ὁ Ποντεβίκο βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Τότε ἡ γυναῖκα του εἶπε στὴ Νορί:

— Ὁ κόσμος εἶπε τότε πὼς ἡ δυστυχισμένη... δὲν ἦταν τίμια γυναῖκα.

Ἡ κοπέλλα δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ, γιατὶ τὴν ἐπνιγαν οἱ λυγμοί. Ἡ Εὔα φάνηκε συγκινημένη.

— Ὁ ἄντρας μου εἶχε πάντα ἄλλη γνώμη, εἶπε. Κι' ἂν ἀναλάβαινε τότε τὴν ὑπόθεσι...

— Ἀ, δὲν τὴν εἶχε ἀναλάβει αὐτός; διέκοψε ζωηρὰ ἡ Νορί.

— Ὄχι. Δὲν εἶχε τότε τὸ σημερινὸ ἀξίωμά του. Μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου. Τὸ ἔγκλημα ὅμως ἐκεῖνο τὸν ἐνδιέφερε, γιὰ τὸ μυστήριο ποὺ παρουσίαζε, κι' ὁ ἀνακριτής, ποὺ συνέπεσε νάναι φίλος του, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρακολουθήσῃ τὶς ἀνακρίσεις.

Ἡ Νορὶ κύτταζε μὲ λαχτάρα τὴν ὡραία κυρία.

— Ἤσαστε τότε γυναῖκα του; τὴ ρώτησε

Ἡ Εὔα κατακοκκίνισε καὶ φάνηκε λίγο ταραγμένη.

— Ὄχι, δεσποινίς, ἀπάντησε. Ἤμουν μονάχα ἀραβωνιαστικιά του. Ἀλλὰ μοῦ τὰ ἐμπιστεύόταν ὅλα. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ πὼς δὲν πίστευε καθόλου τὶς διάδοσεις, ποὺ κυκλοφοροῦσαν ὑπὸ ἀτόμα σὲ στόμα γι' αὐτὴ τὴ δολοφονία — διαδόσεις ὑπερβολικὲς πάντα σὲ τοιαῦτες περιπτώσεις. Τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσι ὡστόσο ἡ καταγγελία σας ἐναντίον τοῦ συζύγου τοῦ θύματος. Δὲν τὴν πίστευε ὅμως.

— Κι' ἔκαμε πολὺ καλά! Ἐγὼ ἐγώ, μὲ τὴν ἀμφιβολία μου, ἔ-

—Ἀσφαλῶς, δεσποινίς, θὰ κάνατε κάποιο λάθος στὸ διαγωνισμό!

καναν νὰ ὑποφέρη τόσο καὶ νὰ τρελλαθῆ στὸ τέλος ἐξ αἰτίας μου ὁ καϋμένος ὁ πατέρας μου.

—'Ο δυστυχισμένος! Εἶναι τώρα στὸ φρενοκομεῖο;

— Βγῆκε, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Ἔγινε καλά, δόξα τῷ Θεῷ!.. Ὢ, ἀγαπητὴ κυρία, πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη γιατὶ ὁ ἄντρας σας δὲ σχημάτισε ἄσχημη ἰδέα γιὰ τὴ μητέρα μου! Πρέπει νἆναι καλὸς καὶ μεγαλόψυχος. Σίγουρα, ὁ Θεὸς μ' ἔφερε στὸ σπίτι σας!

'Η Νορὶ κύτταζε μ' εὐγνωμοσύνη τὴν κ. Ποντεβίκο.

— Θὰ σᾶς βοηθήσουμε ὅσο θὰ μᾶς εἶναι δυνατό, τῆς ὑποσχέθηκε ἐκείνη. 'Ησυχᾶστε ὅμως τώρα, ἀγαπητή μου.

'Η κοπέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ ξανάρχισε νὰ ἐργάζεται. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ φόρεμα ἦταν ἕτοιμο κι' ἡ Εὔα τὸ φόρεσε.

— Τί καλὰ ποὺ μοῦ πηγαίνει! φώναξε κυττάζοντας στὸν καθρέφτη. Εἶσαστε σπουδαία! Θέλω νὰ σᾶς δώσω ἕνα φιλί!

Πραγματικά, τὴ φίλησε μὲ διάχυσι.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ σᾶς ἱκανοποίησα, εἶπε ἡ νέα. Ὅ,τι κι' ἂν θελήσετε, θὰ εἶμαι στὶς διαταγές σας. Σήμερα δὲ μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο ἐδῶ, τὴν Κυριακὴ ὅμως θὰ ξαναρθῶ.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου. Θὰ σὲ περιμένουμε.

'Η Νορὶ φόρεσε τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλτό της κι' ἔφυγε. 'Αμέσως ἡ Εὔα ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της.

'Ο Ποντεβίκο καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ φαινόταινε συλλογισμένος. Βλέποντας τὴ γυναίκα του, ἀνασήκωσε ζωηρὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἔφυγε; τὴ ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

— Ναί... Σὲ βεβαιῶ πὼς μοῦ κανε πολλὴ ἐντύπωσι! Πόσο μοιάζει στὴ μητέρα της!...

— Ναί, εἶναι ὁλοΐδια, συμφώνησε ὁ Ποντεβίκο.

Ὕστερα πρόσθεσε ζωηρά:

—'Ελπίζω νὰ μὴν τῆς εἶπες ὅτι ἤξερες τὴ μητέρα της, ὅτι ἔμενες σὲ κεῖνο τὸ σπίτι!...

—Ὄχι, δὲν εἶμαι δὰ τόσο ἀνόητη. Ἴσως ὅμως νὰ τῆς τὸ πῆ κάποια ἄλλη: ἡ Μιλανέζα, ποὺ δουλεύει μαζί της.

'Ο δικαστὴς σηκώθηκε ὁρμητικά.

—Τὸ πρόβλεπα πὼς θ' ἀνακατευτῆ στὶς δουλειές μας αὐτὴ ἡ γυναίκα! φώναξε. Σοῦ τὸ εἶχα πῆ, ἀπὸ τότε ποὺ ἀνανέωσες τὶς σχέσεις σου μαζί της.

'Η Εὔα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Μήπως τὸ γύρεψα ἐγώ; εἶπε. Ἡ Τύχη τάφερε νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Κι' ἡ 'Ορτένσια μ' ἀναγνώρισε πρώτη.

—Ἐσὺ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴ διαβεβαιώσῃς πὼς ἡ Εὔα 'Αλμάντ δὲν εἶχε τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὴ γυναίκα τοῦ εἰσαγγελέως Ποντεβίκο — ἐφόσον μάλιστα κι' ἡ ἴδια ἀμφέβαλλε καὶ πίστευε πὼς γελάστηκε. 'Αντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, θέλησες ἀπὸ φιλοδοξία νὰ τῆς ἀποδείξῃς πὼς εἶχες κατορθώσει νὰ γίνῃς σπουδαία κυρία!

— Ναί, ἔχεις δίκηο, παραδέχτηκε ἡ Εὔα. "Εκανα ἄσχημα. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὴ χωνέψω, γιατὶ πίστευε πάντα πὼς ἦταν πιὸ ὄμορφη ἀπὸ μένα καὶ καυχιόταν πὼς ζήτησαν τὸ χέρι της μεγάλοι ἀριστοκράτες! Ὅταν λοιπὸν τὴν ξαναβρῆκα σὲ θέλια κατάστασι, δὲ μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ τῆς φανερώσω ποιὰ ἤμουν, γιὰ νὰ τῆς δείξω τὴν ὑπεροχή μου. Πάντως ὅμως, τὴν κράτησα σ' ἀπόστασι...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐπικίνδυνη, πρόσθεσε ὁ Ποντεβίκο. Τρώγεται στὰ κρυφὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου. Κι' ἂν μάθη πὼς προτίμησες ἀπ' αὐτὴν τὴ συντρόφισά της, θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ διαδώσῃ ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ κυρίου Ποντεβίκο, τὸν καιρὸ τῆς δολοφονίας τῆς θυρωροῦ, κατοικοῦσε κοντά της, σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα.

"Ετσι, ἡ κόρη τῆς Ρίτας Μπαρέλο θὰ βρῆ παράξενο πὼς τῆς τάκρυψες καὶ πὼς ἕνας δικαστικὸς καταδέχτηκε νὰ σοῦ προσφέρη τ' ὄνομά του... Μὰ τώρα πιὰ ἔγινε ὅ,τι ἔγινε καὶ πρέπει νὰ βροῦμε πῶς θὰ διορθώσουμε τὸ κακό. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό... Φύγε τώρα. Θέλω νὰ μείνω μόνος.

'Η Εὔα ὑπάκουσε. 'Ο Ποντεβίκο περίμενε νὰ ξανακλείσῃ ἡ πόρτα πίσω της. Ὕστερα ἀνάπευσε μ' ἀνακούφισι, χώθηκε βαθύτερα στὴν πολυθρόνα του καὶ βυθίστηκε στὶς σκέψεις του,

Γ'.

Ὅπως εἴπαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο, ὁ φονιὰς τῆς Ρίτας εἶχε ἡσυχάσει, ἔπειτα ἀπ' τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἀποκαλύψανε τὸ παρελθὸν τοῦ θύματός του.

Σκεπτόταν τώρα πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἄξιζε τὴν τύχη ποὺ βρῆκε. Ἦταν μιὰ πανοῦργα, ποὺ εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν τυλίξῃ στὰ δίχτυα της. 'Η κόρη της ἦταν ἀσφαλῶς παιδὶ τοῦ Γκουέλφο Μπαρέλο.

Μποροῦσε λοιπὸν νὰ παραμερίση τὶς τύψεις του. Τὸν κυρίευε ὅμως ἕνας φριχτὸς φόβος πὼς θὰ τὸν ἀνακαλύπτανε, κι' ἡ μοναδική του φροντίδα ἦταν ν' ἀπομακρύνη ἀπ' αὐτὸν κάθε σκιὰ ὑποψίας.

Τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βλάψη, ἦταν ἡ Εὔα. Ἔπρεπε νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα πὼς εἶχε βγῆ. ἐκεῖνο τὸ βράδυ! Ἔπρεπε νὰ πεισθῆ—καὶ νὰ πείση καὶ τοὺς ἄλλους, ἂν τυχὸν τὴ ρωτούσανε—πὼς ὁ φίλος της δὲν ἤξερε καθόλου τὴ θυρωρό, πὼς δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ποτέ.

Τὸ ἄλλο πρωῒ τοῦ ἐγκλήματος, ἡ Εὔα. Βλέποντάς τον χλωμὸ ὅπως ποτὲ ἄλλοτε, μὲ τὴ φυσιογνωμία ἀλλοιωμένη, τοῦ εἶπε ὅτι, μὲ τὸ κατάντημά του αὐτό, κινδύνευε νὰ τὸν ὑποπτευθοῦνε πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ φονιᾶς.

— Μὴν ξαναπῆς τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς πιά! τῆς φώναξε ἐκεῖνος, τρέμοντας ἀπ' τὸ θυμό του.

Λίγο ἀργότερα, ἐνῶ πλενόταν ὁ Ρομπέρτο, ἡ Εὔα παρατήρησε μὲ ἔκπληξι:

— Μπᾶ! Ἔχεις γρατζουνιστῆ μήπως; Τὸ μανικέτι σου εἶναι ματωμένο.

'Ο νέος χλώμιασε, κύτταξε τὸ μανικέτι του κι' ἀπάντησε ὕστερα:

— Περίεργο!... Μπᾶ, δὲν εἶναι αἵματα. Κάπου θ' ἀκούμπησα καὶ λερώθηκα. Δός μου ἕν' ἄλλο ζευγάρι μανικέτια. Αὐτὰ θὰ τὰ σκίσω, θὰ τὰ πετάξω.

— Μὰ γιατί; Εἶναι σχεδὸν καινούργια. Θὰ τὰ δώσω γιὰ πλύσιμο...

— Ὄχι, ὄχι! διέκοψε ὁ Ρομπέρτο. Αὐτὸ μᾶς ἔλειψε τώρα, νὰ ὑποψιαστῆ τίποτα κι' ἡ πλύστρα, μὲ τὸ χτεσινοβραδυνὸ ἔγκλημα!.. Μάλιστα, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἱστορίες, θὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ μὴν πῆς σὲ κανένα πὼς βγῆκα χτὲς τὸ βράδυ, ἀγαπῆ. Βέβαια, μπορῶ ν' ἀποδείξω ὅτι δὲν ἔμεινα ἔξω περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Γιατὶ ὅμως νὰ ἔχω φασαρίες, στὰ καλὰ καθούμενα;

'Η Εὔα τὸν κύτταξε καλά. Κι' ὁ Ρομπέρτο νόμισε πὼς διάβασε στὰ μάτια της τὴ δυσπιστία ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἔκπληξι.

Πῶς μποροῦσε νὰ ὑποθέση ὅτι ἦταν αὐτὸς ὁ δράστης τῆς δολοφονίας;

— Κατάλαβες; ρώτησε ὁ νέος.

'Η Εὔα ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Μὰ βέβαια! ἀπάντησε. Θεέ μου, πῶς φοβήθηκες!

— Φοβήθηκα; "Οχι δά! "Αν σὲ παρακάλεσα νὰ κρατήσης τὴ γλῶσσα σου, τὸ ἔκανα γιατὶ δὲ θέλω κουτσομπολιά. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ μάθουν οἱ συνάδελφοί μου ὅτι συζῶ μαζί σου. Καταλαβαίνεις... πρόκειται γιὰ τὴν καμαριέρα μου... Καλλίτερα μάλιστα νὰ χωρίσουμε γιὰ λίγο καιρό.

'Η νέα γυναίκα ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Θέλεις νὰ μ' ἀφίσης; διαμαρτυρήθηκε. Γιατί; Τί σούκανα; 'Ο φίλος της τὴν ἀγκάλιασε, χαμογελώντας, κι' ἀπάντησε:

—Ποιὸς σοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα;... "Εχω μάλιστα στὸ μυαλό μου ἕνα σχέδιο ποὺ θὰ σ' εὐχαριστήση πολύ. "Αν μὲ ὑπακούσης σὲ ὅλα, ἂν εἶσαι πιστὴ καὶ φρόνιμη, θὰ σέ παντρευτῶ μιὰ μέρα.

'Η Εὔα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Θὰ μὲ παντρευτῆς;... ἐμένα; φώναξε.

— Ναί. Μὰ μὴν οὐρλιάζῃς ἔτσι... καὶ φρόντισε νὰ βοηθήσης σὲ ὅ,τι θέλω.

— Ὢ, στὸ ἑξῆς ἡ θέλησί σου θὰ εἶναι καὶ δική μου!

— Καλά. "Ετσι μ' ἀρέσεις. 'Ωστόσο, ὁ Ρομπέρτο δὲν ἦταν καθόλου ἡσυχος. 'Αναστατώθηκε μάλιστα, ὅταν ἔμαθε πὼς ἀναζητοῦσαν τὸ φοιτητή, ποὺ ὑποθέτανε, ὅτι μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ δολοφόνος. Μά, ὅταν τελείωσαν πιὰ οἱ ἔρευνες, χωρὶς νὰ βρεθῆ κανένα ἴχνος αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου, ὁ Ρομπέρτο ξέχασε, ὄχι μόνο τὸ ἔγκλημά του, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει

Καθαρὸ δέρμα
βάσις τῆς ὡμορφιᾶς!
Πολλὰ καλλυντικὰ γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ δέρματος χρησιμοποιήθηκαν, κατὰ καιρούς περάσανε καὶ ξεχαστήκανε..... Βγῆκαν ἄλλα καὶ διαρκῶς ἐμφανίζονται καινούργια γιὰ νὰ ξεχαστοῦν κι' αὐτά... "Ενα ὅμως ἔμεινε χρόνια πολλὰ καὶ θὰ μείνη γιὰ πάντα... 'Η περίφημη Λοσιὸν προσώπου SCHERK. 'Η Λοσιὸν ΣΕΡΚ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καλλυντικά. Εἶναι ἕνα ἐπιστημονικὸ δημιούργημα μὲ μοναδικὸ προορισμὸ νὰ προστατεύη τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου ἀπὸ ὅλες τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις. Λίγες σταγόνες τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ γίνη πλήρης καθαρισμὸς τοῦ δέρματος, νὰ τὸ ἀπαλλάξη ἀπὸ ὅλες τὶς βλαβερὲς οὐσίες, ποὺ εἰσδύουν βαθειὰ στοὺς πόρους καὶ νὰ φρεσκάρη τὴν ἐπιδερμίδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ. Τὸ βιβλιαράκι ποὺ συνοδεύει κάθε φιαλίδιο σᾶς ἐξηγεῖ τὶς καταπληκτικὲς ἰδιότητες τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ καὶ σᾶς καθοδηγεῖ γιὰ τὸν ἀποτελεσματικὸ τρόπο τῆς χρήσεώς της.
ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ • ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ. 25-739
Scherk Face Lotion

— "Οχι, καθόλου. Θέλω μονάχα νὰ σὲ προειδοποιήσω... Πρόκειται νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα πὼς κρατάω μιὰ συντριπτικὴ ἀπόδειξι ἐναντίον σου.

— 'Απόδειξι; Ποιὰ δηλαδή;

— Ξεκαθαρίζοντας τὸ περιεχόμενο ἑνὸς παληοῦ μπαούλου, βρῆκα μέσα στὴν τσέπη ἑνὸς σακκακιοῦ σου ἕνα γράμμα μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Ρίτα Κάννα».

'Ο Ρομπέρτο χύμηξε, σὰν θηρίο, πέταξε τὴν Εὔα πάνω σ' ἕνα ντιβάνι καί, κρατώντας τὴν σφιχτά, τῆς φώναξε μὲ μανία:

— Δός μου αὐτὸ τὸ γράμμα! 'Αμέσως!...

Μὰ ἡ Εὔα δὲν τρόμαξε.

— Θὰ σοῦ τὸ δώσω, ἀπάντησε, τὴ μέρα ποὺ θὰ γίνω γυναίκα σου. "Οχι πρωτύτερα.

— Θέλεις νὰ σὲ πνίξω;..

— Θὰ κάνης ἀκόμα ἕνα ἔγκλημα.

— Πιστεύεις λοιπὸν πὼς ἐγὼ δολοφόνησα τὴ θυρωρό;

— Μὲ κάνεις νὰ τὸ πιστεύω τώρα, ὅταν βλέπω τὸ πρόσωπό σου κι' ἀκούω τὶς φοβέρες σου.

'Η ἠρεμία τῆς Εὔας ἀφώπλισε τὸ Ρομπέρτο. Τὴν ἄφισε ἐλεύθερη κι' ὕστερα ἔσκασε στὰ γέλια καὶ φώναξε, μὲ φωνὴ τρεμουλιάστη ἀκόμα:

— 'Αστειεύεσαι.. ὅπως ἀστειεύθηκα κι' ἐγώ, λέγοντάς σου πὼς δὲ θέλω νὰ σὲ παντρευτῶ. Ναί, θὰ γίνης γυναίκα μου. Μὰ πρέπει νὰ καταλάβης πὼς ἡ κοινωνικὴ θέσι μου δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παντρευτῶ μιὰ κοπέλλα ἀγοράμματη σὰν ἐσένα. Θὰ σὲ βάλω λοιπὸν οἰκότροφο, στὸ σπίτι μιᾶς δασκάλας, στὸ Μιλάνο, γιὰ νὰ μορφωθῆς κάπως. 'Εγὼ θὰ δώσω στὸ μεταξὺ ἐξετάσεις γιὰ νὰ μπῶ στὸ δικαστικὸ κλάδο. Καί, μὲ τὸ εἰσόδημά μου, θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε ἄνετα. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

'Η Εὔα ἄκουγε δίχως συγκίνησι. Δὲν ἀγαποῦσε πιὰ τὸ Ρομπέρτο, καταλάβαινε ὅμως πὼς, ἂν τὸν ἔχανε θὰ ἔπαιρνε ἀναγκασμένη νὰ ξαναρχίση μιὰ ζωὴ ποὺ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τὴν ὑποφέρη. "Ηθελε ν' ἀποκτήση κι' αὐτὴ ἕνα σπίτι, μιὰ ἥσυχη ζωή.

— Ναί, εἶμαι εὐχαριστημένη τοῦ ἀπάντησε.

— Καλά... "Οσο γιὰ κεῖνο τὸ περίφημο γράμμα, δὲν ἀπευθυνότανε σὲ μένα. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἡ Ρίτα ἦταν φιλενάδα κάποιου συμφοιτητοῦ μου, ποὺ ἔμενε μάλιστα μαζί μου...

— 'Α! Αὐτὸς ὁ συμφοιτητής σου βρίσκεται τώρα στὸ Τουρίνο;

— "Οχι. "Εφυγε γιὰ τὴν 'Αμερικὴ καὶ δὲν ξέρω τὶ ἀπόγινε. 'Εκεῖνο τὸ παληὸ σακκάκι ποὺ βρῆκες, θὰ ἦταν δικό του... Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, δός μου τὸ γράμμα.

— Θὰ στὸ δώσω μετὰ τὸ γάμο μας. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ σοῦ τὸ ξαναλέω. Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι ἡ ἐξασφάλισίς μου.

'Ο Ρομπέρτο δὲν ἐπέμεινε. Θέλοντας καὶ μή, κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του: Πῆγε τὴν Εὔα στὸ Μιλάνο, τὴν ἔβαλε οἰκότροφο σὲ μιὰ δασκάλα καὶ, ἕνα χρόνο ἀργότερα, τῆς ἔδωσε τ' ὄνομά του.

Τὸ βράδυ τῶν γάμων τους, ἡ νέα τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε κάνει τὴν τύχη της.

Τὸ εἶχε γράψει ἡ Ρίτα, ὅταν χώρισε ἀπ' τὸ Ρομπέρτο. Τ' ὀνομά του δὲν ἀναφερότανε πουθενά, οὔτε κι' ἡ διεύθυνσί του. "Ετσι, μποροῦσε νὰ ὑποστηρίξη πὼς ἀνῆκε σὲ κάποιο φίλο του. "Αλλωστε, ἡ Εὔα δὲν πίστευε στὰ σοβαρὰ πὼς ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς Ρίτας.

'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Ρομπέρτο δὲν ἔμεινε πολὺ δυσαρεστημένος ἀπ' τὸ γάμο του. 'Η Εὔα δὲν εἶχε ἄλλο ἐλάττωμα ἀπ' τὴ φιλοδοξία. Τῆς ἄρεσε νὰ ντύνεται κομψά, περιποιότανε πολὺ τὸν ἑαυτό της. Δὲν εἶχε ὅμως ταπεινὰ ἔνστικτα. 'Ηταν καλὴ νοικοκυρά, ἄφισε ἀπόλυτη ἐλευθερία στὸν ἄντρα της, δὲν τὸν ρωτοῦσε ποτὲ γιὰ τὶς ἀπουσίες του, δὲν ἦταν φιλάρεσκη, ἤξερε νὰ φέρεται σὰν κυρία τοῦ κόσμου.

Σὲ λίγα χρόνια, ὁ Ρομπέρτο σοβαρεύτηκε. Εἶχε σημειώσει ἀστραπιαίες προόδους στὴν καριέρα του κι' εἶχε ἀποκτήσει φήμη ἀδέκαστου δικαστοῦ. "Οσοι τὸν ξέρανε, λέγανε πὼς ἦταν λίγο ἀπότομος, ἀλλὰ καλόκαρδος.

'Αλλ' ὅταν ἡ Εὔα ἀνανέωσε τὴ γνωριμία της μὲ τὴ Μιλανέζα, ἀπὸ ματαιοδοξία μάλλον, ὁ ἄντρας της πέρασε μερικὲς μέρες ἀνησυχίας.

Οἱ δυὸ παληὲς φίλες εἶχαν συναντηθῆ τυχαίως. Κι' ἡ Εὔα δὲν ἄνθεξε στὸν πειρασμὸ νὰ καυχηθῆ στὴν ἄλλη γιὰ τὴ νίκη της. Αλλ' ὁ Ρομπέρτο τὴ μάλωσε πολὺ γι' αὐτό, καί, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκανε, ἔκανε μερικὲς μέρες νὰ τῆς μιλήση.

"Υστερα συμφιλιώθηκαν πάλι, ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρο πὼς ἡ Εὔα θὰ χρησιμοποιοῦσε τὴ Μιλανέζα μονάχα ὅσο τὴ χρειαζότανε γιὰ τὰ φορέματά της, χωρὶς νὰ δημιουργήση μεγαλύτερη οἰκειότητα μαζί της.

Κι' ἡ ζωὴ συνεχίστηκε σὰν πρώτα. Αλλ' ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνι-

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

'Ασφαλῶς
ἐδοκιμάσατε καὶ σεῖς... καὶ
'Ασφαλῶς
αὐτὴν τὴν στιγμή, στὴν τσέπη σας
δὰ ὑπάρχουν οἱ νέες καραμέλλες
'Υγείας ΙΟΝ
ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟ
ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

σι τῆς Νορὶ ἦταν ἕνας κεραυνὸς γιὰ τὸ Ρουμέητο!

'Η κοπέλλα ἐκείνη ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς μητέρας της! Εἶχε δγῆ λοιπὸν ἡ Ρίτα ἀπ' τὸν τάφο της γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ;...

Δ'

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Ποντεβίκο, ἡ Νορὶ σκόνταψε σχεδὸν πάνω σ' ἕνα νέο κομψοντυμένο, ποὺ ἔμπαινε βιαστικά. Σταμάτησαν κι' οἱ δυὸ καὶ κυτάχτηκαν, μὲ κάποια ἀμηχανία.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε! τραύλισε ἡ Νορί, κατακόκκινη.

— 'Εσεῖς πρέπει νὰ μὲ συγχωρέσετε, δεσποινίς.

'Η Νορὶ χαιρέτησε ἐλαφρὰ μὲ τὸ κεφάλι της κι' ἀπομακρύνθηκε. 'Αλλ' ὁ νέος τὴν ἀκολούθησε, λέγοντας μὲ τὸ νοῦ του:

«Δὲν πρέπει νὰ τὴ χάσω! Εἶναι τόσο ὄμαρφη!.. Ποτὲ δὲν ξαναεῖδα τόσο χαριτωμένο προσωπάκι... Δὲν πειοάζει ἂν ἀναβάλω γιὰ λίγο τὴ δουλειὰ ποὺ μοῦ ἀνέθεσε ὁ μπαμπάς!».

'Ο Φάουστο 'Αλμπάνο ἦταν 22 χρονῶν κι' εἶχε μιὰ ἀροενωπὴ γοητεία. Τὰ μαῦρα μάτια του ἐκφράζανε πεοηφάνεια, τόλμη, τρυφερότητα καὶ μελαγχολία. Τὸ χαμόγελό του ἦταν συμπαθητικώτατο. Ψηλὸς καὶ λεπτός, ἕνωνε τὰ φυσικὰ προσόντα μ' ἕνα καλλιεργημένο πνεῦμα καὶ μιὰ μεγάλη καρδιά.

'Η Νορὶ περπατοῦσε γρήγορα, δίχως νὰ γυρίση καθόλου τὸ κεφάλι της. Κι' ἔφτασε στὸ ἀτελιέ, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ καθόλου πὼς τὴν παρακολουθοῦσε ὁ νέος.

Θάθελε νὰ κυλήσουν πιὸ γρήγορα οἱ ὧρες, τὴ μέρα αὐτή, γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι της καὶ νὰ διηγηθῆ στὸν πατέρα καὶ στὴ θεία της, ὅ,τι εἶχε συμβῆ στὸ σπίτι τοῦ εἰσαγγελέως.

"Οταν μπῆκε στὸ ἐργαστήριο, τὴν ὑποδέχτηκαν ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγές.

— Μά... τί συμβαίνει; ρώτησε, κατάπληκτη.

— Συμβαίνει ὅτι ἀπαλλαγήκαμε ἀπ' τὴ Μιλανέζα, κι' αὐτὸ τὸ χρωστᾶμε σὲ σένα! τῆς ἀπάντησε μιὰ ζωηρὴ μελαχροινούλα.

— Σέ μένα;

— Ναί, σὲ σένα! Φαντάσου ὅτι, μόλις βγῆκες, ἦρθε καὶ μᾶς εἶπε ἡ Πιπίνα, μ' ἕνα μυστηριῶδες ὕφος, πὼς σὲ εἶχε στείλει ἡ διευθύντρια στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ποντεβίκο, γιὰ νὰ διορθώσης κάτι φορέματα ποὺ τῆς εἶχε χαλάσει κάποια ἄλλη. Καταλάβαμε τότε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Μιλανέζα καὶ χαμογελάσαμε κοροϊδευτικά. Τοῦ λόγου της ἔγινε θηρίο. "Ηθελε νὰ δείρη τὴν Πιπίνα, ἀλλ' αὐτὴ τῆς ξέφυγε. Πῆγε τότε στὴ διευθύντρια καὶ τῆς ἔκανε μιὰ τέτοια σκηνή, ὥστε ἐκείνη, θυμωμένη γιὰ τὴν προστυχιά της, τὴν ἔδιωξε. Κι' ἔτσι ἔγινες σωτήρας μας!

Κι' ἡ κοπέλλα φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα τὴ Νορί.

'Εκείνη προσπάθησε νὰ χαμογελάση. Κατὰ βάθος ὅμως, δὲν ἦταν εὐχαοιστημένη. Φοβότανε πὼς ἡ Μιλανέζα θὰ σκάωνε κάποια ἐκδίκησι ἐναντίον της...

"Επειτ' ἀπὸ λίγο, τὴν κάλεσε ἡ κυρία Βάστι.

— Θὰ ἔμαθες, βέβαια, τί ἔγινε... τῆς εἶπε γλυκά.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ἡ Νορί, καὶ λυπήθηκα ποὺ ἐξ αἰτίας μου...

— Δὲ φταῖς καθόλου ἐσύ, ἀγαπητή μου. Μιὰ μέρα, θὰ καταλήγαμε ἐκεῖ ὁπωσδήποτε. 'Η Μιλανέζα εἶχε καταντήσει ἀνυπόφορη. Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ἀπαλλάχθηκα ἀπ' αὐτήν. Προβλέπω ὅμως πὼς μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μαζί σου. Καλὰ θὰ κάνης λοιπὸν νὰ φυλάγεσαι.

— Δὲν τὴ φοβᾶμαι, κυρία. Μείνετε ἥσυχη! δήλωσε ἡ Νορὶ μ' ἕνα περήφανο χαμόγελο.

— Κι' ὅμως.. εἶναι ἕνα κακὸ πλάσμα, ζηλόφθονη καὶ ἀδίστακτη! Καλλίτερα νὰ σὲ συνοδέψη ἀπόψε ὁ γυιός μου ὡς τὸ σπίτι σου.

'Η κοπέλλα κοκκίνισε ἐλαφρά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπάντησε. Μὰ δὲ χρειάζεται. Δὲ διατρέχω κανένα κίνδυνο.

'Η κυρία Βάστι δὲν ἐπέμεινε.

"Οταν σκόλασε ἀπ' τὴ δουλειά της ἡ Νορί, δὲν πρόσεξε ἕνα νέο, ποὺ στεκόταν ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, σὰν νὰ τὴν περίμενε, καὶ τὴν ἀκολούθησε ἀμέσως, μὴ τολμώντας ὅμως νὰ τὴν πλησιάση.

'Η βραδυὰ ἦταν κρύα, ἀλλὰ ἥσυχη. 'Η Νορὶ εἶχε φτάσει σ' ἕνα ἔρημο σημεῖο τοῦ δρόμου, ὅταν ἄκουσε πίσω της μιὰ ἄγρια γυναικεία φωνή:

— "Α, μοῦ πῆρες τὴ θέσι μου, μοῦκλεψες τὸ ψωμί μου! Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ...

'Αναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς Μιλανέζας καὶ στράφηκε ἀποτομα. Βρέθηκαν ἀντιμέτωπες οἱ δυό τους —ἡ μιὰ ἐξαγριωμένη κι' ἡ ἄλλη ἠρεμώτατη.

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; ρώτησε ἡ Νορί, χωρὶς νὰ δείξη καθόλου φόβο.

— Θέλω νὰ σὲ διορθώσω ὅπως σοῦ χρειάζεται!

Κι' ἡ Μιλανέζα σήκωσε τὸ χέρι της, σὰν νάθελε νὰ πετάξη κάτι τι στὸ πρόσωπο τῆς ἄλλης. 'Αλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ πραγματοποιήση τὸ ἄτιμο αὐτὸ σχέδιό της. Γιατὶ ἕνας κύριος εἶχε ὁρμήσει πάνω της, τῆς εἶχε ἁρπάξει τὸ χέρι, τῆς εἶχε πάρει διὰ τῆς βίας τὸ μπουκάλι ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸ εἶχε πεταξει χάμω. Πέφτοντας τὸ μπουκαλάκι ἔσπασε καὶ τὸ περιεχόμενό του χύθηκε στὴ γῆ, ἀναβράζοντας καὶ καπνίζοντας. Μερικὲς σταγόνες τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ τινάχτηκαν πάνω στὸ φόρεμα τῆς Μιλανέζας.

'Εκείνη, περίτρομη, τὄβαλε σ-τὰ πόδια καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

"Ολ' αὐτὰ εἶχαν συμβῆ μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα.

'Η Νορὶ γύρισε τότε στὸ σωτῆρα της καὶ τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι:

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε...

Εἶχε κοκκινίσει, γιατὶ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ νέο ποὺ συνάντησε βγαίνοντας, ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Ποντεβίκο.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μ' εὐχαριστήσετε, δεσποινίς, ἀπάντησε ἐκεῖνος. "Ηταν χαρὰ γιὰ μένα νὲ ἐμποδίσω ἕνα ἔγκλημα. 'Ελπίζω πὼς δὲ θ' ἀφίσετε ἀτιμώρητη αὐτὴ τὴν κακούργα.

— Δὲ σκοπεύω νὰ τὴν καταγγείλω, εἶπε ἡ Νορί, γιατὶ θὰ μεγάλωνε τότε κανένα κακό. 'Εργασμαστε στὸ ἴδιο κατάστημα. Μ' εἶχε προκαλέσει πολλὲς φορὲς ἐγὼ ὅμως τῆς φερνόμουνα παντα μὲ εὐγένεια καὶ καλωσύνη. Σήμερα τὴν ἔδιωξε ἡ διευθύντρια μας, καὶ πιστεύει πὼς εἶμ' ἐγὼ ἡ αἰτία. "Ετσι ἐξηγεῖται ἡ ἐγκληματικὴ ἀπόπειρά της, ποὺ τῆς τὴ συγχωρῶ.

'Ο νέος τὴν ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον.

— Καὶ πιστεύετε πὼς θὰ σᾶς εὐγνωμονῆ γιὰ τὴ μεγαλοψυχία σας; παρατήρησε. "Οχι! Εἶναι ἱκανὴ νὰ ξαναεπιχειρήση τὰ ἴδια!

— Θὰ προσέχω, κύριε.

— Μὴ μὲ παοαξηγήσετε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου, δεσποινίς... 'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν γνωριζόμαστε καλὰ - καλά. Σᾶς συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ σήμερα. πηγαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ποντεβίκο.

— Ναί, κι' ἐγὼ ἔφευγα ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ξέρετε τὴν κυρία Ποντεβίκο;

— Τὴ γνώρισα σήμερα. Εἶχα πάει νὰ τῆς διορθώσω κάτι φορέματα.

— "Α, εἶναι μιὰ κυρία πολὺ καλή, συμπαθέστατη. "Εχει μονάχα τὸν καῦμό πὼς δὲν ἀπόχτησε παιδιά... 'Ο ἄντρας της, πρώτης τάξεως κύριος κι' ἐκεῖνος εἶνα. πολὺ φίλος μὲ τὸν πατέρα μου, ποὺ ἀνήκει κι' αὐτὸς στὸ δικαστικὸ κλάδο, ἀλλὰ παρατήθηκε πρὸ 2 ἐτῶν, μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου.

'Ενῶ μιλοῦσαν ἔτσι, οἱ δυὸ νέοι προχωροῦσαν μαζί. Μὰ ἡ Νορί δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ κὰν —τόσο πολὺ τὴν ἐνδιαφέρανε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ λόγια τοῦ σωτῆρα της.

— Μήπως εἴσαστε καὶ σεῖς δικαστικός, κύριε; τὸν ρώτησε ζωηρά.

— "Οχι, δεσποινίς. Δέ μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ καριέρα. Δὲν ταιριάζει μὲ τὸ χαρακτῆρα μου νὰ ἔρχωμαι συνεχῶς σὲ συνάφεια μὲ θύματα ἢ μὲ ἐγκληματίες, νὰ βλέπω σκηνὲς συναρπαχτικὲς νὰ νοιώθω διαρκῶς τὸ φόβο μήπως μπλέξω τὸν ἕνοχο μὲ τὸν ἀθῶο!

»Συγχωρέστε με, δεσποινίς, ἂν σᾶς παρακολούθησα σήμερα—γιατὶ ὁμολογῶ πὼς μ' ἐνδιαφέρατε, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα, καὶ σᾶς πῆρα ἀπὸ πίσω, περιμένοντας ὕστερα νὰ σχολάσετε ἀπ' τὴ δουλειά σας. 'Αλλά, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί, εἶχα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἕνα προαίσθημα πὼς θὰ σᾶς φαινόμουνα χρήσιμος! Δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ὀδυνηρὴ ἐντύπωσι μοῦ ἔκανε ἡ φρικτὴ ἀπόπειρα ἐκείνης τῆς κοπέλλας! Κι' ἔχω τὴν πεποίθησι πὼς θὰ τὴν ἐπαναλάβη... "Αν δὲ θέλετε νὰ τὴν καταγγείλω στὴν ἀστυνομία, ὅπως μοῦ εἴπατε, ἀφῆστε με νὰ κάνω ἐγὼ ὅ,τι πρέπει. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ σᾶς ξανενοχλήση πιά... Δέχεσθε;

'Η Νορὶ καταλάβαινε πὼς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ νέου βγαίνανε μέσα ἀπ' τὴν καρδιά του. 'Ωστόσο, κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

— "Οχι, δὲ θέλω, ἀπάντησε μαλακά. Θὰ πίστευε τότε πὼς τὴ φοβήθηκα. Καὶ δὲ θέλω νὰ τῆς δώσω αὐτὴ τὴν ἱκανοποίησι... Σᾶς τὸ λέω: ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι προσεχτικὴ καὶ θὰ φυλάγωμαι ἀπὸ τὶς ἀπόπειρές της ... Πάντως, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προθυμία σας, καὶ νάστε βέβαιος πὼς δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα.

Σταμάτησε κι' ἄπλωσε τὸ χέρι της στὸ νέο. 'Εκεῖνος χλώμιασε λίγο.

— Δὲ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδέψω ὡς τὸ σπίτι σας; εἶπε.

— "Οχι. Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μᾶς παρεξηγήση ἡ γειτονιά. ἂν μᾶς δῆ μαζί.

— Καί... δὲ θὰ μοῦ πῆτε τ' ὄνομά σας;

'Η συγκίνησι τοῦ νέου εἶχε μεταδοθῆ καὶ στὴν κοπέλλα. 'Ωστόσο, χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Δέν ἔχω λόγο νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ. 'Ονομάζουαι Νορὶ Μπαρέλα.

— Κι' ἐγὼ Φάουστο 'Αλμπάνο. 'Η κοπέλλα χαιρέτησε εὐγενικὰ κι' ἀπομακρύνθηκε. Σὲ λίγα λεπτά, ἔφτασε στὸ σπίτι της.

'Ο Γκουέλφο τὴν περίμενε στὴν πόρτα. 'Η θεία της ἑτοίμαζε τὸ φαγητό.

Κάθησαν ὅλοι στὸ τραπέζι, κι' ἡ Νορὶ διηγήθηκε τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Γιὰ νὰ μὴν τρομάξη ὅμως τοὺς δικούς της, δὲ μίλησε καθόλου γιὰ τὴν ἀπόπειρα τῆς Μιλανέζας, οὔτε καὶ γιὰ τὴ συνάντησί της μὲ τὸ νέο ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ εἶχε μείνει χαραγμένη στὸ νοῦ της.

— "Αν αὐτὸς ὁ κύριος Ποντεβίκο μᾶς βοηθοῦσε ἀληθινὰ νὰ βροῦμε τὸ δολοφόνο τῆς δύστυχης μητέρας σου!.. εἶπε ὁ Γκουέλφο μὲ λαχτάρα.

—'Ο Θεὸς θὰ μοῦ κάνη αὐτὴ τὴ χάρι! φώναξε ἡ Νορί. Γιατὶ ὁ σκοπός της ζωῆς μου εἶναι νὰ βρῶ καὶ νὰ τιμωρήσω τὸν κακοῦργο ποὺ σκότωσε τὴ μητέρα μου.

— 'Ο σκοπός σου εἶναι καὶ δικός μου! μουρμούρισε ὁ Γκουέλφο, φιλώντας την τρυφερά.

Ε'

"Οταν ἡ Μιλανέζα ἔφυγε τρέχοντας, νόμισε πὼς τὴν κυνηγοῦσε ὁ σωτῆρας τῆς Νορί. 'Ωστόσο, ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση σὲ λίγο, λαχανιασμένη. Κύτταξε γύρω της. Κανεὶς δὲν τὴν ἀκολουθοῦσε. Οἱ λιγοστοὶ διαβάτες δὲν τῆς δίνανε καμμιὰ προσοχή.

"Εσφιξε τότε τὶς γροθιές της, σὰν νάθελε νὰ πνίξη κάποιον...

— "Α, ἔχεις φίλους, ποὺ σὲ παίρνουν ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ σὲ προστατεύουνε; μουρμούρισε. "Ισως σκοπεύεις νὰ μὲ καταγγείλης στὴν ἀστυνομία;... Καλὰ λοιπόν, ἂς μὲ πιάσουνε, ἂς μὲ κλείσουνε στὴ φυλακή. Κάποτε θὰ ἐγὼ ἀπὸ κεῖ καὶ θὰ σὲ ξαναβρῶ!

'Ωστόσο, μ' ὅλο ποὺ ἤθελε νὰ κάνη τὴν ἀφοβη, προτίμησε νὰ μὴ γυρίση, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, στὴν κάμαρά της, στὴν ὁδὸ Μπέρταλα. «Θὰ ζητήσω ἀπ' τὴν Τσέρερε νὰ μὲ φιλοξενήση» σκέφθηκε.

'Η Τσέρερε ἦταν μιὰ φίλη της, ποὺ ἔμενε στὸ σπίτι ὅπου εἶχε δολοφονηθῆ ἄλλοτε ἡ Ρίτα, καὶ μάλιστα στὸ ἴδιο διαμέρισμα ποὺ κρατοῦσε τότε ἡ Εὔα. 'Ενῶ

Εἶναι καὶ ἀρώτερα καινούργιο

Η ΑΡΩΜΑΤΙΚΗ ΚΟΛΛΑ

NOVA

'Η κόλλα NOVA τὸ πιὸ μοντέρνο καὶ σύγχρονο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ, δίνει στὰ ροῦχα:

* "Ενα ἀπαλὸ κολλάρισμα ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ σημερινὴ αἰσθητική.
* Μία στιλπνότητα ποὺ κάνει νὰ φαίνεται τὸ ροῦχο πάντα καινούργιο.
* 'Αρωματίζει τὰ ροῦχα, προσφερομένη σὲ τρία ἀρώματα. ΛΕΒΑΝΤΑ - ΚΟΛΩΝΙΑ - ΜΥΓΚΕ.

Τὸ ροῦχο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κολλάρισμα γυαλίζει, φρεσκάρεται καὶ ξανανοιώνει. 'Αποκτᾶ ἕνα θαυμάσιο ἄρωμα ποὺ ἐξαφανίζει τὴν δυσάρεστη ὀσμὴ τοῦ ἱδρώτος.

ΠΡΟΪΟΝ ΒΑΜΟΥΣ Ε. Ε.
'Αποκλειστικὸς 'Αντιπρόσωπος
Ε. ΠΡΟΚΟΣ
ΦΛΕΣΣΑ 9 · ΤΗΛ. 223.969-238.221

Κάθε ἄψογο πουκάμισο εἶναι ἀπὸ ὕφασμα ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΤΡΙΚΟΛΙΝΕΣ

Γιὰ κάθε ἄντρα, ποὺ ντύνεται μὲ πολυτέλεια.

ΠΟΠΛΙΝΕΣ

'Εξασφαλίζουν κομψὴ ἐμφάνισι, γοῦστο, στερεότητα, ἐφαρμογή.

Οἱ ποπλίνες καὶ οἱ τρικολίνες Πειραϊκῆς - Πατραϊκῆς δὲν μπαίνουν στὸ πλύσιμο, γιατὶ εἶναι SANFORIZED, ἔχουν ἀνεξίτηλους χρωματισμοὺς καὶ ἀντέχουν ἰδιαιτέρως στὰ σύγχρονα μέσα πλυσίματος.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, βολεύει, νοικοκυρεύει!

Στὴν οὐγια ἡ ἐγγύησις ποιότητος

πήγαινε πρὸς τὰ κεῖ, ἡ Μιλανέζα τάβαλε μὲ τὴν παλιὰ της συντροφισσα, ποὺ εἶχε προτιμήσει τώρα τὴν ἐργασία τῆς Νορὶ ἀπὸ τὴ δική της.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ κι' ἡ Εὔα! μουρμούριζε. Ἐπειδὴ κατάφερε νὰ βρῇ κάποιον ποὺ τὴν παντρεύτηκε, νομίζει πὼς μποεῖ νὰ μοῦ φέρνεται μὲ περιφρόνησι. Μὰ θὰ τῆς δείξω ἐγώ! Θὰ διηγηθῶ σέ ὅλους ποιὰ ἦταν, πρὶν νὰ γίνῃ κυρία Ποντεβίκο... Κι' ἡ κυρία Βάστι φαντάζεται πὼς θὰ καλοπεράσῃ; Γελιέται!... Κι' ἂν ὁ Εὐγένιος δὲν κρατήσῃ τὶς ὑποσχέσεις του, θὰ δῇ τί εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάνω...

Εἶχε φτάσει στὸ μεταξὺ στὸν προορισμό της. Πρὶν ὅμως διασχίσῃ τὴν αὐλή, γιὰ ν' ἀνεβῇ στὸ διαμέρισμα τῆς φίλης της, ἄνοιξε τὴ τζαμόπορτα τοῦ θυρωρείου.

Στὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχε δολοφονηθῇ ἡ Ρίτα, καθόταν καὶ τρώγανε ἕνας ἄντρας καὶ δυὸ γυναῖκες: ὁ Τζούλιο, ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸ Γκουέλφο, ἡ σύζυγός του κι' ἡ μητέρα του.

Ἀκούγοντας ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, ὁ Τζούλιο σηκώθηκε.

— Τί ζητᾶτε, δεσποινίς; ρώτησε τὴ Μιλανέζα.

— Μήπως ξέρετε ἂν εἶναι ἐδῶ ἡ Τσέρεοι;

— Δὲν τὴν εἶδα νὰ βγαίνῃ, ἀπάντησε ἡ γυναίκα τοῦ Τζούλιο. Πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο δέ, τῆς φέρανε φαγητό.

— Εὐχαριστῶ.

Ἡ Μιλανέζα ἀνέβηκε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς φίλης της. Ἐκείνη ἄνοιξε κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως:

— Ἐσύ; Ὀρτένσια; Ποιὸς καλὸς ἄνεμος σὲ φέρνει;

— Ἕνας ἄντρας κακός, ἀγαπητή μου... Ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω φιλοξενία.

—Ἔλα, ἔλα μέσα!

Ἡ κάμαρα ἦταν ζεστὴ καὶ τὸ τραπέζι στρωμένο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP
ΠΛΕΚΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΤΔΙΑ
Μονόπλακες, δίπλακες, τετράπλακες από 3.950 μέχρι 11.800
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΓΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ἐπισκεφθῆτε μας.
ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΞΙΜΟ... ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!
ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113, τηλ. 613-610. Οἰκία 710-752.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

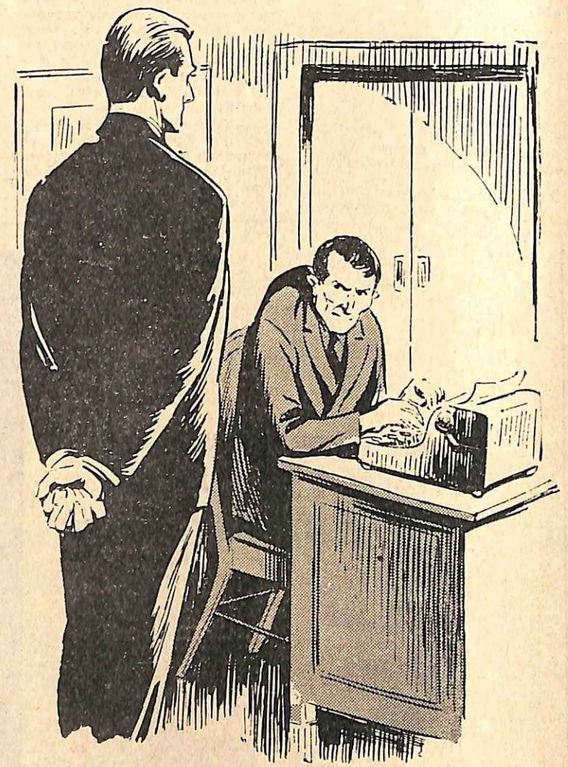

Ὁ Πέτερς ἄρχισε νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ λέξεις,ποὺ περιεῖχαν πολλὰ «μ».

ΤΗ νύχτα ἐκείνη, ξύπνησα ἀπότομα ἀπὸ ἕνα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Ὁ προϊστάμενός μου, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰδιωτικοῦ ἀστυνομικοῦ πρακτορείου Πίνκερτον, μὲ ζητοῦσε ἐπειγόντως.

Μόλις ἔφτασα στὸ σπίτι του, μοῦ εἶπε:

— Καθὼς ξέρετε, Πέτερς, ὁ γερουσιαστὴς Μόρρις μᾶς ἔχει προσφέρει τὴν ὑποστήριξί του σὲ διάφορες σοβαρὲς δουλειές. Τώρα, λοιπόν, ζητάει τὴ βοήθειά μας. Εἶναι ἀπελπισμένος, σὰν τρελλός! Ἂν ἐπιτύχετε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, θὰ ἐξασφαλίσετε τὴν πολύτιμη φιλία κι' εὐγνωμοσύνη ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ μποεῖ νὰ σᾶς φανῇ χρησιμώτατος.

Ἡ ὑπόθεσι παρουσιαζόταν ἁπλῆ καὶ πολύπλοκη συγχρόνως. Ὁ γερουσιαστὴς Μόρρις εἶχε μιὰ ἀνηψιά, ἱκανὴ στενοδακτυλογράφο. Τῆς εἶχε βρῇ, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, μιὰ καλὴ θέσι σὲ κάποιο ἐργοστάσιο χημικῶν προϊόντων τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ Μαρία Ζεκόρσκυ — ἔτσι λεγόταν ἡ κοπέλλα — ἦταν γεμάτη ζωὴ κι' ὁμορφιά. Ὁ γερουσιαστὴς τὴ λάτρευε, σὰν παιδί του. Θάλεγε νὰ τὴν πάρῃ κοντά του, γιατὶ ἦταν ἀνύπαντρος καὶ δίχως οἰκογένεια. Μὰ ἐκείνη προτιμοῦσε νὰ ζῇ ἀνεξάρτητη, μὲ τὴν ἐργασία της.

Μόλις ὅμως ἀνέλαβε ὑπηρεσία στὸ ἐργοστάσιο, ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ μαραίνεται, νὰ λυώνῃ, μέρα μὲ τὴ μέρα.

Οἱ γονεῖς της εἶχαν ἀνησυχήσει πολύ. Ὑποθέσανε μήπως τὴν ἔβλαπτε ἡ ἐπίδρασι τῶν χημικῶν προϊόντων τοῦ ἐργοστασίου. Κι' ὁ γερουσιαστὴς εἶχε ἀποταθῇ στὸ διευθυντή, ὁ ὁποῖος ὅμως τὸν καθησύχασε.

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸ καιρό, ἡ Μαρία αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ τορμεροῦς πόνους στὶς ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων, ποὺ ἄρχισαν νὰ παραλύουν!

Καὶ πέθανε, μέσα σὲ λίγες μέρες, ὑποφέροντας φρικτά — χωρὶς νὰ κατορθώσουν οἱ γιατροὶ νὰ ἐξηγήσουν καὶ νὰ καταπολεμήσουν τὴ μυστηριώδη ἀρρώστια της, ποὺ προχωροῦσε ἀμείλικτα!

*

Ὁ γερουσιαστὴς ἦταν τώρα τσακισμένος ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία.

Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸν παηγορήσω.

Ἐξέτασα ὕστερα τὸ πτῶμα. Ρώτησα τοὺς γιατρούς.

Ὅλοι λέγανε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δηλητηρίασι τοῦ αἵματος ἢ γιὰ σηψαιμία, ποὺ ὡφειλόταν σὲ φυσικὰ αἴτια. Ὡστόσο, ὁ προϊστάμενός μου μοῦ σύστησε νὰ συνεγίσω τὴν ἔρευνα.

Πῆγα πραγματικὰ στὰ γραφεῖα τοῦ ἐργοστασίου καὶ ζήτησα ἀπ' τὸ διευθυντὴ νὰ μοῦ δείξῃ τὸ δωμάτιο, ποὺ ἐργαζόταν ὡς τότε ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα.

Εἶχε νυχτώσει πιά. Ὁ ἠλεκτρισμὸς διακόπτης βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Προχωρήσαμε λοιπὸν στὰ σκοτεινά.

Ξαφνικά, διέκρινα μιὰ πασάξενη πρασινωπὴ λάμψη πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ὅταν ὁ διευθυντὴς ἄναψε τὸ φῶς καὶ μοῦ δειξε τὴ θέσι, ὅπου ἐργαζόταν ἡ Μαρία, διαπίστωσα, ἄ,τι ἀπὸ κεῖ ἀκριβῶς προερχόταν ἡ ἀλλόκοτη λάμψη.

Παρακάλεσα τὸ διευθυντὴ νὰ ξανασβήσῃ τὸ φῶς. Καὶ μπόρεσα ἔτσι νὰ ἐξακριβώσω πὼς ἕνας ἀδύνατος φωσφορισμὸς — σὰν τῶν ρολογιῶν μὲ τοὺς φωτεινοὺς δείχτες — προερχόταν ἀπ' τὸ πλῆκτρο τοῦ ψηφίου «μ» τῆς γραφομηχανῆς τῆς Μαρίας.

Τηλεφώνησα ἀμέσως στὸν προϊστάμενό μου νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα εἰδικὸ χημικό.

Μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ ἐπιστήμονος, ἐξακριβώθηκε πὼς τὸ πλῆκτρο ἐκεῖνο τῆς γραφομηχανῆς ἦταν ἀλειμμένο μὲ διάλυσι ραδίου καὶ χλωριούχου μολύβδου, δηλαδὴ μ' ἕνα ὑγρὸ δηλητηριωδέστατο,ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τοὺς φωτεινοὺς ἀριθμοὺς τῶν ρολογιῶν.

Φρόντισα τότε νὰ γίνῃ μιὰ ἐπίσημη νεκροψία, ποὺ ἐπιβεβαίωσε τὴν πρώτη διάγνωσι. Τὸ δηλητήριο εἶχε εἰσχωρήσει σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ τῆς Μαρίας, ποὺ χτυποῦσε τὸ ψηφίο «μ», εἶχε μπῇ στὸ αἷμα της καὶ τὴν εἶχε θανατώσει!

Μὰ ποιός ἦταν ὁ ἔνοχος;

Μπόρεσα νὰ μάθω ἀπ' τὶς συναδέλφους τῆς δυστυχισμένης κοπέλλας, ὅτι ἕνας κομπούρης κλητῆρας τοῦ γραφείου, τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ καὶ τὴ βασάνιζε μὲ τὴν ἐπιμονή του καὶ τὶς προτάσεις του.

Χωρὶς νὰ κινήσω καθόλου τὶς ὑποψίες του — γιατὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πὼς ἤμουν ἀστυνομικός — τὸν πλησίασα καὶ τὸν ἀνέκοινα μὲ τοῦτο. Ἔμαθα πὼς λεγόταν Οὐίλλιαμ Μπέοιννκ. Τοῦ εἶπα πὼς χοειαζόμουν δῆθεν ἕνα κλητῆρα καὶ πὼς θὰ ἔπαιρνα αὐτόν, με πολὺ καλὸ μισθό.

— Τί προσόντα ἔχετε; τὸν ρώτησα. Μήπως ξέρετε νὰ γράφετε στὴ μηχανή;

Μοῦ ἀπάντησε καταφατικά. Τὸν παρακάλεσα τότε νὰ καθήσῃ μπροστὰ στὴ γραφομηχανὴ τῆς Μαρίας. Ἐκεῖνος δὲν ἔφερε ἀντίρρησι, γιὰ νὰ μὴ γεννήσῃ ὑποψίες. Εἶχε γίνει ὅμως ἄσπρος σὰν πανί...

Ἄρχισα νὰ τοῦ ὑπαγορεύω λέξεις, ποὺ περιεῖχαν πολλὰ «μ». Πρόσεξα πόσο δίσταζε ν' ἀγγίξῃ τὸ δηλητηριασμένο πλῆκτρο!

Ἐπιτέλους, νικημένος ἀπ' τὸν τρόμο, ἀρνήθηκε νὰ συνεχίσῃ τὸ γραφτό.

Αὐτὸ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ὁμολογία. Ἄλλωστε, ἦταν τέτοια ἡ ψυχικὴ κατάστασί του, ὥστε δὲν ἄργησε νὰ παραδεχτῇ τὸ ἔγκλημά του.

Εἶχε προιηθευτῇ τὸ δηλητήριο ἀπὸ ἕνα ἀδελφό του, ὡρολογοποιό. Καθὼς ἔφτανε πρῶτος στὰ γραφεῖα κι' ἔφευγε τελευταῖος, μπόρεσε εὔκολα ν' ἀλείψῃ τὸ πλῆκτρο τῆς γραφομηγανῆς μὲ ἄφθονη δηλητηριώδη διάλυσι ραδίου, ποὺ δὲ διακρινότανε καθόλου στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Κι' ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, ποὺ δὲν εἶχε θελήσει νὰ δεχτῇ τὸν ἔρωτά του, δηλητηριάστηκε σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ σατανικὸ αὐτὸ τρόπο.

Ὁ τρομερὸς καμπούρης πλήρωσε τὸ ἔγκλημά του στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

ΜΑΚ ΠΕΤΕΡΣ

ΤΑ ΧΕΛΙΑ

Ἡ ζωή τους κι' ἡ ἀναπαραγωγή τους

ΩΡΙΣΜΕΝΑ εἴδη ψαριῶν, ὅπως ὁ μπακαλιάρος, ὁ σολωμός, οἱ ρέγγες, οἱ σαρδέλλες, μεταναστεύουν τὴν ἐποχὴ τῶν ἐρώτων τους. Ὁ λόγος τῶν ταξιδιῶν αὐτῶν εἶναι ὅτι κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ὀργανισμός τους ἔχει ἀναγκὴ ἀπὸ περισσότερο ὀξυγόνο.

Τὸ ψάρι ποὺ μελετήθηκε περισσότερο, εἶναι τὸ χέλι.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἡ ζωή του ἦταν ἀκόμη ἕνα μυστήριο. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιατί, σὲ μιὰ ὡρισμένη ἐποχή, τὰ χέλια χανόντουσαν ἀπὸ τὶς λίμνες καὶ ἔφευγαν πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, μεγάλη ἐντύπωσι ἔκανε τὸ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχαν βρεθῇ μικρὰ χέλια μέσα σὲ λίμνες ἢ σὲ ποτάμια.

Μόλις τὸ 1920, ὁ Δανὸς καθηγητὴς Γιόχαν Σμίντ κατώρθωσε νὰ ξεσκεπάσῃ τὴν παράξενη ζωή τους.

Μετὰ ἀπὸ κουραστικὲς μελέτες, ἀνακάλυψε ἕνα εἶδος ψαριοῦ, ἕνα πλάσμα ζελατινώδες, παρασυρόμενο ἀπὸ τὸ χλιαρὸ ρεῦμα τοῦ Γκόλφ Στρήμ.

Εἶχε μῆκος μερικῶν χιλιοστομέτρων καὶ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ βελόνα παρὰ μὲ ζωντανὸ ὄν. Προχωρώντας πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς Εὐρώπης τὰ μικροσκοπικὰ αὐτὰ ὄντα ἀποκτοῦν σιγὰ—σιγὰ τὸ σχῆμα χελιοῦ, ἂν καὶ εἶναι ἀκόμη πολὺ μικρά.

Μετὰ δυὸ χρόνια, ἐγκαταλείπουν τὴ θάλασσα καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀνεβαίνουν τὰ ποτάμια, ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα. Ἄλλα δυὸ χρόνια περιπάτους χρειάζονται γιὰ νὰ φθάσουν στὶς λίμνες, ὅπου τελειώνει τὸ ταξίδι. Σ' ἡλικία 5 ἐτῶν τὰ ὄργανα ἀναπαραγωγῆς χελιῶν ἀναπτύσσονται τελείως. Τὰ μάτια τους μεγαλώνουν καὶ ἀποκτοῦν πτερύγια.

Τὸ φθινόπωρο, στὶς λίμνες καὶ τὰ ἕλη ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴ Φινλανδία ὡς τὴν Τουρκία καὶ ὡς τὸν μακρινὸ Βόλγα, φθάνει τὸ μυστικὸ κάλεσμα τοῦ ἔρωτα.

Μὲ μιὰ πυρετικὴ ἔξαψι, τὰ χέλια ἐγκαταλείπουν τὶς φωλιές καὶ τὰ ἡσυχα νερὰ ὅπου μεγάλωσαν, γιὰ νὰ πάρουν τὸν μακρινὸ δρόμο τῆς δύσης πρὸς τὴ θάλασσα τῶν Σαργασσῶν.

Νομίζει κανεὶς ὅτι ἕνας τεράστιος μαγνήτης τὰ ἑλκύει.

Ὅταν φθάσουν στὴ θάλασσα, ἀρχίζουν νὰ ζευγαρώνωνται καὶ συνεχίζουν δυὸ—δυὸ τὸ ταξίδι τους ἀνάμεσα στοὺς ὠκεανούς, κολυμπώντας τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο.

Τὸ ποθητὸ τέρμα, ἡ Μέκκα τῆς ἀγάπης, βρίσκεται, ὅπως εἴπαμε, στὴ θάλασσα τῶν Σαργασσῶν, κοντὰ στὶς Βερμοῦδες. Στὸ μέρος αὐτό, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ ἕνα φυτὸ ποὺ ὀνομάζεται «Σταφύλι τῆς θάλασσας».

Ἐκεῖ, ἐπὶ τέλους, οἱ ἐρωτευμένοι στήνουν τὸ σπιτικό τους καὶ οἱ θηλυκὲς ἀρχίζουν νὰ γεννοβολοῦν. Τὰ αὐγά τους γονιμοποιοῦνται ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀρσενικά. Σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, χιλιάδες διαφανῆ σκουληκάκια, τυλιγμένα σὲ μιὰ προστατευτικὴ μᾶζα, παρασύρονται ἀπὸ τὰ ρεύματα πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὸν αἰώνιο κύκλο τῆς ζωῆς τους.

Τί γίνονται ὅμως οἱ γονεῖς τους ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μεταναστεύσαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος; Κανεὶς δὲν ξέρει. Δὲν γυρίζουν ποτὲ πίσω. Μένουν στὴ θάλασσα τῶν Σαργασσῶν καὶ σύντομα ἐξαφανίζονται.

Τί τραγικὰ ρομάντσα!

Ὁ Ρομπὲρ Κοφὲν λέει κάπου: «Ὅταν σκέπτωμαι τὴ ζωὴ τῶν χελιῶν, ποὺ μοναδικός της σκοπὸς εἶναι ἡ ἀγάπη, νοιώθω οἶκτο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στὸν ἔρωτα βρίσκουν ἁπλῶς ἕνα τρόπο γιὰ νὰ περνοῦν τὸν καιρό τους».

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

Τί πρέπει νὰ ξέρη καθένας γιὰ τὴν περίπτωσι ἀτυχήματος

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Βᾶλτε τὸν ἄρρωστο στὸ κρεβάτι, ζεστὰ σκεπασμένο ν' ἀναπαυθῇ.

Τοῦ δίνετε νὰ πιῇ μόνο νερό, ἂν ἔχη ἐμετό, διάρροια ἢ πόνους στὴν κοιλιά. Καλεῖτε τὸ γιατρό, περιγράφοντάς του, καθαρὰ καὶ λεπτομερῶς, ὅλα τὰ φανερὰ σημάδια καὶ συμπτώματα, ποὺ παρουσιάζει ὁ ἄρρωστος, π. χ. πυρετό, πονοκέφαλο, πονόλαιμο, κακοδιαθεσία. Ὑποδείξτε του πότε πρωτοασθάνθηκε πὼς ἀρρώστησε, ἢ πότε ἐκδηλώθηκαν τὰ συμπτώματά του.

Ἔχετε ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ γιατροῦ, ζεστὸ νερό, σαπούνι (ὄχι μυρωδάτο), ἕνα βουρτσάκι γιὰ τὰ νύχια καὶ μιὰ καθαρὴ πετσέτα. Καλὸ εἶναι νὰχετε σέρεῦμα, μεταξὺ πόρτας καὶ παραθυρου.

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρχη δίπλα του ενα μικρὸ τραπεζάκι, σὰν κομμοδίνο, καὶ μιὰ ἄνετη πολυθρόνα γιὰ ὅποιον συντροφεύει τὸν ἄρρωστο — ἢ καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο, ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Δίπλα στὸ κρεβάτι ἢ ἀπὸ πάνω, πρέπει νὰ ὑπάρχη μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα, ἔτσι ὥστε νὰ μποῇ ὁ ἄρρωστος νὰ διαβάσῃ ἄνετα, χωρὶς νὰ πέφτη τὸ φῶς στὰ μάτια του. Τὴ νύχτα, τὴ σκεπάζετε μ' ἕνα χοντρὸ χαρτὶ ἢ μ' ἕνα σκοῦρο ὑφασμα — ἀπ' ἔξω ὅμως ἀπ' τὸ συνηθισμένο ἀμπαζοὺρ, ὥστε νὰ μὴν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ λάμπα καὶ κινδυνεύει νὰ πάρῃ φωτιά.

Γιὰ τὴ θέρμανσι τοῦ δωματίου

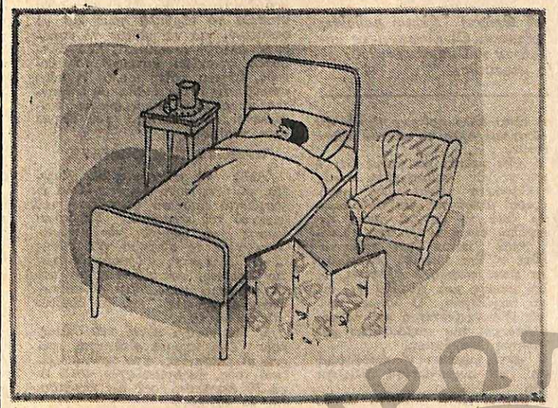

Ἕνα παραθὰν εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὰ ρεύματα.

τε συγκεντρώσει σ' ἕνα καθαρὸ καὶ σκεπασμένο δοχεῖο δείγματα ἀπὸ τὰ οὖρα τοῦ ἀρρώστου ἢ τὸν ἐμετό του, γιὰ νὰ τὰ δείξετε στὸ γιατρό. Μὴ τοὺς προσθέσετε ὅμως κανένα ἀντισηπτικὸ φάρμακο.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Πρέπει νᾶναι ζεστό, ἀλλ' ὄχι ὑπερβολικά. Πρέπει ἀκόμα ν' ἀρίζεται κανονικά, νὰ μπαίνη καθαρὸς ἀέρας μὲ ὀξυγόνο. Γι' αὐτό, φροντίστε νἄχετε λίγο ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο — ἐκτὸς ἂν ἔχη κάνει μπάνιο ὁ ἄρρωστος.

Ἕνα παραθὰν εἶναι ὅ,τι χοειάζεται, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπ' τὰ ρεύματα.

Γιὰ νἄχη ἄνεσι καὶ ζεστασιὰ μαζί, τοῦ φοράτε μιὰ μάλλινη ζακέτα καὶ τὸν σκεπάζετε μὲ ἀοκετὰ ἀλλ' ὄχι βαρειὰ σκεπάσματα. Μποεῖτε ἀκόμα νὰ βάλετε στὰ πόδια του μιὰ θερμοφόρο.

Τοποθετεῖτε τὸ κρεβάτι του, ἔτσι, ὥστε αὐτὸς ποὺ τὸν περιποιεῖται νὰ μποῇ νὰ τὸν πλησιάσῃ εὔκολα κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλευρές. Ἂν εἶναι δυνατόν, τὸ βάζετε δίπλα στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ μποῇ ὁ ἄρρωστος νὰ βλέπη ἔξω. Προτοῦ ἀρρώστου, τὸ προτιμότερο μέσον εἶναι ἡ ἠλεκτρικὴ σόμπα.

Η ΔΙΑΙΤΑ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Ἂν ὁ γιατρὸς διατύξῃ «συνηθισμένη δίαιτα», μποεῖ ὁ ἄρρωστος νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τρώγη ὅπως καὶ πρίν.

Ἐλαφρειὰ δίαιτα σημαίνει, ὅτι ποεῖ νὰ φάῃ ἄσπρα ψαρια, κοτόπουλο, αὐγά, γάλα καὶ γαλατερά, φρούτα, ποσσινα χορταρικά, πουρὲ πατάτα, φρέσκο βούτυρο καὶ λίγο ψωμί. Ἀπαγορεύονται τὰ κόκκινα κρέατα, τὸ μπέικον, τὸ τυρί, τὰ τηγανιτά, τὰ μπαχαρικὰ καὶ κάθε τι τὸ δύσπεπτο.

Ἂν ἐπιτρέπεται μόνο γάλα, τροσπαθοῦμε νὰ τὸ κάνουμε πιὸ νόστιμο, προσθέτοντας διάφορα μυρωδικά, βανίλια, κλπ.

Τὴγὴ δίαιτα σημαίνει μόνο ρεντὴ τροφή: γάλα, χυμοὺς φρούτων, ζουμί.

Προχειμένου νὰ δώσετε ἕνα ὑγρὸ στὸν ἄρρωστο, βάλτε μιὰ πετσέτα κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι του, γιὰ νὰ μποῇ ν' ἀναπηρωθῇ καθώτος στὸ κρεβάτι του. Προσέξετε νὰ μὴν εἶναι πολὺ ζεστό. Ἀνασηκώνετε τὸ κεφάλι του, περνώντας τὸ χέρι σας κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι. Βάζετε στὸ στόμιο τοῦ δοχείου στὴ γωνιὰ τοῦ στόματός του καὶ τὸ γέρνετε, γιὰ νὰ τρέξῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ ὑγρὸ μέσα στὸ στόμα του. Μὴ βιάζεσθε. Ἀφίνετε στὸν ἄρρωστο τὸν καιρὸ νὰ καταπιῇ, καὶ ν' ἀναπνεύσῃ ἄνετα ἀνάμεσα στὶς γουλιές.

Ἂν ὁ ἄρρωστος μποῇ ν' ἀνακαθίσῃ, βεβαιωθῆτε πὼς εἶναι ζεστὰ καὶ ἄνετα, πρὶν τοῦ πᾶτε τὸ δίσκο μὲ τὸ φαγητό. Δίσκος καὶ τροφὴ πρέπει νὰ φαίνωνται ἑλκυστικά. Ὁ δίσκος νὰ περιέχη ὅ,τι μποεῖ νὰ χοειαστῇ στὸν ἄρρωστο. Ἡ ζεστὴ τροφὴ νὰ εἶναι πραγματικὰ ζεστή.

ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΗΣΙ

Μποεῖ νὰ γίνεται στὸ στόμα, στὴ μασχάλη, στὶς βουβῶνες ἢ στὸ ἔντερο. Προτιμότερος εἶναι ὁ πρῶτος τρόπος — ἐκτὸς ἂν ὁ ἄρρωστος εἶναι μικρὸ παιδί, ἢ ἂν ἤπιε πρόσφατα κανένα ζεστὸ ποτό, ἢ ἂν ἔχη δύσπνοια ἢ πονόλαιμο.

Ἀφίνετε 2 λεπτὰ τὸ θερμόμετρο, μὲ τὸν ὑδράργυρο κάτω ἀπ' τὴ γλῶσσα του, κι' ὕστερα τὸ βγάζετε καὶ διαβάζετε τὴν ἐνδειξί του.

Ἡ μέση θερμοκρασία τοῦ σώματος ἑνὸς ὑγιοῦς ἀνθρώπου εἶναι 36.8 βαθμοί. Ποικίλλει ὅμως στὰ διάφορα ἄτομα, τόσο ὥστε μποεῖ κάποτε νὰ θεωρῆται κανονικὴ μιὰ θερμοκρασία μεταξὺ 36 καὶ 37.5 βαθμῶν!

Καμιὰ φορά, συμβαίνει ἡ θερμοκρασία, σὲ πολλὰ ἄτομα, νὰ εἶναι κάτω τῶν 36 βαθμῶν.

Μετὰ τὴ χοησιμοποίησι τοῦ θερμομέτρου, πλένετε μὲ κρύο νερὸ τὴν ἄκρη του, τὸ σκουπίζετε καλὰ καὶ τὸ φυλᾶτε στὴ θήκη του, γιὰ νὰ μὴ συμβῇ, ὅπως γίνεται πολλὲς φορές, καὶ σπάσῃ.

ΜΕΤΡΗΣΙ ΤΟΥ ΣΦΥΓΜΟΥ

Τὸ καλύτερο σημεῖο, γιὰ νὰ μετρήσετε τὸ σφυγμό, εἶναι στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ, κάτω ἀπ' τὴ βάσι τοῦ ἀντίχειρος, γιατὶ ἐκεῖ περνάει μιὰ μεγάλη ἀρτηρία ἐπιφανειακή, πάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο κόκκαλο.

Μετρᾶτε τοὺς σφυγμοὺς ἐπὶ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, χρησιμοποιώντας ρολόϊ μὲ δευτερολεπτοδείκτη. Κανονικά, οἱ σφυγμοὶ κρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ 60 ὡς 90 στὸ λεπτό. Δηλαδή, οἱ σφυγμοὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, κατὰ μέσον ὅρον, πρέπει νὰ εἶναι γύρω στοὺς 70 — 72.

ΜΕΤΡΗΣΙ ΤΩΝ ΑΝΑΠΝΟΩΝ

Πρέπει νὰ γίνῃ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ ἄρρωστος, γιατὶ μποεῖ νὰ ἀλλάξῃ τότε τὸ ρυθμὸ τῆς ἀναπνοῆς του, δίχως νὰ τὸ θέλῃ. Ξέρουμε, ὅτι παρακολουθεῖται. Ἡ εὐκολώτερη μέθοδος εἶναι, ἀφοῦ μετρήσετε τὸ σφυγμό του, νὰ παρακολουθήσετε τὸ ἀνεβοκατέβασμα τοῦ στήθους του ἐπὶ ἕνα λεπτό, κάνοντας πὼς ἀσχολεῖσθε ἀκόμα μὲ τὸ σφυγμό του. Ἕνα ὄνειες ἄτομο πρέπει γ' ἀναπνέη 16—20 φορὲς στὸ λεπτό.

Σημειώνετε τὴ θερμοκρασία, τὸ σφυγμὸ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀναπνοῶν, καθὼς καὶ τὴν ὥρα, ποὺ τὰ μετρήσατε γιὰ νὰ θέσετε ὑπ' ὄψι τοῦ γιατροῦ ὁλ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΒΑΣΙΛΙΚΟ» ΚΥΝΗΓΙ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

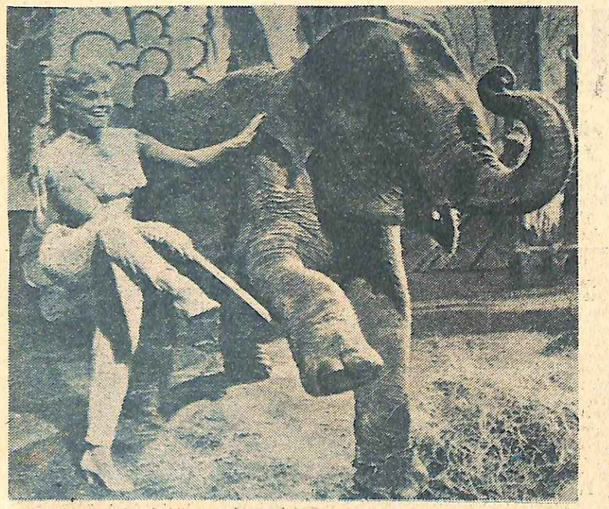

Η σύζυγος τοῦ Γερμανοῦ θηριοδαμαστοῦ Φράντς Ἄλτοφ μαθαίνει μιὰ ἐλεφαντίνα 4 τόννων νὰ χορεύῃ τσάρλεστον. Οἱ ἐλεφαντίνες μαθαίνουν μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία νὰ χορεύουν καὶ παρακολουθοῦν μὲ ἀκρίβεια τὸν ρυθμὸ τῆς μουσικῆς.

Ο ΕΛΕΦΑΣ ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τὴ δύναμι εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ βασιλιὰς τῶν ζώων. Τὸ ὕψος του, ἀπὸ τὸ πέλμα τῶν ποδιῶν ὡς τοὺς ὤμους, ξεπερνάει κάπου τὰ τέσσερα μέτρα. Μπορεῖ ἐξ ἄλλου, μὲ μιὰ κίνησι τῆς προβοσκίδος του νὰ λυγίσῃ μιὰ σιδερένια ράβδο, χονδρὴ ὅσο ὁ καρπὸς τοῦ χεριοῦ ἢ νὰ ξερριζώσῃ ἕνα δέντρο μετρίου μεγέθους.

Ἀλλ' ὁ ἐλέφας δὲν ὑστερεῖ οὔτε στὴν ἐξυπνάδα, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν παρομοιάσουμε μ' ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου.

Στὸ κεφάλαιο αὐτό, ὅμως, πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ διάκρισι. Ὑπάρχουν δυὸ εἴδη ἐλεφάντων, ἐκεῖνος ποὺ κατοικεῖ στὶς τροπικὲς περιοχὲς τῆς Ἀσίας καὶ ἐκεῖνος ποὺ ζῇ στὴν Ἀφρική. Ἀπὸ ἀνατομικῆς ἀπόψεως δὲν διαφέρουν μεταξύ τους, ἐκτὸς μόνον ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κρανίου καὶ τὸ μέγεθος τῶν αὐτιῶν (ὁ ἀφρικανικὸς ἐλέφας ἔχει μακρύτερα αὐτιά). Ἀλλὰ καὶ τὰ ἤθη, ἴσως καὶ οἱ συνήθειες τῆς ζωῆς τους, δὲν παρουσιάζουν σημαντικὲς διαφορές. Στὴν Ἀσία, ὅπως καὶ στὴν Ἀφρική, οἱ ἐλέφαντες ζοῦν κατὰ μεγάλα κοπάδια ἀπὸ 50 —100 ζῶα καὶ προτιμοῦν τὶς περιοχὲς μὲ ἀφθονη θλάστησι καὶ ἰδίως τὰ τέλματα. Στὸ ζήτημα τῆς ἐξυπνάδας, ὅμως, μαντικὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Κι' εἶναι τὸ ποιὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Κι' εἶναι τὸ πολὺ, ὅπως θὰ δοῦμε, ὀφείλεται στὴν ἐξυπνάδα του καὶ στὴν ἱκανότητά του νὰ λογικεύεται. Τὸ ἀφηρημένο εἶδος, ἀντίθετα, εἶναι ἀπειρο καὶ ἀπρόθυμο σ' ὁποιαδήποτε διανοητικὴ προσπάθεια. Γι' αὐτό, οἱ ἐξημερωμένοι ἐλέφαντες στὴν Ἀφρικὴ μετριοῦνται στὰ δάκτυλα. Μόλις εἶναι σὲ θέσι, ἀλλωστε, νὰ ἐκτελοῦν μερικὲς βαρειὲς ἐργασίες.

ΤΟ «ΒΑΣΙΛΙΚΟ» ΚΥΝΗΓΙ

Οἱ Ἰνδοί, ὅμως, ἔφεραν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια νὰ ἐξημερώνουν τοὺς ἐλέφαντες καὶ νὰ τοὺς μεταβάλουν σὲ πολύτιμους βοηθούς τους. Ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία μαθαίνουν αὐτὰ τὰ μεγάλα παχύδερμα εἶναι καταπληκτική. Μαζί τους χρειάζεται κανεὶς πολὺ λιγώτερο χρόνο καὶ μικρότερη ὑπομονὴ παρ' ὅ,τι μ' ἕνα σκυλί.

Ἡ μόνη δυσκολία ἔγκειται στὸ νὰ αἰχμαλωτίσῃ κανεὶς ἕναν ἐλέφαντα. Γιατὶ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα τὸ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ἄλλο τὸ νὰ τὸν πιάσῃ ζωντανόν.

Κι' ἐδῶ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἡ πιθανότης νὰ ξεμοναχιάσῃ κανεὶς ἕναν ἐλέφαντα εἶναι πολὺ μικρή. Οἱ νεαροὶ ἐλέφαντες δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴ μητέρα τους. Κι οἱ μεγάλοι δὲν φεύγουν ἀπὸ τὸ κοπάδι παρὰ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ πάνε σ' ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ.

Δὲν εἶναι εὔκολο, ἄλλωστε, νὰ φτιάξῃ κανεὶς μιὰ παγίδα γι' αὐτὰ τὰ παχύδερμα. Ὁ λάκκος πρέπει νὰ εἶναι τεράστιος καὶ τὸ καμουφλάρισμά του παρουσιάζει ἀνυπέρβλητες δυσχέρειες.

Γι' αὐτό, πρέπει ν' ἀποφασίσῃ κανεὶς νὰ αἰχμαλωτίσῃ ὁλόκληρο κοπάδι.

Τὸ κυνήγι αὐτὸ ἐκαλεῖτο «βασιλικό», γιατὶ μόνον οἱ πλούσιοι μαχαραγιάδες μποροῦσαν νὰ τὸ ὀργανώσουν. Σήμερα, διεξάγεται ὑπὸ τὴν ἐποπτεία κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, κάθε φορὰ ποὺ κρίνεται συμφέρουσα ἡ αἰχμαλωσία ἑνὸς ἀριθμοῦ παχυδέρμων, τὸ δὲ ἀντίτιμο ἀπὸ τὴν πώλησί τους περιέρχεται στὸ δημόσιον ταμεῖον.

ΣΤΡΑΤΟΠΑΙΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ

Γιὰ τὸ κυνήγι αὐτὸ χρειάζεται πρῶτα - πρῶτα ἕνας μεγάλος περίβολος, ἕνα εἶδος στρατοπέδου συγκεντρώσεως τῶν ἐλεφάντων. Τὸν φτιάχνουν μὲ πασσάλους ὕψους 3 —4 μέτρων, ποὺ τοὺς σκεπάζουν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μέρος μὲ κλαδιά, σὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴν ξεχωρίζουν ἀπὸ τὴ γειτονικὴ βλάστησι.

Στὸν περίβολο αὐτὸ μπαίνει κανεὶς ἀπὸ ἕνα εἶδος δεντροστοιχίας, ποὺ στενεύει ὁλόενα, σὰν χωνί. Ἡ δεντροστοιχία αὐτὴ εἶναι ἐπίσης τεχνητή. Τὴν φτιάχνουν, δηλαδή, μὲ καμουφλαρισμένους πασσάλους, ποὺ συνδέονται μεταξύ τους μὲ σιδερένιες ράβδους.

Ὅλο τὸ ζήτημα εἶναι τώρα νὰ ἐξαναγκασθοῦν τὰ παχύδερμα νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸν περίβολο.

Ὅταν ἑτοιμαστοῦν ὅλα, ξεκινοῦν οἱ ἀνιχνευτές, ποὺ εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ μεγάλα κύμβαλα. Καθὼς προχωροῦν, βγάζουν ἄγριες κραυγὲς καὶ χτυποῦν μὲ ὁρμὴ τὰ κύμβαλά τους, κάνοντας ἕναν δαιμονισμένο θόρυβο. Ὁ σκοπός τους εἶναι νὰ ξετρυπώσουν ἕνα κοπάδι ἐλεφάντων. Ὅταν τὸ κατορθώσουν, ἀρχίζουν νὰ τὸ σπρώχνουν πρὸς τὸν περίβολο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπαιτεῖ μεγάλη τέχνη καὶ ἑτοιμότητα. Κάθε φορὰ ποὺ οἱ ἐλέφαντες πᾶνε νὰ ξεφύγουν, οἱ ἀνιχνευτὲς ποὺ βρίσκονται κοντὰ ἀρχίζουν νὰ κτυποῦν τὰ κύμβαλά τους καὶ νὰ φωνάζουν, γιὰ νὰ κάμουν τὸ κοπάδι ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι. Μιὰ ἄλλη ὁμάδα συνεχίζει κατόπιν τὸν θόρυβο, ὕστερα τρίτη κ.ο.κ. Ἡ μόνη κατεύθυνσις στὴν ὁποία οἱ ἐλέφαντες μποροῦν νὰ προχωρήσουν ἀνενόχλητοι εἶναι ἐκείνη ποὺ ὁδηγεῖ στὸν περίβολο.

ΟΡΜΟΥΝ ΣΑΝ ΒΟΛΙΔΕΣ

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται πάντοτε τόσο εὔκολα. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κοπαδιοῦ. Συμβαίνει κάποτε νὰ μυρισθῇ τὸν κίνδυνο. Δίνει τότε τὸ σύνθημα τῆς φυγῆς ... Οἱ ἐλέφαντες ὁρμοῦν ἀμέσως σὰν βολίδες, συντρίβοντας τὰ πάντα μπροστά τους. Καὶ ἀλλοίμονος στοὺς ἀνιχνευτὲς ποὺ θὰ βρεθοῦν στὸ δρόμο τους.

Σ' ἕνα κυνήγι αὐτοῦ τοῦ εἴδους, πρὶν ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια, οἱ ἐλέφαντες, στὸ τρελλὸ τρέξιμό τους, ἐπολτοποίησαν πάνω ἀπὸ 70 ἰθαγενεῖς, ποὺ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ φύγουν.

Ὅταν ὅλα ἐξελιχθοῦν κατ' εὐχήν, μερικοὶ νεαροὶ ἰθαγενεῖς, ποὺ ἡ τόλμη τους συναγωνίζεται τὴν ἐπιτηδειότητά τους, γλιστροῦν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ μεγάλα παχύδερμα καὶ τοὺς περνοῦν σιδερένιους χαλκάδες στὰ πισινὰ πόδια.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ γίνεται συνήθως κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι ἐξημερωμένων ἐλεφάντων. Τὰ παχύδερμα αὐτὰ βλέπουν τοὺς συντρόφους τους σὰν «ἀπολίτιστα» ὄντα καὶ τοὺς δίνουν ἀλλεπάλληλα χτυπήματα μὲ τὴν προβοσκίδα τους, ὡς που οἱ ἰθαγενεῖς νὰ δροῦν τὸν καιρὸ νὰ τοὺς περάσουν τοὺς χαλκάδες στὰ πόδια.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΜΑΘΗΜΑ

Ἡ πόρτα τοῦ περιβόλου ἔχει κλείσει τώρα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἐλέφαντες δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτόν.

Ἀλλὰ δὲν δέχονται πρόθυμα τὴν αἰχμαλωσία τους καὶ κάνουν ἀπελπισμένες προσπάθειες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ γλυτώσουν.

Οἱ ἰθαγενεῖς, γιὰ νὰ τοὺς ἠρεμήσουν, τοὺς ἀφίνουν χωρὶς τροφὴ καὶ χωρὶς νερὸ ἐπὶ 2—3 ἡμέρες.

Καταφεύγουν ἔπειτα σ' ἕνα μεγάλο τέχνασμα. Ὁ περίβολος χωρίζεται σὲ δυὸ μέρη σὲ σιδερένια κάγκελλα. Στὸ δεύτερο τμῆμα ἔχει μεταφερθῇ ἕνα κοπάδι ἐξημερωμένων ἐλεφάντων. Στοὺς ἐλέφαντες αὐτοὺς παρέχεται ἄφθονη τροφή, χουρμάδες κ.λπ. κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τῶν αἰχμαλώτων.

Τὸ μάθημα εἶναι διδακτικό.

Οἱ αἰχμάλωτοι ἐλέφαντες καταλαβαίνουν σιγὰ - σιγὰ πὼς θἄχουν κι' αὐτοὶ τὶς ἴδιες περιποιήσεις, ἂν φανοῦν πιὸ διαλλακτικοί. Ἐγκαταλείπουν τότε τὶς ἐπιθετικές διαθέσεις τους καὶ φαίνονται πρόθυμοι νὰ ὑπακούσουν στὸν ἄνθρωπο.

Ἀλλὰ δὲν ὑπακούουν σ' ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο. Πρέπει νὰ συνηθίσουν σ' ἕναν μοναδικό, ποὺ νὰ τοὺς πηγαίνῃ τὴν τροφή τους καὶ νὰ τοὺς περιποιῆται. Ἀποκτοῦν τότε μεγάλη οἰκειότητα μαζί του καὶ ἐκτελοῦν κάθε διαταγή του. Εἶναι σὰν νὰ καταλαβαίνουν ὅτι στὸ μέλλον ἡ ζωή τους θὰ κυλήσῃ κοντά του. Ὁ ἐλέφας καὶ ὁ «καραὰκ» —ὁ ὁδηγός του— σχηματίζουν ἔτσι μιὰν ἐνιαία ὀντότητα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἀπειθάρχητοι, ποὺ δὲν ἔννοοῦν νὰ συνηθίσουν στὴν αἰχμαλωσία. Τοὺς ἐλέφαντες αὐτοὺς τοὺς σκοτώνουν γιὰ νὰ μὴν δίνουν τὸ κακὸ παράδειγμα.

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἐλεφάντων ἀρχίζει ἀπὸ τὸν τρίτο ἢ τὸν τέταρτο μῆνα. Καὶ εἶναι σύμφωνη μὲ τὴ ζωὴ γιὰ τὴν ὁποία προορίζονται.

Οἱ ὡραιότεροι καὶ ἐξυπνότεροι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἐχρησιμοποιοῦντο ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς μαχαραγιάδες γιὰ τὰ κυνήγια τους. Διέθεταν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα «ἱππικό» ἀπὸ 100 καὶ πλέον παχύδερμα, ποὺ εἶχαν ἐκπαιδευθῇ εἰδικὰ γιὰ τὸ κυνήγι τῶν θηρίων (λιονταριῶν, τίγρεων, πανθήρων κ.λπ.).

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ κυνήγι μὲ τὰ πόδια μέσα στὴ ζούγκλα εἶναι ἐξαιρετικὰ κουραστικό. Ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ διατρέξῃ τεράστιες ἀποστάσεις περπατώντας μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα κλιβάνου, γιατὶ ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὰ φίδια, ποὺ δημιουργοῦν κάθε χρόνο στὶς Ἰνδίες πάνω ἀπὸ 25.000 θύματα.

Τὸ κυνήγι μὲ ἐλέφαντες ἀπαιτεῖ 1000—1500 ἀνιχνευτές, ποὺ ξεκινοῦν φτιάχνοντας ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο. Τὸ ξεκίνημα γίνεται σιωπηλά, γιὰ νὰ μὴ πανικοβληθοῦν τὰ θηρία. Ὅταν, ὅμως, οἱ ἀνιχνευτὲς πλησιάσουν στὰ μέρη ποὺ ἔχουν ἐπισημανθῇ ἀπὸ πρίν, ἀρχίζουν νὰ χτυπᾶνε τὰ κύμβαλά τους. Ἔπειτα, ἀποσύρονται.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ συνεχίζεται ἐπὶ 2—3 ἡμέρες. Τὰ θηρία, ὅπως εἶναι φυσικό, ἀρχίζουν νὰ τὰ χάνουν. Προαισθάνονται τὸν κίνδυνο, ἀλλὰ δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν ποῦ βρίσκεται. Κι' ἀπ' αὐτὸ ἐκνευρίζονται περισσότερο.

Οἱ ἀνιχνευτὲς ξεκινοῦν, τέλος, γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίθεσι. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ὑποχωροῦν μπροστὰ στὰ θηρία, ἀλλ' ἐντείνουν τὸ θόρυβο, γιὰ νὰ τὰ κάμνουν ν' ἀκολουθήσουν τὴν ἐπιθυμητὴ κατεύθυνσι νὰ διευθυνθοῦν. δηλαδή, πρὸς τὸ μέρος ὅπου τοὺς περιμένουν οἱ κυνηγοὶ πάνω στοὺς ἐλέφαντες.

Οἱ ἀνιχνευτὲς δὲν ἔχουν κανένα ὅπλο. Τὸ μόνο μέσον ἀμύνης ποὺ χρησιμοποιοῦν εἶναι ὁ θόρυβος. Ὅταν τὰ θηρία ὁρμοῦν πρὸς τὸ μέρος μιᾶς ὁμάδος, μιὰ ἄλλη ὁμάδα προσπαθεῖ νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ μὲ τὸ θόρυβο ποὺ κάνει.

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἕνα παιχνίδι θανάτου. Οἱ ἀνιχνευτές, στὴν τελευταία φάσι, παίζουν σὲ κάθε στιγμὴ τὴ ζωή τους.

Ὅλος ὁ κόσμος τῶν θηρίων βρίσκεται τώρα σὲ ἀπερίγραπτη ἀναστάτωσι. Τρέχουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἀλλὰ τὸ χορὸ τὸν στέρνουνοὶ ἀνιχνευτές, ποὺ τὰ παρασύρουν πρὸς τὸ μέρος ὅπου περιμένουν οἱ κυνηγοί.

Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι συνήθως ἕνα μεγάλο ξέφωτο. Οἱ κυνηγοί, ἀνεβασμένοι στοὺς ἐλέφαντες, σχηματίζουν ἕνα ἡμικύκλιο. Ὅταν ἐμφανισθοῦν τὰ θηράματα, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κυνηγίου δίνει τὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως. Κάθε κυνηγὸς μπορεῖ τότε νὰ διαλέξῃ τὸ θήραμά του καὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀρχίζει ἕνας ἀγών, ποὺ δὲν εἶναι χωρὶς πειπέτειες καὶ ἀπρόοπτα. Γιατὶ τὰ θηρία, ποὺ ἔχουν ἐντοπίσει τώρα τὸν κίνδυνο, δὲν περιμένουν νὰ τὰ σκοτώσουν. Φεύγουν. Ἡ ἐπιτίθενται. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ ἐπιδεξιότητα.

Τὰ περισσότερο ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὰ θηρία εἶναι ὁ πάνθηρ καὶ ἡ τίγρις. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦν εἶναι νὰ γλυτώσουν μὲ τὴ φυγή. Ἀλλ' ὅταν ἰδοῦν ὅτι ὁ δρόμος εἶναι κλεισμένος, δὲν διστάζουν νὰ ἐπιτεθοῦν. Κάνουν τότε τεράστια πηδήματα, γιὰ νὰ φτάσουν τὸν κυνηγό, μέσα στὸ εἰδικὸ φορεῖο, στράφηκε τοῦ ἐλέφαντα, ὅπου εἶναι τεμπουρωμένος. Διατί ἔξω πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος ἐχθρός τους.

ΧΡΕΗ ΒΑΣΤΑΖΩΝ

Ὁ ἐλέφας συνηθίζει γρήγορα νὰ βοηθῇ τὸν ἄνθρωπο στὶς πιὸ διαφορετικὲς ἐργασίες.

Στὴ Βιρμανία, χρησιμοποιοῦν αὐτὰ τὰ παχύδερμα γιὰ τὴ μεταφορὰ μεγάλων κορμῶν δένδρων, ποὺ δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν ἂν δὲν προηγεῖτο ὁ τεμαχισμός τους. Ὁ ἐλέφας μαθαίνει γρήγορα τί πρέπει νὰ κάνῃ. Γονατίζει μπροστὰ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ τὸν πιάνει μὲ τὴν προβοσκίδα του. Ἂν συμβῇ νὰ μὴν τὸν πιάσῃ στὴ μέση, καταλαβαίνει ἀμέσως τὸ λάθος του καὶ τὸν ξαναδιάζει κάτω. Ἔπειτα ξαναγονατίζει καὶ τὸν ξανασηκώνει... Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀρκετὲς φορές, ὡς που νὰ δρῇ τὸ ἀκριβὲς σημεῖο τῆς ἰσορροπίας. Ξεκινάει τότε καὶ πηγαίνει νὰ τὸν ἀποθέσῃ στὸ σωρὸ ποὺ τοῦ ἔχουν ὑποδείξει. Σ' αὐτὴ τὴν τοποθέτησί του δείχνει ἕνα ἀξιοθαύμαστο αἴσθημα μέτρου καὶ ἀκριβείας. Δὲν ἀπομακρύνεται, ἂν δὲν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ κορμὸς βρίσκεται στὴν κανονικὴ θέσι. Θὰ διορθώσῃ ταὐτόχρονα τοὺς ἄλλους κορμούς, ποὺ συμβαίνει νὰ ξεφεύγουν λίγο πρὸς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο μέρος.

Ὅταν τύχῃ νὰ βρεθῇ μπροστὰ σ' ἕναν κορμό, ποὺ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὶς δυνάμεις του, ἐγκαταλείπει ἀμέσως μιὰ ἰδιαίτερη κραυγή, γιὰ νὰ καλέσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ὁμάδος. (Οἱ ἐλέφαντες ἐκτελοῦν αὐτὲς τὶς ἐργασίες καθ' ὁμάδες. Κάθε ὁμάδα ἔχει τὸν ἀρχηγό της ποὺ ἐποπτεύει τὴν ἐργασία κι' εἶναι ἑτοιμος νὰ βοηθήσῃ ἀποτυχόντος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἔχει ἀναγκη). Τὰ δυὸ ζῶα πιάνουν τότε τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ἀπὸ τὶς ἄκρες καὶ τὸν μεταφέρουν στὸ σωρό.

Ἀξιοθαύμαστη, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἐλέφαντα.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, σ' ἕνα ἰαπωνικὸ τσίρκο, ὁ σπίκερ ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισι τῶν ἐλεφάντων. Τὰ μεγάλα παχύδερμα παρουσιάσθηκαν μὲ καταπληκτικὴ τάξι κι' ἑτοιμάσθηκαν γιὰ τὸ νούμερό τους.

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ ἐλεφαντίνα 4 τόννων ἁπλωσε τὴν προβοσκίδα της, ἁρπάζει ἕναν θεατὴ ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο καὶ τὸν ἔφερε στὴν πίστα. Γονάτισε κατόπιν μπροστὰ του κι' ἄρχισε νὰ κουνάῃ τ' αὐτιά της...

Τὸ κοινὸν φαντάσθηκε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα νούμερο, ποὺ ἦταν ὁμορφα σκηνοθετημένο. Ἀλλὰ περισσότερο ἐκπληκτος φαινόταν ὁ θεατής... Στὸ τέλος θυμήθηκε, ἦταν ἕνας παλιὸς κυνηγός, ποὺ εἶχε κυνηγήσει θηρία σ' ὅλες τὶς ἠπείρους. Κάποτε, ποὺ βρισκόταν στὴ ζούγκλα τοῦ Σιάμ, πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια, εἶχε ἀκούσει κλαψιάρικες φωνές. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα μικρὸ θηλυκὸ ἐλεφαντάκι, ποὺ τὸ πόδι του εἶχε πιαστῇ στὴ δίχαλα ἑνὸς δέντρου, ἀπὸ ὅπου δὲν κατάφερνε νὰ τὸ βγάλῃ. Ὁ κυνηγός, πηγε κοντά, ἐλευθέρωσε τὸ πόδι τοῦ ζῴου καὶ τοῦ ἔδεσε τὴ μικρὴ πληγή. Ἔπειτα, τὸ ἄφισε ἐλεύθερο... Τὸ ἄλλοτε ἐλεφαντάκι αὐτὸ δὲν εἶχε ξεχάσει τὸ σωτῆρα του.

Τὸ καταπληκτικότερο νούμερο ἐλεφάντων παρουσίασε τὸ 1950 ὁ Γερμανὸς Φράντς Ἄλτοφ στὸ γαλλικὸ «Παλαὶ ντ' 16ἐρ». Ἐπρόκειτο γιὰ ἐλεφαντίνες ποὺ ἔπαιρναν στὴν ἐντέλεια τὸ «Ἑλληνικὸ Δουναΐτι» καὶ ἔφευγαν κατόπιν, ἀφοῦ ἔκαναν μιὰ ἄψογη ὑπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν. Οἱ ἐλέφαντες ἔδειξαν ὕστερα τὶς χορευτικὲς ἱκανότητές τους χωριστὰ ἢ κάθε μιά. Ἡ Λέχι (6 τόννων) χόρεψε ἕνα λικλινιστικὸ βάλς. Ἡ Μπέϊμπυ (4½ τόννων) χόρεψε ἐπὶ 3 λεπτὰ ἕνα διαβολεμένο τσάρλεστον. Ἡ μικρὴ Φρύντα (3½) ἔκαμε μιὰ ἐπίδειξι ρουμπας. Ἡ Σαρλόττα (2½ τόννων) μ' ἕνα τεράστιο πούρο στὸ στόμα κι' ἕνα ἡμίψηλο καπέλλο στὸ ἕνα της αὐτί, χόρεψε «γιάβα»... Στὸ τέλος, τέσσερες ἐλέφαντες καὶ ἰσάριθμες νέες σχημάτισαν ἕνα χορευτικὸ μπαλέτο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Λιοντάρια στὸ κλουβί.

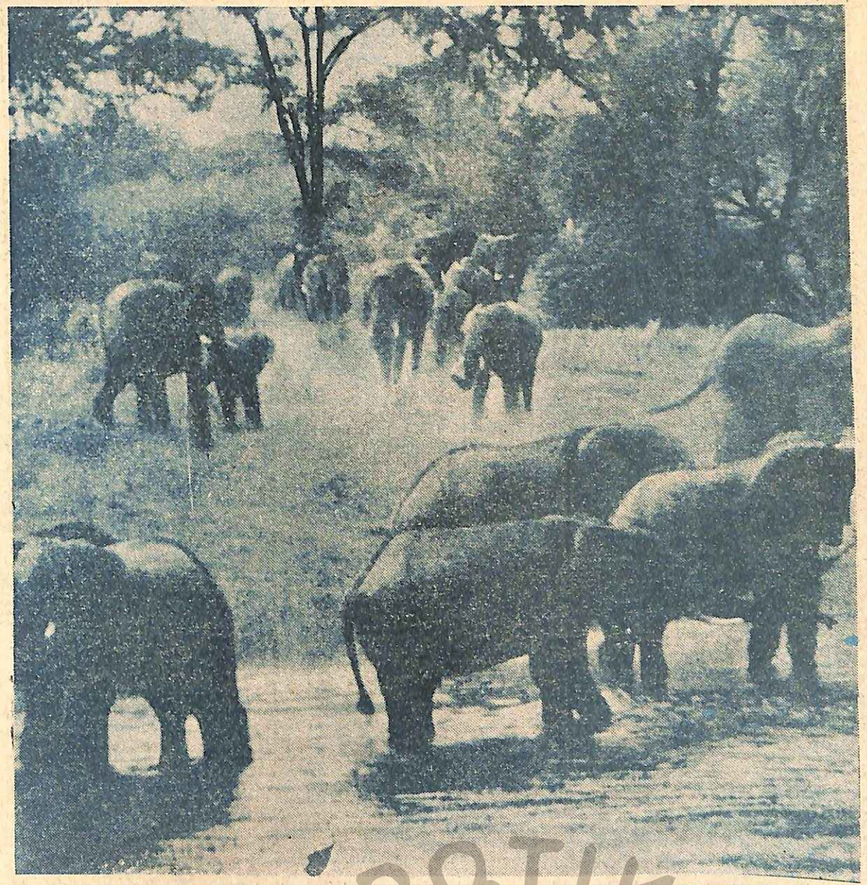

Ἕνα κοπάδι ἐλεφάντων σὲ μιὰ βαλτώδη περιοχὴ τῆς ζούγκλας τῆς Βιρμανίας.

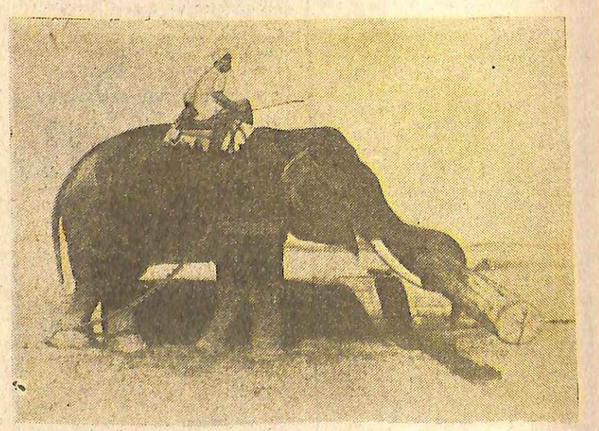

Ὁ ἐλέφας αὐτὸς ἔχει πιάσει μὲ τὴν προβοσκίδα του ἕνα μεγάλο κορμὸ δένδρου, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ μέρος ποὺ τοῦ ἔχουν ὑποδείξει. Ἐκτελεῖ αὐτὴν τὴν ἐργασία μὲ μεγάλη εὐσυνειδησία καὶ βάζει τὸν ἕνα κορμὸ πάνω στὸν ἄλλον μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή.

Μιὰ γυναῖκα ποὺ πάσχει ἀπὸ παχυσαρκία (ἀριστερά) κατορθώνει ὕστερα ἀπὸ τὴ θεραπεία τοῦ Ἰάπωνος ἰατροῦ Ὀσχάβα νὰ ἀποκτήση ἕνα κανονικὸ καὶ κομψὸ σῶμα (δεξιά).

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙ τῆς παχυσαρκίας

Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τοῦ Ἰάπωνος ἰατροῦ Ὀσχάβα.

Τὸ τελευταῖο διάσημο θῦμα τῆς παχυσαρκίας, ὕστερα ἀπὸ τὴν Τζούντυ Γκαρλὰντ καὶ τὶς Πέτερ Σίστερς, εἶναι ὁ Ἄνρυ Τιζὼ ὁ διάσημος Παριζιάνος μῖμος, ποὺ ἀπὸ ἕνα χρόνο τώρα σημειώνει καταπληκτικὴ ἐπιτυχία ἀπομιμούμενος τὸ στρατηγὸ Ντὲ Γκώλ. Παρ' ὅλο ποὺ δὲν τοῦ μοιάζει καθόλου, ἔτσι στρογγυλὸς καθὼς εἶναι, κατορθώνει νὰ τὸν «ἀπομιμῆται» μὲ τὶς κινήσεις του, τοὺς μορφασμούς του, τὴ φωνή του.

Τώρα ἡ ἐπιτυχία τοῦ Τιζὼ κινδυνεύει νὰ ἐκμηδενισθῆ, ὄχι βέβαια ἐπειδὴ ἡ γαλλικὴ λογοκρισία τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ κάνη τὸν κόσμο νὰ γελάη εἰς βάρος τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ βάρος του αὐξάνει κάθε μέρα καὶ περισσότερο.

Ὁ Τιζὼ εἶναι ψηλὸς 1,70 μ. καὶ ζυγίζει 83 κιλά. Ὅσο περισσότερο ἐργάζεται τόσο περισσότερο παχαίνει, ὅσο μένει νηστικὸς τόσο ἡ ζυγαριὰ ἀνεβαίνει στὰ ὕψη. Ἐξ ἄλλου τὸ λίπος τοῦ κόβει τὴ φωνὴ καὶ τοῦ προκαλεῖ ἡπατικὲς κρίσεις.

Σύμφωνα μὲ τὶς θεωρίες τοῦ Γκ. Ὀσχάβα, τοῦ Γιαπωνέζου ἰατροῦ ποὺ ἀπὸ τὰ ἑξῆντα του χρόνια (τώρα εἶναι ἑβδομῆντα) γυρίζει τὸν κόσμο γιὰ νὰ διαδώση τὴν ἀνατολίτικη ἰατρική, ἡ παχυσαρκία, ὅπως κάθε ἄλλη ἀσθένεια μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ μόνο μὲ τὴ διατροφή.

Ὁ Ὀσχάβα, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἐτῶν μελέτες ἔφθασε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ «μιὰ μεταμόρφωσι τροφῶν». Καὶ οἱ τροφὲς αὐτὲς εἶναι φυτικῆς προελεύσεως, προϊόντα τῆς χλωροφύλλης, μιᾶς οὐσίας ποὺ χρωματίζει πράσινα τὰ φυτά.

Τὰ φυτὰ ἀπορροφοῦν ἀνόργανα στοιχεῖα γιὰ νὰ τὰ μεταμορφώσουν σὲ τροφὲς ὀργανικὲς σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴ διατροφὴ τῶν ζώων. Ἐπομένως, τὸ φυτὸ μεταμορφώνεται σὲ ζῶο, τὸ φυτὸ εἶναι «ἡ μητέρα ὅλων τῶν ζώων».

Κατὰ τὸν Ὀσχάβα, ἂν περπατῶντας ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ βλάστησι ἑνὸς δάλιήης καὶ εὐεξίας, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι —χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε— νιώθουμε «σὰν ἕνα παιδάκι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του».

Πάντοτε κατὰ τὸν δόκτορα Ὀσχάβα, ὁ ἄνθρωπος εἶναι προελεύσεως φυτικῆς καὶ ἑπομένως θὰ πρέπει νὰ εἶναι φυτοφάγος. Γι' αὐτὸ ὁ Γιαπωνέζος δόκτωρ βεβαιώνει ὅτι οἱ συνταγές του μποροῦν νὰ θεραπεύσουν πολλὲς ἀσθένειες ἢ καὶ —εὐκολώτερα— νὰ τὶς προλάβουν καὶ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ξανανιώσουν, νὰ ξαναβροῦν τὴ χαμένη μνήμη τους, νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἐφυΐα τους.

Στὴ κλινική του στὸ Βέλγιο, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «Σαρανάντ» (σανατόριο - ἐστιατόριο) δὲν ὑπάρχουν ἐργαστήρια καὶ χειουργικὲς αἴθουσες,ὑπάρχει μόνο μιὰ ἀπέραντη κουζίνα, ποὺ ὀνομάζεται «ἐργαστήριο τῆς ζωῆς» καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς κλινικῆς.

Οἱ πελάτες τοῦ Ὀσχάβα μποροῦν, ἂν θέλουν, νὰ ἀκολουθήσουν τὴν εἰδικὴ αὐτὴ δίαιτα καὶ στὸ σπίτι κατασκευάζοντας πιάτα εὐγευστα καὶ ταὐτοχρόνως θεραπευτικά.

Γιὰ νὰ καθορίση ὅμως κανεὶς μιὰ δίαιτα κατάλληλη γιὰ τὴν κάθε περίπτωσι (γιὰ παχυσαρκία, γιὰ καρδιοπάθεια, γιὰ νευρασθένεια, γιὰ φυματίωσι) εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζη μὲ ἀκρίβεια τὶς θεωρίες τοῦ Γὶν καὶ τοῦ Γιάνγκ. Αὐτὲς εἶναι δυὸ κατηγορίες «ἀνταγωνιστικὲς» στὶς ὁποῖες «ἡ ἀρχὴ τῆς μεγάλης ἀφομοιώσεως» ταξινομεῖ κάθε ἔκφρασι τῆς δημιουργίας.

Τὸ Γὶν καὶ τὸ Γιάνγκ εἶναι κατηγορίες συμπληρωματικές, ἀνεξάρτητες ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅπως ὁ ἄντρας ἀπὸ τὴ γυναῖκα, ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύχτα. Εἶναι δυὸ παράγοντες ἐντελῶς ἀντίθετοι, ποὺ δημιουργοῦν ἐμψυχώνουν, καταστρέφουν καὶ ξαναφτιάχνουν ὅ,τι ὑπάρχει στὸ σύμπαν. Γιὰ νὰ ἔχη ἕνας ἄνθρωπος καλὴ ὑγεία εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διατηρῆ τὴν ἀπόλυτη ἰσορροπία ἀνάμεσα στὸ Γὶν καὶ τὸ Γιάνγκ.

Ἀπὸ φυσικῆς ἀπόψεως ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶναι πλούσια σὲ νερὸ εἶναι Γίν, ἐνῶ τὰ φτωχὰ σὲ νερὸ εἶναι Γιάνγκ. Ἀπὸ ἀπόψεως χημικῆς τὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχουν μόνο ἢ κατὰ μέγιστο μέρος ὑδρογόνο, ἄνθρακα, μέταλλον (LITIO), ἀρσενικό, σόδιον, εἶναι Γιάνγκ, ἐνῶ Γὶν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ περιέχουν ποτάσιο, θεῖον, μόλυβδον, ὀξυγόνο, ἄζωτο.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅλα τὰ φαινόμενα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν πραγμάτων ἐπηρεάζονται καὶ παράγονται ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ θεμελιώδεις δυνάμεις, τὴν κεντρόμολον δύναμι Γιάνγκ καὶ τὴν φυγόκεντρο δύναμι Γίν. Ἡ πρώτη παράγει θερμότητα, βαθύτητα, σχήματα χαμηλὰ καὶ ὁριζόντια, ἐνῶ ἡ δεύτερη παράγει κρύο, χαλάρωσι τῶν κινήσεων, διαστολή, ἐλαφρότητα, σχήματα ψηλά, κάθετα.

Ἡ ταξινόμησι σὲ Γὶν καὶ σὲ Γιάνγκ τῶν χρωμάτων εἶναι σχετικὰ εὔκολη. Ὅταν νιώθουμε μιὰ αἴσθησι ζέστης μπροστὰ σ' ἕνα χρῶμα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι Γιάνγκ. Ἀντίθετα, Γὶν εἶναι τὸ χρῶμα ποὺ προκαλεῖ τὴν αἴσθησι τοῦ κρύου.

Γὶν εἶναι οἱ μελιτζάνες τὰ σύκα, ἡ κράμβη, οἱ πατάτες, τὰ πορτοκάλια (σανγκουῖνια) ὅλες ἐν ὁλίγοις ἐκεῖνες οἱ ὑποκύανες ἢ ἰόχροες τροφὲς ποὺ εἶναι πλούσιες σὲ ποτάσιο καὶ σὲ βιταμίνη C. Ἀντίθετα εἶναι Γιάνγκ τὸ κρέας, τ' αὐγά, τὰ ψάρια, τὰ καρότα, ὅλες οἱ κόκκινες καὶ κίτρινες τροφὲς ποὺ περιέχουν βιταμίνη D καὶ εἶναι πλούσια σὲ σόδιο. Φυσικὰ στὴ διατροφὴ θὰ πρέπει πάντοτε νὰ καθορίζεται ἡ κατηγορία (Γὶν ἢ Γιάνγκ) ἑκάστης τροφῆς.

Θὰ ἦταν βέβαια πολὺ δύσκολο νὰ ἀναλύσουμε τὶς διάφορες θεωρίες τοῦ δόκτορος Ὀσχάβα. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ παραμένει ὁπωσδήποτε ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Γιαπωνέζος δόκτωρ κατορθώνει μὲ τὰ εὔγευστα πολυποίκιλα φαγητά του, ποὺ εἶναι πάντοτε καλοαλατισμένα καὶ συμπληρωμένα ἀπὸ φλυτζάνια εἰδικοῦ τσαγιοῦ, νὰ κάνη νὰ ἐλαττωθῆ τὸ μεγαλύτερο βάρος, χωρὶς νὰ προκαλέση ρυτίδες καὶ χαλαρώσεις στὸ δέρμα. Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τὴ δίαιτα τοῦ δόκτορος Ὀσχάβα λείπουν ἐντελῶς τὸ κρέας, τὸ γάλα καὶ τ' αὐγά. Ἐπίσης εἶναι καταπληκτικὸ τὸ πῶς κατορθώνει νὰ ἐμπνεύση στοὺς ἀσθενεῖς του μιὰ θαυμάσια ψυχικὴ γαλήνη.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ σύστημα Ὀσχάβα καὶ ποὺ κατορθώνουν νὰ ἐπιμείνουν σ' αὐτὸ γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες, φτάνουν σὲ μιὰ ἀπόλυτη ὑγεία ὄχι μόνον σωματικὴ ἀλλὰ καὶ ἠθική.

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

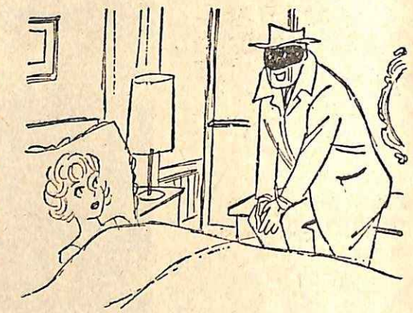

— Πιάσαμε τὴν κουβέντα καὶ ξέχασα γιατὶ ἦρθα ἐδῶ!...

— Πιστεύω νὰ κατάλαβες τώρα, Καίτη μου, τί δουλειὰ κάνω...

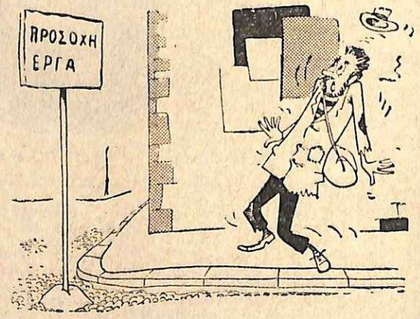

Ὁ τεμπέλης.

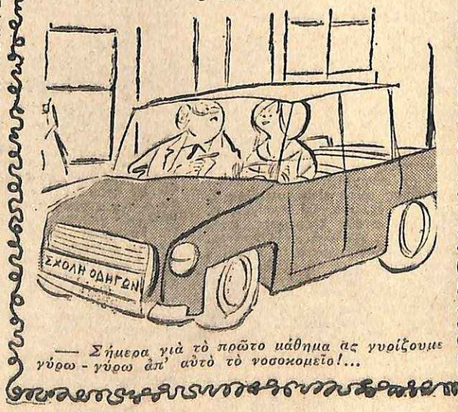

— Σήμερα γιὰ τὸ πρῶτο μάθημα ἂς γυρίζουμε γύρω - γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο!...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΠΙΛΙΣΜΑ...

Τὰ νεογέννητα ἔχουν ἀνάγκη νὰ πιπιλίζουν γιὰ δυὸ ὧρες τὴν ἡμέρα

Τὸ μυστήριο τῆς φύσεως ποὺ διὰ μέσου μιᾶς ἐρωτικῆς πράξεως δημιουργεῖ μιὰ νέα ὕπαρξι δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς γοητεύη. Γι' αὐτὸ στὴ σκέψη κάθε γυναίκας ποὺ περιμένει ἕνα παιδί, στὸ μυαλὸ κάθε μητέρας ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί της, γεννιοῦνται χίλιες ἐρωτήσεις.

Πῶς θὰ εἶναι; Τί θὰ κάνη; Πῶς θὰ φερθῆ στὴ ζωή του;

Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν περιέργεια νὰ τὰ μάθω γι' αὐτό. Θὰ θέλαμε νὰ μιλοῦσε κιόλας, νὰ περπατοῦσε, θὰ θέλαμε νὰ μεγάλωνε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὶς ἀρετές του, τὶς δυνατότητές του καί, ἀκόμη, τὰ ἐλαττώματά του.

Θέλουμε νὰ τὸ βοηθήσουμε νὰ γίνη ὅπως ἐμεῖς τὸ ὀνειρευόμαστε καὶ μποροῦμε πράγματι νὰ τὸ βοηθήσουμε, προσφέροντάς του ἀγάπη καὶ κατανόησι.

Ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὸ καταλάβουμε. Τὸ νεογέννητο παιδὶ δὲν εἶναι ἕνα τελειοποιημένο πλάσμα ὅπως πιστεύουν πολλοί, δὲν εἶναι ἕνας ἐνήλικος σὲ μινιατούρα. Δὲν πρέπει νὰ ἀφεθοῦμε νὰ ἐξαπατηθοῦμε ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἔχει κιόλας νυχάκια καὶ μαλλιὰ σὰν τὰ δικά μας. Ἡ διανοητικὴ καὶ νευρικὴ διάθρωσι ἑνὸς νεογέννητου, εἶναι ἀπόλυτα ἀτελής.

Ἡ φαιὰ οὐσία, πού, ὅπως ξέρουμε, φιλοξενεῖ τὴν πιὸ ὑψηλὴ διανοητικὴ ἐνέργεια, ἀποτελεῖται γιὰ τὴν ὥρα ἀπὸ ἀτελῆ κύτταρα, ποὺ διαβρέχονται ἀπὸ αἱμορφόρα ἀγγεῖα ὄχι ἀπόλυτα ἀνεπτυγμένα.

Ἂς ρίξουμε, λοιπόν, μιὰ ματιὰ στὶς πρῶτες ψυχολογικὲς ἀνάγκες τοῦ βρέφους.

Ξέρουμε, ὅτι στὰ νεογέννητα παιδιὰ ὑπάρχουν τρεῖς πρωταρχικὲς ἀνάγκες.

Εἶναι: Ἡ ἀνάγκη τῆς τροφῆς, τοῦ ὀξυγόνου καὶ τῆς ἀγάπης. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττη, ὅτι τὸ βρέφος, ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν ἐπιθυμία τῆς ἀγάπης, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸ στόμα. Γιατὶ αὐτό, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς ἑνὸς παιδιοῦ, εἶναι ἡ μοναδικὴ ἕδρα τῶν αἰσθήσεων.

Οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ ψυχαναλυτὲς ἀνακάλυψαν, ὅτι τὸ «πιπίλισμα» τοῦ βρέφους στὸ μητρικὸ στῆθος εἶναι μιὰ «πλήρης ζωτικὴ πρᾶξις», ποὺ προξενεῖ στὸ παιδὶ μιὰ τέοια ἱκανοποίησι, ὥστε, ἀντίχρυ της, νὰ ὀχοιᾶ κάθε ἄλλη εὐχαρίστησι τῆς προσεχοῦς ζωῆς του.

Στὴν πραγματικότητα μέσα σὲ μιὰ μοναδικὴ πρᾶξι ὅλες οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς του ἱκανοποιοῦνται. Ἡ πεῖνα, ἡ ἀνάγκη γιὰ ἀγάπη καὶ γιὰ ὀξυγόνο.

Οἱ στατιστικὲς τῶν νοσοκομείων, στὰ ὁποῖα συνηθίζεται νὰ ζυγίζωνται τὰ παιδιὰ πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ κάθε θηλασμό, ἔχουν ἀποδείξει, ὅτι τὰ βρέφη, κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς ζωῆς τους, πιπιλίζουν μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, παρ' ὅλο ποὺ πίνουν σχετικῶς λίγο γάλα. Καὶ αὐτὸ γιατὶ ἡ κίνησις τοῦ στόματος εὐνοεῖ τὴν ἀναπνοὴ καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴ μητέρα, ἱκανοποιοῦντας ἔτσι τὴν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης.

Οἱ ψυχολόγοι καὶ οἱ ψυχαναλυτὲς μᾶς διδάσκουν ἀκόμη, ὅτι στὸ «Πιπίλισμα» τοῦ νεογέννητου στὸ μητρικὸ στῆθος ἔχουν τὴν καταγωγή τους τρία ἤδη ἐνεργειῶν. Θρεπτικὴ (ἡ μάσησις τοῦ φαγητοῦ), κινητικὴ (τὸ φιλὶ καὶ τὸ γαμόγελο), διανοητικὴ (ὁ συγκριτισμὸς τῶν λέξεων). Τὸ πιπίλισμα ἀναπτύσσει τοὺς μῦς τοῦ προσώπου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπιδρᾶ καὶ στὶς ἐκφράσεις τοῦ προσώπου.

Μὰ δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ νεογέννητο, πλησιάζοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸ μητρικὸ στῆθος, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποια «διδασκαλία», γιὰ νὰ μάθη νὰ πιπιλίζη. Τότε ἡ μητέρα ἢ ἡ νοσοκόμος, πρέπει νὰ τὸ βοηθήσουν, κινοῦντας ρυθμικὰ πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω τὸ σαγόνι τοῦ μικροῦ. Αὐτὴ ἡ ἁπλὴ κίνησις εἶναι ἀρκετή, γιὰ νὰ μάθη τὸ παιδὶ νὰ τρέφεται.

Οἱ τελευταῖες σχετικὲς ἔρευνες ἔχουν ἀποκαλύψει, ὅτι ἕνα κανονικὸ νεογέννητο γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὶς ἀνάγκες του, θὰ πρέπει νὰ «πιπιλίζη» γύρω στὶς δυὸ ὧρες τὴν ἡμέρα.

Γενικά, οἱ δυὸ αὐτὲς ὧρες εἶναι ὁ χαιρός, ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τοὺς ἕξη κανονικοὺς θηλασμοὺς διαρκείας εἴκοσι λεπτῶν ὁ καθένας.

Στὶς περιπτώσεις ὅμως, ποὺ τὸ βρέφος, κατὰ τοὺς εἰκοσάλεπτους αὐτοὺς θηλασμούς, θὰ ἐκινοῦσε περισσότερο γάλα ἀπ' ὅσο χοειάζεται, ἀπὸτε φυσικὰ θὰ κινδυνεύη νὰ προσβληθῆ ἀπὸ δυσπεψία, τότε θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ μητρικὸ στῆθος καὶ νὰ τοῦ δίνετε μιὰ εἰδικὴ «πιπίλα». γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν ἀνάγκη τοῦ πιπιλίσματος.

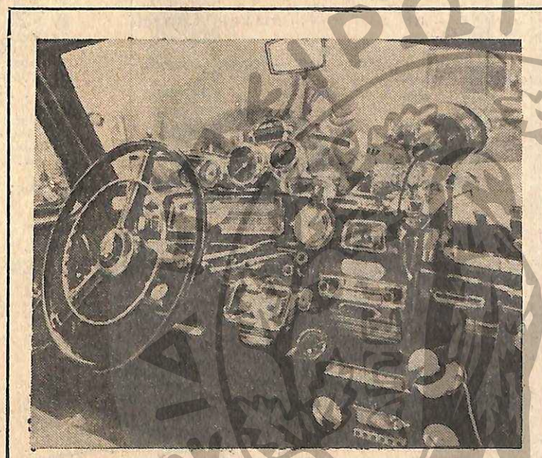

ΤΙ ΤΟΥ ΛΕΙΠΕΙ;

Βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἐποχὴ τεχνικῆς προόδου, ποὺ διευκολύνει τὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ καὶ τὴν κάνει συγχρόνως πιὸ πολύπλοκη ἀπ' ὅ,τι ἦταν προηγουμένως. Ἡ βιομηχανία αὐτοκινήτων «Μερσεντὲς» θέλοντας νὰ παρουσιάση τὸ πληρέστερο αὐτοκίνητο, ποὺ κατασκεύασθηκε ποτέ, ἐφώδιασε ἕνα τελευταῖο μοντέλο της μὲ κάθε εἶδους συσκευή, χρήσιμη στὸν ὁδηγὸ καὶ στοὺς ἐπιβάτες του: ρολόγια, βαρόμετρα, ἀνεμιστῆρες, πικ-ἀπ, ραδιόφωνο, μαγνητόφωνο, θερμόμετρο, ἀνθοδοχεῖο, ἀναπτῆρα τσιγάρων καὶ ἄλλα. Τὸ αὐτοκίνητο ἐξετέθη καὶ ἡ ἐταιρεία δήλωσε πὼς θὰ τὸ προσέφερε ὡς δῶρο σ' ἐκεῖνον, ποὺ θὰ εὕρισκε τι τοῦ λείπει. Τελικὰ τὸ κέρδισε ἐκεῖνος, ποὺ εἶπε ὅτι λείπει ἡ... ἠλεκτρικὴ ξυριστικὴ μηχανή.

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριούλα

Ἕνας πρακτικὸς μπαμπᾶς

Ὁ ΤΕΞ Λάρσον ἀπὸ τὸ Κάνσας, — ἕνας δαιμόνιος σύγχρονος ἀλχημιστής, — βρῆκε τὸν τρόπο νὰ κάνη περιουσία, βουνὰ ἀπὸ χρυσάφι, κατασκευάζοντας... τενεκεδένια κουτιὰ γιὰ κονσέρβες. Σὲ ἡλικία πενήντα ἐτῶν ἦταν ὁ βασιλιᾶς τῶν τενεκέδων στὴν πιὸ δημοκρατικὴ χώρα τοῦ κόσμου.

Ἔχτισε τότε στὰ περίχωρα τῆς Νέας Ὑόρκης μιὰ βίλλα ποὺ δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ παλάτι τῶν Χιλίων καὶ μιᾶς Νυκτῶν, καὶ ζοῦσε εἰρηνικὰ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του, τὸν Μάϊκελ καὶ τὴν Ρούθ. Τὴν τεράστια ἐπιχείρησί του τὴν διηύθυνε ἀπὸ μακρυά, μὲ τὸ ἀσύρματο - τηλέφωνο.

Μά, ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι εἶναι ἀπολύτως εὐτυχισμένος; Ἔτσι καὶ τὸν Τὲξ Λάρσον τὸν βασάνιζε ὁ καϋμὸς πὼς τὰ παιδιά του δὲν εἶχαν δυὴ ὅπως τὰ εἶχε ὀνειρευτῆ. Ὁ Μάϊκελ εἶχε ἀρνηθῆ κατηγορηματικὰ νὰ διάθυνση τὶν ἐργοστασίων τους. Ἤθελε, λέει, νὰ γίνη γιατρός,—νευρολόγος, ψυχίατρος.

Καὶ ἡ Ρούθ; Αὐτὴ δὲ κι' ἂν ἤτανε! Ζοῦσε στὰ σύννεφα, μὲ τὰ βιβλία. Ἦταν, νὰ ποῦμε, διανοουμένη. Πολὺ ρομαντικὴ ὑπαρξις.

— Τί κακὸ ἔκανα στὴ ζωή μου — παραπονιότανε ὁ Λάρσον— καὶ μοῦ ἔδωσε τέτοια ἄχρηστα παιδιά;

Ἀδελφός, λοιπόν, καὶ ἀδελφὴ περνοῦσαν τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ Πανεπιστήμιο, ὁ καθένας στὸν δικό του κύκλο. Τὶς διακοπὲς, πήγαιναν στὴν ἐξοχὴ βίλλα τους, γιὰ ν' ἀναστατώσουν τὸν ὁμαλὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τοῦ μπαμπᾶ μὲ ἀλλεπάλληλα σαρπάϊζ πάρτυ.

Ὅταν, τὸν περασμένο Ἰούλιο, ξαναγύρισαν στὴ βίλλα, ἀφοῦ πέρασαν μὲ ἄριστα στὶς ἐξετάσεις τους, ὁ βασιλιᾶς τῶν τενεκέδων δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη, χωρὶς νὰ εἶναι δαιμόνιος ψυχολόγος, πὼς ἡ κόρη του κάτι εἶχε. Τὴν ἔβλεπε ἀμίλητη, συλλογισμένη, ἀφηρημένη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

«Μήπως τὴν πείραξαν τὰ πολλὰ γράμματα;» ἀναρωτήθηκε.

Ἕνα ἀπόγευμα, ξεμονάχιασε τὸ γυιό του καὶ τὸν ρώτησε μήπως ἤξερε τὴν ἀφορμὴ τῆς ἀλλαγῆς ποὺ ἔγινε στὴ Ρούθ.

Τίποτα τὸ σοβαρό, ἀποκρίθηκε ἀτάραχος ὁ Μάϊκελ. Ἡ νεαρὰ εἶναι ἐρωτευμένη, μὲ κάποι συμφοιτητή της. Χ έ ν ρ υ τ ὸ γ λ έ ν ε. Εἶναι κι' αὐτὸς τσιμπημένος μαζί της.

Ὁ τενεκεδοβιομήχανος θύμωσε στὴν ἀρχὴ ἐπειδὴ ἡ κόρη του ἐρωτεύθηκε χωρὶς νὰ τοῦ ζητήση τὴν ἄδεια. Ἔκανε, ὅμως, καὶ μιὰ σκέψι πολὺ ἐμπορική:

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, βροντοφώναξε, πὼς ἡ κόρη μου, ἔχει ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἀπὸ τὴ φύσι, ὅλα τὰ προσόντα ν' ἀρέσῃ σ' ἕναν ἄνδρα. Μένει τώρα νὰ ἐξετάσουμε ἂν αὐτὸς εἶναι ἀξιός της. Τί δουλειὰ κάνει;

— Τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ τὴ Ρούθ, τὸν πληροφόρησε ὁ Μάϊκελ. Σπουδάζει φιλοσοφία.

Λίγο ἔλειψε νὰ πάθη ἐγκεφαλικὴ συμφόρησι ὁ Λάρσον, μαθαίνοντας πὼς ἡ κόρη του ἐρωτεύθηκε ἕνα φιλόσοφο. Συνῆρθε κάπως ὅταν ὁ γυιός του τὸν πληροφόρησε πὼς ὁ ὑποψήφιος αὐτὸς φιλόσοφος ἦταν, ἐπὶ πλέον, πρωταθλητὴς στὸ κολύμπι καὶ στὴν καλαθόσφαιρα. Ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Ὁ μπαμπᾶς του ἦταν ἐργοστασιάρχης, βιομήχανος, ἐφοπλιστής, θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας;

— Ἔχει ἕνα κτηματάκι στὸ Ὀχάϊο, τὸν πληροφόρησε ὁ Μάϊκελ. Φτύνει αἷμα γιὰ νὰ σπουδάση τὸ μοναχογιό του.

— Τί ἔκανε, λέει; ἐξεμάνη ὁ Λάρσον. Καὶ τολμᾶ ὁ ἀλήτης αὐτὸς νὰ φλερτάρη μὲ τὴν κόρη μου; Μήπως περιμένει νὰ τοῦ τὴν δώσω γυναίκα; Δὲν σκοτώθηκα τριάντα πέντε χρόνια στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ παντρέψω τὴν κόρη μου μ' ἕναν παλιοτενεκέ...

*

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Τὲξ Λάρσον, ἡ γυναίκα του καὶ ὁ γυιός του πήγανε σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ ἐορτὴ ποὺ ἔδινε ἡ λέσχη τῶν κατασκευαστῶν τενεκεδένιων κουτιῶν γιὰ κονσέρβες. Ἡ Ρούθ δὲν τοὺς συνώδευσε. Εἶχε δυνατὸ πονοκέφαλο. Θὰ ἔπεφτε νωρὶς νὰ κοιμηθῆ.

Οἱ Λάρσον γύρισαν στὴ βίλλα τους ἡ ὥρα μιὰ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ἀφάνταστο θέαμα τοὺς περίμενε στὴν εἴσοδο. Βρῆκαν τὴν Τζένυ, τὴν καμαριέρα, φιμωμένη καὶ δεμένη χειροπόδαρα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔτρεξαν στὸ δωμάτιο τῆς Ρούθ. Ἀπερίγραπτη ἀκαταστασία βασίλευε ἐκεῖ μέσα. Καὶ ἡ Ρούθ εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Εἰδοποίησαν ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς τὴν Ρούθ τὴν ἁπήγαγον γκάγκστερς. Δυστυχῶς, ἡ καμαριέρα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δώση στοὺς ἀστυνομικοὺς διαφωτιστικὲς πληροφορίες γιὰ τὶς συνθῆκες μὲ τὶς ὁποῖες ἔγινε ἡ ἀπαγωγή, εἶχε πάθει ἰσχυρὸ νευρικὸ κλονισμό. Ἔλεγε ἀσυναρτήσιες γιὰ προσωπιδοφόρους καὶ πιστόλια,— λόγια χωρὶς εἰρμὸ καὶ σύνδεσι.

Ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν μεταφέ-

ρουν σὲ νευρολογική κλινική. Ἤθελε λίγες ἡμέρες ἠρεμία γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὴν πνευματική της διαύγεια.

Ἀφίνω τὸν ἀναγνώστη μου ἐλεύθερο ν' ἀναλογισθῆ τὴν ἀγωνία τῆς οἰκογενείας Λάρσον. Δέν ἔκλεισαν μάτι ὡς τὰ ξημερώματα. Στὸ μεταξύ, ἡ βίλλα τοῦ Λάρσον εἶχε μεταβληθῆ σὲ τόπο συγκεντρώσεως τῶν καλλιτέρων ἀστυνομικῶν τῆς F.B.I. Ἦταν γι' αὐτοὺς ζήτημα τιμῆς ἡ ἀνακάλυψη καὶ ἡ σύλληψη τῶν δραστῶν τῆς θρασυτάτης αὐτῆς ἀπαγωγῆς.

Ἐνῶ κατέστρωναν διάφορα σχέδια δράσεως, χωρὶς ν' ἀποφασίζουν ποιὸ ἀπ' ὅλα θὰ ἔβαζαν σ' ἐφαρμογή,— κόντευε ἡ ὥρα δέκα,— ὁ Τὲξ Λάρσον ἔπαιρνε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπημένε μου μπαμπά,

»Φαντάζομαι τὴν ἀγωνία σου. Αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη, εἶναι τρομερό. Βρίσκομαι τώρα στὰ χέρια μιᾶς σπείρας ἀπαγωγέων. Δέν μὲ πείραξαν καθόλου. Καταλαβαίνω, ὅμως, ἀπὸ τὸ ὕφος τους πὼς εἶναι ἱκανοὶ γιὰ ὅλα.

»Μὴν κινητοποιήσετε,πρὸς Θεοῦ! τὴν ἀστυνομία ἐναντίον τους. Θὰ μὲ σκοτώσουν. Μοῦ τὸ δήλωσαν καθαρά.

»Ἕνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει νὰ μὲ σώσετε.

»Στείλτε του τὸν Μάϊκελ μὲ δικαόσιες χιλιάδες δολλάρια, σὲ μικρὰ χαρτονομίσματα. αὔριο, στὶς 2 μ.μ. ἀκριβῶς, στὴ γωνιὰ τοῦ μικροῦ πάρκου τῆς 35ῆ λεωφόρου.

»Θὰ βρίσκωμαι σ' ἕνα πράσινο αὐτοκίνητο μὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς μου. Ἂν θέλετε νὰ μὲ ξαναδῆτε, πρέπει ὁ Μάϊκελ νἀρθῆ μόνος του, χωρὶς ἀστυνομικούς.

»Σᾶς φιλῶ μὲ λατρεία, μαμά, μπαμπά, ἀδελφούλη μου.

»Ἡ πολὺ δυστυχισμένη

»Ρούθ».

★

Ὕστερ' ἀπὸ πολύωρη, θυελλώδη σύσκεψη μεταξὺ τῆς οἰκογενείας Λάρσον καὶ τῶν ἀστυνομικῶν, ἀπεφασίσθη νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὶς ὑποδείξεις τῆς Ρούθ. Ἐκεῖνο ποὺ προείχε, ἦταν νὰ σωθῆ ἡ κατέλλα, νὰ ξαναγυρίση ζωντανὴ στὸ σπίτι της. Ἡ σύλληψη τῶν ἀπαγωγέων ἦταν πιὰ δουλειὰ τῆς ἀστυνομίας. Ἀργότερα, ὅμως.

Τὴν ἑπομένη, λοιπόν, ὁ Μάϊκελ πῆγε ὁλομόναχος στὸ ραντεβοῦ μὲ τὸ χρηματόδεμα. Πλησίασε στὸ πράσινο αὐτοκίνητο. Ἕνα παράθυρο κατέβηκε, ἕνα γαντοφορεμένο χέρι ἅρπαξε τὸ χρηματόδεμα,—καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ γλυκειὰ φωνὴ τῆς Ρούθ καλοῦσε στὸ τηλέφωνο τὸν πολυαγαπημένο της πατέρα:

—Σ' εὐχαριστῶ μπαμπάκα μου, ποὺ μὲ ἀπελευθέρωσες τόσο γρήγορα. Νὰ μὲ περιμένετε τὸ βράδυ. Δὲν θὰ εἶμαι μόνη. Θὰ μὲ συνοδεύση ὁ μηνστήρας μου, ὁ Τὸμ Γκρόκ. Φοιτητὴς τῆς φιλοσοφίας. Θὰ μείνης κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία του.

...Ὁ Λάρσον ἔβγαλε ἕναν ὑπόκωφο βρυχηθμό.

— Εἶμαι βεβαία, χρυσέ μου μπαμπά,— συνέχισε ἡ φωνὴ τῆς Ρούθ στὸ τηλέφωνο,—πὼς θὰ μᾶς συγχωρήσετε γιὰ τὴ μικρὴ κωμωδία ποὺ σοῦ παίξαμε. Ὁ Μάϊκελ μὲ πληροφόρησε γιὰ τὶς διαθέσεις σου ἀπέναντι τοῦ Τόμ. Καὶ πήραμε τότε τὴν ἀπόφαση νὰ μὲ κλέψη, μὲ τὴ συγκατάθεσί μου, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξη πὼς εἶναι ἱκανὸς νὰ κερνάχα ἑκατό, ἀλλὰ διακόσιες χιλιάδες δολλάρια. Ἀλ! πρέπει νὰ εἶσαι περήφανος γιὰ τὸ γαμπρό ποὺ θὰ κάνης.

Ὁ Λάρσον ἄφισε τὸ ἀκουστικὸ νὰ πέση ἀπὸ τὸ χέρι του. Σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ξαφνικά, τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαμόγελο.

«— Ὁ ἀλητήριος αὐτός,— εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, — θὰ εἶναι πράγματι ἱδανικὸς γαμπρὸς γιὰ μένα, ἂν παρατήση τὴ φιλοσοφία καὶ στρωθῆ στὴ δουλειά, στὸ ἐργοστάσιό μου...».

ΧΑΡΟΛΝΤ ΡΑΪΤ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἄνω—κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θὰ τὸ συμπλήρωσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις, ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρὰ ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ σχέδιο, ἀλλὰ μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά.

Ἡ λέξι «ΡΟΣΙΝΙ», ποὺ τοποθέτήσαμε ἤδη,

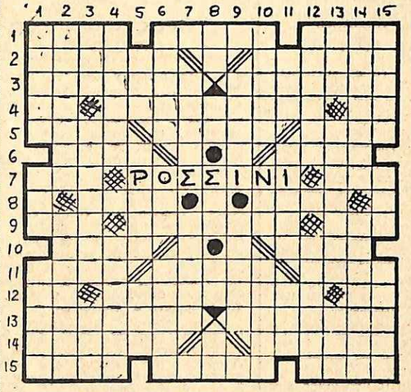

θὰ σᾶς βοηθήση σημαντικὰ στὴ συμπλήρωσι καὶ τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου:

ΑΙΑ — Α.Ι.ΝΤΑ — Α.Ι.ΤΟΣ — ΑΚΑΤΟΣ — ΑΜΑΖΟΝΑ — ΑΜΙΚΤΑ — ΑΝ — ΑΝΑΣΑ — ΑΝΑΧΩΜΑ — ΑΝΕΤΟΣ — ΑΝΙΣΟ — ΑΝΝΑ — ΑΡΙΑΣ — ΑΡΣΙΣ — ΑΡΩ — ΑΧΡΕΑ.

★

ΕΙΤΑ — ΕΜΙΛ — ΕΝ — ΕΝΤΟΜΟΝ — ΕΤ — ΕΤΕΡΑ — ΕΤΙ.

★

ΗΤΤΑ.

★

ΘΑΛΑΣΣΑ.

★

ΙΙΟ — ΙΝΙΑΚΟΝ.

★

ΚΑΘΩΣ — ΚΑΜΑ — ΚΕΚ — ΚΟΤΑ.

★

ΜΑΝΑ — ΜΑΝΤΑΡΙΝΙ — ΜΕΤ — ΜΙΛ — ΜΟΝ. ΤΕΛΟ — ΜΟΣΑΣ.

★

ΝΑΣ — ΝΕΟΣ — ΝΗΛ — ΝΙΑΣΕΝ — ΝΟΣΩ — ΝΥΧΤΑ.

★

ΟΙΚΕΤΑΙ — ΟΛΩ — ΟΝ — ΟΝΤΑ — ΟΠ — ΟΡΝΕΑ — ΟΥΚ.

★

ΠΑΠ — ΠΟΤ.

★

ΡΑ — ΑΙΤΙΑ — ΡΩ.

★

ΣΑ.Ι.ΤΑ — ΣΑΜΑΡΙΑ — ΣΕΝΑ — ΣΕΤ ΣΗΤΑ — ΣΙΝΑΣ — ΣΚΑΠΑΝΗ — ΣΟΤΟ — ΣΤΟΝ.

★

ΤΑΜΑΤΑ — ΤΑΣΙΣ — ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ — ΤΕΡΜΑ — ΤΟΙΧΟΣ — ΤΟΠΕΙΟΝ — ΤΣΑΠΙ — ΤΣΕ — ΣΙ — ΤΣΙΛΙΚΙ — ΤΣΟΧΟΣ.

★

ΩΣ — ΩΡΙΜΑ — ΩΧΕ.

Ἀλυσσίδα λέξεων

Σᾶς δίνομε πιὸ κάτω κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ 30 λέξεις, ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μεταξύ τους. Κι' ὅμως πρέπει μ' αὐτὲς νὰ σχηματίσετε, βάζοντάς τις σὲ μιὰ λογικὴ σειρά, μιὰ ἁλυσίδα λέξεων στὴν ὁποία ἡ καθεμιὰ θὰ ἔχη ὁπωσδήποτε κάποια σχέσι μὲ τὴν προηγουμένη καὶ τὴν ἑπομένη της.

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς ἀποκαλύπτουμε πὼς θ' ἀρχίσετε ἀπὸ τὴ λέξι «ΧΩΡΑΙ» καὶ θὰ τελειώσετε μὲ τὴ λέξι «ΦΑΒΙΟΣ».

Ἡ κάθε λέξι στὴν ἁλυσίδα, ἐν σχέσει μὲ τὴν προηγουμένη ἢ τὴν ἑπομένη της θὰ εἶναι:

1) Ἕνα συνώνυμο
2) Ἕνας ἀναγραμματισμός.
3) Θὰ σχηματίζεται μὲ τὴν προσθήκη τὴν ἀφαίρεσι ἢ τὴν ἀλλαγὴ ἑνὸς γράμματος.
4) Θὰ ἔχη ἄμεση σχέσι μ' αὐτήν.

Νὰ τώρα ἕνα παράδειγμα ἁλυσίδας 10 λέξεων: ΣΠΑΡΟΣ — ΣΑΡΙ — ΨΑΡΙ — ΚΥΒΟΣ — ΚΥΡΟΣ — ΚΥΠΡΟΣ — ΜΑΚΑΡΙΟΣ — ΡΑΣΑ — ΡΑΤΣΑ — ΣΟ.Ι.,

★

ΑΙΓΑΙΟΝ	ΜΗΛΟΣ	ΣΟΦΙΑ
ΑΡΤΙ	ΠΑΡΙΣ	ΤΡΑΠΟΥΛΑ
ΑΣΣΟΣ	ΠΑΣΤΟΣ	ΤΡΙΑ
ΑΣΤΕΡΙ	ΠΕΛΑΓΟΣ	ΤΡΟΙΑ
ΑΣΤΟΣ	ΠΕΛΑΡΓΟΣ	ΦΑΒΙΟΣ
ΔΗΛΟΣ	ΠΛΑΣΤΟΣ	ΦΑΙΟΣ
ΕΛΕΝΗ	ΠΛΑΤΟΣ	ΧΑΡΤΙ
ΚΥΚΛΑΔΕΣ	ΠΟΥΛΙ	ΧΩΡΑΙ
ΛΟΡΕΝ	ΠΟΥΛΙΑ	ΩΡΑΙ
ΜΗΚΟΣ	ΡΗΓΑΣ	ΩΡΑΙΑ

Ἐπαναφέρετε τὴν τάξι

Στὴν πρώτη στήλη (ἀριστερὰ) σᾶς δίνομε πιὸ κάτω διάφορα ὀνόματα φυτῶν, ἐντόμων, πτηνῶν κλπ. καὶ στὴ δεύτερη (δεξιὰ) τί ἀκριβῶς ἀντιπροσωπεύουν οἱ ὀνομασίες αὐτές. Ἡ σειρὰ ὅμως τῶν ὀνομασιῶν στὴ δεύτερη στήλη δὲν εἶναι ἡ κανονική. Βάσει τῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης στήλης προσπαθῆστε νὰ ἐπαναφέρετε τὴν τάξι στὴ δεύτερη στήλη, ἔρχοντας σὲ ποιό ἀκριβῶς ὄνομα ἀντιστοιχεῖ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς δευτέρας στήλης:

1) Ναυτίλος	=	Πλοῖον
2) Ροῦς	=	Μηρυκαστικὸν
3) Θὼθ	=	Ψάρι
4) Ἔγγις	=	Μαλάκιον
5) Γαλιότα	=	Ὄρυκτὸν
6) Βασιλίσκος	=	Ἔντομον
7) Βαλλιστὴς	=	Φυτὸν
8) Αἰγωλιὸς	=	Θεὸς
9) Γιάκ	=	Ἀστέρι
10) Καρναλλίτης	=	Πτηνὸν

Στοιχειόγριφος

Ὅπως μ' ἔχτισαν ἂν μείνω,
εἶμαι κάτι τι ὀχυρό.
Χωρὶς κεφαλή, θὰ γίνω
κάτι οὐράνιο, λαμπερό.

Ποιὰ ἡ κανονικὴ σειρά τους;

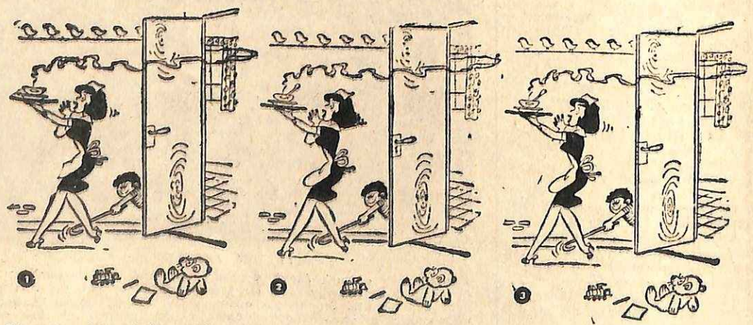

Οἱ τρεῖς αὐτὲς εἰκόνες, ποὺ φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες, παρουσιάζουν τὸ ἴδιο σχέδιο, ἀλλὰ σὲ τρία διαφορετικὰ στάδια τῆς ἐκτελέσεώς του ἀπὸ τὸ ζωγράφο μας.

Ἡ μιὰ (ἡ τελευταία φυσικὰ) εἶναι πλήρης, ἐνῶ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄλλες λείπουν διάφορες μικρολεπτομέρειες τὶς ὁποῖες δὲν προσέθεσε ἀκόμα ὁ καλλιτέχνης. Βάσει τῶν ἐλλείψεων αὐτῶν πρέπει ν' ἀποκαταστήσετε τὴν κανονικὴ σειρὰ τῶν τριῶν εἰκόνων καὶ αὐτὸ μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πολύ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

Καμάρι
τῆς νοικοκυρᾶς
Χαρὰ
τοῦ νοικοκύρη

Ἡ ΝΕΑ θερμάστρα - ἔπιπλο
ΙΖΟΛΑ
2 νέοι τυποι: ΣΠ 32 (30.000 BTU)/ΣΠ 42 (40.000 BTU)
Μαζὶ μὲ τὴ θερμάστρα ἕνα θαυμάσιο πλαστικὸ δοχεῖο πετρελαίου.
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΙΖΟΛΑ ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ
Ο ΠΡΟΝΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΖΗΛΕΙΑ:

Πότε ἀρχίζει νὰ ἐκδηλώνεται ἡ ζήλεια; Πῶς μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ; Εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς χωρὶς νὰ ζηλεύῃ; Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐρωτήματα στὰ ὁποῖα ἀπαντᾶ ἡ σύντομη ἔρευνά μας, ποὺ βασίζεται στὶς μελέτες πολλῶν διασήμων ψυχολόγων

— Τὸ παιδὶ ποὺ ζηλεύει κλείνεται συχνὰ στὸν ἑαυτό του καὶ γίνεται παράξενο καὶ μελαγχολικό.

ΔΕΝ περνᾶ οὔτε μιὰ μέρα, ποὺ ὁ διεθνὴς Τύπος νὰ μὴν ἀναφέρῃ ἐπεισόδια, γεγονότα, ἐγκλήματα, ποὺ ἔχουν γιὰ ἐλατήριο τὴ ζήλεια. Ἐν τούτοις, ὁ κοινὸς ἀναγνώστης ἐπιμένει νὰ ὑποστηρίζῃ, ὅτι «τοὐλάχιστον αὐτὸς» βρίσκεται πάνω ἀπὸ κάτι τέτοιες μικρότητες.

«Ἐγὼ ζηλιάρης;», διαμαρτύρεται σὲ κάθε στιγμή, σὲ κάθε εὐκαιρία. Οὔτε κατὰ διάνοια! Ἐγὼ ἔχω ποαγματικὴ ἀνοσία σὲ τέτοιου εἴδους μικρόβια». Αὐτὰ ἐπιμένει νὰ ὑποστηρίζῃ, ὄχι ἐπειδὴ δὲν εἶναι ζηλότυπος — ἀπεναντίας εἶναι καὶ πολὺ μάλιστα — ἀλλὰ ἐπειδὴ ντρέπεται γι' αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ τὸν τυραννᾶ.

Ἄλλοστε, στὴν ποαγματικότητα, ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς εἶναι ζηλότυπος, ἀκόμη κι, ἂν δὲν τὸ καταλαβαίνῃ. Τὰ ἐπιβλαβῆ συμπτώματα τῆς ζήλειας δὲν παρουσιάζονται μόνο στοὺς νευρωτικούς, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ ἄτομα τὰ λεγόμενα ὑγιῆ καὶ κανονικά.

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀποκαλύψεις τῆς μοντέρνας ψυχολογίας καὶ παρουσιάζει ἕνα πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Γιατὶ ἡ ζήλεια εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ βασανιστικὰ προβλήματα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ποὺ γίνεται αἰτία πολλῶν κακῶν, πολλῶν ἀπελπισμένων ἀποφάσεων, πολλῶν ἐγκλημάτων.

«Ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς ἐνήλικες, ποὺ μελέτησα, δὲ μπόρεσα νὰ βροῦ οὔτε ἕνα ἀπηλλαγμένο ἀπόλυτα ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας», βεβαιώνει ὁ Γερμανὸς ψυχολόγος Γουσταῦος Ρίχαρντ. Καὶ συνεχίζει λέγοντας:

«Τώρα νὰ μπορέσουμε νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴ ζήλεια στὸν ἑαυτό μας, πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι ὅλοι, χωρὶς ἐξαιρέσεις, ὑποφέρουμε ἀπ' αὐτήν. Κι' ἂν προσέξουμε καλά, θὰ μπορέσουμε νὰ τὴ γνωρίσουμε ἀπὸ τοεῖς μῆνες, ἀλλὰ τὸ παιδὶ ἔχει ἀρχίσει κιόλας νὰ νιώθῃ συγκεχυμένα, χωρὶς οἱ γονεῖς νὰ τὸ ὑποψιάζονται κἄν.

Ὁ πατέρας, ποὺ ἐκτελεῖ καλὰ τὸ καθῆκόν του χορτάτο στὸ παιδί, τοῦ ἐμπνέει ἀπὸ τὰ πρῶτα κιόλας χρόνια, αἰσθήματα ἀγάπης, ἐμπιστοσύνης καὶ θαυμασμοῦ. Στὸν πατέρα τὸ παιδὶ ὀφείλει μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴ σιγουριά του. Ἀδύνατο καὶ ἀνιπεράσπιστο, καθὼς εἶναι, αἰσθάνεται εὐτυχισμένο, νιώθοντας κοντὰ του ἕνα πλάσμα δυνατό, ἱκανὸ νὰ τὸ προστατεύσῃ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ψυχικὴ κατάστασι τοῦ παιδιοῦ, ὅταν, ξαφνικά, κάποια μέρα γύρω στὰ τέσσερα χρόνια του, ἀνακαλύπτει τὴν ἀγάπη, ποὺ ἡ μητέρα του τρέφει γιὰ τὸ ἀπομπά του.

Καὶ τότε, ὁ φίλος καὶ ὁ προστάτης γίνεται ἐγθρὸς καὶ ἀντίζηλος. Ἕνα καινούργιο συναίσθημα, ἀνήσυχο καὶ δυνατό, γεννιέται στὴν παιδικὴ ψυχή: Ἡ ζήλεια. Τὸ παιδάκι νιώθει τώρα, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ πατέρα του τοῦ ἀφαιρεῖ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν καιρό, ἀπὸ τὴν προσοχὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς μαμᾶς του καὶ καταλαβαίνει, ὅτι, ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς του, ὑπάρχει ἕνας δυνατὸς καὶ μυστηριώδης δεσμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖο αὐτὸ εἶναι ἀποκλεισμένο.

Μὰ ἡ παιδικὴ ζήλεια ἐκδηλώνεται πολὺ συχνὰ καὶ πρὸς ἄλλα πρόσωπα. Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κοινὲς καὶ γνωστὲς περιπτώσεις, εἶναι ἡ ἄφιξι στὴν οἰκογένεια ἑνὸς ἄλλου παιδιοῦ, καὶ ἰδίως τοῦ δεύτερου. Μέχοι τότε, τὸ μικρὸ εἶχε βασιλέψει μόνο στὴν καρδιὰ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς. Ἀποτελοῦσε γι' αὐτοὺς τὸ κέντρο τοῦ κόσμου, δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ μοιραστῇ τὴν ἀγάπη τους μὲ ἄλλον. Τώρα ὅμως φθάνει ἕνας νέος ἀπαιτητὴς τῆς ἀγάπης τῶν γονέων καὶ τὸ μεγαλύτερο παιδὶ μπορεῖ νὰ πάρῃ πολὺ ἄσχημα αὐτὸ τὸν ἐρχομὸ καὶ νὰ ἀρνηθῇ νὰ δεχτῇ τὸ νεοφερμένο.

Μιὰ δυνατὴ καὶ βασανιστικὴ ζήλεια ἀρχίζει νὰ τὸ κατατρώγῃ, βλέποντας, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς μεταφέρεται τώρα καὶ στὸ νέο μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἕνας Ἀμερικανὸς ψυχολόγος, ὁ δόκτωρ Κόλεμαν Γκρίφιθ, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσῃ ἑβδομῆντα παιδιὰ καὶ νὰ μελετήσῃ τὴ συμπεριφορά καὶ τὶς ἀντιδράσεις τους σχετικῶς μὲ τὴ γέννησι τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς. Σὲ ποιὰ ἀκριβῶς στιγμὴ ἀρχίζει νὰ γεννιέται ἡ ζήλεια; Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράξενο, τὸ παιδὶ ζηλεύει, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ στὸν κόσμο ὁ «παρείσακτος». Ἡ μητέρα μπορεῖ νὰ εἶναι ἔγκυος μόνον ἀπὸ δυὸ ἢ τοεῖς μῆνες, ἀλλὰ τὸ παιδὶ ἔχει ἀρχίσει κιόλας νὰ νιώθῃ συγκεχυμένα, ὅτι ὁ ἀντίζηλος φθάνει.

Αὐτὴ ἡ διαίσθησι ὀφείλεται κυρίως στὶς συζητήσεις, ποὺ οἱ γονεῖς κάνουν μεταξύ τους, γύρω ἀπὸ τὸ ἀναμενόμενο γεγονός. Ἀλλά, σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας εἶναι ἀκόμη πολὺ ἀόριστο.

Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ τὸ νέο παιδὶ ἔρχεται στὴν οἰκογένεια καὶ τὸ πρωτότοκο γάνει τὴν ἀποκλειστικὴ ἐξουσία του, τότε ἡ ζήλεια γίνεται γι' αὐτὸν καθημερινὸ μαρτύριο. Συνήθως, ἡ χαρακτηριστικὴ αὐτὴ ζήλεια εἶναι πιὸ δυνατὴ στὰ παιδιὰ κάτω τῶν πέντε ἐτῶν, γιατὶ ἐξαρτῶνται περισσότερο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους καὶ δὲν ἔχουν δημιουργήσει ἀκόμη ἐνδιαφέροντα ἔξω ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸ κύκλο.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ παιδιοῦ εἶναι ὑπερβολικές. Θέλει τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας του ἀποκλειστικὰ δική του καὶ ὑποφέρει ὅταν αὐτὴ δείχνη φροντίδα ἢ προσοχὴ γιὰ τὰ ἀδελφάκια του ἢ τὶς ἀδελφοῦλες του. Μπορεῖ νὰ γίνῃ ζηλότυπο σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ νὰ χτυπᾶ καὶ νὰ τυραννᾶ τὸ μικρό. Ἄλλοτε κλείνεται στὸν ἑαυτό του καὶ γίνεται μελαγχολικὸ καὶ εὐερέθιστο. Δὲν ἀποκλείεται ἀκόμη νὰ γεννηθῇ μέσα του μιὰ μνησικακία, τόσο βαθειά, ὥστε νὰ καταλήξῃ νὰ νιώθῃ μῖσος γιὰ τὴ μητέρα του.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΤΟΥΣ

Μέχοι ἐδῶ μιλήσαμε γιὰ τὴ ζήλεια τοῦ μεγάλου παιδιοῦ πρὸς τὸ μικρότερο. Μὰ ὑπάρχει ἐπίσης πολὺ συχνὰ καὶ ἡ ζήλεια τοῦ μικροῦ πρὸς τὸ μεγαλύτερο. Ὑπάρχει ἡ ζήλεια γιὰ τὰ πλεονεκτήματα, ποὺ ἀπολαμβάνουν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἢ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, γιὰ τὴ μεγαλύτερη ἐλευθερία ποὺ ἔχουν, γιὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἐκεῖνοι μποροῦν νὰ κάνουν πολλὰ πράγματα, ποὺ σ' αὐτὰ εἶναι ἀκόμη ἀπηγορευμένα ἐξ αἰτίας τῆς φυσικῆς δυνάμεως, τῆς ἡλικίας, τοῦ ὕψους.

Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ζήλεια τῶν κοριτσιῶν γιὰ τὰ ἀγόρια, ποὺ θεωροῦνται ἰδιαίτερα εὐνοημένα ἀπὸ τὴν τύχη, γιατὶ εἶναι πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ ἐλεύθερα, γιατὶ τέλος πάντων μποροῦν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ ὁποιοδήποτε σπὸρ καὶ νὰ διαλέξουν ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα.

Οἱ φιλονεικίες ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ εἶναι πιὸ συχνές, ὅταν οἱ γονεῖς βρίσκωνται μποστὰ καὶ πιὸ σπάνιες ὅταν οἱ γονεῖς ἀπουσιάζουν. Πολλοὶ γονεῖς μένουν κατάπληκτοι, μαθαίνοντας, ὅτι τὰ παιδιά τους ἔπαιζαν ἥσυχα καὶ συμφιλιωμένα ὅσο αὐτοὶ ἔλειπαν καὶ βλέποντάς τα νὰ ξαναοχίζουν τοὺς αἰώνιους καυγάδες τους μόλις αὐτοὶ θὰ ξαναγυρίσουν κοντά τους. Οἱ γονεῖς, φυσικά, δὲ φταίνε. Ἡ αἰτία βρίσκεται μόνο στὴ ζήλεια. Ἡ παρουσία τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς ξυπνᾶ αὐτόματα ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ τὴν ὁρμέμφυτη ἀντιζηλία τους.

Φυσικά, πρόκειται γιὰ μιὰ ἀντίδρασι ἀκούσια, ὑποσυνείδητη. Οὔτε τὰ παιδιά, οὔτε οἱ γονεῖς καταλαβαίνουν, ὅτι οἱ ἀδιάκοπες φιλονεικίες ὀφείλονται σ' αὐτὴ τὴν αἰτία.

Στενὰ συνδεδεμένες μὲ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς παιδικῆς ζήλειας, εἶναι ἡ ὑποψία γιὰ τὴν ὕπαρξι προτιμήσεων. Ἂν ἕνα παιδὶ βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἰδέα — εἴτε δικαιολογημένη εἴτε ὄχι — ὅτι οἱ γονεῖς του ἀγαποῦν περισσότερο ἕναν ἄλλο ἀδελφό του, ἡ ψυχή του ἐπαναστατεῖ καὶ γεμίζει μνησικακία.

Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ προσέχουν πάντα τόσο πολύ, ὥστε νὰ μὴ δίνουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι εἶναι ἀφοσιωμένοι περισσότερο στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά τους.

Μὰ τότε, δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος, γιὰ νὰ καταπολεμηθῆ στὰ παιδιὰ αὐτὸ τὸ ἄσχημο αἴσθημα τῆς ζήλειας;

Τὸ καθῆκον τῶν γονέων δὲν εἶναι νὰ καταστρέψουν τὴ ζήλεια ἢ — ἀκόμα χειρότερο — νὰ τὴν ἀγνοήσουν, ἀλλὰ νὰ βοηθήσουν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης νὰ ἔλθουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κυριαρχήσουν πάνω στὴ ζήλεια καὶ στὸ φθόνο. Ἡ ζήλεια εἶναι μιὰ ποαγματικότης τῆς ζωῆς καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴ διώξουμε ἐντελῶς ἀπὸ τὴν οἰκογενειακή μας ζωή. Οἱ γονεῖς, ὅμως, πρέπει νὰ κάνουν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν γιὰ νὰ τὴν περιορίσουν στὸ ἐλάχιστο.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΠΑΙΔΙΑ

Σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴ ζήλεια τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς ἔρχεται ἡ ζήλεια τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιά, ποὺ ὡς τώρα δὲν ἔχει προκαλέσει μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Πολλοὶ γονεῖς μένουν κατάπληκτοι ὅταν μαθαίνουν ὅτι τὰ παιδιά τους ἔπαιζαν ἥσυχα καὶ συμφιλιωμένα ὅσο ἐκεῖνοι ἔλειπαν, καὶ βλέποντάς τα νὰ ξαναοχίζουν τοὺς αἰώνιους καυγάδες τους μόλις αὐτοὶ ξαναγυρίζουν μοντά τους.

Τὸ αἴσθημα ποὺ δηλητηριάζει τὴν ἀγάπη

Ὑπάρχει, ἐπὶ παραδείγματι, ὁ τύπος τοῦ συζύγου, ποὺ νιώθει εὐτυχὴς μόνον ὅταν βρίσκεται μόνος μὲ τὴ σύζυγό του καὶ ὅταν ἀποτελῇ τὸ μοναδικὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντός της. Μόλις ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ θὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή της, χάνει τὸ κέφι του καί, πολλὲς φορές, ἀρχίζει νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ὅλο καὶ συχνότερα, νιώθοντας σὰν ξένος στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον του. Ἂν αὐτὸς δὲν ἀποτελῇ πάντα τὸ κέντρο τοῦ σπιτιοῦ του, ἀγανακτεῖ καὶ φέρεται ἀκριβῶς σὰν ἕνα παιδί, ποὺ θέλει νὰ προσελκύσῃ πάνω του τὴ γενικὴ προσοχή, νὰ φαινιάζεται μόνο αὐτός, νὰ ἀγαπιέται μόνο αὐτός.

Ἡ πραγματικότητα εἶναι, ὅτι ἡ ζήλεια τῶν ἐνηλίκων μοιάζει πολὺ μὲ τὴ ζήλεια τῶν παιδιῶν.

Ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο στὸ Γυμνάσιο, ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο στὴν ἐπαγγελματικὴ ζωή, ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ὑποφέρει ἄπειρες φορὲς ἀπὸ τὸ φαρμακερὸ κεντρὶ τῆς ζήλειας καὶ τοῦ φθόνου.

Σχετικὰ μὲ τὴ «ζήλεια» καὶ τὸ «φθόνο» ὑπάρχουν τελειταῖα δυὸ ὁρισμοί. Σύμφωνα μὲ τὸν ἕνα, ἡ ζήλεια ἀπευθύνεται μόνο σὲ ἄτομα, ἐνῶ ὁ φθόνος σὲ ὑλικὰ ἀγαθά. Σύμφωνα μὲ τὸν ἄλλο, ὁ φθόνος ἀφορᾶ αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχουμε, ἐνῶ ἡ ζήλεια εἶναι ἡ ἐπιθυμία πρὸς διατήρησιν αὐτοῦ ποὺ κατέχουμε.

Τόσο στὴ νεότητα, ὅσο καὶ στὴν ὥριμη ἡλικία, μποροῦν νὰ ἐπαναληφθοῦν οἱ ἴδιες ἐκδηλώσεις, ποὺ παρατηροῦνται στὰ ζηλότυπα παιδιά. Μελαγχολία, ἀφηρημάδα, εὐερέθιστη διάθεσι, καταστάσεις, δηλαδή, ποὺ ἀποτελοῦν μεγάλο ἐμπόδιο γιὰ μιὰ ἀποδοτικὴ ἐπαγγελματικὴ δραστηριότητα καὶ ποὺ μποροῦν νὰ μεγαλώσουν ὡς τὸ σημεῖο ποὺ νὰ δημιουργήσουν εὐκολες κοψιὲς, πονοκεφάλους, ἀπόλυτη ἀνικανότητα γιὰ ἐργασία ἢ καὶ ποαγματικὲς νευρώσεις.

Οἱ ψυχολόγοι καὶ οἱ ψυχίατροι

ἔχουν συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ θεραπεύσουν ἄτομα, τῶν ὁποίων οἱ ψυχικὲς ἱκανότητες γιὰ ἐργασία ἔχουν ἐντελῶς παραλύσει ἀπὸ αἰτίες, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲ μποροῦν νὰ προσδιορισθοῦν εὔκολα. Οἱ ἐνοχλήσεις βελτιώνονται καὶ γάνονται, ὅταν οἱ γιατροὶ κατορθώνουν νὰ ἀνακαλύψουν μιὰ ὑποσυνείδητη ζήλεια γιὰ τὸ ἕνα ἢ γιὰ τὸ ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας, γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο συμφοιτητὴ ἢ συνάδελφο.

Οἱ ψυχολογικὲς ἔρευνες ἔχουν ἀποδείξει, ὅτι σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὸ φόβο ἢ ἀπὸ τὴν πεποίθησι ἑνὸς ἀτόμου, ὅτι εἶναι λιγώτερο ἱκανὸ ἢ προικισμένο ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ἀλλὰ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴ μυστικὴ ἐκείνη αἴσθηση ἐνοχῆς, ποὺ συνοδεύουν πάντα τὴ ζήλεια καί, ἰδίως, τὸ φθόνο. Ἡ ζήλεια καθορίζει τὸ μῖσος πρὸς τὸ ἀγαπητὸ ἢ τὸ μισητὸ πρόσωπο, τὸ μῖσος καθορίζει τὴν αἴσθησι τῆς ἐνοχῆς, ἡ αἴσθησι τῆς ἐνοχῆς ἀπαιτεῖ τὴν τιμωρία καὶ ἔτσι τὸ ἄτομο, ποὺ ὑποφέρει, ἐνεργεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ αὐτοτιμωρηθῆ.

Ὕστερα ἀπ' ὅσα εἴπαμε ἀνωτέρω, μποροῦμε νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ζήλεια, γιὰ τὴν ὁποία μιλᾶμε ὅλοι, δηλαδὴ ἡ ἐρωτικὴ ζήλεια, δὲν εἶναι κι' αὐτὴ τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἐκδήλωσι — χωρὶς ἀμφιβολία ἡ πιὸ δραματική — μιᾶς πρωτόγονης ψυχικῆς καταστάσεως, ποὺ χαρακτηρίζει ὁλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ἀπὸ τὴν πρώτη παιδικὴ ἡλικία ὣς τὰ γηρατειά, πότε μὲ τὴ μία, πότε μὲ τὴν ἄλλη μορφή της.

Βέβαια, ἡ ζήλεια ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἐρωτευμένους, εἶναι ἕνα φαινόμενο ἐντελῶς φυσικὸ καὶ κανονικό, γιατὶ πρόκειται γιὰ ἕνα συναίσθημα συμφυὲς μὲ τὴν κτητικὴ τάσι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ μοιραστῇ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον ἐκεῖνο ποὺ κατέχει.

Ἀντίθετα ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη, ἡ ὕπαξι τῆς ζήλειας δὲν εἶναι ἔκτοτε, ἁπλῶς καὶ μόνο μιὰ προτόγονη ἐπιθυμία νὰ κρατήσουμε τὴν πρώτη θέσι στὴν καοδιὰ καὶ τὴ σκέψι τοῦ ἀτόμου ποὺ θεωροῦμε «δικό μας».

Ἡ ζήλεια μᾶς ξαναφέρνει ἀναπόφευκτα στὶς ψυχικὲς καταστάσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας μας. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὁ παθολογικὸ ζηλότυπος τύπος ἔχει πάρει στὸ διάστημα τῶν μικρῶν του χρόνων μιὰ διαπαιδαγώγησι, ποὺ τοῦ ἀφαίρεσε τὴν ἱκανότητα νὰ ἀγαπᾶ καὶ γέμισε τὴν ψυχή του ἀπὸ τὴν ἐπιτακτικὴ ἐπιθυμία νὰ ἀγαπιέται. Μὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾶμε χωρὶς νὰ ζηλεύουμε; Δηλαδὴ νὰ ἀγαπᾶμε χωρὶς νὰ ἀπαιτοῦμε μιὰ ἀνταπόδοσι; Στὰ ψυχολογικῶς ὥριμα ἄτομα ὁ ἔρωτας, γιὰ νὰ διατηρηθῆ, ζητᾶ νὰ γίνῃ δεκτὸς μὲ εὐχαρίστησι καὶ νὰ βρῆ ἀνταπόκρισι ἀπὸ τὸ σύντροφο. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλήρη ἀνταλλαγὴ αἰσθημάτων, ὅταν ἐπαυγάζεται, γεννιέται μιὰ ἀλληλεγγύη, ἕνας συντανισμός, μιὰ πληρότης, στὴν ὁποία ἡ ζήλεια δὲν ἔχει θέσι.

ΤΣΕΖΑΡΕ ΚΑΠΟΝΕ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ «λάϊτ μοτίβ» ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

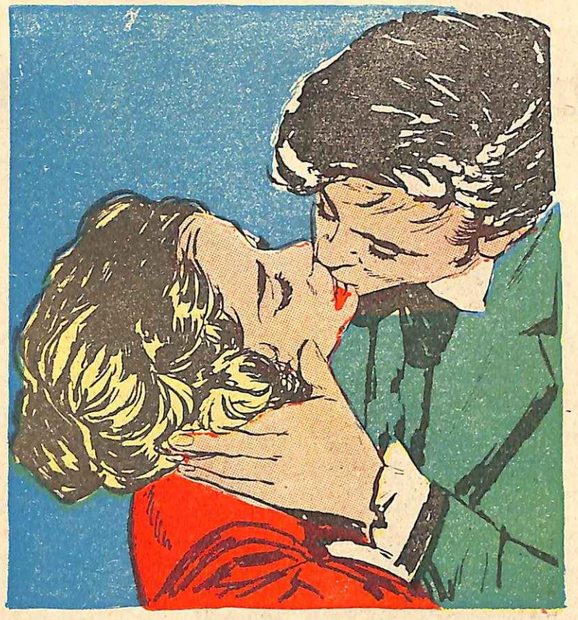

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Κάτια ἀγκαλιάστηκαν σφιχτὰ κι' ἄλλαξαν ἕνα ἀτέλειωτο παθητικὸ φιλί.

ΜΙΑ γιρλάντα πολύχρωμη ἀπὸ φωτεινὰ λαμπιόνια στόλιζε τὴν πόρτα τοῦ ὑπόγειου καμπαρέ. Ἄναβαν κι' ἔσβυναν τὰ φῶτα καὶ προσκαλοῦσαν τὸν κόσμο νὰ περάσῃ εὐχάριστες ὧρες μέσα σ' ἕνα περιβάλλον γεμάτο ἀπὸ ἄρωμα καὶ μουσική.

Εἶναι τὸ πιὸ φημισμένο νυχτερινὸ κέντρο διασκεδάσεως στὸ Φάληρο· ἕνα κέντρο ὅπου ἔκαναν κάθε βράδυ παρέλασι οἱ πιὸ κομψὲς ἔξωμες τουαλέττες καὶ ξεχώριζαν σὰν ἀπριλιάτικα μπουμπούκια οἱ ὁμορφιές.

Στὴν πίστα του ζευγάρια σφιχταγκαλιασμένα ἀκολουθοῦσαν ἥρεμα, λικνιστικὰ τοὺς ἤχους μιᾶς ὀρχήστρας μέσα στὸ ροζ μισοσκόταδο τῆς μεγάλης αἴθουσας, καὶ συγκρατημένες ἀνάσες, ψιθυρίσματα κι' ἀναστεναγμοὶ τὰ στήθη τῶν ἐρωτευμένων.

Τὸ «κλοὺ» τῆς βραδυᾶς ἦταν ὁ Κώστας, ὁ τρομπετίστας, ποὺ σηκωνόνταν, ψηλός, στεγνός, μελαχροινὸς ἀνάμεσα στὴν ὀρχήστρα, σὰν ἀρχάγγελος μὲ σάλπιγγα, νὰ παίξῃ ἕνα νοσταλγικὸ σόλο, ἕνα «λάϊτ μοτίβ» ἐρωτικό, παθητικό, τὸ «λάϊτ-μοτίβ» τῆς καρδιᾶς του, τὸ γεμάτο ἀπὸ παράπονο τραγούδι τῆς ζωῆς του.

Ἦταν ἡ μεγάλη του ἐπιτυχία, γιατὶ ἐβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἀπὸ τὸν πόνο τῶν νοσταλγικῶν ἡμερῶν κάποιας ἐποχῆς ποὺ πλημμυροῦσαν στὰ στήθη του οἱ παλμοὶ τῆς ἐρωτευμένης του καρδιᾶς...

Ὁ Κώστας ἦταν τ' ἀγαπημένο παιδὶ τῆς ὀρχήστρας, ὁ τρομπεττίστας — ἔνδαλμα τοῦ κόσμου, ποὺ σύχναζε στὸ κέντρο γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσῃ.

Σὲ κάθε κέντρο, ποὺ πήγαινε νὰ δουλέψῃ μὲ τὴν ὀρχήστρα του ὁ Κώστας, ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἔμπαινε πάντα στὸ πρόγραμμα τὸ τραγούδι αὐτό, ποὺ κάποιος ἀνώνυμος μουσουργὸς εἶχε φτιάξει γι' αὐτόν, καὶ ποὺ ὁ Κώστας, ὁ τρομπεττίστας τόχε ὀνομάσει τὸ «Λάϊτ μοτὶβ τῆς ζωῆς μου».

Κάθε βράδυ, τὰ μεσάνυχτα τὰ φῶτα ἔσβυναν κι' ἄναβε ἕνας προβολέας γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸν Κώστα καὶ τὴν τρομπέττα του, μὰ καὶ τὸν πόνο, ποὺ ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό του.

Ἦταν μιὰ ἐπίκλησι, μιὰ ὁλοζώντανη ἱκεσία στὴν ἀγάπη μιᾶς γυναίκας, ποὺ τόσο σκληρὰ ἐγκατέλειψε μιὰ νύχτα τὸν δύστυχο μουσικό.

Κάποτε τὸ ἴδιο τραγούδι αὐτὸ ἦταν ἕνας ὕμνος στὴν ἀγάπη, μὰ μὲ τὸν καιρὸ ἄλλαξε ὁ τόνος του μαζὶ μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ Κώστα.

★

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ κέντρο εἶχε πολὺ κι' ἐκλεκτὸ κόσμο, ἴδιως πία του: ἄλους ἄρεσε ἡ πρωτοτυπία του· ἀπὸ μπρός, ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ δρόμου, κατέβαινες σ' ἕνα ὑπόγειο, πίσω, ὅμως, ποὺ ἦταν πολὺ πιὸ χαμηλό, ὅλος ὁ τοῖχος ἄνοιγε πρὸς τὴ θάλασσα, πάνω σὲ μιὰ μεγάλη ἐξέδρα.

Ὁ μπάτης ἔφερνε ἐλαφρὰ ὅλη τὴν δροσερὴ ἁλμύρα τῆς θάλασσας, καὶ τὸ βάθος μὲ τ' ἀστέρια κι' ἕναν μακρυνὸ φάρο, ποὺ ἄναβε κι' ἔσβυνε, ἔδινε ἕνα ὁμορφο φυσικὸ σκηνικό, σ' αὐτὸ κέντρο...

Μεσάνυχτα. Τὰ φῶτα ἔσβυσαν κι' ἕνας προβολέας ξεχώρισε τὴ σιλουέττα τοῦ Κώστα, μ' ἀναση-

κωμένη ψηλὰ τὴν τρομπέττα του.

Χειροκροτήματα δυνατὰ τὸν ὑποδέχτηκαν κι' ἕνα σάλπισμα, ποὺ ἔμοιαζε σὰν εἰσαγωγὴ στὸ τραγούδι του, ἔσβυσε κάθε ψίθυρο, κι' ἁπλώθηκε ἔτσι βαθειὰ σιωπή.

Εὐθὺς ἀμέσως ἀκούστηκαν δυὸ νότες στὸ πιάνο, ἕνας λυγμὸς σ' ἕνα βιολὶ καὶ ξεχύθηκε ἡ μελωδία τῆς τρομπέττας, σὰν παρατεταμένη πρόσκλησι στὴν ἀγάπη.

Ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε τὶς μελωδικὲς ἀλλαγὲς τῶν ἤχων, καὶ τὰ μάτια ὅλων ἦταν καρφωμένα στὸ πονεμένο πρόσωπο τοῦ τρομπεττίστα.

Πολλοὶ ἤξεραν τὴν ἱστορία του, μιὰ ἱστορία ἁπλή, μὰ πονεμένη, καὶ τὸν κύτταζαν μὲ συμπάθεια.

Ξαφνικά, πρόσεξαν ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στὸ πρόσωπό του, ξεχώρισαν μιὰ μικρὴ διακοπή, εἶδαν τὰ μάτια του ν' ἁλλάζουν κατεύθυνσι καὶ δυὸ δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά του.

Δὲν εἶχε συμβῇ ἄλλοτε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, κι' ὅλοι οἱ γνωστοί του παραξενεύτηκαν.

Τώρα οἱ ἦχοι τῆς τρομπέττας ἁπλώνονταν πιὸ ἔντονοι, πιὸ πονεμένοι καὶ τὸ ἀκομπανιαμέντο τοῦ πιάνου καὶ τοῦ βιολιοῦ, ἀκολουθώντας τὴν ἔξαρσι τοῦ τρομπεττίστα, ὑψωσαν κι' αὐτὰ τὸν τόνο τους.

Τὸ τραγούδι ἔσφιγγε τὶς καρδιὲς καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ κόσμου βάραινε πιὸ πολύ, πιὸ ἐπιβλητικὰ στὴ μεγάλη αἴθουσα. Ἔπειτα ἤρθε τὸ σπαραχτικὸ τέλος, σὰν λυμὸς πάνω στὶς πιὸ ψηλὲς νότες τῆς τρομπέττας.

Ὁ προβολέας ἔσβυσε, ὅλα τὰ φῶτα ἀναψαν καὶ μιὰ ὁλόλευκη μεγάλη γαρδένια, ρίχτηκε ἀπὸ κάποιο τραπεζάκι κι' ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ μουσικοῦ. Ἐκεῖνος, ἔσκυψε, τὴν πῆρε τὴ μύρισε καὶ τὴν πέρασε στὴ μπουτονιέρα του, ἐνῶ ὑποκλινόταν στὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου.

Ὁ Κώστας ὕστερα ἀποσύρθηκε, βγῆκε ἀπὸ μιὰ πλάγια πόρτα πρὸς τὴ θάλασσα, προχώρησε κι' ἀκούμπησε σὲ μιὰ κολωνίτσα τῆς ἐξέδρας.

Ἐκεῖ ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλάμα, ἐνῶ ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε κάποιο εὔθυμο, πεταχτὸ χορευτικὸ τραγούδι.

Ὁ σαραντάπεντάρης μουσικὸς ἔκλαιγε μέσα στὸ σκοτάδι, μπρὸς στὰ μικρὰ κύματα, τὴ χαμένη του ἀγάπη, ποὺ ξαφνικὰ ἀντίκρυσε γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν διαβατάρικο ὅραμα, μέσα στὴν αἴθουσα, ἐνῶ ἔπαιζε γι' αὐτὴν τὸ «Λάϊτ μοτὶβ τῆς ζωῆς του».

Ξαναπῆρε στὸ χέρι του τὴ μυρωδάτη γαρδένια καὶ τὴ φιλοῦσε. Εἶχε ἀρωματίσει πρὶν ἀπὸ λίγο τὸ ἀγαπημένο του στήθος, καὶ γι' αὐτὸ τῆς ψιθύριζε τώρα, σ' αὐτὴ τὴ μοναξιά του, ὅλα τὰ παλιά, γλυκὰ λόγια τριῶν χρόνων ἀγάπης, ποὺ ἔλεγε στὴν ἀγαπημένη του Κάτια.

Ἐκεῖνος τότε ἦταν εἴκοσι δυὸ χρόνων κι' ἐκείνη εἴκοσι, ὅταν συναντήθηκαν μιὰ μέρα στὸ Ὠδεῖο.

Ὁμορφη, ψηλή, ξανθὴ καὶ μιὰ φωνὴ ἀηδονιοῦ, ἦταν ἡ ἀγαπημένη του.

Ἐκεῖνος ἕνα φτωχόπαιδο, ποὺ ἐργαζόταν γιὰ νὰ σπουδάσῃ μουσικὴ κι' ἡ Κάτια ἕνα πλουσιοκόριτσο, ποὺ πήγαινε στὸ Ὠδεῖο ἐρασιτεχνικὰ γιὰ νὰ «στρώσῃ» τὴ φωνή της. Τοὺς χώριζαν οἱ κοσμικές, οἱ κοινωνικὲς σχέσεις καὶ τὰ πλούτη. Ἐκείνη εἶχε καταλάβει ἀμέσως τὸν ἔρωτα του, μὰ δὲν τοὔδωσε θάρρος. Τοῦ φερνόταν σὰν σ' ἕνα καλὸ φίλο. Ἀπόφευγε τὴν πολλὴ συναναστροφὴ μαζί του.

Μὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἡ ἀγάπη τοῦ Κώστα φούντωνε ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Κι' ἕνα βράδυ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο —ἦταν μιὰ γλυκειὰ κι' ἀξέχαστη βραδιὰ— τὸν φιλοξένησε ἡ Κάτια στ' αὐτοκινητάκι της καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ Παλιὸ Φάληρο.

Κάθησαν σ' ἕνα κέντρο, ἔπειτα περπάτησαν στὴν ἀμμουδιὰ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀγκαλιάστηκαν σφιχτὰ κι' ἄλλαξαν ἕνα ἀτέλειωτο, παθητικὸ φιλί.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Κάτια κατάλαβε πιὰ ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν Κώστα.

Γύρισαν στὴν Ἀθήνα σιωπηλοί, χώρισαν σ' ἕνα δρομάκι κι' ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Κάτια ἔκλαψε πολύ...

Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα χάθηκε. Δὲν ξαναγύρισε οὔτε στὸ Ὠδεῖο, οὔτε στὸν Κώστα.

Ἐκεῖνος ἔγινε ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Τὴν ἀναζήτησε, μὰ δὲν τὴ βρῆκε, γιατὶ ἡ Κάτια βρισκόταν μακρυά, στὴν Ἰταλία, ὅπως ἔμαθε ἀπὸ μιὰ ὑπηρέτριά της.

Τελείωσε λοιπὸν τὸ Ὠδεῖο ὁ Κώστας καὶ μπῆκε ὡς τρομπεττίστας σὲ μιὰ ὀρχήστρα γιὰ νὰ κερδίζῃ τὴ ζωή του. Τότε ἀκριβῶς ἕνας γνωστός του συνθέτης τοῦ χάρισε τὴ μελωδία τὸ «Λάϊτ μοτὶβ τῆς ζωῆς μου»

Ὁ ἐρωτευμένος μουσικὸς τὸ λάνσαρε καὶ τὸ τραγούδι ἔπιασε καὶ τὸν ἔκανε γνωστὸ στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῶν νυκτερινῶν κέντρων.

Ἔτσι ἔπαιζε κάθε βράδυ τὸ τραγούδι του ὁ Κώστας, μὲ τὴν τρομπέττα του, σὰν νὰ καλοῦσε τὴν ἀγάπη του νὰ γυρίσῃ πίσω.

Μάταια, ὅμως, τὴν καλοῦσε, γιατὶ ἡ Κάτια προτίμησε τὸ χωρισμό. Προτίμησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν οἰκογενειακή της γαλήνη, μὰ δὲν παντρεύτηκε.

Κι' ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, σκέφτηκε, πὼς τώρα ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ ξανανάψῃ τὴ φωτιά, ποὺ οἱ σπίθες της βρίσκονταν ἀκόμη στὴν πονεμένη της καρδιά.

Πήγαινε, λοιπόν, ποῦ καὶ ποῦ μόνη, στὰ κέντρα, ὅπου ἔπαιζε ὁ Κώστας καὶ ἔμπαινε στὴ σκοτεινὴ αἴθουσα γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ φεύγοντας πάλι ἀπαρατήρητη, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Μὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Κώστας τὴν εἶδε καὶ ὁ πόνος τὸν δάγκωσε τόσο, ποὺ δάκρυσε.

Ἐκείνη εἶδε τὰ δάκρυά του καὶ τοῦ πέταξε τὴ γαρδένια της. Κατόπιν τὸν εἶδε, ποὺ βγῆκε ἔξω καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Τὸν πλησίασε μέσα στὸ σκοτάδι, ἄκουσε τὸ ἀναφυλλητό του καὶ τοὔσφιξε τὸ μπράτσο.

— Μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη; τὸν ρώτησε.

— Ὅλο καὶ πιὸ πολύ, Κάτια!... τῆς ἀπάντησε.

Ἔτσι, στὰ σαράντα χρόνια τους ὁ Κώστας κι' ἡ Κάτια βρῆκαν τὴν εὐτυχία, ἀγκαλιασμένοι μπρὸς στὰ κυματάκια τῆς ἤρεμης θάλασσας καί, πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὸ «Λάϊτ μοτὶβ τῆς ζωῆς του».

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ

Ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχή, μερικὲς ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὴ νέα μόδα, ὑποχωροῦν καὶ ἄλλες ἐπιβάλλονται. Αὐτὸ συμβαίνει, γιατί, χωρὶς νὰ γίνεται ἀπόλυτα ἀντιληπτόν, ὑπάρχει πάντοτε στενὴ συνεργασία μεταξὺ μόδας καὶ γυναικείου γούστου.

Ὅσο κι' ἂν ἐπιμένῃ ἡ μόδα, δύσκολα κατορθώνει νὰ ἐπιβληθῇ, ἂν δὲν τὴν ἐγκολπωθῇ ἡ γυναῖκα. Ἄλλοτε πάλι, ποὺ ἡ γυναῖκα δέχεται μ' ἐνθουσιασμὸ κάποια ἐκδήλωσι τῆς μόδας, τότε ἡ μόδα αὐτὴ ἐπιβάλλεται ἀπόλυτα.

Στὸ ζήτημα τῆς φθινοπωρινῆς μόδας, θὰ δοῦμε τὶς βέστες τῶν ντὲ-πιὲς νὰ διατηροῦν ἕνα μέσο μάκρος, διόλου ὅμως παράξενο, ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχή, νὰ φθάσωμε στὶς ἀκρότητες. Προβλέπεται, ὅτι θὰ δοῦμε βέστες ἀρκετὰ μακρυές, ποὺ θὰ καλύπτουν τοὺς γοφούς, ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως βέστες στὸν τύπο μπολερό, ποὺ μόλις θὰ φθάνουν ὡς τὴ μέση.

Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι, τὸ ντὲ-πιὲς μεταβάλλεται σὲ τρουβα-πιές, γιατὶ ἕνα ὁμοιόμορφο ἐπανωφόρι συμπληρώνει τὸ σύνολο. Συγχρόνως, τὴ βέστα-μπολερὸ θὰ τὴ δοῦμε πολὺ συχνὰ νὰ συμπληρώνῃ ἕνα βραδυνὸ φόρεμα. Αὐτὴ ἡ μόδα παρουσιάζει καὶ τὴν πρακτική της ἄποψι: Δηλαδή, ἂν ἔχωμε ἕνα βραδυνὸ φόρεμα, μὲ μεγάλο ντεκολτέ, μποροῦμε νὰ τὸ φορέσωμε καὶ ἕνα ἀπόγευμα, ἂν τὸ συμπληρώσωμε μὲ ἕνα παρόμοιο μπολερό. Καλύπτει τὸ ντεκολτὲ καὶ συγχρόνως τὸ κάνει λιγώτερο λουσάτο.

ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΙΣ ΑΜΠΙΓΙΕ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Στὰ ἐφετεινὰ ἀμπιγιὲ φορέματα θὰ δοῦμε μιὰ καινούργια ἰδιοτροπία: τὸ συνδυασμὸ τοῦ μονόχρωμου ὑφάσματος μὲ φανταζὶ ὕφασμα. Καὶ τὸ πιὸ ἰδιότροπο ἀκόμη εἶναι, ὅτι τὸ φανταζὶ αὐτὸ ὕφασμα θὰ εἶναι πολλὲς φορὲς καρεδᾶτο. Σὲ μιὰ τουαλέττα λ. χ. ἀπὸ μαῦρο σατέν, ποὺ σχηματίζει μιὰ γραμμὴ ἐβαζὲ στὴ φούστα κι' ἕνα κορσάζ ἐφαρμοστό, μιὰ ποδιὰ ἀπὸ καρεδάτο ταφτᾶ σὲ ἄσπρο καὶ μαῦρο, στολίζει τὴ φούστα. Τὸ ἴδιο καρεδᾶτο στολίζει ἕνα σουρωτὸ βολάν, ποὺ μπαίνει γύρω στὸ ντεκολτὲ τοῦ κορσάζ. Μανίκια δὲν ὑπάρχουν. Μιὰ στενὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο πάντοτε καρεδάτο συμπληρώνει τὸ σύνολο, καταλήγοντας σὲ φιόγκο. Τὸ ἴδιο σκέρτσο θὰ τὸ δοῦμε καὶ μὲ μεταξωτὰ σταμπάτα, ποὺ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, θὰ γαρνίρουν ἕνα μονόχρωμο φόρεμα.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΥΑ — ΚΑΡ

Ἡ τόσο πιὰ γνωστὴ μόδα τῶν τρουβα-κὰρ μανιῶν θὰ διατηρηθῇ καὶ τὸ φθινόπωρο καὶ ἴσως καὶ τὸ χειμῶνα. Ἐπεκτείνεται ἀκόμη καὶ στὰ σύνολα φούστας καὶ βέστας. Αὐτό, ἄλλως τε, τὸ τελευταῖο, δηλαδὴ φούστας καὶ βέστας, εἶναι κάτι ποὺ θὰ φορεθῇ πολὺ ἐφέτος. Πολλὲς φορὲς δὲ θὰ συμπληρώνεται ἀπὸ ἕνα τουβα-κὰρ ἐπανωφόρι. Ἡ κόψη ραγκλὰν θὰ εἶναι τὸ συνηθέστερο εἶδος γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἐπανωφόρια. Ἔχουν ἄνετες μασχάλες, μεγάλο γιακᾶ καὶ εὐθύγραμμο κούμπωμα ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ. Οἱ τσέπες εἶναι κοφτὲς κάθετες καὶ ἔχουν μιὰ πάτ γιὰ τελείωμα.

Φόρεμα μακρόταλλο μὲ συνδυασμὸ πουλόβερ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Εἶναι, ἡ μόδα, ποὺ ἔχει ἤδη ἐπιβληθῆ ἀπὸ προηγούμενες ἐποχές. Ἀλλὰ περισσότερο παρὰ ποτὲ θὰ τὴ δοῦμε νὰ ἐπικρατῆ ἐφέτος.

Ἡ ποικιλία, μὲ τὴν ὁποία ἐμφανίζεται, τὴν κάνει νὰ ἱκανοποιῆ ὅλα τὰ γοῦστα. Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας τῶν συνδυασμῶν εἶναι τὸ φόρεμα χωρὶς μανίκια, ποὺ συμπληρώνεται μὲ μπλοῦζες ἢ πουλόβερ, ἀνάλογα μὲ τὴ χρῆση, γιὰ τὴν ὁποία προορίζεται τὸ σύνολο. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ μόδα, ποὺ μᾶς παρουσιάζει τὰ χωρὶς μανίκια φορέματα, σὲ ἀνοιχτὲς ἀποχρώσεις, καὶ τὶς μπλοῦζες ἢ τὰ πουλόβερ σὲ σκοῦρα χρώματα.

Ἕνα σχετικὸ μοντέλο μᾶς παρουσιάζει αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ χαρακτηριστικὸ συνδυασμό: Τὸ φόρεμα εἶναι κομωμένο ἀπὸ γκρίζα φανέλλα, δὲν ἔχει μανίκια, καθὼς εἴπαμε, καὶ ἔχει εὐρύχωρο τεβαΐνει λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἡ μακρόταλλη αὐτὴ γραμμὴ τονίζεται ἀκόμη πιὸ πολὺ μὲ μιὰ μπάσκα. Ἡ μπάσκα αὐτὴ σχηματίζει στὰ δύο μπροστινὰ πλάγια προεξοχὲς σὰν νώνεται σ' αὐτήν, σχηματίζοντας μιὰ φαρδειὰ γκρίζο χρῶμα συνδυάζεται ἐδῶ μ' ἕνα μαῦρο καὶ μανίκια μακρυὰ μέν, ἀλλὰ κατά τι ανα-

Καπέλλο ἀπὸ φανταιζὶ ζέρσεϋ καὶ κασκόλ.

σηκωμένα πρὸς τὰ πάνω, ὥστε νὰ καταλήγουν σὲ μάκρος τρουβα-κάρ. Αὐτὸ τὸ σύνολο, καθὼς καὶ τὰ παρόμοια, εἶναι μιὰ πολὺ κομψὴ καὶ πρακτικὴ ἐμφάνισι γιὰ τὴ γυναίκα, ποὺ ἐργάζεται. Τὸ φόρεμα χωρὶς μανίκια, ὡς βάσις, τῆς ἐπιτρέπει νὰ συνδυάζη πότε τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη μπλούζα μαζί του ἢ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο πουλόβερ. Ἔτσι παρουσιάζει μιὰ ποικίλη ἐμφάνισι.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΣΠΟΡΤΙΦ

Ἔφθασε ἡ ἐποχή, ποὺ θὰ δοῦμε νὰ ἐπικρατοῦν τὰ κομψὰ μελανζὲ λαινάζ, σὲ διάφορους συνδυασμοὺς χρωμάτων. Ἄλλοτε τὸ ἀσπρόμαυρο, ἄλλοτε τὸ γκρίζο καὶ ἄσπρο, ἄλλοτε τὸ καφὲ καὶ τὸ μπεζ μὲ λίγο σκόρπιο πράσινο καὶ ἄλλοι συνδυασμοί, συντελοῦν στὴν ὁμορφη ἐμφάνισι τῶν λαινὰζ μὲ τὴν ἀνάρια ὑφασι, ποὺ εἶναι συγχρόνως ἁπαλὴ καὶ ζεστή. Ἡ χρῆσι τους θὰ εἶναι πολὺ ἐνδεδειγμένη γιὰ σπορτὶφ ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀφ' ἑνὸς ἀπαραίτητα γιὰ καθημερινὴ χρῆσι, ἀφ' ἑτέρου πολὺ κατάλληλα γιὰ ταξίδια καὶ ἐκδρομές.

Ἀνάμεσα στὶς διάφορες γραμμές, ποὺ λανσάρει ἡ μόδα γιὰ τὴν ἐμφάνισι αὐτῶν τῶν ἐπανωφοριῶν, εἶναι καὶ αὐτὴ ποὺ χρησιμοποιεῖ ζώνη. Τότε ἡ κόψι τοῦ ἐπανωφοριοῦ εἶναι ἰδιαιτέρως ἄνετη, ὅπως λ. χ. ἡ κόψι κιμονὸ μὲ τὶς βαθειὲς μασχάλες.

Ἡ ζώνη, καμωμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ, συγκεντρώνει ὅλο τὸ φάρδος γύρω στὴ μέση καὶ δένει μπροστὰ ἕνα ριχτὸ δέσιμο. Τὸ σύνολο τῆς γραμμῆς εἶναι ὅλο ἐβάζέ, ἰδίως πρὸς τὰ κάτω, τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι μυτερό, μὲ γιακᾶ καὶ ρεβέρ, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκλείεται καὶ τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα. Οἱ μεγάλες τσέπες εἶναι ἀπαραίτητες καὶ τοποθετοῦνται ἐξωτερικές, μὲ γαζιὰ καὶ καπάκια. Τὸ κούμπωμα γίνεται εὐθύγραμμο, μὲ μεγάλα κουμπιά, ἁρμὰ τοποθετημένα.

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΙΑ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ὑλικά, ποὺ θὰ χρησιμοποιήση ἐφέτος ἡ μόδα γιὰ τὰ γυναικεῖα καπέλλα, μεγάλο ρόλο θὰ παίξουν τὰ ὑφάσματα.

Κάτι, ποὺ θὰ φορεθῆ πολὺ εἶναι ἕνας τύπος μικροῦ κλὸς ἀπὸ σταμπάτο ζέρσεϋ. Ἔχει μικρὰ μπὸρ καὶ ὁ τεπὲς εἶναι ντραπαριστός.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τὰ μικρὰ σχήματα εἶναι αὐτά, ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν ἐφέτος στὰ λουσᾶτα καπέλλα. Θὰ δοῦμε μικροσκοπικὲς τόκες στρογγυλὲς ἢ μ' ἕνα στρογγύλευμα, ποὺ καταλήγει σὲ μύτη. Αὐτὰ τὰ μικρὰ καπέλλα γίνονται ἄλλοτε ἀπὸ βε-

Συνδυασμὸς μονόχρωμου καὶ φανταιζὶ

Ἀριστερά: Ἀμπιγιὲ τόκα ἀπὸ βελοῦδο. Δεξιά: Μικρὴ βελούδινη καλότα μὲ βελάκι τῆς μόδας.

λουτὲ καστόρια, ἄλλοτε ἀπὸ βελοῦδο.

Πολλὰ καπέλλα εἶναι ἁπλὲς καλότες, χωρὶς κανένα στολίδι, καὶ ἄλλα σχηματίζουν ὁλόγυρα σὰν ἕνα μεγάλο μπὸρ γυριστὸ λίγο πρὸς τὰ πάνω. Μιὰ βελούδινη κορδέλλα περιβάλλει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μπὸρ καὶ δένει μπροστὰ ἕνα μικρὸ φιόγκο.

Κάτι ἐπίσης, ποὺ θὰ εἶναι τῆς μόδας, εἶναι ἕνα μικρὸ βέλο, ποὺ συμπληρώνει κάθε μικρὸ καπέλλο. Δένεται ἄνετα γύρω στὴν τόκα καὶ καμμιὰ φορὰ σκεπάζει ὅλο τὸ μέτωπο, σκιάζοντας ἀκόμη καὶ τὰ μάτια.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τὰ χτενίσματα συνεχίζουν νὰ παρουσιάζουν ὕψος. Μερικοὶ μάλιστα Παρισινοὶ κομμωτὰ ἀποφεύγουν τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν, γιὰ νὰ μποροῦν μὲ πιὸ εὐκολία νὰ ἐπιτύχουν τὰ ψηλὰ χτενίσματα.

Ἕνα τελευταῖο σκέρτσο τῆς μόδας εἶναι ἕνας συνδυασμὸς ὕψους μὲ μπουκλες πιασμένες στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ἀφημένες νὰ πέφτουν στὸν αὐχένα. Τὸ μέτωπο στὰ νέα χτενίσματα μένει τελείως ἀκάλυπτο.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Παρὰ τὴν ἐποχή, ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὸ χειμῶνα, τὰ παπούτσια θὰ διατηρήσουν τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ μεγάλη μόδα τοῦ φθινοπώρου καὶ ὅλες οἱ προβλέψεις γιὰ τὸ χειμῶνα, φέρουν στὴν πρώτη γραμμὴ τὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ δέρματος.

Καθὼς εἶναι ἐπόμενο, οἱ κάλτσες ἀκολουθοῦν καὶ αὐτὲς τὴν ἴδια ἰδιοτροπία: Εἶναι ἀνοιχτόχρωμες, τόσο τὰ βράδυ, ὅσο καὶ σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Ἡ τάσις πρὸς τὰ ἀνοιχτόχρωμα ἐπεκτείνεται καὶ στὸ μακιγιὰζ τοῦ προσώπου. Τὸ φὼν-ντὲτὲν ἔχει ἕνα ἀχνὸ χρῶμα ροδί, τὸ ἴδιο καὶ ἡ πούδρα. Τὸ κόκκινο τῶν χειλέων εἶναι φραουλί.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἂν δὲν ἀρχίσατε ἀκόμη τὸ πλέξιμο γιὰ τὰ παιδιά σας, πρέπει ν' ἀρχίσετε. Ἴσως νὰ σκέπτεσθε, ὅτι εἶναι περιττὸς κόπος, ἀφοῦ στὰ καταστήματα βρίσκομε ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ πλε-

Ἀριστερά: Ἕνα χαριτωμένο ἀνσαμπλ τῆς ἐποχῆς φτιαγμένο ἀπὸ λαινὰζ φανταιζί. Δεξιά: Ριχτὸ ἐπανωφόρι μ' εὐθύγραμμη φούστα.

1. Κοριτσίστικο πουλόβερ μὲ μονόχρωμο νωμίτη. 2. Φορεματάκι μὲ ἐφαρμοστὸ μπουστάκι. 3. Ριχτὸ ἐπανωφόρι μὲ μπερτούλα. 4. Κοντόταλλο φόρεμα. 5. Τυαλεττίτσα μὲ κόψι κιμονό. 6. Ἁπλὸ παιδικὸ φόρεμα μὲ δετὴ ζώνη. 7. Ριχτὸ ἐπανωφοράκι κιμονό.

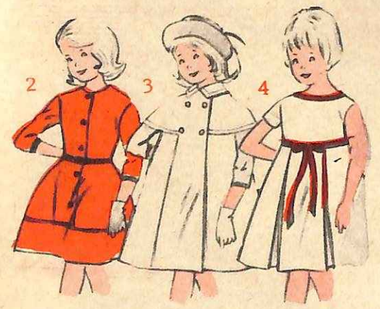

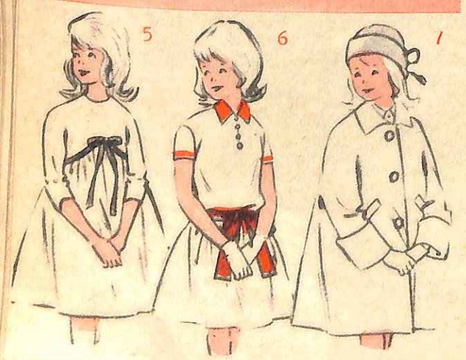

χτά, ἀλλὰ οἱ περισσότερες μητέρες προτιμοῦν νὰ πλέξουν μόνες τους τὰ ρουχαλάκια τῶν παιδιῶν τους. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, γιατὶ εἶναι μιὰ εὐχαρίστησις γι' αὐτὲς κι' ἔπειτα τὰ πλεχτά, ποὺ θὰ φτιάξουν μόνες τους, θὰ ἔχουν ἄλλη ἐφαρμογή, πρᾶγμα ποὺ παίζει μεγάλο ρόλο.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τί συμβουλεύει ἡ μόδα γύρω ἀπὸ τὰ παιδικὰ πλεχτά. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ οἰγωτά. Συνδυασμὸς χρώματος μπλὲ μαρέν, κόκκινου καὶ ἄσπρου σὲ ὁριζόντιες ραβδώσεις, θὰ ἀποτελέσουν ἕνα χαριτωμένο πουλόβερ γι' ἀγοράκια ἢ κοριτσάκια.

Ἕνας ἄλλος συνδυασμὸς εἶναι τὸ πουλόβερ, ποὺ ἔχει ἕνα τετράγωνο νωμίτη μονόχρωμο καὶ τὸ ὑπόλοιπο πουλόβερ γίνεται σὲ πλέξι φανταζί, μὲ δύο χρώματα.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ λεπτὰ λαινὰζ καὶ οἱ φανέλλες προσφέρουν τὰ πιὸ κατάλληλα ὑλικὰ γιὰ τὰ καθημερινὰ φορέματα τῶν κοριτσιῶν σας. Ἡ μόδα συμβουλεύει τὴν ἁπλὴ γραμμὴ καὶ ἐβαζὲ φουστίτσες. Τὰ μπουστάκια εἶναι ἐφαρμοστά, μὲ στρογγυλοὺς λαιμοὺς καὶ εὐθύγραμμα κουμπώματα. Κάποτε τὸ κούμπωμα τοῦ μπούστου συνεχίζεται καὶ σὲ μέρος τῆς φούστας, ποὺ γίνεται σὲ κόψι κλός. Μιὰ ζώνη σὲ διαφορετικὸ χρῶμα στολίζει τὴ μέση κι' ἕνα ρέλι ὅμοιο πρὸς τὸ χρῶμα τῆς ζώνης στολίζει τὴ φούστα λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ στρίφωμα καὶ τὸ τέλος τῶν μανικιῶν.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Γιὰ φουστανάκια λουσᾶτα συνηθίζεται πολὺ ἡ κοντόταλλη γραμμὴ στὸ μπουστάκι, στρογγυλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ κοντὰ μανίκια. Ἡ φούστα ἑνώνεται πάνω σ' αὐτὸ μὲ κουφόπιετες. Θὰ δοῦμε ὅμως καὶ κιμονὸ μπουστάκια, ποὺ ἑνώνονται σὲ φουστίτσες σουρωτές. Καὶ τὰ δύο συνηθίζοντα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὴν ὑπερίδρωσι τῶν ποδιῶν

Καζεΐνη ... ... 100 γραμ.
Καμφουρὰ ... ... 4 »
Φορμόλη ... ... 4 »

Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ θὰ περνᾶτε ὄχι μόνον τὰ πόδια καὶ τὰ μεταξὺ τῶν δακτύλων διαστήματα, ἀλλ' ἐπίσης τὶς κάλτσες καὶ τὰ παπούτσια σας ἀπὸ τὸ μέσα μέρος.

Γιὰ τὴν ἀκμὴ

Πολλοὶ σύγχρονοι γιατροί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τυπικὰ μέσα, συνιστοῦν τὶς βιταμίνες Β καὶ C ἐσωτερικῶς.

Γιὰ ν' ἀδυνατίσετε

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς ντὲ Ζὲν συνισᾶ τὴν ἀκόλουθη δίαιτα σ' ἐκεῖνες ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατήσουν: Ψητὸ κρέας, ἀδύνατα φάρια, αὐγά, τυρί, πατάτες ψητές, λίγα ζυμαρικὰ καὶ ξερὰ φασόλια. Ἐλάχιστο ἁλάτι. Δὲν θὰ πίνετε παραπάνω ἀπὸ 600 γραμμάρια νερὸ τὴν ἡμέρα.

Γιὰ τοὺς ἀγκῶνες

Θὰ τοὺς τρίβετε ἐλαφρὰ μετὰ τὸ λουτρό σας μὲ μιὰ φυσικὴ ἐλαφρόπετρα. Ἀποφύγετε τὶς συνθετικὲς, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐρεθίσουν τὸ δέρμα σας. Θὰ ἀλείψετε κατόπιν τοὺς ἀγκῶνες σας μὲ ἀμυγδαλέλαιο.

Γιὰ τὰ μαλλιά σας

Ἂν τὸ λούσιμο τὰ βλάπτει, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ ἀκόλουθο ξηρὸ σαμπουάν:

Σκόνη Ἰριδος
Σκόνη λυκοπυδίου
Ὀξείδιον ψευδαργύρου
Θεῖον «πρεσιπιτέ»
Τάλκ

Θὰ τὰ ἀναμίξετε σὲ ἴσα μέρη καὶ θὰ περάσετε μέ αὐτὸ τὸ μίγμα τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ σας. Θὰ χτενισθῆτε κατόπιν μὲ ἕνα πολὺ λεπτὸ χτένι καὶ στὸ τέλος θὰ περάσετε τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ μὲ βαμβάκι ποὺ θὰ τὸ βρέξετε σὲ μιὰ διάλυσι οἰνοπνεύματος 90 βαθμῶν καὶ θειούχου αἰθέρος σὲ ἴσα μέρη.

Τὸ ξηρὸ αὐτὸ σαμπουὰν ταιριάζει περισσότερο στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν λιπαρὰ μαλλιά.

Σαλάτες σὲ ἀσημένια σκεύη

Μὴ βάζετε ποτὲ σαλάτες σὲ ἀσημένια σκεύη. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχετε γιὰ σαλάτα εἰδικὰ μαχαιροπήρουνα, κοκκάλινα, νάϋλον, κρυστάλλινα ἢ ξύλινα.

Μὴ σερβίρετε αὐγὰ ἢ μαγιονέζα σὲ ἀσημένιες πιατέλες.

Μὴ κόβετε ποτὲ τίποτα μέσα σὲ ἀσημένια πιάτα, γιατὶ μπορεῖ νὰ γίνουν χαρακιές.

Ὅταν χαρίζετε ἕνα βιβλίο

Ὅταν χαρίζετε ἕνα βιβλίο σ' ἕνα φιλικό σας πρόσωπο, ἐπιδιάλεται νὰ σβήνετε τὴν τιμὴ ἀπ' τὸ ἐξώφυλλο;

Ὄχι, εἶναι περιττό, γιατὶ ἡ τιμὴ τῶν βιβλίων εἶναι πάντα γνωστή. Τὸ βιβλίο ἀποτελεῖ ἕνα ὡραῖο δῶρο, ὄχι γιὰ τὴ χρηματική του ἀξία, ἀλλὰ γιὰ τὸ περιεχόμενό του καὶ γιὰ τὰ αἰσθήματα ἐκείνου ποὺ τὸ προσφέρει. Τὰ ὡραιότερα δῶρα δὲν εἶναι πάντα τὰ ἀκριβότερα.

Ὁ στόκος τῶν τζαμιῶν

Μὲ τὸν καιρό, ὁ στόκος τῶν τζαμιῶν ξεραίνεται, ξεκολλάει καὶ πέφτει. Γιὰ νὰ τὸν ξαναμαλακώσετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸν βρέξετε μὲ νέφτι ἢ μὲ πετρέλαιο.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Οἱ γυναῖκες - ὑπάλληλοι ὀφείλουν νὰ σηκώνωνται, κάθε φορὰ ποὺ μπαίνει στὸ γραφεῖο ὁ προϊστάμενός τους;

Δὲ χρειάζεται. Ἀρκεῖ νὰ σηκωθοῦν τὴν πρώτη φορά. Τὸ ἴδιο ἁλλώστε ἰσχύει γενικά, γιὰ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους.

★

Εἶναι προτιμότερο, στὸ δρόμο, νὰ χαιρετᾶη πρῶτα ἡ γυναίκα, γιὰ νὰ δείξη ἔτσι πὼς θέλει νὰ τὴ χαιρετήσουνε. Στὸ γραφεῖο ὅμως, χαιρετάει πρῶτος ὁ προϊστάμενος τὶς ὑπαλλήλους, γιατὶ αὐτὸς πρέπει νὰ δείξη τότε ὅτι θέλει νὰ χαιρετηθῆ.

Ἕνας ἄντρας ἀφίνει τὴ γυναίκα πάντα νὰ περάση πρώτη, ἔστω κι' ἂν εἶναι προϊστάμενος καὶ τὴν ἔχει ὑπάλληλό του.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕ·Ι·Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ Νέλσον Ράϋαν ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγη ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ξαφνικὰ δέχεται ἕνα βιαστικὸ τηλεφώνημα ἀπὸ ἕνα ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος διατείνεται ὅτι ὀνομάζεται Τζὼν Χάρντουϊκ κάτοικος στὸ Βουλεβάρτο Κόννωτ ἀριθ. 33. Στὸ τηλεφώνημα αὐτό, ὁ Χάρντουϊκ παρακαλεῖ τὸν ντέτεκτιβ νὰ τοῦ πῆ τί ἀμοιβὴ ἔπρεπε νὰ καταβάλη, γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν γυναίκα του, γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ὡρισμένες ὑποψίες, κατὰ τὸ τριήμερο διάστημα ποὺ θὰ ἔλλειπε γιὰ ὑποθέσεις του σὲ ταξίδι. Τὸ τηλεφώνημα αὐτὸ ὁ Χάρντουϊκ τὸ ἔκανε—ὅπως ἔλεγε—ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἕνας διανομεὺς ἔφερνε στὸ γραφεῖο τοῦ Ράϋαν τὸ ποσὸ τῶν τριακοσίων δολλαρίων, πρᾶγμα ποὺ ὥθησε τὸν Ράϋαν νὰ ἐπιληφθῆ ἀμέσως τῆς ὑποθέσεως. Πράγματι, ὁ ντέτεκτιβ παίρνει τὴν κούρσα του καὶ πηγαίνει στὸ Βουλεβάρτο Κόννωτ 33 ἀλλὰ πορ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ἔκαμε καὶ τὴν ἀναμονή της ἔξω ἀπὸ τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Χάρντουϊκ κανένα ἴχνος ζωῆς δὲν φαινόταν. Τὸ σπίτι ἔδειχνε ἀκατοίκητο. Ἀφοῦ μάταια περίμενε ὣς τὰ ξημερώματα, κουρασμένος καθὼς ἦταν, πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Πρίν, ὅμως, γυρίση στὸ σπίτι του ὁ ἀστυνομικὸς Ράϋαν θέλησε νὰ περάση μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα ἔκπληκτος βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα πτῶμα γυναικός. Ἀναγκάζεται, ἀμέσως, νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία ἡ ὁποία δὲν ἀργεῖ νὰ φθάση ἐπὶ τόπου μαζὶ μ' ἕνα ἰατροδικαστὴ καὶ τὸν ἀπαραίτητο ἀνακριτή. Ὅμως, ὅλα τὰ σημεῖα ἦσαν εἰς βάρος τοῦ ντέτεκτιβ Ράϋαν ποὺ δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπον νὰ παρουσιάση ἕνα ἰσχυρὸ ἄλλοθι.

2ον

Γιὰ τὴν ὥρα, ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξι ἐναντίον μου. Ὡστόσο κρατοῦσε κάτι... Ὅλα ἐξαρτῶντο ἀπ' τὸ τί θ' ἀνακάλυπτε στὶς ἀμέσως ἑπόμενες ὧρες...

Ἴσως νᾶταν κοκορόμυαλος ὁ Ρέτνικ. Μὰ εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ δολοφόνος προσπαθοῦσε νὰ μοῦ φορτώση στὴν πλάτη τὸ ἐγκλημά των κι' ὅτι συνεπῶς μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ δώση στὸ Ρέτνικ καμιὰ καινούργια ἐνδειξι, ἱκανὴ ν' ἀποτελέση τὴν πειστικὴ ἀπόδειξι.

Ἡ ἐξαφάνισι τοῦ ρεβόλβερ μου δὲ μποροῦσε νἄχη παρὰ μιὰ σημασία: Τὸ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ σκοτώση τὸ θῦμα του, καὶ θὰ κανόνιζε ὥστε νὰ τὸ βρῆ ὁ Ρέτνικ.

Σηκώθηκα. Δὲν ἦταν τώρα κατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ κλάψω τὴ μοῖρα μου! Εἶχα δουλειὰ νὰ κάνω...

Κλείδωσα τὸ γραφεῖο μου. Καθὼς πήγαινα πρὸς τὸ ἀσανσέρ, εἶδα νὰ σχεδιάζεται μέσ' ἀπ' τὸ θολὸ τζάμι τῆς πόρτας τοῦ Τζὰκ Γονάϊντ ἡ σιλουέτα τοῦ Ρέτνικ. Γιὰ νὰ μιλάη μὲ τὸ γείτονά μου, σήμαινε πὼς ζητοῦσε μιὰ ἀπόδειξι ἐναντίον μου.

Διαισθανόμουν, ὅτι ὁ χρόνος ἐργαζόταν εἰς βάρος μου... Κατέβηκα στὸ ὑπόγειο, πέρασα ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, ποὺ φυλάγανε στὴν πόρτα, καὶ βγῆκα στὸ δρόμο.

Ἀνέβηκα στ' αὐτοκίνητό μου κι' ἔκλεισα τὴν πόρτα.

Ἔτρεμα, σὰν τοξικομανής. Ἐνοιωσα ξαφνικὰ δυνατὴ ἐπιθυμία γιὰ μιὰ γουλιὰ οὐΐσκυ. Δὲ συνηθίζω νὰ πίνω πρὶν ἀπὸ τὶς 6 τ' ἀπόγεμα, ἀλλ' οἱ περιστάσεις δὲν ἦταν συνηθισμένες.

Ἁπλωσα τὸ χέρι μου κι' ἄνοιξα τὴ θήκη τῶν γαντιῶν. Θέλησα νὰ πάρω τὴ μποτίλια.

Ἡ καρδιά μου χοροπήδησε τότε μέσα στὸ στῆθος μου καὶ τὸ στόμα μου ξεράθηκε ξαφνικὰ σὰν κόκκαλο στὸν ἥλιο τῆς ἐρήμου.

Μέσα στὴ θήκη βρίσκονταν τὸ πιστόλι μου καὶ μιὰ τσάντα ἀπὸ δέρμα σαύρας.

Ἔμεινα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω τους. Μιὰ ἀνατριχίλα περνοῦσε ἀπ' τὴ ραχοκοκαλιά μου. Σίγουρα, ἡ τσάντα αὐτὴ ἦταν τῆς Κινέζας!

Γ'.

Πίσω ἀπ' τὴ Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας βρίσκεται μιὰ μεγάλη αὐλή, τοιγυρισμένη ἀπὸ ἕνα τοῖχο ὕψους 2½ μέτρων, ὅπου παρκάρουν τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα κι' οἱ μοτοσικλέττες.

Πέρασα ὁλοταχῶς τὴν πύλη καὶ σταμάτησα τ' ἀμάξι μου δίπλα σ' ἕνα περιπολικό.

Μόλις εἶχα σβύσει τὴ μηχανή, φάνηκε ἕνας ἀστυφύλακας καὶ μοῦ φώναξε, κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του:

—Ἔ, ἐσεῖς! Τί γυρεύετε ἐδῶ;

Νόμιζα πὼς θἄσκαζε καὶ φρόντισα νὰ προλάβω τὸ κακό:

— Θέλω τὸν ἀστυνόμο Ρέτνικ, τοῦ ἐξήγησα.

Μ' ἀγριοκύτταξε κι' ἀπομακρύνθηκε ὕστερα μὲ μεγάλα βήματα.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ, μπῆκε μέσα στὴν αὐλὴ ἕν' ἄλλο αὐτοκίνητο. Κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ὁ Ρέτνικ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ κτίριο.

— Κύριε ἀστυνόμε... τοῦ φώναξα.

Ἔριξε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του, ἀνασκίρτησε κι' ἦρθε γρήγορα κοντά μου.

— Τί κάνετε ἐδῶ; μὲ ρώτησε.

— Σᾶς περίμενα.

— Ἔ, καὶ τώρα ποὺ ἦρθα, τί μὲ θέλετε;

Κατέβηκα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό μου.

— Μὲ ψάξατε, κύριε ἀστυνόμε, εἶπα. Ξεχάσατε ὅμως νὰ ψάξετε καὶ τ' αὐτοκίνητο...

Ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ λίγο, ἀνασαίνοντας μὲ δυσκολία, ἐνῶ τὰ μάτια του μὲ κύτταζαν ἐρευνητικά.

— Γιὰ ποιὸ λόγο ἔπρεπε νὰ τὸ ψάξω; πρόφερε ἐπιτέλους.

— Θέλατε νὰ μάθετε τί εἶχε μέσα ἡ τσάντα τῆς Κινέζας, ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὴ σκοτώσω, μέσα στὸ γραφεῖο μου, μὲ τὸ ρεβόλβερ μου. Δὲν τὴ βρήκατε οὔτε στὶς τσέπες μου, οὔτε στὰ συστήματα μου. Πιστεύω ὅμως πὼς ἕνας ἔξυπνος ἀστυνομικὸς θἄψαχνε καὶ στ' αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι δὲν εἶχα κρύψει ἐκεῖ τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος. Σᾶς ἔφερα, λοιπόν, τ' αὐτοκίνητο, γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ θέλατε νὰ παραστήσετε τὸν ἔξυπνο ἀστυνομικό.

— Ἀκοῦστε ἐδῶ! μούγκοισε. Δὲν πάνω παθήματα ἀπ' τὸν κάθε πιποτένιο! Θὰ πῶ στὸν Πρόεδρο γ' ἀσχοληθῆ μαζί σας, καὶ θὰ δῆτε τότε πὼς θὰ σᾶς κόψη τὴν ὄρεξι γι' ἀστεία!

— Καλύτερα θὰ κάνατε ἂν σίγνατε πρῶτα μιὰ ματιὰ στ' αὐτοκίνητό μου, ἐπειδὴ ἔσυρα. Μάλιστα, γιὰ νὰ μὴ χάνετε τὸν καιρό σας, κυττάχτε ἀμέσως στὴ θήκη τῶν γαντιῶν.

Κι' ἀπομακρύνθηκα λίγο ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἀφίνοντας ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα του.

Τὰ μάτια τοῦ Ρέτνικ λάμπανε σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Ἔσκυψε μέσα καὶ, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἄνοιξε τὴ θήκη.

Παρακολουθοῦσα τὶς ἀντιδράσεις του. Ὁ θυμός του ἔσβησε μονομιᾶς. Δὲν ἄγγιξε οὔτε τὸ πιστόλι, οὔτε τὴν τσάντα. Τὰ κύτταξε μονάχα, πολλὴ ὥρα, κι' ὕστερα στράφηκε σὲ μένα.

— Εἶναι τὸ ρεβόλβερ σας; μὲ ρώτησε.

— Ναί.

— Κι' ἡ τσάντα της;

— Ἔτσι ὑποθέτω. Τώρα δὲ λείπει τίποτα, ἔ;

Μὲ κύτταξε, σαστισμένος.

— Μά... τί σημαίνει αὐτό; μουρμούρισε. Σκοπεύετε νὰ ὁμολογήσετε πὼς τὴ σκοτώσατε;

— Ἁπλῶς καὶ μόνο, σᾶς δείχνω ὅ,τι βρῆκα. Αὐτὸ μονάχα μπορῶ νὰ κάνω. Δικῆ σας δουλειὰ εἶναι τώρα ν' ἀποφασίσετε γιὰ τὰ παρακάτω.

Ἔδωσε μιὰ διαταγὴ στὸν ἀστυφύλακα, ποὺ φρουροῦσε στὴν πόρτα. Ἐκεῖνος πλησίασε κι' ὁ Ρέτνικ τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ βρῆ ἀμέσως τὸν Ποὺλσκι.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ρέτνικ ξανάρχισε νὰ ἐξετάζη τὸ ρεβόλβερ καὶ τὴν τσάντα, προσέχοντας ὅμως νὰ μὴ τ' ἀγγίξη.

— Θαῦμα θἄναι τώρα ἂν τὴ γλυτώσετε, μοῦ εἶπε σαρκαστικά.

— Τὸ ἴδιο θὰ πίστευα κι' ἐγώ, ἂν δὲν εἶχα ἔρθει μονάχος μου νὰ σᾶς δείξω αὐτὰ ποὺ βρῆκα. Ἀφοῦ ὅμως ἤρθα, νομίζω πὼς ἀλλάζουνε τὰ πράγματα.

— Κλειδώνετε πάντα τ' αὐτοκίνητό σας;

Καθὼς μὲ κύτταζε, μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγα σχεδὸν τὴ μηχανὴ τοῦ μυαλοῦ του νὰ ξαναρχίζη νὰ δουλεύη...

— Ναί, ἀλλὰ ἔχω ἕνα ἀντικλεφτὶ καὶ τὸ φυλάω στὸ ἴδιο συρτάρι, ὅπου ἄφινο τὸ ρεβόλβερ μου. Δὲν κάτταξα. Στοιχηματίζω ὅμως πὼς δὲ θὰ βρίσκεται πιὰ ἐκεῖ.

Ὁ Ρέτνικ ἔσυρε τὸ μάγουλό του.

— Σωστά, συμφώνησε. Ὅταν ἔφυγα γιὰ τὸ ρεβόλβερ, δὲ βρῆκα κανένα κλειδί...

Ὁ Ποὺλσκι διάσχισε τὴν αὐλή, μὲ τὸ βαρὺ βῆμα του.

— Νὰ ψάξης καλὰ αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο, παντοῦ, τὸν διάταξε ὁ Ρέτνικ. Πρόσεξε μὴν ἀγγίξης τὸ ρεβόλβερ καὶ τὴν τσάντα. Θὰ φροντίσω γι' αὐτὰ ὁ Λασεὶ...Κάνε γρήγορα!

Μοῦ ἔγνεψε ὕστερα νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Διασχίσαμε τὴν αὐλή, ἀνεβήκαμε τοὺς σκαλοπάτια καὶ μπήκαμε σ' ἕνα διάδρομο πλακόστρωτο καὶ ἀδύνατα φωτισμένο, ποὺ εἶχε τὴ συνθισμένη μυρωδιὰ ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν καταστημάτων. Ἀνεβήκαμε μιὰ σκάλα, περάσαμε ἄλλο διάδρομο καὶ μπήκαμε ἐπιτέλους σὲ μιὰ κατφούλα, μικρὴ σὰν κοττέτσι.

Βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα ἕνα τραπέζι, δυὸ καρέκλες τῆς κουζίνας καὶ μιὰ ἀγγειοθήκη. Τὸ περιβάλλον θύμιζε κοινὴ αἴθουσα ὁδοντογραφείου.

Ὁ Ρέτνικ μοῦδειξε μιὰ καρέκλα. Ἔκαμε ἔπειτα τὸ γύρο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ κάθησε.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ γραφεῖο σας; ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον. Κι' εἶσαστε γιατρὸς τοῦ δημαγόγου; Δὲ μπορούσαν νὰ σᾶς δώσουνε κάτι πιὸ ἄνετο;

— Μὴ γυρεύεστε γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ Ρέτνικ. Κυττάχτε κα-

— Σᾶς πληροφορῶ πὼς τὸ ἐνοικιοστάσιο ἀφορᾶ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὸ πλοιάριο!...

λύτερα τοὺς δικούς σας μπελάδες. Ἂν ἡ τσάντα εἶναι δική σας καὶ τὸ ρεβόλβερ αὐτὸ ποὺ τὴ σκότωσε, μπορεῖτε νὰ κάνετε τὴ διαθήκη σας!

— Ἔτσι λέτε σεῖς; παρατήρησα, προσπαθῶντας νὰ καθήσω ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἄνετα στὴν καρέκλα. Ξέρετε πώς, γιὰ λίγα λεπτά, πάλεψα μὲ τὸν πειρασμὸ νὰ πετάξω στὴ θάλασσα τὸ ρεβόλβερ καὶ τὴν τσάντα; Ἂν τὄκανα, θὰ ἡσύχαζα ἀπὸ σᾶς. Ἀλλ' ἀποφάσισα νὰ σᾶς βοηθήσω στὸ ἔργο σας...

— Πῶς δηλαδή;

— Εἶναι φανερὸ πώς, ὁ δολοφόνος τἄκρυψε μέσα στ' αὐτοκίνητό μου γιὰ νὰ μ' ἐνοχοποιήση. Ἂν τὰ πετοῦσα στὴ θάλασσα, ἴσως δὲ θὰ μπορούσατε πιὰ νὰ λύσετε τὸ πρόβλημα.

Ὁ Ρέτνικ μὲ κύτταξε, γέρνοντας πλάϊ τὸ κεφάλι του.

— Ε, καὶ τώρα ποὺ τἄχω στὰ χέρια μου, τί κερδίζω; εἶπε. Γιατί φαντάζεσθε πὼς θὰ βρῶ τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου;

— Γιατὶ θὰ πάψετε τότε νὰ τὰ βάζετε μαζί μου καὶ θὰ ψάξετε γιὰ τὸν ἀληθινὸ δολοφόνο.

Σκέφθηκα γιὰ ἕνα λεπτό. Ὕστερα ἔβγαλε τὴ θήκη μὲ τὰ ποῦρα του καὶ μοῦ πρόσφερε ἕνα. Ἦταν ἡ πρώτη φιλικὴ χειρονομία του, ἀπὸ πέντε χρόνια, ποὺ τὸν γνώριζα.

Ἀνάψαμε κι' οἱ δυὸ τὰ ποῦρα μας καὶ φυσήσαμε τὸν καπνὸ ὁ ἕνας στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου.

— Ὁ κέϋ. Ράϋαν, εἶπε ὕστερα ὁ Ρέτνικ. Σᾶς πιστεύω. Θὰ μ' ἄρεσε νὰ ἤσαστε σεῖς ὁ δολοφόνος. Θὰ γλύτωνα τότε ἀπὸ πολλὰ χασομέρια καὶ μπελάδες. Βλέπω ὅμως πὼς ἀποκλείεται, μὲ τὴν κοινὴ λογική. Λοιπόν, παραδέχομαι πὼς εἴσαστε θῦμα μηχανορραφίας.

Ἀνάσανα μὲ ἀνακούφισι, ἐνῷ ὁ Ρέτνικ συνέχιζε:

— Δὲν ἔχει ὅμως σημασία τί πιστεύω ἐγώ. Τὸ δύσκολο θὰ εἶναι νὰ πείσετε τὸν εἰσαγγελέα. Κι' αὐτὸς εἶναι στραβόξυλο! Ὅταν μάθη ὅ,τι ξέρω γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς κλείση μέσα. Γιατί νὰ σκοτιστῆ περισσότερο, ἐφ' ὅσον θἄχη στὰ χέρια του ἕνα ἔνοχο;

Παραδέχτηκα πὼς εἶχε δίκιο καὶ σώπασα.

Ὁ Ρέτνικ ἔριξε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε στὴν πίσω αὐλὴ ἑνὸς σπιτιοῦ.

— Πρέπει νὰ κάνω ὡρισμένες ἔρευνες, πρὶν ἀποφασίσω γιὰ τὸ ζήτημά σας, εἶπε ἐπιτέλους. Στὸ μεταξύ, μπορῶ εἴτε νὰ σᾶς κλείσω στὸ κρατητήριο ὡς ὕποπτο, εἴτε νὰ σᾶς ζητήσω τὸ λόγο σας, ὅτι θὰ μείνετε θεληματικὰ στὴ διάθεσί μου. Τί ἀπ' τὰ δυὸ διαλέγετε;

— Τὸ δεύτερο, φυσικά.

Πῆρε κάποιον στὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο.

— Σᾶς χρειάζομαι, τοῦ εἶπε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας νέος ντέτεκτιβ, μὲ πολιτικά. Φαινόταν ἀμέσως, ὅτι τὸ ἐπάγγελμά του δὲν τοῦ εἶχε χαλάσει ἀκόμα τὸ χαρακτῆρα. Κύτταζε τὸ Ρέτνικ σὰν ἕνας καλὸς σκύλος, ποὺ περιμένει τὸ κόκκαλό του.

Ὁ Ρέτνικ μ' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο, παίρνοντας μιὰ ἔκφρασι περιφρονητική, σὰν νὰ παρουσίαζε κάποιο φτωχὸ συγγενῆ του.

— Ὁ Νέλσον Ράϋαν, ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ, εἶπε στὸν ὑφιστάμενό του. Πάρτον μαζί σου καὶ πρόσεχέ τον, ὥσπου νὰ τὸν χρειαστῶ.

Στράφηκε ἔπειτα σὲ μένα καὶ πρόσθεσε:

— Ὁ Πάτερσον εἶναι καινούργιος ἀκόμα στὴν ἀστυνομία. Ὡστόσο ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του.

Ἀκολούθησα τὸν Πάτερσον ὣς ἕνα δωμάτιο, ποὺ μύριζε ἱδρῶτα καὶ ἀπολυμαντικό. Κάθησα κοντὰ στὸ παράθυρο, κι' ὁ ντέτεκτιβ πάνω σ' ἕνα γραφεῖο.

— Ἴσως νὰ μείνουμε ὧρες ἐδῶ μέσα, τοῦ εἶπα. Ὁ προϊστάμενός σας προσπαθεῖ ν' ἀποδείξη πὼς σκότωσα μιὰ Κινέζα, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πετύχη.

Μὲ κύτταξε, σαστισμένος. Τοῦ πρόσφερα τὸ μισοκαπνισμένο ποῦρο, ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Ρέτνικ.

— Φυλᾶχτε το στὸ μουσεῖο σας, ἂν ἔχετε, τοῦ σύστησα. Εἶν' ἕνα ποῦρο, ποὺ ἀνῆκε στὸ Ρέτνικ.

Ἡ ἔκφρασί του πάγωσε.

— Νὰ λείπη τὸ χιοῦμορ! πρόφερε αὐστηρά. Δὲ συμπαθοῦμε καθόλου ἐδῶ τοὺς ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβ...

— Ναί, ναί, τὸ ξέρω! τὸν διέκοψα, κουνῶντας τὸ χέρι μου. Μοῦ τὸ εἶπε κι' ὁ Ρέτνικ, πὼς σᾶς γίνομαι ἐμπόδιο στὴ δουλειά σας. Μὰ πρέπει κι' ἐγὼ νὰ κερδίσω κάπως τὸ ψωμί μου. Δὲ νομίζετε; Ὅσο γιὰ τ' ἀστεῖα μου... πειράζεσθε τόσο εὔκολα;

Τοῦ χαμογέλασα. Ἀφοῦ δίσταζε λίγο, ἡ φυσιογνωμία του μαλάκωσε πάλι καὶ μοῦ ἀνταπόδωσε τὸ χαμόγελό μου. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γίναμε φίλοι.

Τὸ μεσημέρι, ἕνας ἀστυφύλακας μᾶς ἔφερε νὰ φᾶμε κρέας μὲ φασόλια. Ὁ Πάτερσον τὸ βρῆκε νόστιμο, γιατὶ ἦταν νέος καὶ πεινασμένος. Ἀντίθετα, ἐγὼ ἄφησα σχεδὸν ἀπείραχτο τὸ πιάτο μου.

Ὕστερα ὁ Πάτερσον ἔβγαλε μιὰ τράπουλα καὶ παίξαμε ραμί, μὲ σπίρτα ἀντὶ γιὰ λεφτά. Ἀφοῦ τοῦ κέρδισα ἕνα ὁλόκληρο κουτί, τοὔδειξα πῶς τὸν ἔκλεβα. Στὴν ἀρχὴ πειράχτηκε, ἀλλ' ἔπειτα δέχτηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ νὰ τοῦ μάθω τὸ κόλπο μου.

Κατὰ τὶς 8 τὸ βράδυ, ὁ ἴδιος πόλισμαν μᾶς ἔφερε τὸ ἴδιο μεσημεριανὸ φαγητό. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὄφαγα κι' ἐγώ, ὄχι τόσο ἀπὸ πεῖνα, ὅσο γιὰ νὰ περάσω κάπως τὴν ὥρα μου.

Ξαναπαίξαμε ραμί, κι' ὁ Πάτερσον ἀποδείχθηκε τόσο καλὸς μαθητής, ὥστε μοῦ πῆρε ἕνα ὁλόκληρο κουτὶ σπίρτα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, χτύπησε τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο. Ὁ Πάτερσον πῆρε τὸ ἀκουστικό. Ἀφοῦ ἄκουσε ὅ,τι τοῦ λέγανε, ἀπάντησε ὕστερα: «Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε» κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

— Ὁ ἀστυνόμος σᾶς περιμένει, μοῦ εἶπε.

Νιώσαμε κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια ἀνακούφισι, ἔπειτα ἀπὸ τόσες ὧρες πληκτικῆς ἀναμονῆς.

Ξαναγυρίσαμε στὸ γραφεῖο τοῦ Ρέτνικ. Ὁ ἀστυνόμος καθότανε στὴ θέσι του. Φαινόταν κουρασμένος καὶ σκεπτικός. Μοὔδειξε μιὰ καρέκλα κι' ἔγνεψε στὸν Πάτερσον νὰ μᾶς ἀφίση μόνους.

Κυτταχτήκαμε γιὰ ἕνα λεπτό, ἀμίλητοι. Τέλος, ὁ Ρέτνικ πρόφερε:

— Τυχερὸς εἴσαστε, Ράϋαν... Ὅπως σᾶς εἶπα, ἐγὼ προσωπικὰ δὲν πίστευα πὼς σκοτώσατε τὴν Κινέζα· ἤμουν ὅμως βέβαιος πὼς θὰ τὸ πίστευε ὁ εἰσαγγελέας, ἂν σᾶς παράδινα σ' αὐτόν. Μὰ τώρα μπορῶ νὰ τὸν πείσω γιὰ τὴν ἀθωότητά σας. Τυχερὸς εἴσαστε, σᾶς λέω!

Βρισκόμουν στὴν ἀστυνομία ἐδῶ καὶ 15 ὧρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχα ἀναρωτηθῆ πολλὲς φορὲς μήπως ἔκανα γκάφα... Κάποτε μάλιστα, μ' ἔπιανε πανικός. Μὲ τὶς λέξεις ὅμως αὐτὲς τοῦ Ρέτνικ, ἠρέμησα κι' ἀναστέναξα μ' ἀνακούφισι.

— Ὥστε λοιπὸν εἶμαι τυχερός; εἶπα.

— Καὶ πολὺ μάλιστα!

Ὁ Ρέτνικ χώθηκε βαθύτερα στὴν πολυθρόνα του καὶ θέλησε νὰ πάρη ἕνα ποῦρο. Ὅταν ἀντιλήφθηκε πὼς εἶχε ἤδη ἕνα στὸ στόμα του, σβησμένο, τὄβγαλε, τὸ κύτταξε μὲ ἀηδία καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι.

— Χρησιμοποίησα σχεδὸν ὅλους τοὺς ἄνδρες μου γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, πρόσθεσε. Ξετρυπώσαμε, λοιπόν, ἕνα μάρτυρα, ποὺ σᾶς εἶδε, στὶς 2½ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὸ Βουλεβάρτο Κόννωτ, μέσα στ' αὐτοκίνητό σας. Εἶχε μαζί του καὶ τὴ γυναῖκα του. Εἶναι δέ, κατὰ σύμπτωσι, ἕνας δικηγόρος, ποὺ δὲ χωνεύει τὸν εἰσαγγελέα... Ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταρρίψη κάθε κατηγορία ἐναντίον σας... Λοιπόν, σύμφωνοι, δὲν εἴσαστε σεῖς ὁ δολοφόνος.

— Θἆναι ἀδιακρισία μου ἂν σᾶς ρωτήσω ποιὸς εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη σας, ὁ ἔνοχος;

Μοῦ πρόσφερε πάλι ποῦρο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἀρνήθηκα.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα, ἀπάντησε. Ὅποιος κι' ἂν εἶναι, πάντως, ἔκανε τέλεια τὴ δουλειά του. Δὲν ἔχομε βρῆ ὣς τὴν ὥρα καμμιὰ ἔνδειξι.

— Μήπως μάθατε τίποτα γιὰ τὴν Κινέζα;

— Φυσικά! Δὲ δυσκολευτήκαμε καθόλου. Δὲν ὑπῆρχε στὴν τσάντα της κανένα στοιχεῖο τῆς ταυτότητός της. Τὴν εἶχαν ὅμως προσέξει ὅλοι στὸ ἀεροδρόμιο. Λοιπόν, ἦρθε ἀπ' τὸ Χόνγκ-Κόνγκ. Λέγεται Τζὸ-Ἂνν Τζέφερσον κι' εἶναι ἡ νύφη τοῦ Οὐΐλμπουρ Τζέφερσον, στὸ Χόνγκ-Κόνγκ, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Ὁ ἄντρας της σκοτώθηκε τελευταίως σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, κι' αὐτὴ ἔφερνε τὸ πτῶμα του, γιὰ νὰ τὸ θάψουνε στὴν πατρίδα του.

— Γιατί;

— Ὁ γερο-Τζέφερσον θέλησε νὰ ταφῆ ὁ γυιός του στὸ οἰκογενειακὸ μνῆμα τους. Πλήρωσε μάλιστα ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ τῆς νύφης του, γιὰ νὰ συνοδέψη τὸ φέρετρο.

— Καὶ τί ἔγινε ὁ νεκρός;

— Τὸν παρέλαβε στὸ ἀεροδρόμιο ἕνας ἐργολάβος κηδειῶν, στὶς 7 τὸ πρωΐ, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει. Τὸ φέρετρο βρίσκεται τώρα στὸ κατάστημά του.

— Τὸ ἐξακριβώσατε, αὐτό; ἐπέμεινα.

Ὁ Ρέτνικ χασμουρήθηκε κι' ἀπάντησε:

— Ἀκοῦστε! Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ μάθετε ἐσεῖς τὴ δουλειά μου! Ναί, εἶδα τὸ φέρετρο κι' ἐξέτασα τὰ χαρτιά. Εἶναι ὅλα ἐν τάξει... Τὸ θῦμα ἔφτασε στὸ ἀεροδρόμιο στὶς 1½ τὴ νύχτα καὶ πῆρε ἀπὸ κεῖ ἕνα ταξὶ γιὰ τὸ γραφεῖο σας. Ἀπορῶ ὡστόσο γιατὶ ἦρθε ἔτσι ἀμέσως νὰ σᾶς δῆ. Καὶ πῶς ἤξερε ὁ δολοφόνος, ὅτι θἄρχότανε σὲ σᾶς; Τί μποροῦσε νὰ σᾶς θέλη;

— Σωστά! Ἂν ἐρχόταν ἀπ' τὸ Χόνγκ-Κόνγκ, ὅπως λέτε, πῶς ἤξερε τὴν ὕπαρξί μου;

— Ἡ ὑπόθεσί σας, ὅτι τηλεφώνησε κατὰ τὶς 7 τὸ βράδυ, γιὰ νὰ σᾶς ζητήση ἕνα ραντεβοῦ, ἀφοῦ θὰ φεύγατε ἀπ' τὸ γραφεῖο, δὲ στέκεται πιά. Τὴν ὥρα ἐκείνη, πετοῦσε ἀκόμα μὲ τὸ ἀεροπλάνο. Ἂν σᾶς εἶχε γράψει, θὰ τὸ ξέρατε.

Σκέφθηκα ἕνα λεπτὸ κι' εἶπα ὕστερα:

— Ἂς ὑποθέσουμε πὼς τὴ συνάντησε ὁ Χάρντουϊκ στὸ ἀεροδρόμιο, ἀφοῦ πρῶτα μοῦ εἶχε τηλεφωνήσει ἀπὸ κεῖ, κατὰ τὶς 6. Ἂς ὑποθέσουμε πὼς τὴν περίμενε νὰ φτάση καὶ πὼς τῆς παρουσιάστηκε μὲ τὸ δικό μου ὄνομα. Ἂς ὑποθέσουμε ἀκόμα πὼς ἔφυγε πρῶτος ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο, ἐνῷ ἐκείνη φρόντιζε νὰ περάση τὸ φέρετρο ἀπ' τὸ τελωνεῖο. Ἄνοιξε μὲ ἀντικλεῖδι τὴν πόρτα μου — ἄλλωστε ἡ κλειδαριά της δὲν εἶναι πολὺ δύσκολη. Ἔπειτα, δὲν εἶχε πιὰ παρὰ νὰ περιμένη.

Ἡ ἐξήγησι αὐτὴ δὲ φάνηκε νὰ τὸν ἱκανοποιῆ. Οὔτε κι' ἐμένα ἄλλωστε...

— Μὰ τί μπορεῖ νὰ σᾶς ἤθελε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; παρατήρησε.

— Ἂν τὸ ξέραμε, δὲ θὰ κάναμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο αὐτὴ τὴν ἐρώτησι... Βρήκατε τὶς ἀποσκευές της;

— Ναί. Ἄφησε μιὰ μικρὴ βαλίτσα στὴν ἀποθήκη ἀποσκευῶν, πρὶν φύγη ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο. Δὲν εἶχε μέσα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μερικὰ ἐσώρρουχα, ἕνα μικρὸ Βούδδα καὶ ραβδάκια ἀπὸ θυμίαμα. Δὲν τῆς ἄρεσε, φαίνεται, νὰ παίρνη πολλὰ πράγματα μαζί της στὸ ταξίδι.

— Μιλήσατε μὲ τὸν πατέρα Τζέφερσον;

— Ναί. Μὰ μοῦ ἔκανε τὸ σπουδαῖο, ὁ γερο-τράγος. Μὲ φοβέρισε πὼς θὰ βρῶ τὸ μπελᾶ μου ἂν δὲν πιάσω ἀμέσως τὸ δολοφόνο τῆς νύφης του... Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μπορεῖ νὰ μὲ βλάψη, ἂν θέλη, γιατὶ ἔχει μεγάλη ἐπιρροὴ σ' αὐτὴ τὴν πόλι.

— Δὲ σᾶς πρότεινε τὴ βοήθειά του;

— Ὄχι, καθόλου.

— Κι' ἐκεῖνος ὁ ὑπάλληλος τῆς «Ἑταιρείας Ἐξυπηρετήσεων Ἐξπρές», ποὺ μοὔφερε τὰ 300 δολλάρια;... Δὲν εἶχε δῆ τὸ δολοφόνο;

— Ἀκοῦστε με, ἀστυνομικὲ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ! Ἔχετε πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα σας... Φαντάζεσθε πὼς δὲν τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ; Τὸν ρώτησα, ἀλλὰ δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῆ τίποτα. Ἀνακάλυψα ὡστόσο κάτι ἐνδιαφέρον: ὅτι ὁ φάκελλος μὲ τὰ λεφτὰ εἶχε παραδοθῆ στὶς 4 στὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, ποὺ βρίσκονται ὅπως ξέρετε, ἀντίκρυ στὸ δικό σας. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἠλίθιους ὑπαλλήλους δὲ μπορεῖ νὰ θυμηθῆ ποιὸς τὸν πῆγε. Οἱ ὁδηγίες ὅμως ἦταν νὰ μὴ σᾶς παραδοθῆ πρὶν ἀπ' τὶς 6 καὶ τέταρτο.

— Ἐξετάσατε ἂν ἐργάζεται ὁ Χάρντουϊκ στὴν Ἑταιρεία Ἔρον;

— Φυσικά! Μοῦ ἀπαντήσανε πὼς τοὺς εἶναι ἄγνωστος.

Ὁ Ρέτνικ χασμουρήθηκε, τεντώθηκε καὶ σηκώθηκε.

— Πάω νὰ πλαγιάσω, δήλωσε. Δὲν ἀντέχω πιά. Θὰ συνεχίσουμε αὔριο.

Σηκώθηκα κι' ἐγώ.

— Ὁ φόνος ἔγινε μὲ τὸ δικό μου περίστροφο; ρώτησα.

— Ναί. Δὲν ὑπῆρχαν ὅμως δακτυλικὰ ἀποτυπώματα πάνω στὸ ὅπλο, οὔτε καὶ στ' αὐτοκίνητο. Εἶναι πολὺ κατεργάρης ὁ φονιᾶς. Μὰ θὰ κάνη ὁπωσδήποτε κάποιο λάθος. Ὅλοι κάνουνε...

— Πῶς εἴσαστε τόσο σίγουρος; παρατήρησα εἰρωνικά.

Μὲ κύτταξε, νυσταγμένος.

— Εἴδατε τί καλὰ ποὺ σᾶς φέρθηκα, Ράϋαν, μοῦ εἶπε. Γιατί δὲν προσπαθεῖτε νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο γιὰ μένα; Ἂν ἔχετε κάποια ἰδέα, πέστε μοῦ την! Βοηθῆστε με.

Τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ τὸ ξεχάσω. Καὶ ξαναγύρισα στ' αὐτοκίνητό μου, ἀνυπομονῶντας νὰ βρεθῶ στὸ σπίτι μου καὶ στὸ κρεβάτι μου.

Δ'.

Τ' ἄλλο πρωΐ, ἔφτασα στὸ γραφεῖο μου λίγο μετὰ τὶς 9. Δυὸ δημοσιογράφοι μὲ περιμένανε, μπροστὰ στὴν πόρτα. Θέλανε, σώνει καὶ καλά, νὰ μάθουνε ποῦ εἶχα περάσει τὴν προηγούμενη μέρα. Εἶχαν ψάξει τοῦ κάκου νὰ μὲ βροῦνε, γιὰ ν' ἀκούσουνε τὴ δική μου ἐκδοχὴ γιὰ τὴν ἱστορία.

Τοὺς πῆρα μέσα στὸ γραφεῖο μου καὶ τοὺς πληροφόρησα πὼς εἶχα μείνει ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν ἀστυνομία. Πρόσθεσα, ὅτι δὲν ἤξερα περισσότερα ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὴ δολοφονία — ἴσως μάλιστα νἄξερα λιγώτερα...

Ὄχι, δὲν εἶχα ἰδέα γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Κινέζα εἶχε ἔρθει, τέτοια ὥρα, στὸ γραφεῖο μου. Ἀγνοοῦσα πὼς εἶχε μπῆ στὸ κτίριο.

Ἐπὶ μισὴ ὥρα, μὲ βομβαρδίζανε μὲ τὶς ἐρωτήσεις τους. Στὸ τέλος ὅμως, κατάλαβαν πὼς χάνανε τὸν καιρό τους, ἀπογοητεύθηκαν καὶ φύγανε.

Ἐξέτασα τὸ ταχυδρομεῖο μου καὶ πέταξα στὸ καλάθι τὸ πιὸ πολύ. Ὑπῆρχε, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποια Πάλμα, ποὺ μοῦ ζητοῦσε ν' ἀνακαλύψω ποιὸς εἶχε φαρμακώσει τὸ σκύλο της.

Ἤμουν ἕτοιμος νὰ τῆς ἀπαντήσω μὲ εὐγένεια πὼς οἱ πολλὲς ἀσχολίες μου δὲ μοῦ ἐπιτρέπανε νὰ τὴν ἐξυπηρετήσω, ὅταν χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα μου.

— Ἐμπρός! φώναξα.

Ἦταν ὁ Τζὰκ Γουάϋντ, ὁ γείτονάς μου. Μπῆκε, μὲ κάποια ἀμηχανία, καὶ στάθηκε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τοῦ γραφείου μου.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;... μοῦ εἶπε. Βέβαια, δὲν εἶναι δική μου δουλειά... μὰ ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω ἂν ἀνακάλυψαν τὸ δολοφόνο.

Ἡ περιέργειά του δὲ μὲ παραξένεψε καθόλου. Ἦταν ἀπ' τοὺς τύπους ἐκείνους, ποὺ τρελλαίνονται γιὰ τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα...

— Ὄχι, δυστυχῶς, ἀπάντησα.

— Δὲν ξέρω ἂν μπορῆ νὰ σᾶς βοηθήση, αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ... Θυμήθηκα πὼς εἶχα ἀκούσει νὰ χτυπάη τὸ τηλέφωνό σας, κατὰ τὶς 7. Τὸ κουδούνισμα κράτησε λίγα λεπτά... Ἦταν ἀφοῦ φύγατε.

— Τὸ τηλέφωνό μου χτυπάει διαρκῶς. Σᾶς εὐχαριστῶ πάντως. Ἴσως νἆναι μιὰ χρήσιμη πληροφορία. Θὰ τὴ μεταβιβάσω στὸν ἀστυνόμο Ρέτνικ.

Ὁ συνομιλητής μου πέρασε τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὰ μαλλιά του.

— Σκέφθηκα ὅτι... Θέλω νὰ πῶ ὅτι, σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι, κάθε μικρολεπτομέρεια, μπορεῖ νἄχη τὴ σημασία της... Ὕστερα, βρίσκω παράξενο τὸν τρόπο, ποὺ μπῆκε στὸ γραφεῖο σας αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Δὲ συμφωνεῖτε καὶ σεῖς μαζί μου; Θὰ σᾶς ἔβαλε, σίγουρα, σὲ δύσκολη θέσι.

— Μπῆκε στὸ γραφεῖο μου γιατὶ τὴν παράσυρε ὣς ἐκεῖ ὁ δολοφόνος, ἀπάντησα. Καὶ δὲ μ' ἔβαλε καθόλου σὲ δύσκολη θέσι.

— Τόσο τὸ καλύτερο! Ἀνακαλύψανε ποιὰ ἦταν;

— Λεγότανε Τζὸ-Ἂνν Τζέφερσον κι' εἶχε ἔρθει ἀπ' τὸ Χόνγκ-Κόνγκ.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐπισκέπτη μου φάνηκε νὰ ξυπνάη ξαφνικά.

— Τζέφερσον, εἴπατε; Ἔχω κάποιο φίλο, ὀνόματι Ἔρμαν Τζέφερσον, ἐγκατεστημένο στὸ Χόνγκ-Κόνγκ. Εἶναι παλιὸς συμφοιτητής μου στὸ κολλέγιο.

Ἔσπρωξα τὴν καρέκλα μου πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀκουμπήσω τὰ πόδια μου πάνω στὸ γραφεῖο.

— Καθῆστε, εἶπα. Μιλῆστε μου γιὰ τὸν Ἔρμαν Τζέφερσον. Ἡ Κινέζα ἦταν γυναῖκα του.

Ἡ εἴδησι αὐτὴ φάνηκε πὼς τὸν συγκλόνισε. Κάθησε ἀντίκρυ μου κι' ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Γυναῖκα τοῦ Ἔρμαν;... μουρμούρισε. Παντρεύτηκε λοιπὸν μιὰ Κινέζα;

— Ἔτσι φαίνεται.

— Ὤ, Θεέ μου!

Περίμενα τὴ συνέχεια, παρατηρῶντας τὶς ἀντιδράσεις του. Ἐκεῖνος σκέφθηκε ἕνα λεπτὸ κι' εἶπε ὕστερα:

— Δὲν τὸ βρίσκω παράξενο. Ξέρω πὼς οἱ Κινέζες ἔχουν συχνὰ γοητεία. Μοῦ εἶναι ὅμως δύσκολο νὰ φαντασθῶ πὼς μπορεῖ νὰ εὐχαριστήθηκε ἀπ' αὐτὸ ὁ πατέρας του...

Ζάρωσε τὰ φρύδια του, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε:

— Τί γύρευε ἐδῶ, αὐτὴ ἡ Κινέζα;

— Ἔφερε τὸ σῶμα τοῦ συζύγου της.

Ὁ συνομιλητής μου ἀνασκίρτησε.

— Θέλετε νὰ πῆτε... πὼς πέθανε ὁ Ἔρμαν;

— Ναί, τὴν περασμένη βδομάδα. Σκοτώθηκε σὲ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα.

Μὲ κύτταξε μὲ θολὴ ματιά σὰ νὰ μὴν εἶχε καταλάβει τὰ λόγια μου.

— Ὁ Ἔρμαν... Εἶναι φοβερό! μουρμούρισε ἐπιτέλους. Τί χτύπημα γιὰ τὸν πατέρα του!

— Τὸ φαντάζομαι... Τὸν ξέρατε καλά;

— Ἀρκετά! Σπουδάσαμε μαζί, ὅπως σᾶς εἶπα. Ἦταν ἕνας τύπος θεότρελλος. Δημιουργοῦσε διαρκῶς φασαρίες, κυνηγοῦσε τὶς κοπέλλες, σωφάριζε σὰν τρελλός. Ἀλλὰ τὸν θαύμαζα. Ξέρετε πῶς εἶναι τὰ παιδιά... Τὸν θεωροῦσα λιγάκι σὰν ἥρωα.

»Ὅσο μεγαλώναμε ὅμως, ἄλλαξα γνώμη γι' αὐτόν. Φαινόταν πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ βάλη μυαλό, νὰ σοβαρευτῆ. Ἔπινε ὁλοένα, μάλωνε μὲ ψύλλου πήδημα. Τὸν βαρέθηκα κι' ἔπαψα σιγά-σιγὰ νὰ τὸν κάνω παρέα. Τέλος, ὁ πατέρας του ἀπελπίστηκε πιὰ καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Ἄπω-Ἀνατολή, ὅπου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὅλαι αἱ ἀπόφοιτοι τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΔΙΔΟΤΟΥ 20 ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ, αἰσθανόμεθα τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσωμεν ἀπὸ τὸ ΠΑΡΙΣΙ, διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου τὰς ἀπείρους εὐχαριστείας μας πρὸς τὸν Διευθυντὴν καὶ τοὺς Καθηγητὰς τῆς Σχολῆς, δι' ὅσα μᾶς προσέφεραν καὶ μᾶς προσφέρουν κατὰ τὸ ἐπιστημονικόν μας ταξείδιον ἀνὰ τὴν Εὐρώπη. Καθὼς καὶ εἰς τὸν διακεκριμένον ἐπιστήμονα Αἰσθητικὸν Χειροῦργον LOUIS VIDAL, διὰ τὴν περίφημον δεξίωσιν τὴν ὁποίαν μᾶς παρεῖχε εἰς τὴν Κλινικήν του εἰς Παρισίους.

Οὗτοι μὴ φειδόμενοι δαπανῶν, θυσιῶν καὶ κόπων μᾶς συνόδευσαν καὶ μᾶς προσφέρουν παντοῦ εἰς 6 Χῶρες τῆς Εὐρώπης (Γιουγκοσλαυία, Αὐστρία, Γερμανία, Γαλλία, Ἑλβετία, καὶ Ἰταλία) ὅτι καλλίτερο καὶ Ἐπιστημονικώτερο.

Ἐπίσης διὰ τὴν ΔΩΡΕΑΝ μετεκπαίδευσιν μας εἰς τὸ ΠΑΡΙΣΙ, ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ εἶναι παντοτινή.

Αἱ Ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς Αἰσθητικῆς Γ. Δολιανίτη

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1
Ἐπανέκαμψε ἐκ τοῦ ταξιδίου της καὶ δέχεται ὡς καὶ πρότερον 10—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

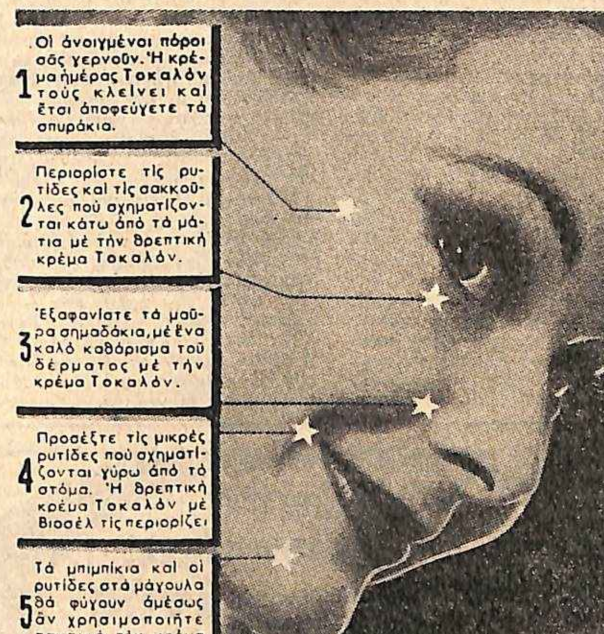

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ
αὐτοὺς τοὺς 5 κινδύνους
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΣΑΣ

Κυτάξτε καλὰ αὐτὰ τὰ 5 κύρια σημεῖα τοῦ προσώπου σας καὶ προσέξτε μήπως ἔχετε ἀνάγκη νὰ τὰ φροντίσετε ἀμέσως.

Ἐὰν περιποιηθῆτε τὸ δέρμα σας μὲ τὴν Τοκαλὸν τοῦ προσφέρετε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ μένη δροσερὸ καὶ ὡραῖο.

Ἡ κρέμα Ἡμέρας Τοκαλὸν ξανανιώνει τὸ δέρμα. Μόλις ἀρχίσετε νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε τὸ δέρμα σας θὰ γίνη ἀπαλὸ καὶ καθαρό, τὰ σπυράκια, τὰ μαῦρα στίγματα, οἱ ἀνοιγμένοι πόροι θὰ ἐξαφανιστοῦν ἀμέσως.

Ἡ Θρεπτικὴ Κρέμα Τοκαλὸν περιέχει Βιοσέλ. Εἶναι ἕνας διατηρητὴς τῆς νεότητος, μιὰ οὐσία ποὺ ξανανιώνει ἀπολύτως τὸ δέρμα σας καὶ τὸ κάνει σφικτό, λεῖο καὶ γερό.

Tokalon

έχει έμπορικά συμφέροντα. Θάναι 5 χρόνια άπό τότε...

'Ο Γουάϊντ σταύρωσε τά πόδια του.

— Ώστε παντρεύτηκε μέ μιά Κινέζα: πρόσθεσε. Τί έκπληξι κι αύτή!

— Είναι πράγματα, πού συμβαίνουνε, παρατήρησα.

— Καί σκοτώθηκε σέ αύτοκινητικό δυστύχημα;... 'Απορώ πώς έζησε τόσο πολύ, μέ τήν τρέλλα πού είχε!... Μά τή γυναίκα του γιατί τή δολοφονήσανε;

— Αύτό προσπαθεί ν' άνακαλύψη ή άστυνομία.

— Τί μυστήριο κι αύτό!...Γιατί ήρθε νά σάς δή;

'Ανασήκωσα τούς ώμους μου, δίχως ν' άπαντήσω. Οί έρωτήσεις του είχαν άρχίσει νά μ' έκνευρίζουνε.

Τή στιγμή έκείνη, άκούστηκε νά χτυδουνίζη τό τηλέφωνο, άπ' τό άλλο μέρος τού τοίχου. 'Ο Γουάϊντ σηκώθηκε καί είπε:

— Παραμελώ τίς δουλειές μου καί σάς κάνω νά χάνετε τήν ώρα σας. Άν θυμηθώ τίποτα χρήσιμο γιά τόν Έσμαν, θά σάς τό πώ.

Τόν ευχαρίστησα προκαταβολικά καί τόν άκουσα νά φεύγη καί νά ξανακλείνη τήν πόρτα πίσω του.

Χώθηκα πιό βαθειά στήν πολυθρόνα μου καί συλλογίστηκα όσα μού είχε πή...

Είκοσι λεπτά άργότερα, σκεπτόμουν άκόμα, χωρίς νάχω καταλήξει σέ τίποτα.

Ξαφνικά, κουδούνισε τό τηλέφωνο. Σήκωσα τό άκουστικό.

— Έδώ ή γραμματέας τού κ. Οϋίλμπυυ Τζέφερσον, είπε μιά δροσερή κι' εύχάριστη φωνή. Είσαστε ό κ. Ράϋαν;

— Ό ίδιος.

— Θά ήθελε νά σάς δή ό κ. Τζέφερσον. Μπορείτε νάρθήτε σήμερα τ' άπόγεμα, στίς 3;

Ξεφύλλισα τό κομψό μου. Δέν είχα κανένα ραντεβού, αύτή τήν ώρα.

— Ναί, θάρθω άπάντησα.

— Είναι τό τελευταίο σπίτι, άπέναντι στή θάλασσα. Μπλάζ ντρόϊβ, Λέγεται «Μπήτς-Βιού».

Κι' ή γραμματέας έκλεισε τό τηλέφωνο.

Κράτησα γιά λίγο άκόμα τ' άκουστικό κολλημένο στ' αύτί μου, σά νά προσπαθούσα νά ξαναβρώ τόν ήχο τής φωνής της. 'Αναρωτιόμουν μέ τί νάμοιαζε. 'Η φωνή της ήταν νεανική, άλλ' οί φωνές ξεγελάνε πολλές φορές...

Τό ύπόλοιπο πρωϊνό κύλησε χωρίς τίποτε τό έκτακτο. Ζήλεψα τό Τόνυ Γουάϊντ, πού τό τηλέφωνό του δέν έπαυσε νά χτυπάη. 'Άκουγα έπίσης συνεχώς τό ρυθμικό κρότο τής γραφομηχανής του. 'Ήταν όλοφάνερο πώς είχε πολύ περισσότερες δουλειές άπό μένα.

Μά έγώ είχα τά 300 δολλάρια τού μυστηριώδους κ. Χάοντονίκ. Μού φτάνανε γιά νά μήν πεινάσω μιά βδομάδα.

Δέν είχα καιμιά έπίσκεψη. Κατά τή 1, κατέβηκα νά πάω τό συνηθισμένο μου σάντουϊτς, στό μπάρ. 'Ο Σπάρροου πνιγόταν στή δουλειά κι' έτσι δέ μπορεσε νά μέ ζαλίση πάλι μέ τίς έρωτήσεις του. 'Ωστόσο πέθαινε άπ' τήν έπιθυμία νά μάθη νεώτερα γιά τήν ύπόθεση τής δολοφονίας.

Λίγο άργότερα, πήρα τ' αύτοκίνητό μου κι' έφυγα γιά τό Μπήτς Ντράϊβ, τήν άριστοκρατικώτερη συνοικία τής Πασαντένα. 'Εκεί μέγουν οί πλούσιοι, άγοράζοντας ίδιωτικές πλάζ, γιά ν' άπομονώνωνται άπ' τό πλήθος, πού πλημμυρίζει τήν πόλι τούς καλοκαιρινούς μήνες.

Έφτασα μπροστά στή βίλλα «Μπήτς Βιού». Λίγα λεπτά πρίν άπ' τίς 3. 'Η καγκελλόπορτα ήταν άνοιχτή, σά νά μέ περίμεναν. Μπήκα μέ τ' αύτοκίνητο κι' άκολούθησα μιά άλλέα, πού περνούσε άνάμεσα σέ καλοδιατηρημένα παρτέρια.

Τό σπίτι ήταν τεράστιο, άλλά παλιού στύλ. Έξη τεράστια μαρμάρινα σκαλοπάτια ώδηγούσαν στή δρύϊνη έξώπορτα. Δίπλα της κοιμόταν ή χειρολαβή ένός κουδουνιού. Την τράβηξα καί περίμενα.

Ένα λεπτό άργότερα, ή πόρτα άνοιξε καί παρουσιάστηκε ένας άριστοκρατικός γέρος καί ψηλός, μέ άπαθές ύφος. Μέ κύτταξε έρωτηματικά.

— Είμαι ό Νέλσον Ράϋαν, τού έξήγησα. Μέ περιμένει ό κύριός σας.

Παραμέρισε, γιά νά περάσω, σ' ένα σκοτεινό γώλ, γεμάτο σκοῦρα καί όγκώδη έπιπλα. Έστερα άκολουθήσαμε ένα διάδρομο, πού ώδηγούσε σ' ένα μικρό δωμάτιο, έπιπλωμένο μέ μερικές άβολες καρέκλες καί μ' ένα τραπέζι, όπου βρίσκονταν διάφορα περιοδικά πολυτελείας. Τό περιβάλλον έκεί μέσα θύμιζε αίθουσα άναμονής όδοντοϊατρείου.

'Ο καμαριέρης μοϋδειξε μιά καρέκλα καί μ' άφησε μόνο.

Πέρασα 10 λεπτά τής ώρας, κιττάζοντας τή θάλασσα άπ' τό άνοιγτό παράθυρο. Έπειτα άνοιξε ή πόρτα καί μπήκε μιά νέα γυναίκα.

Ήταν 28—30 χρονῶν, μάλλον ψηλή, μελαχροινή, νόστιμη, άλλά χωρίς τίποτα τό έξαιρετικό. Είχε μάτια γκριζολγάλανα, μέ μιά έκφρασι έξύπνη, άλλά μακρινή. Φοροῦσε ένα φουστάνι, μπλέ-μαρίν, πού τόνιζε διακριτικά τίς άρμονικές γραμμές της, είχε όμως κλειστό ντεκολτέ καί άρκετό μάκρος.

— Μέ συγγωρῆτε, πού σάς άφησα νά περιμένετε, κύριε Ράϋαν, μού είπε μ' ένα έλαφρό γαμόγελο. 'Ο κ. Τζέφερσον είναι έτοιμος νά σάς δεχτή.

Άναγνώρισα τή δροσερή φωνή, πού είχα άκούσει στό τηλέφωνο. ρώτησα.

— Είσαστε ή γραμματέας του;

— Μάλιστα. Λέγομαι Τζάνετ Οϋέστ... Έλάτε μαζί μου.

Ξαναβγήκαμε στό διάδρομο, περάσαμε τό κατώφλι μιᾶς ταπετσαρισμένης πόρτας καί μπήκαμε σ' ένα μεγάλο σαλόνι, παλιού στύλ, άλλ' άνετο, γεμάτο βιβλιοθῆκες, μέ διπλά παράθυρα, πού βλέπανε στόν κῆπο μέ τίς όλάνθιστες τριανταφυλλιές.

'Ο Οϋΐλμπυυν Τζέφερσον ήταν ξαπλωμένος σέ μιά πολυθρόνα μέ τροχούς. 'Αναπαύτανε στή σκιά, κοντά στά παράθυρα.

Ήταν ένας γέρος ψηλός, λεπτός, άριστοκρατικός, μέ μακρυά καί γαμψή μύτη, δέρμα σάν κιτρινισμένο φίλντισι, άσπρα μαλλιά καί ώραία λεπτά γέρια. Φοροῦσε άσπρο λινό κοστοῦμι καί πασούτσα άπό καστόρι, άσπρα έπίσης.

Γύρισε καί μέ κύτταξε, όταν μπῆκα μαζί μέ τή γραμματέα του.

— 'Ο κ. Ράϋαν, είπε έχεῖνη, παραμερίζοντας γιά νά μ' άφίση νά περάσω.

Έστερα έφυγε καί μᾶς άφησε μόνους.

— Καθῆστε, μού είπε ό Τζέφερσον, δείχνοντάς μου μιά ψάθινη πολυθρόνα κοντά στή δική του. Δέν άκούω πιά καλά, σάν άλλοτε. Σᾶς παρακαλῶ νά μιλᾶτε δυνατά. Άν έχετε διάθεσι νά καπνίσετε, είσαστε έλεύθερος. Έγώ έγω κόψει άναγκαστικά αύτό τό πάθος, έδῶ καί έξη χρόνια.

Κάθησα, άλλά δέν άναψα τσιγάρο. Γιατί έχανα τή σκέψι πως δέ θά τού άρεσε. Τόν καιρό, πού κάπνιζε, θά προτιμοῦσε άσφαλῶς τά ποῦρα.

— Ήῆρα πληροφορίες γιά σᾶς, κύριε Ράϋαν... μού είπε, ένῶ μέ κύτταζε έπίμονα μέ τά άνοιχτογάλανα μάτια του.

Δοκίμαζα τήν έντύπωσι πώς ή ματιά του είχε τήν ίκανότητα νά ψάχνη τίς τσέπες μου, ν' άνακαλύπτη τήν ελιά, πού έχω στήν ώμοπλάτη, νά μετράη τά λεφτά τού πορτοφολιοῦ μου...

— Μοῦ είπαν πώς είσαστε τίμιος άρκετά έξυπνος κι' άξιος έμπιστοσύνης, πούσθεσε.

'Αναρωτήθηκα ποιός νά τοῦ τᾶχε πῆ, όλ' αύτά. Ήῆρα ώστόσο ύφος μετριοφροσύνης καί δέν άπάντησα.

— Σᾶς παρακάλεσα νάρθῆτε έδῶ, συνέγισε ό Τζέφερσον, γιατί θέλω νά μάθω αύτή τήν ίστορία άπό πρῶτο γέρι. Μιλῆστε μου γιά κείνο τό τηλεφώνημα... καί διηγηθῆτε μου πῶς βρήκατε άργότερα τήν Κινέζα νεκρή στό γραφεῖο σας.

Παρατήρησα πώς δέν είχε πῆ «τή νύφη μου». Μάλιστα, όταν είπε «τήν Κινέζα», ή φωνή του κι' ή φυσιογνωμία του πῆραν μιά έκφρασι περιφρονητική.

Γιά έναν άνθρωπο τόσο ήλικιωμένο, τόσο πλούσιο καί τόσο προσηλωμένο στίς κοινωνικές συνθῆκες, θά ήταν φοβερό γτύπημα νά είδησι πώς ό γυιός του είχε παντρευτῆ μιά «κίτοινη»...

Τοῦ διηγήθηκα ὅλη τήν ίστορία, φροντίζοντας νά μιλάω δυνατά. Όταν τελείωσα, μοῦ είπε:

— Εὐγαριστῶ, κύριε Ράϋαν... Δέν έγετε ίδέα τί μπορεῖ νά σᾶς ήθελε:

— Όχι, καθόλου.

— Οὔτε ποιός τή σκότωσε:

— Όχι.

Κι' άφοῦ σώπασα λίγο, πρόσθεσα:

— Ὑπάρχουν ὅμως πιθανότητες νά εἶναι ὁ ἔνοχος κάποιος Τζών Χάροντονίκ, ἡ τοὐλάγιστον νάχη άναχατευτῆ στήν ὑπόθεσι.

— Δέν ἔχω καιμιά ἐμπιστοσύνη στό Ρέτνιχ, δήλωσε ὁ Τζέφερσον. Εἶναι ἠλίθιος! Δὲ θάτοεπε νάχη αὐτή τή θέσι... Θέλω ὁπωσδήποτε ν' ἀνακαλυφθῆ καί νά συλληφθῆ ὁ δολοφόνος τῆς γυναίκας τοῦ γυιοῦ μου!

Κύτταξε τά γέρια του, συλλογισμένος. Ξαφνόνοτας τά φρύδια του.

— Δυστυχῶς, συνέγισε ὕστερα, ὁ γυιός μου κι' ἐγώ δέν τά πηγαίναμε καλά. Εἴχαμε κι' οἱ δυό δικαιο, ὅπως συμβαίνει συνήθως. Ὡστόσο, τόρα πού πέθανε, καταλαβαίνω πῶς θά μποροῦσα νά τοῦ δείξω περισσότερη ἐπιείκεια καί ὑπομονή. Πιστεύω πῶς δέν ἤμουν ἀρκετά ἀνεκτικός ἀπέναντί του, πῶς κατάφερνα μέ ὑπερβολική αὐστηρότητα τή διαγωγή του. Αὐτό τόν ἔσπρωξε στό δρόμο τῆς ἀσωτείας καί τοῦ σκανδάλου. Ἂν εἴσοικε κατανόησι ἐκ μέρους μου, θά φονήμενε.

»Τώρα δολοφονήθηκε ἡ γυναῖκα του. Ἂν ζοῦσε ὁ γυιός μου, θἄκανε τό κάθε τι γιά νά βρῆ τό φονιά της. Εἶμαι βέβαιος, γιατί ξέρω καλά τό γαραχτῆρα του. Τό λιγότερο πού μποροῦ λοιπόν νά κάνω, εἶναι ν' ἀνακαλύψω τό δολοφόνο τῆς γυναίκας του. Ἂν τό κατορθώσω, θἄχω τή συναίσθησι πώς ξόφλησα ὡς ἕνα σημεῖο τό χρέος μου ἀπέναντί του.

Σταμάτησε πάλι κι' ἔροιξε μιά ματιά στόν κῆπο. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν θλιμμένη. Τό ἐλαφρό ἀεράκι, πού πνεε ἀπ' τό ἀνοιχτό παράθυρο, φούσκωνε τά ἄσπρα του μαλλιά. Φαινόταν πολύ κουρασμένος, ἀλλά καί πολύ ἀποφασισμένος.

Στράφηκε πάλι σέ μένα καί πρόσθεσε:

— Ὅπως βλέπετε, κύριε Ράϋαν, εἶμαι γέρος, πολύ γέρος... Κουράζομαι γοήγορα. Ἡ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ μου μοῦ ἀπαγορεύει νά κυνηγήσω ἕνα δολοφόνο. Γι' αὐτό κατέφυγα σέ σάς. Ἄλλωστε, σᾶς ἀφορᾶ ἐπίσης αὐτή ἡ ἱστορία. Τό ἔγκλημα ἔγινε στό γραφεῖο σας. Γιά κάποιο λόγο, ὁ δολοφόνος προσπάθησε νά φορτώση σέ σᾶς τήν εὐθύνη... Φυσικά, θά σᾶς ἀνταμείψω καλά γιά τίς ὑπηρεσίες πού θά μοῦ προσφέρετε. Θέλετε ν' ἀνακαλύψετε τό δολοφόνο;

Θά ἤταν εὔκολο νά δεχτῶ, νά πάρω τά λεφτά του καί νά περιμένω, μέ τήν ἐλπίδα πώς θἄπαιρνε τόν ἔνοχο ὁ Ρέτνιχ. Μά δέ συνηθίζω νά ἐργάζωμαι ἔτσι... Ἐξ ἄλλου, ἤμουν σχεδόν βέβαιος πώς δέν εἶχα καμιά πιθανότητα νά τόν ἀνακαλύψω ἐγώ. Γι' αὐτό, ἀπάντησα:

— Ἡ ὑπόθεσι ἀφορᾶ τήν ἀστυνομία, κύριε Τζέφερσον. Αὐτή μονάχα μπορεῖ νά ψάξη καί νά βρῆ τό φονιά. Οἱ ἰδιωτικοί ντέτεκτιβ δέν ἔχουν ἀρμοδιότητα στά ἐγκλήματα. Κι' ὁ Ρέτνιχ θά θυμώση πολύ μαζί μου, ἂν μέ βρῆ ἀνάμεσα στά πόδια του. Δέ μπορῶ νά κάνω μιά ἔρευνα γιά λογαριασμό μου, νά ρωτήσω μάρτυρες, γιατί θά τό μάθη καί θά βρῶ τό μπελᾶ μου...

'Ο Τζέφερσον δέ φάνηκε νά παραξενεύεται γιά τήν ἀρνησί μου.

— Τά καταλαβαίνω, ὁλ' αὐτά, εἶπε. 'Ο Ρέτνιχ εἶναι βλάκας. Φαίνεται πώς δέν ἔχει τήν παραμικρή ἰδέα γιά τό πῶς μπορεῖ νά κανονίση αὐτή τήν ὑπόθεσι. Τοῦ ἐπέδειξα νά τηλεγραφήση στίς ἀγγλικές ἀρχές τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ νά ζητήση πληροφορίες γιά τή νεκρή. Τό μόνο πού ξέρουμε γι' αὐτήν, εἶναι ὅτι παντρεύτηκε τό γυιό μου κι' ὅτι ἦταν πρόσφυγας ἀπ' τήν κομμουνιστική Κίνα.

»Τό ξέρω γιατί μοϋγραψε ὁ γυιός μου, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, πληροφορῶντας με πῶς σκόπευε νά παντρευτῆ μιά Κινέζα πρόσφυγα... Ἔκανα τήν κουταμάρα νά τοῦ τό ἀπαγορέψω. Ἀπό τότε, δέν πῆρα πιά εἰδήσεις του.

— Πιστεύετε νά ξέρη κάτι γι' αὐτήν ἡ βρετανική ἀστυνομία;

Κούνησε τό κεφάλι του κι' ἀπάντησε:

— Ἴσως... ἀλλά τό θεωρῶ μᾶλλον ἀπίθανο. Κάθε γρόνο, καταφεύγουν στό Χόνγκ-Κόνγκ πάνω ἀπό 100 χιλιάδες ἀπ' αὐτούς τούς δυστυχισμένους. Εἶναι ἄνθρωποι γωρίς πατρίδα, δίχως γαρτιά... Ἔγω γνωρίμιές ἐκεῖ κάτω καί προσπαθῶ νά μέ κρατᾶνε ἐν γνώσει τῆς καταστάσεως. Νά, λοιπόν, πῶς τήν ἔχω καταλάβει: Οἱ φρόσφυγες, πού δραπετεύουν ἀπ τήν κομμουνιστική Κίνα, φτάνουν λαθραῖα, μέ «ζόνκες», στό Μακάο, πού, ὅπως ξέρετε, εἶναι πορτογαλικό ἔδαφος. Τό Μακάο ὅμως δέ μπορεῖ ν' ἀπορροφήση τόσο πλῆθος, οὔτε καί τό θέλει ἄλλωστε, Ἔτσι, οἱ πρόσφυγες μεταφέρονται μέ ἄλλες «ζόνκες» στό Χόνγκ-Κόνγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Μάθετε σπίτι σας μιά άπό αύτές τίς 34 γλώσσες

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ
ΡΩΣΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ
ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ
ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ
ΙΣΛΑΝΔΙΚΑ
ΙΡΛΑΝΔΙΚΑ
ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑ
ΤΣΕΧΙΚΑ
ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ
ΑΡΑΒΙΚΑ (Αἰγυπτιακά)
ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΙΝΔΟΣΤΑΝΙΚΑ
ΙΑΠΩΝΙΚΑ
ΝΕΟΕΒΡΑΪΚΑ
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
Κ.ΑΠ. Κ.ΑΠ.

1/4 τῆς ὥρας κάθε μέρα ἀρκεῖ.
Σέ 3 μῆνες θά μιλᾶτε ἐλεύθερα καί μέ ἄψογη προφορά.

Κανένα βιβλίο δέν μπορεῖ νά σάς κάνη νά μιλήσετε μέ εὐκολία Ἀγγλικά ἤ ὁποια ἄλλη γλῶσσα, καί μέ ἄψογη προφορά. Πρέπει νά ἀκοῦτε τούς ἀνθρώπους τῆς κάθε χώρας νά μιλοῦν. Καί θά τούς ἀκοῦτε στό σπίτι σας, καί μάλιστα τήν στιγμή πού θέλετε, ἀκολουθῶντας τήν ζωντανή διδασκαλία τοῦ LINGUAPHONE μέ δίσκους πού μιλοῦν. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς θρισκόσαστε μέσα στό περιβάλλον τῆς ξένης χώρας, καί σέ 3 μῆνες μιλᾶτε φυσικά καί μέ ἄψογη προφορά Ἡ σπουδή μέ τό LINGUAPHONE εἶναι τόσο διασκεδαστική, πού δέν ἐχετε νά ἐπιθυμήσετε τίποτε καλύτερο γιά νά περάσετε λίγη ὥρα εὐχάριστη μέσα στην ἡμέρα

Ἐπισκεφθῆτε μας ὁμέσως σήμερα γιά νά παρακολουθήσετε ἕνα μάθημα δωρεάν, ἤ ταχυδρομήστε μας τό κατωτέρω ἀπόκομμα γιά νά λάβετε ἐναἐκτάκτως ἐνδιαφέρον πο λυσέλιδο, εἰκονογραφημένο τεῦχος, πού σάς ἐξηγεῖ πῶς θά μάθετε στό σπίτι σας γρήγορα, τέλεια τήν ξένη γλῶσσα πού σάς χρειάζεται

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE Πανεπιστημίου 10 - Ἀθήνας

Παρακαλῶ στεῖλτε μου δωρεάν καί χωρίς ὑποχρέωσί μου τό ἀναλυτικό σας τεῦχος. Ἡ γλῶσσα πού μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ .....
Μέ ἐνδιαφέρει γιά ἐσάς νετε τίς περιπτώσεις πού δέν σάς ἀφοροῦν): Ταξίδια, ἐργασίες, μόρφωσι, διδασκαλία, ἐξετάσεις, θελτίωσι τῆς θεσεώς μου, γιά νά μάθη ἕνα παιδάκι.

ΟΝΟΜΑ .....
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ .....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ .....
Θεσσαλονίκη: Καμγαγιάν 19

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τόν κόσμο

Κέρδισε τό βάρος του σέ χρυσάφι

'Ο «Μικαέλ» εἶναι ἕνας θαυμάσιος γάτος, πού ἀνήκει στήν κυρία Χάρρινγκτων, ἀπό τό Μίντλεσεξ ('Αγγλία). 'Ο γάτος αὐτός κέρδισε τό πρῶτο βραβεῖο σ' ἕνα διαγωνισμό καλλονῆς, πού ἔγινε τελευταῖα. Τό ἔπαθλο αὐτοῦ τοῦ βραβείου ἦταν τό βάρος

τοῦ νικητοῦ σέ χρυσάφι! Ἡ Ἰδιοκτήτρια τοῦ «Μικαέλ» εἶναι σήμερα πανευτυχής. Λυπᾶται μόνον γιατί ὁ γάτος της δέν ἐζύγιζε περισσότερο. Ὁ 'Αγγλος ἀποκαλοῦν τό νικητή «'Αγά Χάν τῶν γάτων».

Ἡ Μαργαρίτα πάσχει ἀπό σχιζοφρένεια!

Τά καπέλλα τῆς Μαργαρίτας δέν ἀρέσουν στούς Λονδρέζους, πού τά βρίσκουν ἐξωφρενικά. Ἡ συνεργάτις μιᾶς μεγάλης γυναικείας ἐπιθεωρήσεως συμπεραίνει ὅτι ἡ πριγκήπισσα πρέπει νά πάσχη ἀπό σχιζοφρένεια, γιά νά φορῆ παρόμοια καπέλλα.

Γιά νά διασκεδάση

Ἕνας ἐνδεκαετῆς Σεβιλλιάνος, ὁ Λουϊζίτο Παλάντας, κάλεσε μέ τό τηλέφωνο 13 φορές τίς πυροσβεστικές ἀντλίες, λέγοντας πώς εἶχε πιάσει φωτιά σέ διάφορα σπίτια τῆς συνοικίας ὅπου ἔμενε. Στό τέλος, ὅμως, ἀνακαλύφτηκε κι' οἱ γονεῖς του ὑποχρεώθηκαν νά πληρώσουν ἕνα σοβαρό πρόστιμο.

'Ο σκοπός ἀγιάζει τά μέσα

Ἕνας 'Αγγλος δικαστής ἐξέδωκε μιά περίεργη ἀπόφασι. Σύμφωνα μ' αὐτήν, ἐκεῖνος πού ὁρκίζεται ψέματα, γιά νά σώση ἀποδεδειγμένως τή ζωή ἑνός ἀνθρώπου, δέ μπορεῖ νά διωχθῆ ἐπί ψευδορκία.

Στήν Κεϋλάνη

Στή νῆσο τῆς Κεϋλάνης, ἀπαγορεύεται στούς ξένους τό ἐπάγγελμα τοῦ ὀδοντοϊατροῦ. Τό δικαίωμα αὐτό τό ἔχουν μόνον οἱ ντόπιοι, πού οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς εἶναι πρακτικοί.

Εὐεργετικός νόμος

'Ενάμισυ ἑκατομμύριο Γερμανῶν ἐργατῶν ἀρρωσταίνουν κάθε μήνα... Αὐτό ἔγινε ἀπό τήν ἡμέρα πού ἡ ὁμοσπονδιακή Βουλή ἐψήφισε ἕνα νόμο, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖον οἱ ἐργάτες παίρνουν ὁλόκληρες τίς ἀποδοχές τους κατά τίς πρῶτες ἕξη ἑβδομάδες τῆς ἀσθενείας τους.

Ἂς μήν παραπονούμεθα

Σύμφωνα μέ μιά τελευταία ἀγγλική στατιστική, ἀπό τά 58% τῶν σπιτιῶν στήν Ἀγγλία λείπει ἡ κεντρική θέρμανσι.

Μαργαριτάρια - χαμαιλέοντες

Στήν 'Αμερική κυκλοφοροῦν μαργαριτάρια - χαμαιλέοντες, πού τό χρῶμα τους ἀλλάζει ἀνάλογα μ' ἐκεῖνο τοῦ φορέματος.

Τί νά τό κάνη;

Ἕνας 'Αγγλος φαροφύλαξ κέρδισε σέ μιά λοταρία ἕνα αὐτοκίνητο. Ἄν, τούλάχιστον, ἦταν ἕνα κοτεράκι!

Προτιμᾶτε τίς πολυκατοικίες!

Σύμφωνα μ' ἕναν 'Αγγλο πάστορα, οἱ οὐρανοξύστες καί οἱ μοντέρνες πολυκατοικίες - κυψέλες διευκολύνουν τίς ἐπαφές μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί ὑποβοηθοῦν τή μακροβιότητα.

Τυχερώτερη ἀπό τήν Μαιριλύν Μονρόε

Ἐκτός ἀπό τήν ἀξέχαστη Μαίριλυν Μονρόε καί μιά ἄλλη ἠθοποιός τοῦ κινηματογράφου ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση τελευταία, παίρνοντας μιά μεγάλη δόσι ναρκωτικῶν. Πρόκειται γιά τή Γαλλίδα Μπέλλα Ντάρβυ (τό ἀληθινό της ὄνομα εἶναι Μπέλλα Βέγκλερ), πού τήν ἀνεκάλυψε ὁ περίφημος 'Αμερικανός σκηνοθέτης Ντάρρυλ Ζανοῦκ τό 1953. Ἡ μόνη ἀπογοήτευσί της ἀπό τή ζωή ἦταν ὅτι εἶχε χάσει ἕνα τεράστιο ποσόν στό καζίνο τοῦ Μοντεκάρλο. "Οταν εἶδε πώς δέν τῆς εἶχε ἀπομείνει τίποτε, σηκώθηκε ἀπό τό τραπέζι τῆς ρουλέτας κι' ἔτρεξε στό ξενοδοχεῖο της, ὅπου πῆρε μιά μεγάλη δόσι ὑπνωτικῶν. Εὐτυχῶς, ὅμως, οἱ φίλοι της πού ἀντελήφθησαν τίς προθέσεις της, ἔφθασαν ἐγκαίρως καί τήν ἔσωσαν.

Ἠχητικά ρολόγια

Στήν 'Αμερική ἐκυκλοφόρησαν «ἠχητικά ὡρολόγια», πού χτυπάνε τήν ὥρα ἑνός ραντεβού, γιά νά τό ὑπενθυμίσουν στόν κάτοχό τους. 'Αρκεῖ, βέβαια, νά τούς ὑποδείξωμε ἀπό πρίν ποιά ὥρα πρέπει νά χτυπήσουν.

Τό μνημεῖο τοῦ πλανόδιου βιβλιοπώλη

Στήν 'Ιταλία ἔγιναν πρό ἡμερῶν τά ἀποκαλυπτήρια ἑνός μνημείου ἀφιερωμένου στόν πλανόδιο βιβλιοπώλη. Τό μνημεῖο αὐ-

τό εἶναι μοναδικό στό εἶδος του σ' ὅλο τόν κόσμο. «Ὁ πλανόδιος βιβλιοπώλης γράφουν οἱ Ἰταλικές ἐφημερίδες, δέν εἶναι ἕνας ἁπλός γυρολόγος. Μεταφέρει ἐνας ράχη του πνεῦμα, γνώσεις καί σοφία καί τά προσφέρει σέ εὐτελεῖς τιμές. Χωρίς αὐτόν, οἱ ἄνθρωποι θά ἦταν πνευματικά φτωχότεροι».

Ἡ φάλαινα μέ τό ραδιοφωνικό πομπό

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ ὠκεανογραφικοῦ Ἱνστιτούτου Μασαχουσέτης τοποθέτησαν στή ράχη μιᾶς φάλαινας ἕναν πομπό ραδιοφώνου. Ἡ προσαρμογή ἔγινε μέ ἐλικόπτερο, πού οἱ ἄνδρες τους διεκινδύνευσαν πολλές φορές τή ζωή τους στήν προσπά-

θειά τους νά περάσουν γύρω στό σῶμα τῆς φάλαινας τή μετάλλινη ζώνη, ὅπου ἦταν προσαρμοσμένος ὁ ραδιοφωνικός πομπός. Μέ τόν τρόπο αὐτό, οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἱνστιτούτου θά εἶναι δυνατόν νά παρακολουθοῦν τίς μετακινήσεις τῆς φάλαινας μέσα στή θάλασσα. Τό ἴδιο μέσον πρόκειται νά ἐφαρμοσθῆ καί σ' ἄλλες φάλαινες.

Αὐξάνονται οἱ φαλακροί

Παρά τά «θαυματουργά» φάρμακα πού διαφημίζονται κάθε μέρα, οἱ διεθνεῖς στατιστικές δείχνουν ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν φαλακρῶν αὐξάνεται συνεχῶς τόσο στήν Εὐρώπη ὅσο καί στήν 'Αμερική.

'Ανεπιθύμητο ρεκόρ

Τό ρεκόρ τῆς μεγαλύτερης παραμονῆς στή φυλακή φαίνεται ὅτι τό ἔχει ἡ 'Αμερικανίδα Ραχήλ Στάρκερ. Εἶναι σήμερα 60 χρόνων καί τά 42 τά πέρασε πίσω ἀπό τά σιδερένια κάγκελλα.

'Ο κατάλληλος ἄνθρωπος

Σέ μιά ἐφημερίδα τῆς Νεμπράσκα, τήν «εὐθυμη στήλη» τήν συντάσσει ὁ νεκροθάπτης της περιοχῆς.

Ἡ ἐφευρετικότης τῶν 'Αμερικανῶν γκάνγκστερς

Οἱ γκάνγκστερ δέν ἔπαυσαν ποτέ νά τρομοκρατοῦν τήν 'Αμερική. Καί ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τελευταία μιά ἀνατριχιαστική μέθοδο πού χρησιμοποιοῦν γιά νά ἐξαφανίζουν καί τά ἐλάχιστα ἴχνη τῶν θυμάτων τους, σέ τρόπον ὥστε νά μήν μπορῆ πιά νά γίνη καμιά καταδίωξις ἐναντίον τους. Μετά τό ἔγκλημα δάζουν τό πτῶμα σ' ἕνα ἀπό τά ὑδραυλικά πιεστήρια πού χρησιμοποιοῦνται γιά τήν μετατροπή τῶν παλιῶν αὐτοκινήτων σέ μικρούς μεταλλικούς κύβους, οἱ ὁποῖοι μεταφέρονται κατόπιν στό χυτήριο. Οἱ σάκκες καί τά ὀστᾶ τοῦ θύματος ἐνσωματώνονται μέσα σ' αὐτούς τούς κύβους καί κάθε ἔρευνα καθίσταται πιά ἀδύνατη. Ὑπολογίζεται ὅτι ἑκατοντάδες θυμάτων ἔχουν ἐξαφανισθῆ μ' αὐτό τόν τρόπο.

ΤΗΛ. 612-810

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΚΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἶμαστε ΘΩΥΑΤΟΥΡΓΟΙ
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ & ΚΟΛΩΝΑΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΑΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΔΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ με PLACENTA
Μ. KASTRIOTIS

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

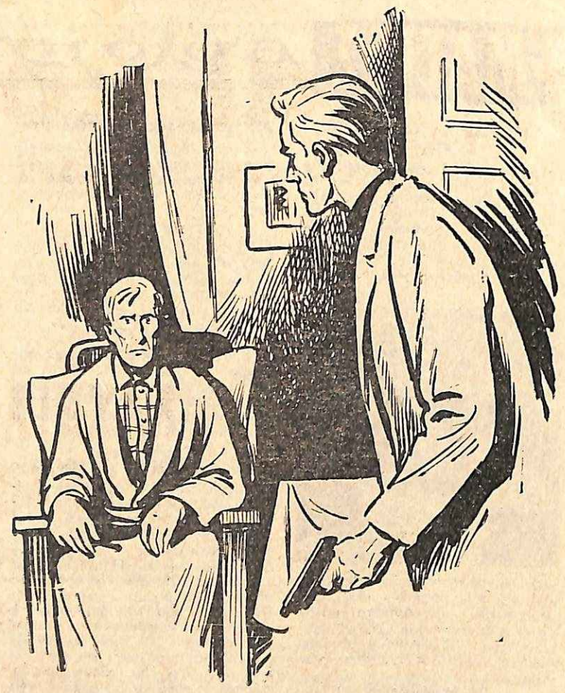

Ὁ Κὰρλ στάθηκε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, μπροστὰ σὲ τέτοια δυστυχία.

—ΝΑΙ, εἶναι μιὰ ἄγρια ἱστορία! εἶπε ὁ Κὰρλ Μάσον στὴν συντροφιὰ τοῦ, ποὺ τάπινε μαζί του στὴν ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ. Μιὰ ἄγρια ἱστορία, ποὺ τὴν πλήρωσα μὲ τὸ δεξί μου χέρι... Θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε;... Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς μοῦ κάνει πάντα κόπο νὰ θυμάμαι τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες στιγμές. Ἂς εἶναι ὅμως! Γιὰ χάρι τῆς παρέας, θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ... Ἐβίβα λοιπόν!

Ἤπιε σιγὰ-σιγά, μὲ μικρὲς γουλιές, τὸ κρασὶ ποὺ τὸν κέρασε ἕνας φίλος. Ἀκούμπησε ὕστερα τὸ ξύλινο χέρι του πάνω στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε τὴ διήγησί του:

— Τὰ γεγονότα ποὺ θ' ἀκούσετε, τὰ ἔζησα ἐγὼ ὁ ἴδιος, τότε ποὺ εἶχα πάει στὴν Ἀλάσκα γιὰ νὰ βρῶ χρυσάφι, μαζὶ μ' ἄλλους πολλοὺς χρυσοθῆρες... Ἄχ, τί ζωὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ περνοῦσα! Κρύο, πεῖνα, κακουχίες... Μὰ μὲ συγκρατοῦσε ἡ ἐλπίδα — ἡ καταραμένη ἐκείνη ἐλπίδα — ποὺ μιὰ μέρα θὰ ξεχνιόνταν ὅλα...

»Κάποτε, ἡ Τύχη μοῦ χαμογέλασε ἐπιτέλους! Ἐκεῖνο ποὺ ζητούσαμε ἐπίμονα τόσα χρόνια, ἐγὼ κι' ὁ σύντροφός μου Τζὼν Τάμπ, κάνοντας μιὰ τσιγγάνικη ζωή, τὸ βρήκαμε μέσα σὲ μιὰ βδομάδα! Κρατήσαμε ὡστόσο μυστικὴ τὴν ἀνακάλυψί μας. Σκάψαμε βαθειὰ ὅλες τὶς φλέβες τοῦ μικροῦ μεταλλείου μας. Κι' ὅταν ὅλο τὸ χρυσάφι εἶχε ἐξαντληθῆ πιά, πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

»Εἶχε καθένας μας στὴ ζώνη του ἀρκετὲς σακκουλίτσες μὲ χρυσάφι. Ἀγοράσαμε ἕνα μικρὸ «κακό», πήραμε μαζί μας λίγες κονσέρβες καὶ μιὰ μέρα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι χρυσοθῆρες μᾶς κύτταζαν μὲ κάποιο φθόνο γιὰ τὴν καλή μας τύχη, ξεκινήσαμε γιὰ νὰ κατεβοῦμε τὸν ποταμὸ Γιούκον.

»Τὸ ταξίδι μας αὐτὸ κράτησε ἀρκετὲς μέρες. Περάσαμε ὁρμητικὰ ρευματα καὶ μικροὺς καταρράκτες.. Μιὰ μέρα ἀκόμα, καὶ θὰ φτάναμε στὸ Κλόντ-Τάουν.

»Τότε ἀκριβῶς παρατήρησα πὼς ὁ Τάμπ ἄρχισε νὰ γίνεται σκεπτικός. Δὲν ἔδωσα ἐξαιρετικὴ σημασία σ' αὐτό. Μὰ ἔκανα ἄσχημα...

»Θὰ θυμᾶμαι πάντα ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό! Εἶχα σηκωθῆ ὄρθιος, μέσα στὸ μικρὸ «κανό», γιὰ νὰ βλέπω καλλίτερα, ὅταν ὁ σύντροφός μου ρίχτηκε ξαφνικὰ ἀπάνω μου σὰν τρελλός! Δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Ἡ μικρὴ βάρκα ἔγειρε ἀπότομα, ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου κι' ἔπεσα στὸ νερό.

»Εὐτυχῶς, ξέρω καλὸ κολύμπι. Μὲ λίγες ἁπλωτές, ἔφτασα τὸ βαρκάκι μας, ποὺ τὸ παράσερνε ἤρεμα τὸ ρεῦμα, καὶ πιάστηκα μὲ τὸ δεξί μου χέρι ἀπ' τὴν κουπαστὴ γιὰ ν' ἀνεβῶ. Ἀμέσως ὁ Τάμπ, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἀπ' τὶς κόγχες, κατακίτρινος ἀπὸ λύσσα, ἅρπαξε ἕνα πιστόλι καὶ μοῦ κατάφερε μιὰ στὸ χέρι μὲ τὴ λαβή, μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ἔνοιωσα ἕνα φοβερὸ πόνο, ἔμπηξα μιὰ φωνὴ καὶ ξανάπεσα στὸ νερό, λιπόθυμος...

»Ὅταν συνῆλθα, ἤμουν ξαπλωμένος μέσα στὸ φτωχικὸ καλύβι κάτι ψαράδων, μὲ τὸ χέρι μου τυλιγμένο μὲ κάτι πρόχειρους ἐπιδέσμους. Οἱ ψαράδες εἶχαν παρακολουθήσει ἀπ' τὴν ὄχθη τὴν ἄγρια σκηνή, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα γιὰ θὰ μὲ βοηθήσουν. Περιωρίστηκαν μόνο νὰ τρέξουν νὰ μὲ γλυτώσουν, ψαρεύοντάς με τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ βούλιαζα, ἐνῶ ὁ Τάμπ ἀπομακρυνόταν γρήγορα μὲ τὸ χρυσάφι, ποὺ τόσο ἄτιμα εἶχε κάνει δικό του!

»Πέρασα σκληρὲς μέρες, ἀνάμεσα στοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, ποὺ μὲ περιποιήθηκαν σὰν δικό τους. Σὲ τρεῖς μῆνες, εἶχα γίνει σχεδὸν καλά. Ἀλλὰ τὸ δεξί μου χέρι ἦταν ἀνάπηρο. Ἀνίκανος πιὰ γιὰ ἐργασία, ἀπένταρος κι' ἀπελπισμένος, ξαναγύρισα στὴν Ἀγγλία.

— Κι' ὁ Τάμπ; ρώτησαν μὲ περιέργεια οἱ φίλοι τοῦ Μάσον. Τὸν ξαναεῖδες ἀπὸ τότε;

— Ὅσο κι' ἂν τὸν ἀναζήτησα, ὅσο κι' ἂν γύρισα παντοῦ, δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ τὸν βρῶ... Ἄλλωστε, ἔχει περάσει τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε, ποὺ κοντεύω κι' ἐγὼ νὰ ξεχάσω τὸ θλιβερὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς μου... Μὰ αὐτὸ τὸ χέρι, τὸ ξύλινο αὐτὸ χέρι, μοῦ ξαναζωντανεύει τὴ φλόγα ποὺ πάει νὰ σβύση μέσα μου... Αὐτὸ τὸ χέρι ζητάει ἐκδίκησι!

Ὁ Κὰρλ Μάσον σηκώθηκε. Κι' ἀμίλητος, σκυθρωπός, βγῆκε ἀπ' τὴν ταβέρνα, μὲ γρήγορα βήματα καὶ μὲ σφιγμένα τὰ δόντια του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε σκοτεινιάσει, ἐνῶ τὰ μάτια του λάμπανε...

★

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη ἀπ' τὸ Κάρδιφ, ὁ Μάσον περνοῦσε ἔξω ἀπὸ ἕνα χρυσοχοεῖο τοῦ λιμανιοῦ, ὅταν ἡ ματιά του ἔπεσε τυχαῖα στὴ βιτρίνα. Κι' ἀμέσως σταμάτησε, σὰν μαρμαρωμένος.

Στὴ μέση τῆς βιτρίνας ἐκείνης ἔλαμπε ἕνα περίεργο δαχτυλίδι. Ἦταν ἐκεῖνο ποὺ φοροῦσε ὁ Μάσον στὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, τότε ποὺ ὁ Τάμπ...

Στάθηκε λίγα λεπτά, προσπαθῶντας νὰ νικήση τὴ συγκίνησι ποὺ τὸν ἔπνιγε. Ὕστερα μπῆκε καὶ ρώτησε τὸν καταστηματάρχη πῶς βρισκόταν στὰ χέρια του αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι.

— Τ' ἀγόρασα ἀπὸ κάποια γυναῖκα, ποὺ θὰ εἶχε σίγουρα ἀνάγκη, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Κράτησα μάλιστα καὶ τ' ὄνομά της. Νά το!...

Ὁ Μάσον διάβασε:

— «Ἐλίζαμπετ Τάμπ, Τζόνστον 165».

Δὲ χρειαζόταν νὰ μάθη περισσότερα. Ἀγόρασε τὸ δαχτυλίδι κι' ἔτρεξε στὴ διεύθυνσι ἐκείνη. Τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ φούχτωνε κάθε τόσο τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του, μέσα στὴν τσέπη του, καὶ τὰ ἄνομα χείλη του πρόφεραν ὁλοένα:

— Ἐκδίκησι!... ἐκδίκησι!...

Ἔφτασε, τέλος. Χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Τοῦ ἄνοιξε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ὡς 60 χρονῶν.

— Ζητάω τὸ Τζὼν Τάμπ, τῆς εἶπε προσπαθῶντας νὰ συγκρατηθῆ.

— Ἄ, τὸ γυιό μου; Ἐσεῖς ποιός εἶσαστε;

— Ὁ Κὰρλ Μάσον.

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ἡ κυρία ἔμπηξε μιὰ φωνή:

— Ἔλεος, ἔλεος, γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μένα!... Τὰ ξέρω ὅλα. Στὴν ἀγωνία του, διηγεῖται ὅλη τὴν τραγωδία... μαζὶ μὲ τὴ συνέχεια, ποὺ δὲν τὴν ξέρετε... Ἡ βάρκα του ναυάγησε! Τὸ χρυσάφι χάθηκε κάτω ἀπ' τὰ ὁρμητικὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ... Ἔλεος, κύριε!

Κάτι θέλησε νὰ ψιθυρίση ὁ Μάσον, ἀλλ' ἡ γυναῖκα τὸν προσκάλεσε:

— Περᾶστε τώρα νὰ δῆτε τὸ Τζών. Κι' ἔπειτα σκοτῶστε τον... ἂν μπορῆτε!

Ὁ Μάσον μπῆκε στὴν κάμαρα. Σὲ μιὰ πολυθρόνα κειτόταν ὁ Τάμπ, ἢ μᾶλλον ἡ σκιά του. Ἦταν παράλυτος καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὶς τύψεις...

Ὁ Κὰρλ στάθηκε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, μπροστὰ σὲ τέτοια δυστυχία, κι' ὕστερα, δίχως νὰ πῆ λέξι, ἔφυγε σὰν τρελλός.

Ὁ οἶκτος εἶχε νικήσει τὴν ἐκδίκησι.

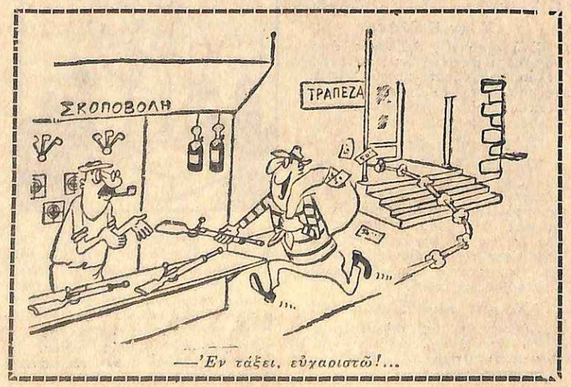

—Ἐν τάξει, εὐγαριστῶ!...

Ζωὴ καὶ κόττα

Θὰ περάσουν οἱ φετεινοὶ τυχεροὶ τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

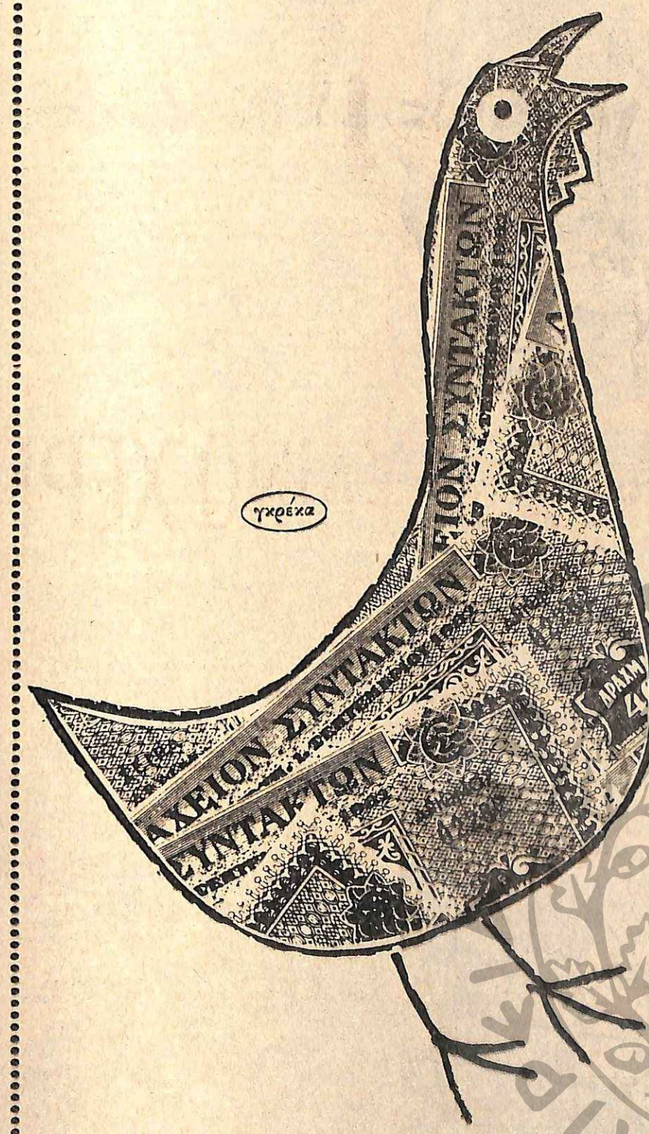

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ

ΣΕΙΡΑΙ 1ης ΕΩΣ ΚΑΙ 10ης ΕΧΟΥΝ ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΔΗ

ΕΝΑΣ ΛΑΧΝΟΣ 4 ΚΕΡΔΗ

- √ 1 ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΜΕ ΠΛΗΡΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟ
- √ 1 ΜΑΓΑΖΙ
- √ 1 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
- √ 50.000 ΜΕΤΡΗΤΑ

ΚΑΘΕ ΣΕΙΡΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΚΕΡΔΗ—ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΜΕΤΡΗΤΑ - ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΕΡΔΩΝ.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

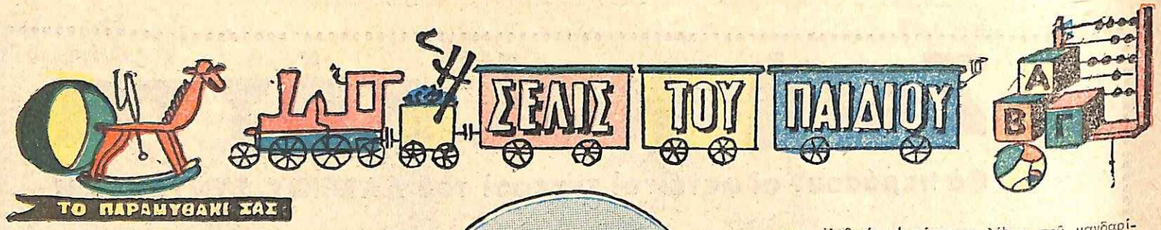

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

«Άκου τὴν καρδιά σου»

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὸ Πεκῖνο ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς, ποὺ εἶχε γιὰ βοηθὸ μέσα στὴ βάρκα τὸ γυιό του, τὸν Τσὶν-Τσέν, ἕνα παιδὶ μόλις ἑντεκα χρόνων.

Τὸ μικρὸ Κινεζόπουλο, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μόλις τελείωσε τὴ δουλειά του, πῆγε κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ βράχο καὶ συλλογιζόταν τὴ μοῖρα του, ποὺ τὴν εὕρισκε ἄσχημη.

Ὁ Τσὶν - Τσὲν ἀντί, σὰν παιδί, νὰ πάῃ νὰ παίξῃ μὲ τὸ μικρὸ γείτονά του, Γιάγκ, γυιὸ πλούσιου καλλιεργητῆ, ἤ νὰ πάῃ νὰ καθίσῃ κοντὰ στὸν Γιοῦ - Φέϊ ποὺ εἶχε ἀραδιάσει μπροστά του τὰ βιβλία καὶ διάβαζε, προτιμοῦσε νὰ κάθεται ὁλομόναχος καὶ νὰ τὰ βάζῃ μὲ τὸ ριζικό του. Καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν τόσο θυμισμένος στὶς σκέψεις του ποὺ δὲν εἶδε μιὰ κινέζικη γόνδολα νὰ πλησιάσῃ στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἡ γόνδολα αὐτὴ μὲ τὰ χρυσὰ κουπιὰ ἦταν τοῦ σοφοῦ μανδαρίνου Τσάγκ - Πὰν ποὺ πήγαινε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴ γειτονικὴ πολιτεία γιὰ ἐπιθεώρησι.

Σὰν ἔφτασε κοντά, ὁ μανδαρῖνος εἶδε τὴ θλίψι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ Κινέζου. Κι' ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε νὰ κάνῃ τὸ καλό, τὸν ἐπλησίασε γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Τί κάνεις ἐδῶ καὶ ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς λύπης σου; τὸν ρώτησε ὁ Τσάγκ Πάν.

Ὁ Τσὶν - Τσέν τρομαγμένος σηκώθηκε. Κι' ἀφοῦ ἔκανε βαθειὰ ὑπόκλισι, ἀποκρίθηκε:

— Εἶστε πολὺ καλός, σεβαστέ μου δάσκαλε, νὰ σκέπτεστε ἕναν φτωχούλη σὰν καὶ μένα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος, γιατὶ ἡ τύχη μου μοῦ πάει ὅλο ἐνάντια.

— Ἡ τύχη δὲν πάει ἐνάντια σὲ κανέναν, τοῦ εἶπε ὁ μανδαρῖνος. Οἱ ἄνθρωποι μόνοι τους δημιουργοῦν τὴν εὐτυχία ἢ τὴ δυστυχία τους. Ἂν εἶσαι λοιπὸν λυπημένος, θὰ πῇ πὼς ἔχεις κάποιο βάρος στὴν ψυχή σου.

Τὸ Κινεζόπουλο ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Κι' εἶπε μέσα του: «Πῶς διάβασε αὐτὸς τί γίνεται μέσα στὴν ψυχή μου; Πρέπει νὰ φοβᾶται κανεὶς τοὺς σοφούς, γιατὶ ἔχουν μάτι διαπεραστικὸ καὶ μποροῦν νὰ βροῦν πράγματα ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν τὰ βλέπουν!». Κι' ἀμέσως ἀπάντησε:

— Σεβαστέ μου, δὲν ἔκανα κανένα κακό.

Ὁ Τσάγκ - Πάν, κυττάζοντάς τον καλὰ-καλὰ στὰ μάτια, τοῦ ξαναπε:

—Δὲν ἔκανες κακό. Σὲ πιστεύω. Μὰ μήπως ἔκανες κανένα καλό; Γιατὶ δὲν παίζεις μὲ τὸν Γιάγκ ἢ μὲ τὸν Γιοῦ - Φέϊ; Νὰ στὸ πῶ ἐγώ: Ὁ λόγος εἶναι γιατὶ ὁ πατέρας τοῦ Γιάγκ εἶναι πλούσιος κι' ὁ δικός σου φτωχός. Καὶ δὲν πᾶς μὲ τὸν Γιοῦ - Φέϊ, γιατὶ αὐτὸς ξέρει περισσότερα γράμματα ἀπὸ σένα.

Ὁ Τσὶν - Τσὲν στὰ λόγια αὐτὰ κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά. Αὐτὰ ποὺ τοὔλεγε ὁ μανδαρῖνος ἦταν ὅλα σωστά. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ τὸν ἔκανε δυστυχισμένον ἦταν ἡ ζήλεια του. Κι' εἶχε αἰτίες νὰ εἶναι ζηλιάρης. Δὲν χώνευε ποὺ ὁ πατέρας τοῦ Γιάγκ ἦταν πλούσιος κι' ὁ δικός του φτωχός. Οὔτε καὶ γιατὶ ὁ Γιοῦ - Φέϊ ἤξερε περισσότερα γράμματα ἀπ' αὐτόν, ἀφοῦ κι' αὐτὸς ποὺ καὶ ποὺ διάβαζε στὰ πεταχτά.

Κι' ἐνῶ τὸ Κινεζόπουλο ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Τσάγκ - Πὰν τὸν κυττοῦσε μέσ' στὰ μάτια.

— Σκέπτεσαι κακὰ πράγματα, τοῦ ξαναπε ὁ μανδαρῖνος. Κι' ἂν δὲ μπορέσῃς νὰ τὰ διώξῃς ἀπὸ μέσα σου, δὲν θὰ γίνῃς ποτὲ εὐτυχισμένος.

Τὸ Κινεζόπουλο ταράχτηκε πολύ. Ἀποροῦσε πῶς ὁ Τσάγκ- Πὰν μποροῦσε καὶ διάβαζε τόσο εὔκολα μέσα στὴ δική του σκέψι. Καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του εἶπε:

— Ἔλεος, σεβαστέ μου δάσκαλε!

Λίγα βήματα πιὸ πέρα οἱ ἀκόλουθοι ἄκουγαν. Ὁ Τσὶν - Τσὲν νοιώθοντας νὰ τὸν βαραίνουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μάτια, τούρθε ἡ ὄρεξι νὰ κλάψῃ ἢ ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ τὸν καταπιῇ. Μὰ ὁ μανδαρῖνος πρόλαβε καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ γίνῃς εὐτυχισμένος. Γι' αὐτὸ πρὶν φύγω θὰ σοῦ δώσω ἕνα φυλαχτό. Τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ εἶναι τέσσερες λέξεις μαγικές. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὶς νοιώσῃ θὰ γίνῃ ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Ὢ, τὶ καλὸς ποὺ εἶσαστε, φώναξε τὸ Κινεζόπουλο. Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει κι' ὅ,τι μπορῶ.

— Λοιπόν, δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ θυμᾶσαι παρὰ αὐτό: «Ἄκου τὴν καρδιά σου!». Εἶναι πολὺ εὔκολο, γιὰ νὰ πάψῃς νὰ εἶσαι λυπημένος!

— Εἶστε πολὺ καλός, σεβαστέ μου δάσκαλε, εἶπε ὁ μικρὸς Τσίντσων.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Τσάγκ - Πὰν κι' ἔφυγε μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Μόλις ὅμως ὁ Τσὶν - Τσὲν ἔμεινε μονάχος, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ψιθύρισε:

Ὁ μανδαρῖνος μὲ κορόϊδεψε! Τὸ φυλαχτὸ δὲν ἀξίζει τίποτε.

Κι' ἀλήθεια πῶς μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς τέσσερες λέξεις φτάνουν γιὰ νὰ βρῇ κανεὶς τὴν εὐτυχία του;

Κι' ἐνῶ ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸν ἑαυτό του, περπατώντας στ' ἀκρογιάλι, ἄκουσε μέσα του δυὸ φωνές: Ἡ μιὰ τὸν συμβούλευε νὰ πάῃ κοντὰ στὸν Γιάγκ, κι' ἄλλη νὰ φύγῃ μακρυὰ του. Ἡ πρώτη φωνὴ ἦταν τῆς καρδιᾶς του κι ἡ δεύτερη τῆς περηφάνειας καὶ τῆς ζήλειας.

Ὁ Τσὶν - Τσέν, ποὺ ὡς ἐκείνη, τὴ στιγμή, δὲν εἶχε σκεφθῆ τέτοια πράγματα, τώρα ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ καὶ δὲν ἤξερε τὶ νὰ κάνῃ. Μίσησε παρὰ αὐτὸ: «Ἄκου τὴν καρδιά σου!». Εἶναι πολὺ εὔκολο, γιὰ νὰ πάψῃς νὰ εἶσαι λυπημένος!

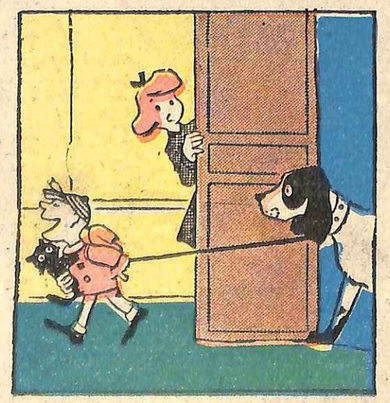

— Σήμερα, μαμᾶ, μᾶς ἔμαθαν στὸ σχολεῖο ν' ἀγαπᾶμε τὰ ζῶα!...

Αὐτὰ εἶπε ὁ Τσάγκ - Πὰν κι' ἔφυγε μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Μόλις ὅμως ὁ Τσὶν - Τσὲν ἔμεινε μονάχος, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ψιθύρισε:

Ὁ μανδαρῖνος μὲ κορόϊδεψε! Τὸ φυλαχτὸ δὲν ἀξίζει τίποτε.

Κι' ἀλήθεια πῶς μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς τέσσερες λέξεις φτάνουν γιὰ νὰ βρῇ κανεὶς τὴν εὐτυχία του;

Κι' ἐνῶ ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸν ἑαυτό του, περπατώντας στ' ἀκρογιάλι, ἄκουσε μέσα του δυὸ φωνές: Ἡ μιὰ τὸν συμβούλευε νὰ πάῃ κοντὰ στὸν Γιάγκ, κι' ἄλλη νὰ φύγῃ μακρυὰ του. Ἡ πρώτη φωνὴ ἦταν τῆς καρδιᾶς του κι ἡ δεύτερη τῆς περηφάνειας καὶ τῆς ζήλειας.

Ὁ Τσὶν - Τσέν, ποὺ ὡς ἐκείνη, τὴ στιγμή, δὲν εἶχε σκεφθῆ τέτοια πράγματα, τώρα ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ καὶ δὲν ἤξερε τὶ νὰ κάνῃ. Μίσησε πῶς ἀληθινά, οἱ τέσσερες λέξεις τοῦ μανδαρίνου εἶχαν ὑπερφυσικὴ δύναμι; Ἂν ἦταν ἔτσι, γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃ;

Καὶ σὰν νὰ τὸν ἐσπρωχνε μιὰ ἀνώτερη δύναμι, τὸ Κινεζόπουλο πλησίασε τὸν Γιοῦ - Φέϊ, ποὺ ἦταν σκυμμένος πάνω στὰ βιβλία του.

— Πῶς μπορεῖς, Γιοῦ - Φέϊ, καὶ καταλαβαίνεις αὐτὲς τὶς κουταμάρες; Ἡ γλῶσσα μας εἶναι πολὺ δύσκολη. Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ διαβάσω τὰ βιβλία ὅπως ἐσύ...

Κι' ὁ Γιοῦ - Φέϊ ἄρχισε νὰ τοῦ διαβάζῃ ἀργὰ ἀργὰ τὶς Ἱστορίες ποὺ εἶχε τὸ βιβλίο του ἐξηγώντας του καὶ τὸ νόημά τους. Ὕστερα πῆρε ἕνα πινέλλο ἀπ' τὴ σάκκα του κι' ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ κινέζικα γράμματα συλλαβίζοντας ἕνα πρὸς ἕνα.

Καὶ τότε ἔγινε τὸ θαῦμα.

Τόσο τοῦ ἄρεσε τὸ μάθημα αὐτό, ποὺ ὁ Τσὶν - Τσὲν ξέχασε πὼς εἶχε περάσει ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ὁ πατέρας του εἶχε ἀγῆ καὶ τὸν ἀναζητοῦσε. Κι' ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του φέρθηκε μὲ τόση καλωσύνη, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητὸ δέχτηκε νὰ παίξῃ λίγο καὶ μὲ τὸν Γιάγκ καὶ νὰ πάῃ ξανὰ κοντὰ στὸν Γιοῦ-Φέϊ.

Ἔτσι τὸ Κινεζόπουλο κατάφερε σὲ λίγο καιρὸ νὰ διαβάζῃ ὄχι μονάχα ἕνα, δυό, τρία Ἱστορικὰ καὶ θρησκευτικὰ βιβλία, ἀλλὰ κι' ἕνα ὅλο βιβλίο ποὺ λεγόταν: «Οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἀνθρώπου»!

Ὁ πατέρας του βλέποντας τὴν πρόοδο τοῦ Τσὶν - Τσὲν τὸν ἔστειλε μ' ὅλη του τὴ φτώχεια στὸ σχολεῖο, ποὺ ὡς τότε οὔτε ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ οὔτε νὰ τὸ βλέπῃ. Τὰ κινεζικὰ γράμματα τοῦ καθόταν στὸ στομάχι!

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες κι' ὁ μανδαρῖνος γύρισε. Ξαναεῖδε τὸ Κινεζόπουλο, μὰ τώρα ἦταν εὔθυμο καὶ γελαστό. Σταμάτησε λοιπὸν γιὰ νὰ τὸ καμαρώσῃ.

— Θὰ γίνῃς μεγάλος ἄνθρωπος, Τσὶν - Τσέν, γιατὶ κατάφερες νὰ κάμῃς τὴν περηφάνεια καὶ τὴ ζήλεια νὰ δουλεύουν, ἐνῶ τώρα ἡ καρδιά σου κυβερνᾶ τὸ λογικό σου!

— Ἡ καλωσύνη σου, σεβαστέ μου, ψιθύρισε γονατίζοντας ὁ Τσὶν - Τσέν.

— Καὶ τώρα, πήγαινε μὲ τὸν πατέρα σου, εἶπε ὁ Τσάγκ - Πάν. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὸ μέλλον σου...

— Ὢ, καλέ μου δάσκαλε!... ξαναπε τὸ Κινεζόπουλο. Μεγάλη εὐγνωμοσύνη θὰ σοῦ χρωστῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

— Θὰ σὲ κάνω νὰ γίνῃς μανδαρῖνος, ξαναπε ὁ Τσάγκ - Πάν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὰ μάτια τοῦ Τσὶν-Τσὲν ὁ οὐρανὸς τῆς Κίνας τοῦ φάνηκε πιὸ γαλάζιος. Τὸ ἀγέρι τῆς Κίτρινης θάλασσας τοῦ ψιθύρισε παράξενα λόγια... Τοῦ φαινόταν ὄνειρο...

Καὶ ὅμως δὲν ἦταν ὄνειρο.

Γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του ὁ Τσὶν - Τσέν, ἔγινε σὲ λίγο ὁ πρῶτος μαθητὴς τοῦ Τσάγκ - Πάν. Μελέτησε, ἐργάστηκε, ἀφωσιώθηκε στὰ βιβλία του κι' ἔγινε πρῶτα τσιοῦ-τσεΐ (μαθητὴς γυμνασίου) ἔπειτα κιοῦ-γκιοῦ (φοιτητής). Ἀλλὰ δὲ σταμάτησε ἐκεῖ. Πῆρε σὲ λίγα χρόνια τὸ βαθμὸ τοῦ τσὶν-σέ (δόκτορος), αὐτὸν ποὺ τὸν ἔκανε στὸ τέλος μανδαρῖνο.

Πήγαινε τώρα, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Τσάγκ-Πάν. Σ' ἔκαμα ἄνθρωπο. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Νὰ θυμᾶσαι, Τσὶν-Τσέν, πὼς δὲν ὑπάρχει πιὸ ὡραῖο πρᾶγμα, ἀπὸ τὴν εὐγένεια τῆς καρδιᾶς. Καὶ τώρα, δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ σένα: Μάθε καὶ τοὺς ἄλλους αὐτὸ ποὺ ἐγὼ σ' ἔμαθα!

Ὁ Τσὶν-Τσὲν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του γονάτισε μπροστὰ στὸ δάσκαλό του. Καὶ μὴ ξέροντας πῶς νὰ φανερώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του ψιθύρισε αὐτὰ τὰ ἁπλὰ λόγια:

—Θὰ τὸ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή!

Ἔτσι ὁ γυιὸς τοῦ φτωχοῦ ψαρᾶ ἔγινε μιὰ μέρα μανδαρῖνος. Εἶχε τώρα ὡραία γόνδολα μὲ χρυσὰ κουπιὰ ποὺ γύριζε κι' ἔκανε ἐπιθεώρησι στὰ μεγάλα σχολεῖα τῆς Κίνας. Ἔχτισε κι' ἕνα σπίτι πλάϊ στὴν παληὰ καλύβα ὅπου πῆρε μαζί του καὶ τοὺς γέρο-γονεῖς του. Πάνω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του χάραξε αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ τοῦ χάρισαν δόξα, τιμές, εὐτυχία: «Ἄκου τὴν καρδιά σου»!

Ἀπὸ τότε ὁ Τσὶν-Τσὲν ἔζησε καλὰ γιατὶ ἔμαθε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ τὴν εὐτυχία του ἢ τὴ δυστυχία του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

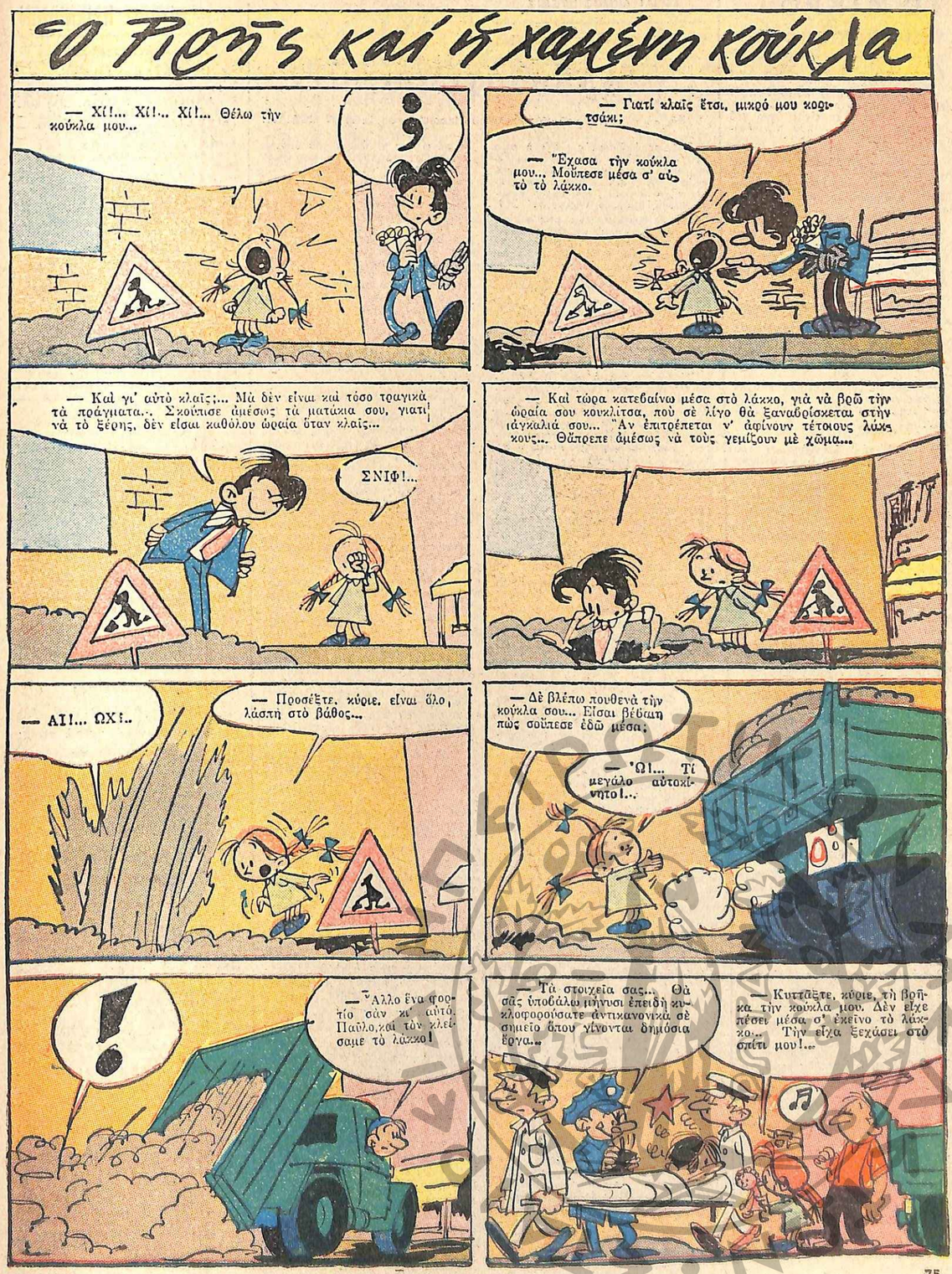

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

Τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας

— Πότε καὶ ἀπὸ ποιὸν ἐπινοήθηκε ἡ Ἐσπεράντο;
—Ἡ Ἐσπεράντο εἶναι ἔργο τοῦ δόκτορος Ζάμενχοφ, ποὺ τὴν ἐπινόησε τὸ 1887.

★

— Πόσο μεγαλώνουν τὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου;
— Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι μεγαλώνουν καθημερινῶς κατὰ ἕνα χιλιοστόμετρο.

★

— Πῶς μετριάζεται ὁ ἦχος ἑνὸς ξυπνητηριοῦ;
— Ἂν τοποθετήσετε κάτω ἀπὸ τὸ ξυπνητῆρι ἕνα φύλλο χοντρὸ καουτσούκ.

★

— Ποιὰ εἶναι ἡ μικρότερη πρωτεύουσα τοῦ κόσμου;
— Εἶναι ἡ Τουλακή, πρωτεύουσα τῶν νήσων τοῦ Σολομῶντος καὶ ἔχει πληθυσμὸ μόλις 150 κατοίκους λευκοὺς καὶ Κινέζους.

★

— Ἀπὸ ποιὸν ἐφευρέθηκε ἡ ὅκαπνη πυρῖτις;
— Ἀπὸ τὸ Γάλλο μηχανικὸ Πὼλ Βιέϊγ.

★

— Κατὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821 τί πολεμικὸ ὑλικὸ διέθετε τὸ ἔθνος μας;
— Διέθετε 600 περίπου πλοῖα, 17.000 ναῦτες καὶ 6.000 τηλεβόλα.

★

— Ποιὰ εἶναι ἡ ψηλότερη πρωτεύουσα τοῦ κόσμου;
— Ἡ Λὰ Πάζ, πρωτεύουσα τῆς Βολιβίας καὶ βρίσκεται σὲ ὕψος 4.150 μέτρα.

★

— Ποιά εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Κύπρου;
— Ἡ Λευκωσία.

★

— Ποιός ἦταν ὁ πιὸ ἀξιόλογος στρατηγὸς στὴν Ἀχαϊκὴ Συμπολιτεία;
Ὁ Φιλοποίμην ὁ Μεγαλοπολίτης.

★

— Πόσες καὶ ποιές εἶναι οἱ αἰσθήσεις;
— Εἶναι 5: Ἡ γεῦσι, ἡ ἀκοή, ἡ ὄσφρησι, ἡ ὅρασι καὶ ἡ ἁφή.

Χιοῦμορ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ Η ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ

Ἡ μαμὰ δίνει στὸν Πίπη καθάρσιο.
— Παιδί μου, κλεῖσε τὰ μάτια σου καὶ σκέψου ὅτι εἶναι πορτοκαλλάδα.
— Μαμά, δὲ μοῦ δίνεις καλλίτερα νὰ πιῶ πορτοκαλλάδα καὶ νὰ σκέπτωμαι ὅτι εἶναι καθάρσιο, δίχως νὰ κλείσω καὶ τὰ μάτια μου;

★

Ὁ Δάσκαλος: Γιὰ πές μου Νῖκο, τί εἶναι τὸ νερό;
Ὁ Νῖκος (μὲ δισταγμό): Τὸ νερό... τὸ νερό... εἶναι ρευστό, ἄχρωμο, πού... γίνεται μαῦρο, ὅταν βάζωμε μέσα τὰ χέρια μας νὰ τὰ πλύνουμε!

★

Στὸ σχολεῖο, ἡ δασκάλα ρωτᾶ τὸ Γιῶργο:
— Γιατὶ δὲ μελετᾶς τὴ γεωγραφία σου; Γιατὶ δὲ μοὔφερες τὸ χάρτη τῆς Ἀφρικῆς;
— Περιμένω πρῶτα, κυρία, νὰ τὸν σχεδιάση ὁ Ο.Η.Ε!

★

Σ' ἕνα χωριό, ἡ δασκάλα ρωτᾶ ἕνα μαθητή:
— Γιατὶ ἡ ἡμέρα, μετὰ τὸ Σάββατο, ὠνομάστηκε Κυριακή;
— Γιατὶ εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν κυρίων.
— Μπᾶ; Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;
— Νά, τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ντύνονται σὰν κύριοι!

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἀλληλοφιλαυτία

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἤξευρε ὁ Χριστὸς ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ φιλαυτία κι' ἔτσι μᾶς ἔδωσε ἕνα χρυσοῦν κανόνα. «Καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκ. στ' 31). Ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε νὰ μᾶς κάνουν ἐμᾶς οἱ ἄνθρωποι, νὰ κάμνουμε κι ἐμεῖς σ' αὐτούς. Προσέξετε, δὲν εἶναι ἀρνητικὴ ἡ ἐντολή, ἀλλὰ θετική. Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ ἀποφυγὴ τῆς διαπράξεως τοῦ καλοῦ, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀγαθοῦ. Ὁ Χριστιανισμός σου δὲν φαίνεται ἀπὸ ὅτι δὲν κλέβεις, δὲν βλάπτεις, δὲν βρίζεις κ.ο.κ., ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἂν ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖς καὶ κάμνεις γιὰ τὸν ἑαυτό σου, κάμνεις καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φροντὶς τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶναι φυσιολογική. Εἶναι ἔνστικτο φυσικό. Εἶναι θεῖο δῶρο. Ὅταν ὅμως συμμερισθοῦμε τὴ θεία φύσι στὴ ζωή μας μὲ τὴν ἀποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτῆρος μας, προχωροῦμε πάρα πολύ. Ἀγαποῦμε τοὺς ἄλλους τόσον ὅσον ἀγαποῦμε τὸν ἑαυτόν μας. Ἡ φιλαυτία μας γίνεται ἀλληλοφιλαυτία. Μὴ νομίσετε πὼς εἶναι εὔκολο πρᾶγμα αὐτό. Ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώση ὁ ἄνθρωπος μόνος του. Χρειάζεται ἡ Θεία Χάρις ἐντός μας, καὶ μόνον αὐτὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ πραγματοποιήση τὸν θεῖον αὐτὸν κανόνα στὴ ζωή μας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστὸν γίνεται καινούργιο κτίσμα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὁ οὕτω ἀναγεννημένος χριστιανὸς ὅμως, δὲν παύει νὰ φροντίζη γιὰ τὴν πλήρωσιν τῶν φυσιολογικῶν του ἀναγκῶν. Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμί του. Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον του ὡς χριστιανοῦ ἐκτείνεται καὶ πάρα πέρα — στὸν συνάνθρωπό του. Ὁ πόθος του γιὰ νὰ βρῆ δουλειὰ ὁ συνάνθρωπός του, γίνεται τόσον διακαὴς ὅσον καὶ ἡ ἐπιθυμία του γιὰ τὴ δική του δουλειά. Τί λέτε ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο; Ὑπάρχουν. Εἶναι ὅμως λίγοι. Εἶναι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ κατέστη Χριστός. Εἶναι οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί. Μόνοι μας, μὲ τὰς φυσικὰς μας διαθέσεις εἶναι ἀδύνατον διαρκῶς νὰ κάμνουμε καὶ νὰ ἐπιθυμοῦμε γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅ,τι κάμνουμε κι' ἐπιθυμοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτόν μας. Ἡ φιλαυτία εἶναι ἀνθρώπινη, ἀλλ' ἡ ἀλληλοφιλαυτία εἶναι Θεία— εἶναι ὑπερανθρώπινη. Δὲν προσπαθῶ ἑπομένως νὰ θεραπεύσω τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴ φιλαυτία σου μὲ διάφορες συμβουλὲς νὰ προβῆς σὲ διάφορες σπασμωδικὲς πράξεις ἀλληλεγγύης. Ἐδῶ πρόκειται περὶ ριζικῆς ἀλλαγῆς τῆς φύσεώς μας καὶ τῶν διαθέσεών μας. Γιὰ νὰ μπορέσης νὰ γίνης ἀλληλοφίλαυτος πρέπει ν' ἀφίσης διὰ τῆς πίστεως τὸν Χριστὸν νὰ ἐνθρονισθῆ στὴν καρδιά σου ὡς Κύριος. Πρέπει Αὐτὸς νὰ γίνη ἡ ζωή σου—ἡ καρδιά σου. Τότε καὶ μόνον τότε Αὐτὸς ποὺ δὲν εἶναι προσωπολήπτης θ' ἀγαπᾶ καὶ θὰ φροντίζη γιὰ τοὺς ἄλλους ὅσο γιὰ τὸν ἑαυτόν του.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 4ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος ζοῦσε ἕνας περίφημος ἀρχιτέκτων, ὁ Σώστρατος. Ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου τὸν ἐχρησιμοποίησε γιὰ νὰ κτίση τὸν περίφημον φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ ὁδηγοῦνται τὰ πλοῖα ἀσφαλῶς στὸ λιμάνι. Ὅταν ἐτέλειωσε ὁ φάρος, ὁ Σώστρατος ἐσμίλευσε σὲ μιὰ πέτρα τὸ δικό του τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἄφισε νὰ φαίνεται. Τὸ ἐκάλυψε σὲ σουβᾶ καὶ λάσπη. Μόλις δὲ ἡ λάσπη ξηράθηκε ἐχάραξε πάνω της τ' ὄνομα τοῦ βασιλέως. Καὶ τὸ ἔγραψε μὲ χρυσᾶ γράμματα γιὰ νὰ κολακεύση τὸν βασιλέα. Τὸ δικό του τ' ὄνομα ὁ Σώστρατος τὸ ἐχάραξε σὲ πέτρα, ἀλλὰ τοῦ βασιλέως ἀπάνω στὸ σουβᾶ, ἔτσι ποὺ μόλις ἕνα κῦμα θὰ τὸ ξέπλαινε θὰ ἐξαφανιζόταν καὶ θὰ ἀποκαλυπτόταν τὸ δικό του. Ὁ κόσμος μας εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ Σωστράτους. Στὴν ἐπιφάνεια φαίνονται πὼς ἐνδιαφέρονται γιὰ μᾶς. Γράφουν τὸ ὄνομά τους μὲ χρυσᾶ γράμματα. Ἀλλὰ τὸ γράφουν στὴ λάσπη ποὺ θὰ σαρώση τὸ κῦμα, ἐνῶ ἀπὸ κάτω βαθειὰ χαραγμένο πάνω στὴν πέτρα εἶναι τὸ δικό τους ὄνομα. Τὸ ἐλατήριο πολλὲς φορὲς τῆς φαινομενικῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα φιλαύτου ἀνθρώπου εἶναι ὁ Ἰωνᾶς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τοῦ εἶπε ὁ Θεὸς νὰ πάη στὴν Νινευὴ καὶ νὰ ἀναγγείλη στὸ λαό της ὅτι χάριν τῆς ἀσεβείας του ὁ Θεὸς θὰ τὴν κατέστρεφε. Τί ἔκαμε ὁ Ἰωνᾶς; Ἀντὶ νὰ πάη στὴν Νινευὴ ποὺ τὸν εἶχε προστάξει ὁ Θεός, τραβᾶ γιὰ τὴν Θαρσεῖς. Γιατὶ τὸ ἔκαμε αὐτὸ ὁ Ἰωνᾶς; Διότι ἦταν ἄνθρωπος φίλαυτος. Ἤξευρε ὅτι ἂν πήγαινε νὰ κηρύξη στοὺς Νινευΐτας θὰ μετανοοῦσαν καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἐφείδετο τῆς πόλεώς των. Κήρυκας τοῦ Θεοῦ καὶ ὅμως ἀντὶ νὰ ἐπιθυμῆ τὴν μετάνοια καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων, ἐπιθυμεῖ τὴν καταστροφήν των.

Φοβήθηκε ὁ Ἰωνᾶς μήπως κηρύττοντας τ' ἀνθρωπίνως ἀπίστευτα γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Νινευή, θὰ τὸν κοροΐδευαν καὶ θὰ προσεβάλλετο τὸ ἐγώ του. Μᾶς ἀρέσει νὰ κηρύττουμε τ' ἀνθρωπίνως πιστευτὰ μήπως ἂν κηρύξουμε κήρυγμα μετανοίας, τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀμετανοήτους μᾶς ποῦν κουφόμυαλους καὶ προσβληθοῦμε.

Ἀλλ' ἐν τέλει ὕστερα ἀπὸ τὴν γνωστὴ περιπέτειά του ἔφθασε ὁ Ἰωνᾶς στὴν Νινευή. Ἐκήρυξε. Ὁ κόσμος μετενόησε κι' ὁ Θεὸς ἐφείσθη τὴν πόλιν. Γιὰ ρίξε μιὰ ματιὰ στὸν Ἰωνᾶ. Τί κάμνει τώρα; Κάθεται ἔξω, ἀπὸ τὴν πόλιν. Θὰ ἔπρεπε νὰ χαίρη γιατὶ ὁ κόσμος μετενόησε καὶ νὰ μένη μαζί του νὰ τὸν ἐνθαρρύνη. Ὄχι. Δὲν τὸν εὐχαριστεῖ ἡ μετάνοια. Καταλυπημένος, δύσθυμος. Γιατί; Διότι ἡ κολοκύνθη ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε γιὰ νὰ τὸν ἐπισκιάζη ξηράθηκε. Τοῦ ἔλειψε ἡ σκιὰ τῆς κολοκυθιᾶς. Ἡ καταστροφὴ τοῦ κόσμου δὲν τὸν ἐνδιαφέρει— μόνο ἡ σκιὰ τῆς κολοκυθιᾶς του. Μήπως ἔχεις καὶ σὺ μιὰ τέτοια κολοκυθιά; Μήπως ἡ χαρὰ ἢ ἡ ἀγανάκτησις τῆς ζωῆς γύρω στὴν κολοκυθιὰ περιστρέφεται ἢ στὴ σωτηρία ἢ στὴν καταστροφὴ τῆς πόλεώς σου, τῆς χώρας σου, τοῦ κόσμου μας;

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Σημ.: Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος, μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνός, ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην, εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη εἰς τὴν διεύθυνσιν: «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρίς 387, Ἀθῆναι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ἄνω—κάτω σταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

1) ΚΑΜΑ — ΤΕΡΜΑ — ΝΕΟΣ. 2) ΑΜΙΚΤΑ — ΡΑΙΤΙΑ. 3) ΘΑΛΑΣΣΑ — ΤΣΙΛΙΚΙ. 4) ΩΖ — ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ — ΕΤ. 5) ΣΟΤΟ — ΣΙΝΑΣ — ΕΙΤΑ. 6) ΝΟΣΩ — ΑΝΝΑ. 7) ΠΑΠ — ΡΟΣΣΙΝΙ — 110. 8) ΕΜΙΛ — ΗΤΤΑ. 9) ΤΣΙ — ΜΟΝΤΕΛΟ — ΚΕΚ. 10) ΚΟΤΑ — ΣΤΟΝ. 11) ΜΑΝΑ — ΑΧΡΕΑ — ΟΝΤΑ. 12) ΟΠ — ΜΑΝΤΑΡΙΝΙ — ΟΝ. 13) ΣΑΜΑΡΙΑ — ΑΝΑΧΩΜΑ. 14) ΑΝΕΤΩΣ — ΤΣΟΧΟΣ. 15) ΣΗΤΑ — ΟΡΝΕΑ — ΣΕΝΑ.

Καθέτως:

1) ΚΑΘΩΣ — ΠΟΤ — ΜΟΣΑΣ. 2) ΑΜΑΖΟΝΑ — ΣΚΑΠΑΝΗ. 3) ΜΙΛ — ΤΟΠΕΙΟΝ — ΜΕΤ. 4) ΑΚΑΤΟΣ — ΤΑΜΑΤΑ. 5) ΤΣΕ — ΩΡΙΜΑ — ΑΡΩ. 6) ΤΑΣΙΣ — ΟΛΟ — ΑΝΙΣΟ. 7) ΑΡΙΑΣ — ΝΥΧΤΑ. 8) ΡΩ — ΕΝ — ΣΕΤΡΑ — ΑΝ. 9) ΤΣΑΠΙ — ΕΤΕΡΑ. 10) ΑΡΣΙΣ — ΝΗΛ — ΑΙΝΤΑ. 11) ΑΙΑ — ΑΙΤΟΣ — ΝΑΣ. 12) ΝΙΛΣΕΝ — ΤΟΙΧΟΣ. 13) ΕΤΙ — ΙΝΙΑΚΟΝ — ΩΧΕ. 14) ΟΙΚΕΤΑΙ — ΕΝΤΟΜΟΝ. 15) ΣΑΙΤΑ — ΟΥΚ — ΑΝΑΣΑ.

Ἀλυσσίδα λέξεων

ΧΩΡΑΙ — ΩΡΑΙ— ΩΡΑΙΑ — ΕΛΕΝΗ — ΠΑΡΙΣ — ΤΡΟΙΑ — ΤΡΙΑ — ΑΡΤΙ — ΧΑΡΤΙ — ΤΡΑΠΟΥΛΑ — ΡΗΓΑΣ — ΑΣΣΟΣ — ΑΣΤΟΣ — ΠΑΣΤΟΣ — ΠΛΑΣΤΟΣ — ΠΛΑΤΟΣ — ΜΗΚΟΣ — ΜΗΛΟΣ — ΔΗΛΟΣ — ΚΥΚΛΑΔΕΣ — ΑΙΓΑΙΟΝ — ΠΕΛΑΓΟΣ — ΠΕΛΑΡΓΟΣ — ΠΟΥΛΙ — ΠΟΥΛΙΑ — ΑΣΤΕΡΙ — ΛΟΡΕΝ — ΣΟΦΙΑ — ΦΑΙΟΣ — ΦΑΒΙΟΣ.

Ἐπαναφέρετε τὴν τάξι

Ἡ κανονικὴ σειρὰ τῶν ὀνομασιῶν στὴ δεύτερη στήλη εἶναι ἡ ἀκόλουθη:
1) Μαλάκιον. 2) Φυτόν. 3) Θεός. 4) Ἔντομον. 5) Πλοῖον. 6) Ἀστέρι. 7) Ψάρι. 8) Πτηνόν. 9) Μηρυκαστικόν. 10) Ὀρυκτόν.

Στοιχειόγριφος

ΚΑΣΤΡΟ — ΑΣΤΡΟ

Ποιά ἡ κανονικὴ σειρά τους;

Ἡ σωστὴ σειρὰ τῶν τριῶν εἰκόνων εἶναι: 1—3 καὶ 2. Ἀπὸ τὴν πρώτη λείπει ἡ κουτάλα ἀπὸ τὴ σουπιέρα καὶ ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. Ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀρ. 3, λείπει μόνο ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 920 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΑΤΙΜΑ. 2) ΔΟΣΙΣ — ΝΟΗΣΙΣ. 3) ΑΝΟΜΟΝ — ΟΠΗ — ΕΚΑΣ. 4) ΜΕΛΑΝΩ — ΜΑΡΚΩ — ΤΑΜΑ. 5) ΕΜΟΙ — ΤΕΥΧΗ — ΣΤΗΛΑΙ. 6) ΛΕΙ — ΑΡΧΕΙΑ — ΗΤΑ. 7) ΕΣ — ΥΜΕΙΣ — ΡΑΝΙΣ. 8) ΣΙ — ΛΑΡΙΣΑ — ΑΚΑΙΑ. 9) ΣΠΑΝΟΝ — ΓΑΝΤΙΑ. 10) ΑΝΙΣΑ — ΑΠΑΤΙ — ΛΜ. 11) ΔΑΝΙΣ — ΚΛΙΜΑ — ΚΕ. 12) ΑΠΟ — ΟΡΑΣΙΣ — ΤΙΣ. 13) ΚΟΡΩΝΑ — ΑΛΙΑΙ — ΑΙΜΑ. 14) ΟΝΑΡ — ΡΑΣΟΝ — ΓΟΜΦΟΙ. 15) ΤΑΜΑ — ΙΝΑ — ΑΜΑΛΙΑ. 16) ΑΙΣΙΟΣ — ΑΖΑΡΙ. 17) ΙΩΝΑΣ.

Καθέτως:

1) ΑΜΕΛΕΣ — ΔΑΚΟΤΑ. 2) ΝΕΜΕΣΙΣ — ΑΠΟΝΑ. 3) ΑΔΟΛΟΙ — ΠΑΝΟΡΑΜΑ. 4) ΤΟΜΑΙ — ΑΛΑΝΙ — ΩΡΑΙΑ. 5) ΙΣΟΝ — ΑΝΙΣΟΝ. 6) ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ — ΑΡΤΙΑ. 7) ΑΣ — ΕΡΜΙΝΑ. 8) ΟΝΥΧΕΣ — ΚΡΑΣΙΣ. 9) ΠΑΧΕΙΑ — ΑΛΛΑΟΝ. 10) ΝΗΡΗΙΣ — ΠΙΣΙΝΑ. 11) ΑΓΑΜΙΑ — ΑΙ. 12) ΡΗΤΩΣ — ΚΑΤΑΣΙΓΑΖΩ. 13) ΤΙΡΑΝΑ — ΟΜΑΝ. 14) ΔΙΕΤΗ — ΑΙΤΙΑ — ΑΜΑΡΑ. 15) ΣΚΑΛΗΝΑΙ — ΤΙΦΛΙΣ. 16) ΑΛΑΤΙ — ΑΛΚΙΜΟΙ. 17) ΗΣΑΙΑΣ — ΜΕΣΑΙΑ.

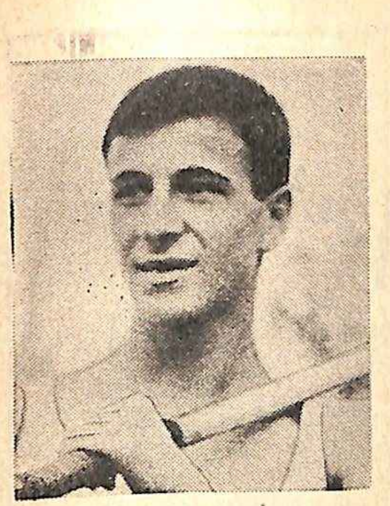

Ὁ Χρ. Παπανικολάου.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΧΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ὁ μέλλων... Ρουμπάνης

ΕΝΑΣ ἀθλητὴς ποὺ δὲν ἤξερε ἂν ὑπάρχη ἢ ὄχι τὸ ἀγώνισμά του(!), εἶναι ὁ Χρῆστος Παπανικολάου. Στὰ Τρίκαλα ὅπου γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε, τοῦ ἄρεσε νὰ ἀσχολῆται ὧρες πολλὲς μὲ τὸ μονόζυγο. Ἔτσι ἔφτιαχνε δυνατοὺς μῦς στὰ χέρια του καὶ συνήθιζε τὴν ἕλξι πρὸς τὰ ὕψη. Ἀλλὰ γιὰ τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ δὲν εἶχε ἰδέα ὅτι ὑπάρχει! Ἔτσι τοὐλάχιστον ἐδήλωσε πρὸ ἡμερῶν ὁ ἴδιος.

Ἡ πρώτη γνωριμία του μὲ τὸν ἀθλητισμὸ ἔγινε τὸ 1957, ὅταν κάποιος γυμναστὴς τῶν Τρικάλων ποὺ τὸν εἶδε νὰ ἐπιδίδεται μ' ἐπιτυχία στὸ μονόζυγο, τὸν κάλεσε στὸ δημοτικὸ στάδιο. Ἔτσι ἄρχισε σιγὰ—σιγὰ νὰ μπαίνη στὰ μυστικὰ τοῦ ἅλματος ἐπὶ κοντῷ, ἀφοῦ προηγουμένως πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ ἅλμα εἰς ὕψος. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ ἀγώνισμα ἔχει ἐπιτύχει δυὸ φορὲς τὸ 1.80.

Ἀπὸ τὸ 1957 μέχρι τοῦ 1959 ἐσημείωσε μεγάλη πρόοδο στὸ ἐπὶ κοντῷ. Μόνον 2.20 πήδαγε τὸ 1957. Στὰ 3.80 ἔφτασε στὸ 1959. Δηλαδὴ μέσα σὲ μιὰ διετία αὔξησε τὴν ἐπίδοσί του κατὰ 1.60. Γιὰ ὅσους ξέρουν πόσο δύσκολη εἶναι ἡ τεχνικὴ τοῦ ἀγωνίσματος, ἡ πρόοδός του ἦταν ἐκπληκτική. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι ὁ Χ. Παπανικολάου ἦταν γεννημένος ἅλτης τοῦ ἐπὶ κοντῷ.

Τὸ 1959 ἔφυγε ἀπὸ τὰ Τρίκαλα καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Τὸν πῆρε ὁ «Παναθηναϊκός», μὲ τρεῖς μῆνες τιμωρία ἀπὸ τὸν Γ.Σ. Τρικάλων. Τὸν ἐγκατέστησε στὴν πρωτεύουσα καὶ φρόντισε νὰ μπῆ στὴ Γυμναστικὴ Ἀκαδημία (τὴν ὁποία τελειώνει τὸν προσεχῆ χρόνο), ἐνῶ συγχρόνως τοῦ παρέσχε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ προπονῆται τακτικά. Ἔτσι, ὁ νεαρὸς Τρικαλινὸς ἅλτης ἀπὸ τὰ 3.80 ἔφτασε μέσα σ' ἕνα χρόνο στὰ 4.10 ἐνῶ τώρα ἔχει ὑπερβῆ τὰ 4.40!

Ἡ ἀλματώδης πρόοδός του ὑπόσχεται πλέον πολλά. Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἀπέτυχε στοὺς Πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνες τοῦ Βελιγραδίου. Ἐκεῖ καταποντήστηκαν καὶ παγκόσμια φαβορί... Σημασία ἔχει μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχει βάλει γιὰ καλὰ στὸ νοῦ του νὰ φθάση καὶ νὰ ξεπεράση τὸ ρεκὸρ τοῦ Γιώργου Ρουμπάνη (4.60).

Τὰ προσόντα τὰ ἔχει. Προπόνησιν τακτικὴ κάνει. Ἑπομένως, τίποτα δὲν τοῦ λείπει. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἀποσπάση ἀπὸ τὸ προσφιλές του ἀγώνισμα εἶναι οἱ βιοτικὲς μέριμνες. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μιὰ καλὴ προοπτική: Νὰ πάη μὲ ὑποτροφία στὴν Ἀμερική. Ἂν αὐτὸ γίνη πραγματικότης, πολλὰ θὰ ἔχουμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὸν μέλλοντα... Ρουμπάνη.

Ἀθλητικά παρασκήνια

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Διοικητικὸς παράγων τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. μιλῶντας γιὰ τὴ συμμετοχὴ τοῦ Τσακανίκα στοὺς Πανευρωπαϊκοὺς τοῦ Βελιγραδίου εἶπε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:
— «Ἐπληρώσαμε γιὰ τὸ ταξίδι του 10 χιλιάδες δραχμές. Στὴ σφαιροβολία δὲν πῆρε μέρος. Στὴ δισκοβολία ἔρριξε δυὸ ἄκυρες βολές. Ἄρα τρίτη καὶ μόνη κανονικὴ βολή του... μᾶς ἐστοίχισε 10 χιλ. δραχ! Δι' ὃ καὶ ἦταν ἄξιος τιμωρίας.
— Ὁ νέος Γάλλος προπονητὴς τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος κ. Τρουπέλ ἐζήτησε νὰ ἔχη ὅλες τὶς ἁρμοδιότητες, μέχρι καὶ τὸν καταρτισμὸ τῆς ἑνδεκάδος.
— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἐπροκάλεσε ἀντιδράσεις γιατὶ ἔτσι περιορίζονται τὰ δικαιώματα τοῦ ἐκλέκτορα. Εὐτυχῶς ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχει ἀγῶνες ἡ ἐθνική...
— Τὰ 28 ἀπὸ τὰ 36 σωματεῖα τῆς περυσινῆς Β' ἐθνικῆς κατηγορίας ἐκίνησαν «πάντα λίθον» γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅπως καταργηθῆ τὸ ψηφισθὲν σχέδιο τῆς Β' ἐθνικῆς μὲ 60 σωματεῖα.
— Ἐπιστράτευσαν πολιτικούς, βουλευτάς, δημάρχους καὶ τὶς ἀπαραίτητες σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις... συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις ἀλλὰ στὸ τέλος ἀπέτυχαν, γιατὶ ἡ ἀπόφασις πάρθηκε στὴν ΕΠΟ ἀπὸ τὴν πλειοψηφία...
— Καὶ μιὰ δίκη μεταξὺ ποδοσφαιριστῶν θὰ ἔχουμε προσεχῶς. Ὁ Δέδες τοῦ Πανιωνίου ὑπέβαλε κατὰ τοῦ Ἀντωνάτου τοῦ Ἐθνικοῦ μήνυσι γιατὶ στὸν ἀγῶνα τῶν ὁμάδων τους ὁ δεύτερος ἔδωσε κουτουλιὰ στὸν πρῶτο...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ—ΠΟ" ΤΗΣ 30-9-62

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΑΙΓΑΛΕΩ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ	2
2	ΕΘΝΙΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ.	2 Χ
3	ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ	1
4	ΠΑΟΚ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	1 Χ 2
5	ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ — ΑΕΚ	2
6	ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ.	Χ 2
7	ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΑΡΗΣ ΘΕΣ.	Χ 2
8	ΦΩΣΤΗΡ — Π.Α.Ο.	2
9	ΚΑΤΑΝΙΑ — ΙΝΤΕΡ	1 Χ 2
10	ΜΙΛΑΝ — ΑΤΑΛΑΝΤΑ	1
11	ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΠΑΛΕΡΜΟ	1
12	ΡΟΜΑ — ΜΟΝΤΕΝΑ	1
13	ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1 Χ 2

Ἀναπληρωματικοί:

1	ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ — ΣΑΜΝΤΟΡΙΑ	1
2	ΤΟΡΙΝΟ — ΜΑΝΤΟΒΑ	1

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ

Αὔριον τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν διεξάγονται στὴν Ἄγκυρα οἱ ἐφετεινοὶ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες στίβου, στοὺς ὁποίους ἡ ἑλληνικὴ ὁμὰς κινδυνεύει νὰ ὑποσκελισθῆ καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀθλητὲς ποὺ ἐσχάτως ἔχουν προοδεύσει.

ΕΦΗΒΙΚΟΝ ΜΠΑΣΚΕΤ

Τὴν Δευτέραν ἀρχίζει τὸ ἐφηβικὸν πρωτάθλημα μπάσκετ, μὲ τοὺς ἑξῆς ἀγῶνες: «Ὀλυμπιακὸς» — «ΑΟΠΦ», «Παναθηναϊκὸς» — «Α.Ο. Ζωγράφου», «Πανελλήνιος» — «Ἰωνικός», «Σπόρτιγκ» — «Τρίτων».

Οἱ ἀγῶνες θὰ γίνουν στὰ γήπεδα τῶν πρώτων ἀναγραφομένων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ λάβη μέρος στὸ Πανευρωπαϊκὸ πρωτάθλημα ἐφήβων. Ἐκληρώθηκε ν' ἀγωνισθῆ μὲ τὶς ὁμάδες Γιουγκοσλαβίας, Τουρκίας, Ρουμανίας καὶ Ἀλβανίας.

ΟΙ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ

Ὅλοι οἱ ἀθληταί μας ποὺ ἔλαβαν μέρος στοὺς Πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνες τοῦ Βελιγραδίου, ἀποκλείσθηκαν στὸν γῦρο τῶν προκριματικῶν. Μόνον ὁ Μαρσέλλος κατώρθωσε νὰ προχωρήση στὸν ἡμιτελικὸν ὅπου ἀποκλείσθηκε κι' αὐτός. Οἱ ἐπιδόσεις τους ἦταν μέτριες. Ξεχωρίζουν μόνον τὸ 14''2 τοῦ Μαρσέλλου στὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων, ἀλλὰ δὲν θ' ἀναγνωρισθῆ ὡς νέο πανελλήνιο ρεκόρ, διότι ἔπνεε βοηθητικὸς ἄνεμος.

Νικήτρια στὴ βαθμολογία ἀνδρῶν ἀναδείχθηκε ἡ Ρωσία μὲ 133 βαθμούς, ἔναντι 102 τῆς Ἡνωμένης Γερμανίας (Ἀν. καὶ Δυτ.) καὶ 68 τῆς Ἀγγλίας.

Στὶς γυναῖκες ἐπρώτευσε ἡ Γερμανία μὲ 70,5 βαθμούς, μὲ δεύτερη τὴν Ρωσία 63 ποὺ ἐθεωρεῖτο καὶ τὸ μεγάλο φαβορί.

Παγκόσμια ρεκὸρ δὲν ἐδημιουργήθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα καὶ μιὰ ἰσοφάρισι, ἀλλὰ στὶς γυναῖκες.

ΑΠΕΚΛΕΙΣΘΗ Ο «ΠΑΟ»

Ὁ «Παναθηναϊκὸς» ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὸ κύπελλον πρωταθλητριῶν Εὐρώπης. Μετὰ τὸ 2—1 ποὺ ὑπέστη στὸ Κάτοβιτς ἀπὸ τὴν «Πολόνια», ὑπέκυψε πάλι στὴν ρεβάνς ποὺ ἔγινε στὴν Ἀθήνα μὲ 4—1 κι' ἔχασε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ προχωρήση στὸν Β' γῦρο τοῦ κυπέλλου Εὐρώπης.

ΠΟΙΟΙ ΦΤΑΙΝΕ;

Ἡ συμμετοχή μας στοὺς Πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνας τοῦ Βελιγραδίου δὲν ἦταν ἁπλῶς συμβολική. Αὐτὴ τὴ φορὰ μᾶς ἐπικρατεῖ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε γιατὶ οἱ ἀθλητές μας ὅλοι—πλὴν τοῦ Μαρσέλλου — ὄχι μόνον δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν κάποια διάκρισι ἀλλὰ ἔπεσαν πολὺ κι' ἀπὸ τὶς ἀτομικές τους ἐπιδόσεις. Αὐτὰ δὲ ἐν ὄψει τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων τῆς Ἀγκύρας, ὅπου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μᾶς ἀναμένει νέα ἀπογοήτευσις. Ποιὸς φταίει γιὰ τὴν ὑπάρχουσα κατάστασι; Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήση κανεὶς μὲ μιὰ μόνο λέξι. Φταῖνε πολλοί, τὸ κράτος, οἱ διοικοῦντες, οἱ ἀθλητές. Ὅλοι ἔχουν τὴν εὐθύνη τους. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ δὲν καταλαβαίνει κανεὶς εἶναι ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ἀναπτύξουμε ἀθλητισμὸ μὲ τὰ ὑπάρχοντα συστήματα τοῦ ψευδοερασιτεχνισμοῦ, ὅταν οἱ ἄλλες χῶρες—χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσι— ἔχουν καὶ στὸν κλασσικὸν ἀθλητισμὸ εἰσαγάγει τὸν ἐπαγγελματισμό, ἀλλὰ φυσικὰ δὲν τὸ λένε...

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα «Πολόνια»—«Παναθηναϊκὸς» 4—1: Ὁ Πολωνὸς τερματοφύλακας Σιακόσκι μὲ ὡραία ἐπιτυχία μπλοκάρει τὴν μπάλα, ὕστερα ἀπὸ σουτ τοῦ Θεοφάνη. Δίπλα του ὁ Πιεστζεῖνα.

Πολλὲς φορὲς τὸ τηλέφωνο, ποὺ βρίσκεται δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς Γκρέϊς Μετάλιους χτυπάει στὶς πιὸ ἀπίθανες ὧρες τῆς νύχτας...

ΤΗΝ ΠΛΟΥΤΙΣΑΝ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Πῶς ἔγινε συγγραφεὺς ἡ Γκρέϊς Μετάλιους

Η ΓΚΡΕΪΣ Μετάλιους, συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ποὺ ἔχουν φωτίσει μὲ σκληρὸ φῶς ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς ἀμερικανικῆς ἐπαρχίας, εἶναι μιὰ ἥσυχη νοικοκυρὰ ποὺ ἀρχισε νὰ γράφῃ ὄχι ἀπὸ λογοτεχνικὴ φιλοδοξία, ἀλλὰ μὲ τὸν μοναδικὸ σκοπὸ νὰ χαρίσῃ στὴν οἰκογένειά της μιὰ ἄνετη ζωή.

«Ἀντιπαθῶ τὴν ὑποκρισία,περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο.Οἱ περιπέτειες, ποὺ ἔχω ἀφηγηθῆ στὰ βιβλία μου ἀπεικονίζουν αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν στὸν κόσμο. Καὶ ἂν τώρα αὐτὸς ὁ κόσμος περιορίζεται σ' ἕνα μικρὸ χωριό, ὅπως τὸ Νιοῦ Χαμσάϊρ, ἂν ὀνομάζεται Πέϊτον Πλεῖς ἢ Γκίλμαντον, τὰ «ἁμαρτήματα» φαίνονται ἀκόμη πιὸ μεγάλα, γιατὶ τὰ κυττάζει κανεὶς μὲ τὸ μικροσκόπιο».

Αὐτὰ εἶπε ἡ κατηγορουμένη καὶ κάθησε.

Ἕνα κύμα ἀπὸ ψιθυρίσματα σηκώθηκε στὸ ἀκροατήριο καὶ ὁ δικαστὴς χτύπησε τὸ ξύλινο σφυρί πάνω στὸ γραφεῖο του.

Η Γκρέϊς Μετάλιους, μιὰ γυναίκα γύρω στὰ 30, παχουλή, λίγο χλωμή, ντυμένη μὲ ἕνα ἀκομψο ταγιέρ, χαμογέλασε. Ὁ δικηγόρος της ἔδηξε, ὁ ἀντίδικος κινήθηκε νευρικὰ στὴν πολυθρόνα του.

Καὶ δίχως ἄλλο θὰ χαμογέλασε ἀκόμη περισσότερο μερικὲς ὧρες ἀργότερα ἡ Γκρέϊς Μετάλιους— Ἀμερικανίδα ἑλληνικῆς καταγωγῆς— ὅταν ἄκουσε τὴν ἐτυμηγορία τοῦ δικαστηρίου. ποὺ τὴν ἀπήλλασε ἀπὸ τὴν κατηγορία «ἐπὶ δυσφημήσει».

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶχε ὁδηγήσει στὸ δικαστήριο ὠνομαζόταν Τόμας Μακρῆς, ἕνας ἐκπαιδευτικὸς τοῦ Γκίλμαντον — ἑλληνικῆς ἐπίσης καταγωγῆς— ὅπως φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸ ἐπώνυμό του.

Ὁ Τόμας Μακρῆς ἦταν ὁ μοναδικὸς ἀπὸ τοὺς 708 κατοίκους τοῦ Νιοῦ Χαμσάϊρ, ποὺ θεώρησε ἀπαραίτητο νὰ καταφύγῃ στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ καταγγείλῃ τὴν ἀγανάκτησί του, ποὺ προκάλεσε τὸ βιβλίο τοῦ σκανδάλου ἀνάμεσα στοὺς συμπατριώτες τῆς παράξενης ἐκείνης συγγραφέως, μὲ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελο.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Τὰ κρίματα τοῦ Πέϊτον Πλεῖς» εἶχε ἐκδοθῆ πρὶν ἕξη μῆνες καὶ εἶχε ἐπιβληθῆ σὰν τὸ «μπέστ σέλερ» τοῦ ἔτους.

Ἀκριβῶς ἕξη μῆνες μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ μυθιστορήματος, ἡ Γκρέϊς ὡδηγήθηκε στὸ δικαστήριο ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Τόμας Μακρῆ, ποὺ ζητοῦσε ἀπὸ τὴν συγγραφέα ἀποζημίωσι, ἐπειδὴ τὸν εἶχε μεταχειριστῆ σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ ρομάντσου της, μὲ μιὰ περιγραφὴ κάθε ἄλλο παρὰ κολακευτικὴ καὶ ἐπομένως ἐπιζήμια γιὰ τὸ ἄτομό του καὶ τὴν κορυφάρα του.

Στὴν πραγματικότητα, ἂν ὑπῆρχε ἕνας καθηγητής, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι του στὸ Γκίλμαντον ἐξ αἰτίας τοῦ σκανδαλώδους βιβλίου, αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ Τόμας Μακρῆ, ἀλλὰ ὁ σύζυγος τῆς Γκρέϊς Μετάλιους.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης, ἡ συγγραφεὺς ἀπολογήθηκε μὲ μεγάλη ἡρεμία καὶ μὲ πολλὴ εἰρωνεία.

— Ὁ κ. Μακρῆς—εἶπε στὸν δικαστὴ μὲ τὸ ἴδιο πάντα χαμόγελο στὰ χείλη της— μοῦ διηγήθηκε μόνος του τὴν Ἱστορία του κάποια μέρα ποὺ βρισκόταν στὸ σπίτι μου καὶ μπροστὰ σὲ πολλοὺς ἄλλους φίλους. «Φαντασθῆτε ὅτι μοιάζετε ἀκριβῶς μ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ περιγράφω στὸ βιβλίο μου!», φώναξα τότε ἐγὼ κατάπληκτη. Καὶ ἀμέσως, ἀνάμεσα στὴν ἔκπληξί καὶ τὴν εὐθυμία τῶν ἄλλων, τοῦ διάβασα τὶς σελίδες τοῦ χειρογράφου μου, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν ἀφοροῦν.Θυμᾶμαι ὅτι γέλασε κι' ἐκεῖνος. Πῶς δὲν τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ διαμαρτυρηθῆ τότε;

Τὸ δικαστήριο ἀπήλλαξε τὴν Γκρέϊς Μετάλιους, λόγω ἐλλείψεως ἀποδείξεων. Καὶ ἔτσι ἄρχισε γι' αὐτὴν ἡ καρριέρα τῆς «συγγραφέως- ἐκατομμυριούχου», ποὺ ἀκόμη καὶ σήμερα δὲν ἐννοεῖ νὰ σημειώσῃ τὴν παραμικρὴ κάμψι.

Ἂς ξαναγυρίσουμε ὅμως στὸ πρῶτο ἐκεῖνο βιβλίο ποὺ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δημιούργησε σκάνδαλο, ὡδήγησε τὴ συγγραφέα τοῦ στὴν ἐπιτυχία. Μέσα στοὺς ἕξη μῆνες ἀπὸ τὴν ἔκδοσί του τὸ μυθιστόρημα εἶχε θάσει στὰ 4 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Μετὰ τὴ δίκη ἡ ζήτησί του μεγάλωσε τόσο, ὥστε δυὸ μῆνες ἀργότερα εἶχαν τυπωθῆ καὶ πουληθῆ δέκα ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Ὁ λογαριασμὸς τῆς τραπέζης τῆς νέας συγγραφέως μεγάλωνε ἰλιγγιωδῶς.Σὲ δυὸ χρόνια ἡ Γκρέϊς Μετάλιους εἶχε κερδίσει μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια — γύρω στὰ 15 ἑκατομμύρια δραχμές.

Ὕστερα ἦρθε ἕνα φίλμ, ποὺ γυρίστηκε πάνω στὸ θέμα τοῦ ρομάντσου της καὶ οἱ εἰσπράξεις αὐτῆς τῆς ἐκπληκτικῆς γυναίκας ποὺ ἦταν μητέρα τριῶν παιδιῶν καὶ Ἱκανωτάτη νὰ μαγειρεύῃ πικάντικα φαγητά, μεγάλωσαν περισσότερο.

— Μὲ κατηγοροῦν ὅτι γράφω τολμηρά, ἔλεγε ἡ ἴδια. Μὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τὸ μοναδικὸ ἐλάττωμά μου εἶναι νὰ μὴν ἀνέχωμαι τὴν ὑποκρισία καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς βρῆκα τὸ θάρρος νὰ ἀναστηκώσω τὸν πέπλο τῆς συνενοχῆς, ποὺ σκέπαζε πολλὰ γεγονότα στὸ Πέϊτον Πλεῖς. Ἔγραψα πράγματα ὁλότελα φυσικά, γιατὶ εἶναι ἀληθινά, γιατὶ συμβαίνουν. Ἂν ὑπάρχῃ κάποιος, ποὺ πρέπει νὰ ντραπῇ, δὲν εἶμαι ἐγώ. ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ κρύβονται πίσω ἀπὸ ἕναν ψεύτικο πουριτανισμό.

Ἕνα πρᾶγμα λοιπὸν εἶναι γεγονός. Η Γκρέϊς Μετάλιους δὲν εἶναι μεγαλοφυΐης συγγραφεὺς ἀλλὰ μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔχει τὸ μεγάλο χάρισμα τῆς ἐπιδεξιότητος.

— Γιατὶ ἄρχισα νὰ γράφω;— λέει ἡ ἴδια— μὰ πρὶν ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ κερδίσω χρήματα. Μὲ τὸ μισθὸ τοῦ συζύγου μου δὲν τὰ καταφέρναμε τόσο καλὰ καὶ ἐγὼ ὠνειρευόμουν γιὰ τὰ παιδιά μου κάτι περισσότερο. Ἄλλωστε δὲν κουράστηκα πολὺ νὰ γράψω τὸ πρῶτο μου ἐκεῖνο βιβλίο. Διηγήθηκα, ἁπλούστατα, ἐκεῖνο, ποὺ γιὰ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχα γεννηθῆ, ἀποτελοῦσε γιὰ μένα ἕνα καθημερινὸ θέαμα.

Καὶ γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι τῆς οἰκογενείας ἡ Γκρέϊς Μετάλιους πῆρε τὴν πέννα καὶ ἔγραψε μὲ Ικανότητα δεινοῦ μυθιστοριογράφου ἕνα βιβλίο. ποὺ ἔκανε πολὺ θόρυβο.

Τῆς ἔφθασε γι' αὐτὸ νὰ τοποθετήσῃ κάτω ἀπὸ μικροσκόπιο τὰ κρίματα τοῦ Γκίλμαντον καὶ νὰ τὰ δημηγηθῆ μὲ πικάντικες λεπτομέρειες γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ φήμη καὶ πλοῦτο.

Μὰ ἔγασε τὸν σύζυγό της, ποὺ ἐκνευρισμένος ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασι ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ στὸ διαζύγιο γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μιὰ σύζυγο, ποὺ τοῦ εἶχε ξαφνικὰ παρουσιασθῆ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ φανταζόταν.

Η Γκρέϊς ἔμεινε μόνη, μὰ δὲν ἄργησε νὰ γνωρισθῆ μ' ἕναν εὐρωστο νεαρὸ ρεπόρτερ τοῦ ραδιοφώνου, τὸν Τόμας Μάρτιν. ποὺ τῆς ζήτησε νὰ γίνῃ σύζυγός του. Λίγο ἀργότερα παντρεύτηκαν, μὰ πολὺ γρήγορα ἡ Γκρέϊς Μετάλιους ἀπογοητεύθηκε ἀπὸ τὸ δεύτερο γάμο της.

Νέο διαζύγιο, νέος γάμος καὶ μάλιστα ἀρκετὰ πρωτότυπος. Γιατὶ ἡ συγγραφεὺς ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε γράψει ἀκόμη δυὸ βιβλία μεγάλης ἐπιτυχίας: «Γυρισμὸς στὸ Πέϊτον Πλεῖς» καὶ «Τὸ λευκὸ πουκάμισο» ποὺ εἶχε δῆ τὸ λογαριασμό της στὴν τράπεζα νὰ φθάνῃ σὲ τόσα ἀστρονομικά, ξαναπαντρεύτηκε τὸν πρῶτο σύζυγό της.

Η Γκρέϊς Μετάλιους κατοικεῖ σὲ ἕνα θαυμάσιο ἀγρόκτημα στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της, ἐτοιμάζει ὑπέροχα γεύματα γιὰ τὴν οἰκογένειά της, γυρίζει μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔχει μιὰ χαριτωμένη γραμματέα καὶ ἕναν δικηγόρο. Στὸ μεταξὺ ἔχει κάπως παχύνει, ἀποκτώντας ἔτσι πραγματικὴ ἐμφάνισι «συγγραφέως— ἑκατομμυριούχου».Δίνει, δηλαδή, τὴν ἐντύπωσι, ὄχι πιὰ τῆς μικροαστικῆς γυναίκας, μὰ τῆς κοσμικῆς, τῆς μοντέρνας.

Τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ στὴν συγγραφική της καρριέρα τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶναι ὅτι δὲν χρειάζεται ποτὲ νὰ κουραστῇ γιὰ νὰ βρῇ τὰ θέματα τῶν ρομάντσων της. Τὸ ὑλικὸ τῶν βιβλίων της τὸ προμηθεύουν πάντα ἀγνωστοι ἀφηγητές, ποὺ τῆς τηλεφωνοῦν ἢ τῆς γράφουν γιὰ νὰ τῆς ἀφηγηθοῦν τὶς πιὸ παράξενες καὶ σκανδαλιστικὲς Ἱστορίες τῆς διπλανῆς τους ζωῆς.

Δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς Γκρέϊς ὑπάρχει ἕνα ἄσπρο τηλέφωνο.Πολλὲς φορὲς τὸ τηλέφωνο αὐτὸ τὴν καλεῖ στὶς πιὸ ἀπίθανες ὧρες τῆς νύχτας. Μὰ ἐκείνη δὲν διαμαρτύρεται ποτέ. Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ ἤσυχα καὶ ἀκούει τὴν Ἱστορία τοῦ ἀτόμου, ποὺ βρίσκεται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, καὶ ποὺ ἴσως θὰ τῆς προσφέρῃ τὸ ὑλικὸ γιὰ ἕνα καινούργιο πολύκροτο μυθιστόρημα.

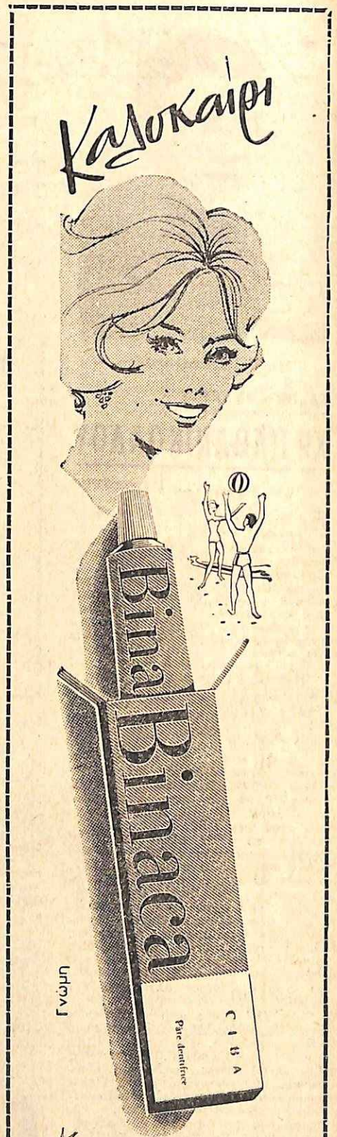

★ Ἄσπρα γερὰ δόντια

★ Στόμα ὅλο δροσιά

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ CIBA

Η ἀλληλογραφία μας

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΕΥΑ ΓΕΩΡΓΙΛΑ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Μάρω Ἀφεντάκη, Ἡράκλειον Κρήτης, Μαρία Σιδέρη, Μοσχάτον, Χρυσούλα Ρέντζου, Ρέθυμνον, Ἄρτεμις Γεωργίου. Ἀθῆναι, Τιτίκα Νίκου, Ἰωάννινα, Χαρούλα Γάτσου, Λάρισα, Ἰωάννα Πέτρου, Λάρισα, Νίνα Τσεπέτη, Καλλιθέα καὶ Κούλα Μανιᾶ, Νέος Κόσμος.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Κική Ἀθανασούλη, Πάτρας, Μαίρη Β. Ρ., ἐνταῦθα. Καίτην Καζανάκη, Θεσσαλονίκη, Ἑλλην Κεραμοπούλου, Τρίπολιν.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Πραξούλα Περδίου. Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ 1, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ σκοπὸ τὴν σύνψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Κ., (20 χρόνων) καὶ ὁ Παῦλος Π. (19 χρόνων), Σοφοκλέους 4, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—19 χρόνων,κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Κρήτη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Α. Ἀντωνιάδης, Τ. Κ. 515. Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Σαβλάγγος (18 χρόνων) Ἁγία Μαρίνα Χρυσοχοῦς, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ φωτογραφιῶν ἀθλητικοῦ περιεχομένου.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Νῖκος Δημητρίου, (18 χρόνων), Θεοδώρας Νο 9, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παναγιώτης Ἰωάννου, Γεωργαλίδου Νο 57, Ἅγιος Παῦλος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χαράλαμπος Καραολῆς, Ἐλευθερίας Νο 24, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 14—18 χρόνων μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Χ. Μιχαήλ, Μπόταση Νο 6. Μόρφου,Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 14—18 χρόνων. μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας.

Ὁ Γ. Κολοκασίδης, Μιὰ—Μηλιά, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δ. Τσάππας, Σόλωνος Στοὰ Κληρίδη Νο 1, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ JOHN TRUMPULOS καὶ ὁ G. MANELLAS, S/T TANAGRA, Co CARGO AND TANK SHIPPING LTD, 80 BROAD ST. NEW YORK 4., N.Y. USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ IOANNIS MINDRINOS, S/T OLYMPIC CHALLENGER Co OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ VASILIOS MANTZOPOULOS διὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσις.

Ὁ G. DROSOPOULOS καὶ ὁ IOANNIS PAPADOPOULOS, S/T OLYMPIC CHALLENGER 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ LOUIS LADAS, S/S OLCAT Co S. ANDREADIS 52 LIME STR., LONDON E.C. 3., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες τῆς 7ης ἢ 8ης τάξεως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ τὰ Μεσόγεια, στὴν ἑλληνικὴν ἢ ἀγγλικὴν γλῶσσα.

Ὁ E. KLIRONOMOS, (19 χρόνων), S/S PRESIDENT PRETORIUS Co SOUTHERN STEAM SHIP, LONDON LTD, 3 LONDON WALL BUILDING E.C. 2., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ C. EXARCHOS, ὁ GERASIMOS AXIS καὶ ὁ PAVLOS VARVARESSOS, P.O. BOX 3389 KUWAIT, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ σκοπὸ ὅτι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ N. KAMBITSIS καὶ ὁ N. TSIBIDIS, S/S MARUCLA, Co MARCOU AND SONS LTD, BEVIS HOUSE, BEVIS MARKS LONDON E.C.3., ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἀγγλική, γαλλική, ἰταλικὴ καὶ ἱσπανική καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ G. PONIROS, S/T EPHESOS, N. J. GOULANDRIS, BALTIC HOUSE, 27 LEADENHALL ST LONDON E.C. 3., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Δυὸ φίλοι, ὁ TAKIS GALANOS (22 χρόνων), καὶ ὁ LAKIS LIAPIS, (24), S/T OLYMPIC RAINBOW, Co CENTRAL AMERICAN AG. INC, 655 MADISON AVE NEW YORK 21, N. Y., USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ D. PAPPAS, ὁ M. MAVROIDIS καὶ ὁ G. NOMIKOS, M/V ARCHANGELOS, Co MESS DIAMANDIS LEMOS LTD. 57/60, OLDGATE HIGH STREET LONDON E.C. 3., ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ N. NICOPOULOS, M/V PETER L. SERES SHIPPING INC 19 RECTOR ST, NEW YORK 6, N.Y. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν σχέψεων καὶ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ NICOS MELAS καὶ ὁ TIMOS VRANAS, S/T EPHESOS Co. N. J. GOULANDRIS LTD. 27 LEADENHALL ST., LONDON E.C.3, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἀγγλική, γαλλική, ἰταλικὴ καὶ ἱσπανική καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ PAVLOS NIKAS καὶ ὁ V. GEORGIOU, S/T WORLD INFLUENCE Co. NIARCHOS, LONDON LTD, 41/43 PARK STREET, LONDON W.1., ENGLAND, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ S. KONTOS, ORIENT MID EAST (U.K.) LTD, GREEKCHURCH HOUSE, GREEKCHURCH LANE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων, μὲ σκοπὸν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ ATHANASIOS MICHALINOS, S/S LIBERATOR Co DIAMANTIS PATERAS LTD, LLOYDS CHAMBERS FRIARS LONDON E.C. 3, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 300
Ἐξάμηνος ..... » 150
Τρίμηνος ..... » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία .... Λίρες Ἀγγλίας 7
» ..... Δολλάρια 20
» ..... Φρ. Βελγ. 1000
» ..... Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» ..... Φρ. Ἑλβ. 90
» ..... Μάρκα Γερμ. 90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος). Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».

Διεύθυνσις καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναταδῶν 24. Παλαιὸν Φάληρον

ΣΠΟΥΔΑΣΤΕ ΣΑΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΧΕΔΙΟ – ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

χωρίς νά μετακινηθῆτε ἀπό τό σπίτι σας, χάρις στή Σχολή Α.Β.C. τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ μέ τό ἵδρυμά της τῶν Ἀθηνῶν, σᾶς προσφέρει, ὅπου καί ἄν μένετε, τήν ἀρτιώτερη σπουδή ποὺ μποροῦσατε νά ὀνειρευτῆτε. Γιά πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἤ, ἄν ἐμποδίζεσθε εἴτε μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τή δημοσίευσι αὐτή γιά νά λάβετε, δωρεάν καί χωρίς ὑποχρέωσί σας, τό ἀναλυτικό μας τεῦχος μέ κάθε ἐπεξήγησι γιά τό σύστημα καί γιά τόν τρόπο τῆς διδασκαλίας μας.

Σ κίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἐκτελεσμένο ἐπειτα ἀπό σύντομη σπουδή τῆς Α. Β.C.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΤΕΧΤΙΜΑ-IDEAL

καί **CLAES**

Γ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Καρύτση 7. ΤΗΛ. 24.173

ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΠΤΙΚΗ – ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΟΝΤΕΛΙΣΤ

Τελεία ἐκμάθησις ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ—ΜΟΝΤΕΛΙΣΤ, σέ λίγους μῆνες, μέ λίγα ἔξοδα, μέ ἐφαρμογήν τοῦ μοναδικοῦ εἰς ἀπόδοσιν Γαλλικοῦ Συστήματος Διδασκαλίας: COURS DE COUPE MODERNE DE PARIS ἀπό τό ἐν Ἀθήναις Παράρτημα τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς: ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ὁδός ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ἀριθ. 13 5ος ὄροφος (Τ—143). Εἰς τάς ἀποφοίτους χορηγεῖται ΓΑΛΛΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ἀπ' εὐθείας ἀπό τήν ΠΡΩΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ τῆς ΓΑΛΛΙΑΣ, ποὺ τούς ἐξασφαλίζει ἕνα λαμπρό μέλλον.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η P. NIKOU, 24 LESLT ST., N. 7 LONDON, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους μέ εὐγενικά αἰσθήματα, ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τήν Κύπρο, καί τήν Ἀγγλία, μέ σκοπόν τήν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Η EFI VASSILIADOU, KURTULUS BUYUK SAKSAGAN SOK No 25/4 KAT ISTANBUL TURKIYE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, μέ σκοπόν τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Η ANNA COBANOGLOU, KURTULUS FEYLESOF SOK. 60., ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες καί νέους ἡλικίας 19—20 χρόνων, μέ σκοπόν τήν ἀνταλλαγήν χαρτοστάλ καί τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο THEODOROS CARABICOS, VIA DELLE ROSE 23, PRESSO ROSSE TTI, MODENA, ITALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἡλικίας 16—25 χρόνων, μέ σκοπόν τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο ELIE TATANNIS, MANNHEIM FRIEDRICHSFELD, FULMINAWERK GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι, ἡλικίας μέχρι 24 χρόνων.

'Ο CHRISTOS PAPADOPOULOS, 4 DUESSELDORF FICHTEN ST. No 75, GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα.

'Ο MARCOS DIAMANTIS, POTGIETER STRAAT 35, MOLENBERG, HEERLEN, LIMBURG HOLLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, ἰδιαιτέρως ἀπό τά 'Ιωάννινα, μέ σκοπόν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

'Ο C. ALKAIOS καί ὁ G. SIMONIDES, KOELN HANSARING ST 34, GERMANY, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, στήν ἑλληνικήν ἤ γερμανικήν γλῶσσα.

'Ο THEOCHARIS DUNAS, MANSTAEDT WERKE AG. 521 TROISDORF BEZ. KOELN, BAR. I. 15., GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, ἰδιαιτέρως δέ ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπόν τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς γνωριμίας.

'Ο SAVVAS CHRISTODOULOS, 253 NEW NORTH ROAD N.I., LONDON, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπόν τόν γάμον καί τήν μετανάστευσιν.

'Ο C. HARISSIS, KOELN MAUENHEIM N. KEMPENER ST. 207., GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπόν τόν γάμον. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο N. VASILIOU, P.O. BOX 1190, KITWE, N. RHODESIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, κατά προτίμησιν ἀπό τά Χανιά καί τήν Νέα Χώρα.

'Ο E. RIGAS, 23 ILEWELLTN ST. MARRICKVILLE NSW., AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, μέ σκοπόν τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο P. THEODOROPOULOS, HAGEN HASPEN GABELS ST. 51, GERMANT, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μιά Ἑλληνίδα, μέ σκοπόν ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο ANDREOU XENOFONTOS, 238 FULHAM RD., S.W. 10, LONDON, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο ANASTASIOS CALDIS, (24 χρόνων), 4.510 ESPLANEF. STR. No 10, MONTREAL, CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα ἡλικίας μέχρι 25 ἐτῶν, μέ σκοπόν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

'Ο EVANGELOS TSALIKIDES, BRUNNEN ST. 37, DUESSELDORF, GERMANT, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική καί γερμανική γλῶσσα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπόν τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο IOANNIS καί CONSTANTINOS MAVROPOULOS, SYDNET, 119 ALLEN STR., LEICHARDT, STDNEY, NSW, AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων, μέ σκοπόν τόν γάμον, στήν ἑλληνικήν γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο G. STAVROS, VISCONDE DE PARNAHYBA, 316, SAO PAULO, BRASIL, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, ἰδιαιτέρως δέ ἀπό τήν Ἑλλάδα, Κύπρο, Ἀμερική, καί Αὐστραλία, μέ σκοπόν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Δυό φίλοι, ὁ G. ZEPPOS (23 χρόνων), καί ὁ P. CARAPASOULIS θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, ἰδιαιτέρως δέ ἀπό τήν 'Αττική, μέ σκοπόν τήν γνωριμίαν καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

'Ο G. ANDREOU, 34 BEAUMNOT RISE LONDON N. 9., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, μέ σκοπόν τήν δημιουργίαν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο DINOS MICHAELOU, (22 χρόνων), INCO THOMPSON, MAN. CANADA., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17 χρόνων, καί ἄνω, τέ σκοπόν τόν γάμον. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο EFSTATHIOS KOKKAS, (25 χρόνων), 9 HORNICOOK GROUP RAIL ROAD CONTRACTOR, AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ 'Ελληνίδες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο CHRISS YENNARIS, 70, STDNER RD. LONDON N. 16., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο ANASTASIOS PANAGOUTSOS, SEAN SAVRES 67 AWS LIEGE, BELGIQUE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 17 χρόνων, μέ σκοπό τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς γνωριμίας.

'Ο THOMAS BURKE, S.P. 88.051 A.F.N., FRANCE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα ἀλλά μόνον στήν ἀγγλικήν καί γαλλικήν γλῶσσαν.

'Ο JOHN ALEXAKIS καί ὁ PETER MANOLAKOS, JEUNE LANDING CAL-VAN CATERERS (B.C.) CANADA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον καί τήν Ἑλλάδα, στήν ἑλληνικήν καί ἀγγλικήν γλῶσσαν, μέ σκοπόν τήν σύναψιν μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο TIMOS KARABAS, OFFENBACH A.M. LILI STR., 40, BEI WILHELNS GERMANT, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπόν ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

ΣΠΟΥΔΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Μέ τό παγκοσμίως ἐπικρατῆσαν ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ στήν ἑλληνική γλῶσσα ἀπό τήν ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Σέ λίγους μῆνες, μέ λίγα ἔξοδα, χωρίς μεγάλη προσπάθεια, θά μάθετε ΤΕΛΕΙΑ, ΑΝΕΤΑ τό ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ἤ τήν ΤΕΧΝΗ τῆς ἀρεσκείας σας, χωρίς νά μετακινηθῆτε ἀπό τό σπίτι σας. Ἐπί πλέον, ὁ ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ, ποὺ χορηγεῖται εἰς τούς ἀποφοίτους ἀπό τήν Γαλλική Σχολή, ἐξασφαλίζει ἕνα ΛΑΜΠΡΟ ΜΕΛΛΟΝ. Διδάσκονται: Ραδιο — Ἠλεκτρονική — Τηλεόρασις — Ἠλεκτροτεχνική Ἐγκαταστάσεων — Ἠλεκτρομηχανική Αὐτοκινήτων — Ἀρχιτεκτονικό ἤ Μηχανολογικό Σχέδιο. Διά ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ γράψατε ἤ τηλεφωνήσατε ὁριζοντες τό Τμῆμα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἰς τά ἐν Ἀθήναις ΙΔΡΥΜΑ τῆς ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ: Ι.Ε.Σ. 'Οδός ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 13 (Τ—143) ΤΗΛ. 624.727.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Διατηρῆστε τά χέρια σας πάντα νεανικά.

Γλυτῶστε τα ἀπό τήν φθορά τῆς μπουγάδας, μέ τόν ἑξῆς τρόπο:

Μουσκεύετε τά ροῦχα σέ σκέτο νερό καί τά στίβετε καλά.

Κατόπιν ρίχνετε καυτό νερό μέσα σέ μιά σκάφη ἤ στό πλυντήριό σας.

Μέ 1/2 φάκελλο Bella (Μπέλλα) σκόνη καί ἀνάλογο σαποῦνι ἤ ἀπορρυπαντικά σχηματίζετε μιά πλούσια σαπουνάδα. Ἐκεῖ μέσα βάζετε τά ροῦχα ἕνα-ἕνα ἁπλωτά καί τά ἀφήνετε ἀπό τό βράδυ σκεπασμένα.

Τό πρωῒ θά τά βρῆτε πεντακάθαρα, πιό λευκά, καί ὅλα αὐτά μέ ἐλάχιστο κόπο καί χωρίς χλώριο.

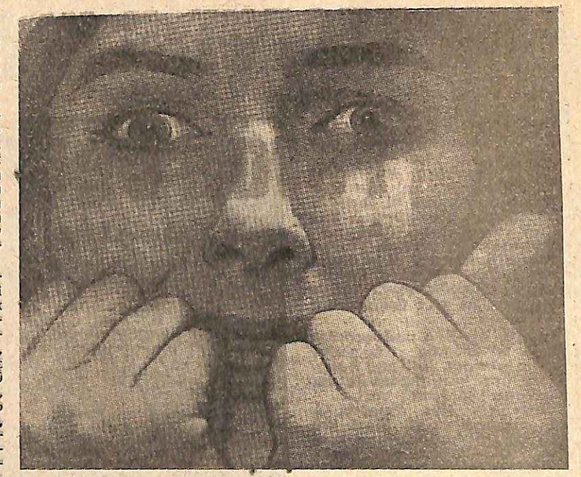

'Η "Ἴλζε Κρέγκερ, στό στιγμιότυπο μιᾶς ἐναγώνιας προσπάθειας, ποὺ καταβάλλει γιά ν' ἀνασυνθέσῃ τό παρελθόν της στή μνήμη της.

ΕΙΧΕ ΧΑΣΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ

Ἀμνησία ἤ ὕπνωσι μέ σκοπούς ἐγκληματικούς; εἶναι τό πρόβλημα, ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἀστυνομία τῆς Δυτ. Γερμανίας

Οἱ ἱκανώτεροι ἀστυνομικοί τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἔχουν συνενώσει τίς προσπάθειες τους, γιά νά λύσουν τό μυστήριο, ποὺ περιβάλλει ἕνα μέρος ἀπό τήν ζωή τῆς "Ἴλζε Κρέγκερ, μιᾶς γυναίκας 40 χρόνων, ἀπό τό Μόναχο, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ, ὑπό αἰνιγματικες συνθῆκες, τό 1949, καί δέν τήν ξαναβρῆκαν παρά μόλις πρίν λίγο καιρό, χάρι σ' ἕνα τυχαῖο περιστατικό, οἱ δικοί της. Σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα τῶν δεκατριῶν χρόνων, ἡ "Ἴλζε Κρέγκερ ζοῦσε σέ ἀλλη πολι, με ἄλλο ὄνομα, ἐχοντας ξεχάσει τελειως το παρελθόν της. Σήμερα, τά ἔχει θυμηθῆ ὅλα, ἐχει ἀναγνωρίσει τούς δικούς της, πού τούς εἶχε ξεχάσει, καί ζῆ πάλι εὐτυχισμένη κοντά τους. Μένει, ὅμως, ἀκόμη μιά σκοτεινή περίοδος στη ζωή της: 'Η "Ἴλζε Κρέγκερ δέν ἔχει κατορθώσει νά θυμηθῆ τίς συνθῆκες, πού τήν ἔκαναν νά χάσῃ τή μνήμη της καί νά βρεθῆ — πράγμα πού εἶναι τό περιεργότερο ἀπ' ὅλα — μέ τά χαρτιά μιᾶς ἄλλης στήν τσάντα της!

'Η παράξενη αὐτή ἱστορία ἄρχισε ἕνα πρωϊνό τοῦ 1949, ὅταν ἡ "Ἴλζε Κρύγκερ ἔφυγε ἀπό τό πατρικό της σπίτι, στό Μόναχο, γιά νά ἐπισκεφθῆ κάποιους συγγενεῖς, στήν Φραγκούρτη. Ἐμενε ὡς τότε μαζί μέ τούς γονεῖς της καί τή μικρή κόρη της, τήν Μόνικα. Ὁ ἄντρας της, ὁ Γκέοργκ Κρέγκερ. ἦταν στόν ἀτέλειωτο κατάλογο τῶν «ἀγνοουμένων» τοῦ ἀνατολικοῦ μετώπου. Δέν ὑπῆρχε ἐπίσημη πιστοποίησι τοῦ θανάτου του, μά εἶχαν χάσει πιά κάθε ἐλπίδα πώς θά τόν ξανάβλεπαν.

Ἀφοῦ πέρασε μιά ἑβδομάδα, χωρίς νά γυρίση ἀπό τήν Φραγκφούρτη ἡ "Ἴλζε, ὁ πατέρας της, ὁ Κάρλ Οὔλριχ, ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Τηλεγράφησε στούς συγγενεῖς του, ποὺ εἶχε πάει ἐκεῖνη νά ἐπισκεφθῆ, καί πῆρε τήν ἀπροσδόκητη ἀπάντησι πώς δέν εἶχαν δῆ καθόλου τήν "Ἴλζε. Ὁ Κάρλ Οὔλριχ κατάφυγε τότε στήν ἀστυνομία.

Οἱ ἐπίμονες ἔρευνες, ποὺ ἀκολούθησαν, δέν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Οἱ ἀστυνομικοί ἀποκλείσανε, μέ βεβαιότητα σχεδόν, τήν ἐκδοχή ἐγκλήματος ἤ δυστυχήματος. Δέν ἔμενε παρά μόνο τό ἐνδεχόμενο νά τήν εἶχαν δολοφονήσει καί νά εἶχαν ἐξαφανίσει τά πτῶμα της. Ὁ Κάρλ Οὔλριχ, ἐξ ἄλλου, βεβαίωνε κατηγορηματικά πώς ἦταν ἀδύνατο νάχε ἀκολουθήσει ἡ "Ἴλζε κάποιον φίλο της, πράγμα ποὺ ὑπαψιαζόταν ἡ ἀστυνομία, καί νάχε χρησιμοποιήσει σάν πρόσχημα τό ταξίδι της στήν Φραγκφούρτη. Ἡ κόρη του, ὑποστήριζε, δέν εἶχε κανένα κρυφό σύνδεσμο καί δέν θά σκεφτόταν ποτέ νά ἐγκαταλείψη τήν μικρή Μόνικα, ποὺ τήν λάτρευε, γιά κανέναν ἄντρα στόν κόσμο.

Λίγες ἑβδομάδες μετά τήν ἐξαφάνισι τῆς "Ἴλζε, καί ἐνῶ οἱ ἔρευνες γιά τήν ἀνεύρεσί της ἐξακολουθοῦσαν νά μήν πραγματοποιοῦν τήν πραγματική πρόοδο, γύρισε στό Μόναχο, μέ μιά ἀκόμη φουρνιά πρώην αἰχμαλώτους τῶν Ρώσων, ἐκεῖνος, ποὺ τόν εἶχαν γιά ὁριστικά χαμένο: 'Ο Γκέοργκ Κρέγκερ! Μά ἡ χαρά τῆς ἐπιστροφῆς δηλητηριάστηκε ἀπό τήν ὀδυνηρή ἀποκάλυψι ποὺ ἀκολούθησε. Παρ' ὅλες τίς διαβεβαιώσεις τοῦ γέρο-Οὔλριχ, ὁ πρώην αἰχμάλωτος πίστεψε πώς ἡ "Ἴλζε εἶχε φύγει ἀπό τό σπίτι της γιά νά ζήση μέ κάποιον ποὺ εἶχε ἐρωτευθῆ.

Δέν παράλειψε, ὡστόσο, νά καταβάλη κάθε δυνατήν προσπάθεια, γιά νά ξαναβρῆ τά χαμένα της ἴχνη. Πῆγε στή Φραγκφούρτη ὁ ἴδιος, τήν ἀναζήτησε σ' ὅλα τά πιθανά μέρη, ἀγωνίστηκε, μέ κάθε τρόπο, νά κεντρίση τό ζῆλο τῶν ἀστυνομικῶν. Ὅλα, ὅμως, ἀποδείχτηκαν μάταια. Ἦταν σάν νάχε ἀνοίξει ἡ γῆ καί νάχε καταπιῆ τήν "Ἴλζε Κρέγκερ! Ἀκόμη κι' ἄν εἶχε ἀκολουθήσει κάποιον ἄγνωστο φίλο, θά ἔπρεπε, ἐπειτα ἀπό τέτοιες ἐπίμονες ἔρευνες, νά εἶχε ἀνακαλυφθῆ τό ἐρωτικό τους καταφύγετο. Ἔτσι, ὁ Γκέοργκ Κρέγκερ ἄρχισε νά προσανατολίζεται στήν τραγική βεβαιότητα, ποὺ εἶχε ριζωθῆ στή σκέψι τοῦ πεθεροῦ του πώς ἡ "Ἴλζε δέ βρισκόταν πιά στή ζωή καί πώς, ἄν κάτι ἀνακάλυπταν μιά μέρα, αὐτό θά ἦταν τό πτῶμά της.

Τήν ἴδια βεβαιότητα εἶχαν σχηματίσει κι' ὁλοι οἱ γνωστοί καί φίλοι τῶν Κρέγκερ. Ἀναμεσά τους κι' ὁ Βαλτερ Χέλμερ, παιδικός φίλος τῆς "Ἴλζε, που δέν εἶχε πάψει, καί μετά τό γάμο της, νά διατηρῆ στενό σύνδεσμο μέ τήν οἰκογένεια. Στίς ἀρχές τοῦ Αὐγούστου, ὁ Χέλμερ ταξίδεψε, γιά ἐμπορικές ὑποθέσεις του, στό Στετίνο. Κι' ἐκεῖ, ἕνα μεσημέρι, στό δρόμο, βρέθηκε ξαφνικά, πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τή γυναίκα, πού τήν πίστευε γιά νεκρή ἀπό δεκατρία ὁλόκληρα χρόνια: 'Η "Ἴλζε Κρέγκερ, μέ τήν ἴδια λεπτή κορμοστασιά, τά ἴδια χαρακτηριστικά, ἀμετάβλητα σχεδόν ἀπό τόν καιρό πού εἶχε περάσει, βάδιζε, μέ ὕφος ἀδιάφορο, πρός το μέρος του, διασταυρώθηκε μαζί του καί τον προσπέρασε, χωρίς νά δείξη πώς τόν εἶχε δῆ ἤ, τουλάχιστον, πώς τόν εἶχε ἀναγνωρίσει. Τότε μόνο, ὁ Βάλτερ Χέλμερ συνῆλθε ἀπό τήν κατάπληξι, πού τόν εἶχε κάνει νά σταθῆ, ἀσάλευτος κι' ἄλαλος, στη μέση τοῦ δρόμου.

— Φράου Κρέγκερ! Φράου Κρέγκερ! φώναξε, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι καί τρέχοντας πίσω της.

Ἐκείνη δέ γύρισε. Ὁ Χέλμερ τήν πλησίασε καί τήν ἔπιασε ἀπό τό χέρι. Στήν ἐπαφή αὐτή, ἔνιωσε νά τοῦ ξυπνάη ἡ παλιά οἰκειότητα, ποὺ εἶχε μαζί της:

— "Ἴλζε, τῆς εἶπε, πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ; Γιατί δέ μοῦ μίλας; Γιατί κάνεις πώς δέν μέ ἀναγνωρίζεις;

Τράβηξε τό χέρι της, κυττώντας τον μέ κατάπληξι, ἀμίκτη μέ δυσφορία.

— Κάποιο λάθος, ἀσφαλῶς, κάνετε, εἶπε ψυχρά. Μέ περνᾶτε γιά ἄλλην. Ἐγώ εἶμαι ἡ Μάγδα Βίντερ.

Ὁ Βάλτερ Χέλμερ ἔνοιωσε ἕνα μούδιασμα. Ἦταν δυνατό νά γελᾶστηκε σέ τέτοιο σημεῖο; Νά ὑπῆρχε μιά τόσο ἔντονη ὁμοιότητα; Μά κι' ἡ φωνή της ἀκόμη ἦταν ὁλόιδια ἡ φωνή της "Ἴλζε Κρέγκερ!

— Μέ συγχωρεῖτε..., τραύλισε ὡστόσο.

Ξαφνικά, ὅμως, κάθως ἐκείνη, σηκώνοντας τούς ὤμους, ἔκανε νά φύγῃ, τά μάτι του ἔπεσε στο χέρι της. Στό χέρι της, ὅπου ξεχώριζε ὁλοκάθαρα ἡ οὐλή ἀπό την δαγκωνιά ἑνός σκύλου —ὁ Χέλμερ θυμόταν καλά ἐκεῖνο το περιστατικό— χρονολογούμενη ἀπό τά παιδικά της χρόνια. Ἀναστατωμένος, γύρισε καί τήν τράβηξε πάλι κοντά του.

— "Ἴλζε, ἔκανε, γιατί μοῦ λές ψέματα;

— Ἄν δέν πάψετε νά μ' ἐνοχλῆτε, θά καλέσω την ἀστυνομία! ἦταν ἡ ἀπάντησί της.

Ἀναγκάστηκε νά τήν ἀφήσῃ. Μά την παρακολούθησε, ὥσπου την εἶδε νά φτάνη σέ μιά πόρτα καί ν' ἀνοίγη την πόρτα μέ το κλειδί της. Διάβασε τ' ὄνομα, ποὺ ὑπῆρχε πλάι στό κουδούνι: Γιοχάννα Ρύσμαν. Ἔπειτα πῆγε στήν ἀστυνομία καί διηγήθηκε κατα λεπτό ὅσα ἤξερε.

Τήν ἑπομένη ὁ ἐπιθεωρητής Βίλαριντ Τέκεμπερ καλούσε τήν Μάγδα Βίντερ στό γραφεῖο του. Ἐκείνη τοῦ ἔδειξε τά χαρτιά της. Φαινόντουσαν ἐν τάξει. Ἐμενε στό σπίτι της Γιοχάννα Ρύσμαν, μιᾶς πλούσιας μισοπαράλυτης γριᾶς, ποὺ τήν εἶχε προσλάβει γιά νά τῆς κάνη συντροφιά καί νά τήν περιποιηται. Βεβαίωσε πώς δέν εἶχε ἀπομακρυνθῆ ποτέ ἀπό το Στετίνον.

— Κι' ὅμως, ἔχετε ἔντονη νοτιογερμανική προφορά, παρατήρησε ὁ ἀστυνομικός.

Τῆς ζήτησε νά τοῦ ἀφηγηθῆ τή ζωή της. Αὐτή κόμπιασε.

— Δέ θυμᾶμαι μεγάλα πράγματα, ὁμολόγησε. Θυμᾶμαι πώς ἤμουν σέ κάποιο νοσοκομεῖο. Ἀρρωστη. Ἴσως τραυματισμένη βαρεία. Δέν ξέρω. Ὅταν βγῆκα, ὅλα ἦταν μπερδεμένα στή μνήμη μου. Κύτταξα νά δρῶ δουλειά κι' ἔπαψα νά ἐνδιαφέρωμαι γιά το παρελθόν μου.

— Πῶς ξέρετε, τότε, πῶς εἶσαστε, ἡ Μάγδα Βίντερ;

— Μά τό λέν τά χαρτιά μου, ἀπόρησε ἐκείνη.

Τῆς ἔδειξε την οὐλή στό χέρι της:

— Εἶναι ἀπό δάγκωμα σκύλου; τή ρώτησε.

— Δέν ξέρω. Ἀναρωτήθηκα συχνά. Ἴσως νάναι ἀπό δάγκωμα σκύλου.

Την ἄλλη μέρα, την ξανακάλεσαν στήν ἀστυνομία. Ὁ Κάρλ Οὔλριχ καί ὁ Γκέοργκ Κρέγκερ, εἰδοποιημένοι ἀπό τον Χέλμερ, εἶχαν πάρει τ' ἀεροπλάνο κι' ἦταν ἐκεῖ.

— Παιδί μου... ξεφώνησε ὁ γέρος ἀντικρύζοντάς την, ἐνῶ τά δάκρυα πλημμύριζαν τά μάγουλά του.

Ἐκείνη τόν κύτταξε ἐκθαμβη, ἀναστατωμένη, σάν μιά μακρινή ἀνάμνησι νάχε ἀναδυθῆ ἀπό το ὑποσυνείδητό της. Κατι πῆγε νά τραυλίση, μά λιποθύμησε. Δέν συνῆλθε παρά στό νοσοκομεῖο, ὅπου την μετεφέρανε, ἀπό τον νευρικό κλονισμό της. Σιγά-σιγά, τούς ἀναγνώρισε ὅλους. Θυμήθηκε τά χρόνια, πού ἔζησε ὡς "Ἴλζε Κρέγκερ. Μά ἐμεινε στή μνήμη της ἕνα κενό. Δέ θυμᾶται τί ἔγινε ἀπό την στιγμή, ποὺ ἔφυγε ἀπό το σπίτι της ὡς τότε, ποὺ βρέθηκε μέ τά χαρτιά μιᾶς ἄλλης στην τσάντα της.

Τά χαρτιά αὐτά δέν εἶναι γνήσια, διαπίστωσε τώρα ἡ ἀστυνομία. Εἶναι ἐντεχνα πλαστογραφημένα, πράγμα ποὺ γενναίει την ὑποψία πώς ἡ "Ἴλζε Κρέγκερ ἦταν τό θῦμα μιᾶς ἐγκληματικῆς ὑπνωσης; ἀπό κάποιον, πού την εἶχε πείσει, ὑπνωτίζοντάς την, πώς εἶναι μιά ἄλλη — καί πού της εἶχε δώσει πλαστή ταυτότητα στό ὄνομα αὐτῆς τῆς ἄλλης!

✪✪

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ

Ὁ δέκαεξάχρονος Ἔρρολ Φλύν θά ξαναζήση στό πρόσωπο τοῦ γιοῦ του Σήν, ἡλικίας σήμερα 21 χρόνων. Αὐτό, τουλάχιστον, βεβαιώνουν οἱ εἰδικοί τοῦ Χόλλυγουντ, πού τόν θεωροῦν ὡς μέλλουσα δόξα τοῦ κινηματογράφου. Ὁ Σήν γεννήθηκε ἀπό τον πρῶτο γάμο τοῦ Ἔρρολ Φλύν μέ τήν Λιλύ Νταμιτᾶ.

ΕΤΣΙ ΠΕΘΑΝΕ Η ΚΙΝ - ΚΑΜ...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΙΝ-ΚΑΜ ξύπνησε. Στηρίχθηκε με τον άγκωνα στην ψάθα, που της χρησίμευε για κρεβάτι, και κύτταξε γύρω της.

Ήταν ολομόναχη στο σπιτάκι της... Τη δάγκασε και πάλι στην καρδιά ο πόνος, που τη βασάνιζε από τότε που είχε φύγει ο Ζάκ για νά 'φυρίση στη Γαλλία.

Απέθυνε μιά σύντομη προσευχή στους θεούς της. Λίγο θυμίαμα, άναμενο μπροστά σ' ένα μικρό χρυσό Βούδδα, γέμιζε την ατμόσφαιρα με τους αρωματικούς καπνούς του.

Τώρα ή Κιν-Κάμ κυκλοφορούσε ελαφρά κι' άθόρυβα στις γραβόστρωτες κάμαρες. Κι' όμως ή καρδιά της ήταν τόσο βαρειά άπ' τις άναμνήσεις του έρωτά της!...

Όταν την είχε άγοράσει ο Ζάκ, σύμφωνα με τα έθιμα του τόπου της, δε μπορούσε νά προβλέψη πώς θά τον έρωτευόταν. Τον εύρισκε, βέβαια, ώραίο, με τα βαθειά του μάτια και το ήλιοκαμένο του πρόσωπο. Έκείνο όμως που τη γοήτεψε σιγά-σιγά, ήταν ή συμπεριφορά του άπέναντί της.

Δεν ήταν ό άφέντης της, άλλ' ό σύντροφος των έρωτικών παιγνιδιών της, τουφερούς κι' εύγενικός. Τη σήκωνε στην άγκαλιά του και τη γύριζε άπό κάμαρα σε κάμαρα. Κι' αύτη γελούσε, προσπαθούσε νά του ξεφύγη, φώναζε, ώσπου ένα φιλί του της έκλεινε τα χείλια....

★

Γιά νά του κάνη ξεκπληξι, έμαθε κουφά νά διαβάζη.

Έκείνος, γοητευμένος, διασκέδαζε καλλιεργώντας το παθένο αυτό έδαφος, το δυσμαζεμο γιά γνώσεις. Της διάβαζε ποιήματα, που έκείνη τ' άκουγε προσεκτικά, κυτάζοντάς τον στά μάτια.

Της χάριζε ώρες όνειρεμένες, μέσα στην άγκαλιά του...

Πολλές φορές, ένώ αύτος κοιμότανε, ή Κιν-Κάμ τον κύτταζε με άφοσίωσι και αίσθανότανε πώς τον άγαπούσε γιά όλη της τη ζωή!

Μιά σκέψη ώστόσο την άνησυχούσε: Τί θάκανε ό Ζάκ, όταν θά τελείωνε ή δουλειά του ώς μηχανικού στο Λουάνγκ; Θά ξαναφεύγε γιά τη χώρα του, γιά νά ξαναβρή τις φιλάρεσκες και φλύαρες γυναίκες της Εύρώπης, που ξέρουν όμως νά ντύνωνται με τόσο γούστο;

Τον ρώτησε, μά αύτος δεν της έδωσε θετική άπάντησι. Κι' άπό τότε, ό πόνος γλίστρησε μέσα στην καρδιά της...

Ω, γιατί νά μην είναι όμοια με τις άλλες γυναίκες της φυλής της, που δεν ξέρουνε τον έρωτα και που ζούνε δίπλα στον άφέντη τους σά χαιτωμένα μικρά ζωάκια; Γιατί ν' άλλάξη έτσι;

Δεν ήταν, λοιπόν, άρκετά δυνατοί οί θεοί της Άσίας, ώστε γά τήν προφυλάξουνε άπ' τη μαγεία τοϋ γαλλικοϋ θεοϋ;...

Ό έρωτας της έφερε τη ζήλεια.

Όταν κάποια Εύρωπαία έρχότανε νά έπισκεφθή το Ζάκ, αύτη έμενε έπί ώρες, προσκυνώντας το Βούδδα και ικετεύοντάς τον νά την προστατέψη. Ύστερα, όταν έφευγε ή έπισκέπτρια, της φαινόταν πώς ό άγαπημένος της έμεινε όνειροπόλος και μελαγχολικός, σά νά νοσταλγούσε κάποιον κόσμο άγγαστο γι' αύτήν...

Έκρυβε ώστόσο τη ζήλεια της, γιά νά μη δυσαρεστήση το Ζάκ.

★

Ένα βράδυ, ό οδοντάς ήταν βαρύς άπό σύννεφα καταιγίδας. Έδω και πολλές βδομάδες, ή Κιν-Καμ αισθανότανε πως την άπειλούσε κάποια συμφορά. Τη βασάνιζε μιά άόριστη άγωνία...

Ό Ζάκ την κύτταξε με μιά παράξενη γλύκα στά μάτια... κι' έπι τέλους της φανέρωσε την τρομερή άλήθεια: Θάφευγε σε δυό μέρες!

Δεν είχε θελήσει νά της το πή νωρίτερα, γιατί φοβόμουν πώς θά την έβλεπε νά ύποφέρη...

Η νέα σωριάστηκε κάτω, σά θερισμένο στάχυ...

Όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, είδε το Ζάκ σκυμμένο πάνω της, όλο άγωνία. Τοϋ γαμογέλασε τότε, γιά νά τον καθησυχάση.

— Δεν είναι τίποτα... τοϋ είπε. Η έκπληξι...

Κι δεν πρόσθεσε τίποτ' άλλο — γιατί οί γυναίκες της Άσίας ξέρουν νά σωπαίνουν όταν πονάνε.

★

Η τελευταία νύχτα πέρασε γεμάτη ήδονή και τρόμο. Η Κιν-Κάμ θάθελε νά πεθάνη στην άγκαλιά τοϋ άγαπημένου της, νά μη δή το πρωί...

Εκείνος, μεθυσμένος άπ' την όμορφιά της, τη γέμιζε με φιλιά, άκούραστα, σά νά διψούσε ν' άπολαύση όλες τις ήδονές σε μιά μόνο νύχτα...

Ώστόσο, ξημέρωσε κάποτε. Ό Ζάκ έπρεπε νά φύγη πιά.

Μιά βάρκα τον περίμενε στο ποτάμι. Άγκάλιασε γιά τελευταία φορά την Κιν-Κάμ. Την κύτταξε πολλή ώρα, σά νάθελε νά διατηρήση γιά πάντα τη μορφή της χαραγμένη στη μνήμη του.

Εκείνη ένιωθε νά φεύγη ή ζωή της... Ώστόσο συγκρατήθηκε, γιά νά φανή άντάξια τοϋ άγαπημένου της. Και τον κύτταξε ν' άπομακρύνεται, άκίνητη, σάν άπολιθωμένη άπ' τον πόνο...

Ύστερα πέρασε πολλές μέρες όλομόναχη, με τις άναμνήσεις της. Σιγά-σιγά, τα λογικά της κλονίζονταν. Θέλε νά ξαναβρή το Ζάκ. Και σκεπτόταν πώς έπρεπε νά πεθάνη, γιά νά πετάξη ή ψυχή της χοντά του!

Η ιδέα αύτή, άόριστη στην άρχή, δεν άργησε νά πάρη ώρισμένη μορφή μέσα στο μυαλό της...

★

Έβαψε σήμερα μ' επιμέλεια το πρόσωπό της, σά νά έπρόκειτο νά πάη σε γιορτή. Έβγαλε άπ' το ντουλάπι το ώραιότερο φόρεμά της, που της είχε χαρίσει ό Ζάκ ποϊν φύγη. Φόρεσε βαρειά βραγιόλια στά γέρια και στους άστράγαλους της.

Πήγε έπειτα νά προσφέρη τα εδλαβικά της άμφορίσματα στο μεγάλο Βούδδα της παγόδας. Ύστερα άκολούθησε διάφορα κουφά μονοπάτια, μέσα στο δάσος. Κά μάζεψε κόκκινους κοίνους, με μεθυστικό άρωμα.

Συνέχισε το δρόμο της και στάμάτησε στην όχθη μιάς λίμνης. Εκεί, προσευχήθηκε γιά τελευταία φορά στους θεούς, παρακαλώντας τους νά οδηγήσουνε την ψυχή της κοντά στον άγαπημένο της.

Έπειτα κατέβηκε σιγά-σιγά μέσα στο νερό, που άγγιζε γιά γιά δεχτή την καινούργια αύτή μάστορα ένός πολύ μεγάλου έρωτα...

Οί κόκκινοι κοίνοι σκορπίστηκαν γύρω της, σά ματωμένο στρώμα. Το μεταξωτό φόρεμά της έπέπλευσε γιά ένα λεπτό.

Δεν κοινώθηκε ούτ' ένας μϋς τοϋ προσώπου της. Κατέβηκε κά γάθηκε μέσα στη λίμνη.

Οί άσποοι λωτοί, που άνθιζαν στην επιφάνεια τοϋ νεροϋ, ξανάκλεισαν σιγά-σιγά πάνω άπ' τον ύγρό τάφο της...

N. ZANT

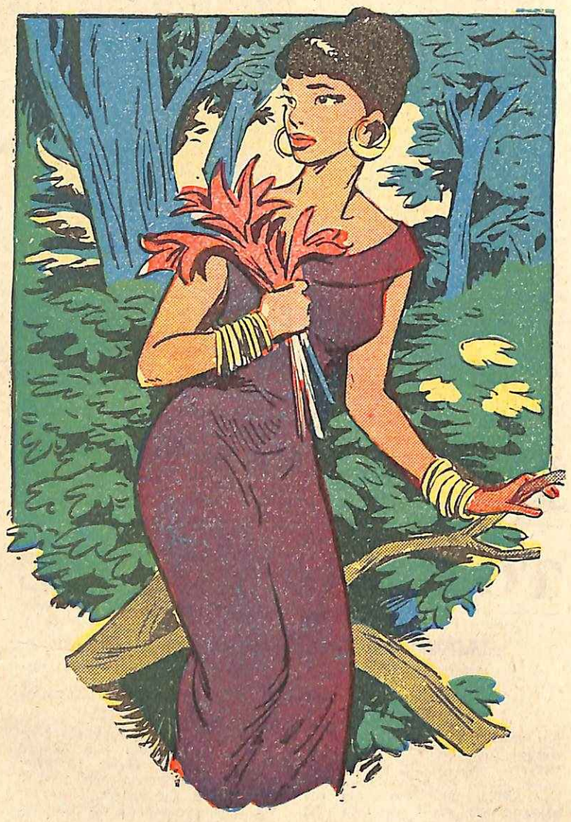

Η Κιν - Κάμ, άφοϋ μάζεψε στο δάσος κόκκινους κοίνους, συνέχισε το δρόμο της προς την όχθη της λίμνης.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Γνωρίζουν μόνο μιά φορά στη ζωή τους τον έρωτα

ΟΤΑΝ θέλουμε νά δείξουμε πόσο άστατη είναι μιά γυναίκα, την παρομοιάζουμε με πεταλούδα. Και όμως, πόσο άδικοϋμε το χαιτωμένο αύτο έντομο, που όχι μόνο δέν είναι άπιστο, άλλ' άντιθέτως είναι άφοσιωμένο με πάθος στον μοναδικό έρωτα της ζωής του.

Οί πεταλοϋδες γνωρίζουν μόνο μιά φορά τη χαρά της άγάπης. Μετά το ζευγάρωμα, τα άναπαραγωγικά όργανα της θηλυκής φράζονται τελείως άπό μιά σκληρή ούσία που παράγει το σώμα της. Είναι ή σφραγίδα τοϋ γάμου της, που καθιστά άδύνατη μιά δεύτερη ένωσι.

Ποιός μπορεί νά φαντασθή, βλέποντας ένα τόσο δά ζωάκι, νά πετά άπό λουλοϋδι σε λουλοϋδι,, ότι πρόκειται γιά ένναν άπό τους πιό φλογερούς έρωτευμένους;

"Οταν ή πεταλοϋδα βγαίνη άπό τη χρυσαλλίδα, δεν έχει παρά ένα άπλό σωλήνα στη θέσι τοϋ έντερικοϋ συστήματος. Είναι τόσο μικρό το διάστημα που θά χαρή τον ήλιο, 2—3 ήμέρες μόνο, που δέν έχει καιρό νά πολυευδιαφερθή γιά τροφή. Μοναδικός προορισμός της είναι ό έρωτας. Ό άρσενικός καταλαβαίνει που βρίσκεται ή θηλυκή, άπό τη μυρωδιά που βγάζει το σώμα της. Και έχει τόσο ίσχυρή και λεπτή όσφρησι, ώστε την άνακαλύπτει, άκόμα κι' άν βρίσκεται σέ άπόστασι πολλών χιλιομέτρων. Άρχίζει τότε ένα άγωνώδες πέταγμα μέσα στά δάση και τους άγρους: Το πέταγμα προς την άγάπη.

Όποιος άρσενικός φθάση πρώτος, άποκτά την ποθητή άγαπημένη, που περιμένει ήσυχα τον τυχερό.

Μά οί άντίζηλοί του που έφθασαν μετά άπό αύτόν, πεθαίνουν ύστερα άπό μερικές στιγμές, έξουθενωμένοι άπό τον κουραστικό καί μάταιο άγώνα δρόμου που έκαναν. Η ζωή τους πηγαίνει χαμένη. Δεν πρόφθασαν νά έκτελέσουν τη μοναδική τους άποστολή καί δεν έχουν πιά ούτε τον καιρό, ούτε τις δυνάμεις νά ψάξουν γιά άλλο ταίρι.

Η θηλυκή ζή λίγο άκόμα, ώστου νά γεννήση τα αύγά της. Άλλά δέν άργεί νά πεθάνη κι' αύτή. Γι' αύτο άποκαλοϋμε πεταλοϋδες τις άστατες καί έπιπόλαιες γυναίκες, που δίν-Καμ διαισθανοτανε πως την άπειλοϋσε κάποια συμφορά. Τη βασάνιζε μιά άόριστη άγωνία...

Ό Ζάκ την κύτταξε με μιά παράξενη γλύκα στά μάτια... κι' έπι τέλους της φανέρωσε την τρομερή άλήθεια: Θάφευγε σε δυό μέρες!

Δεν είχε θελήσει νά της το πή νωρίτερα, γιατί φοβόμουν πώς θά την έβλεπε νά ύποφέρη...

Η νέα σωριάστηκε κάτω, σά θερισμένο στάχυ...

Όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, είδε το Ζάκ σκυμμένο πάνω της, όλο άγωνία. Τοϋ γαμογέλασε τότε, γιά νά τον καθησυχάση.

— Δεν είναι τίποτα... τοϋ είπε. Η έκπληξι...

Κι δεν πρόσθεσε τίποτ' άλλο — γιατί οί γυναίκες της Άσίας ξέρουν νά σωπαίνουν όταν πονάνε.

★

Η τελευταία νύχτα πέρασε γεμάτη ήδονή και τρόμο. Η Κιν-Κάμ θάθελε νά πεθάνη στην άγκαλιά τοϋ άγαπημένου της, νά μη δή το πρωί...

Εκείνος, μεθυσμένος άπ' την όμορφιά της, τη γέμιζε με φιλιά, άκούραστα, σά νά διψούσε ν' άπολαύση όλες τις ήδονές σε μιά μόνο νύχτα...

Ώστόσο, ξημέρωσε κάποτε. Ό Ζάκ έπρεπε νά φύγη πιά.

Μιά βάρκα τον περίμενε στο ποτάμι. Άγκάλιασε γιά τελευταία φορά την Κιν-Κάμ. Την κύτταξε πολλή ώρα, σά νάθελε νά διατηρήση γιά πάντα τη μορφή της χαραγμένη στη μνήμη του.

Εκείνη ένιωθε νά φεύγη ή ζωή της... Ώστόσο συγκρατήθηκε, γιά νά φανή άντάξια τοϋ άγαπημένου της. Και τον κύτταξε ν' άπομακρύνεται, άκίνητη, σάν άπολιθωμένη άπ' τον πόνο...

Ύστερα πέρασε πολλές μέρες όλομόναχη, με τις άναμνήσεις της. Σιγά-σιγά, τα λογικά της κλονίζονταν. Θέλε νά ξαναβρή το Ζάκ. Και σκεπτόταν πώς έπρεπε νά πεθάνη, γιά νά πετάξη ή ψυχή της κοντά του!

Η ιδέα αύτή, άόριστη στην άρχή, δεν άργησε νά πάρη ώρισμένη μορφή μέσα στο μυαλό της...

★

Έβαψε σήμερα μ' επιμέλεια το πρόσωπό της, σά νά έπρόκειτο νά πάη σε γιορτή. Έβγαλε άπ' το ντουλάπι το ώραιότερο φόρεμά της, που της είχε χαρίσει ό Ζάκ ποϊν φύγη. Φόρεσε βαρειά βραγιόλια στά γέρια και στους άστράγαλους της.

Πήγε έπειτα νά προσφέρη τα εδλαβικά της άμφορίσματα στο μεγάλο Βούδδα της παγόδας. Ύστερα άκολούθησε διάφορα κουφά μονοπάτια, μέσα στο δάσος. Κά μάζεψε κόκκινους κοίνους, με μεθυστικό άρωμα.

Συνέχισε το δρόμο της και στάμάτησε στην όχθη μιάς λίμνης. Εκεί, προσευχήθηκε γιά τελευταία φορά στους θεούς, παρακαλώντας τους νά οδηγήσουνε την ψυχή της κοντά στον άγαπημένο της.

Έπειτα κατέβηκε σιγά-σιγά μέσα στο νερό, που άγγιζε γιά γιά δεχτή την καινούργια αύτή μάστορα ένός πολύ μεγάλου έρωτα...

Οί κόκκινοι κοίνοι σκορπίστηκαν γύρω της, σά ματωμένο στρώμα. Το μεταξωτό φόρεμά της έπέπλευσε γιά ένα λεπτό.

Δεν κοινώθηκε ούτ' ένας μϋς τοϋ προσώπου της. Κατέβηκε κά γάθηκε μέσα στη λίμνη.

Οί άσποοι λωτοί, που άνθιζαν στην επιφάνεια τοϋ νεροϋ, ξανάκλεισαν σιγά-σιγά πάνω άπ' τον ύγρό τάφο της...

N. ZANT

Τά ΑΣΤΡΑ γιαί τό μέλλον σας

Οί προβλέψεις τοϋ Άρος ΚΑΜΑ γιά την περίοδο 27 Σεπτεμβρίου — 30 Όκτωβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Άπριλίου	★ Άδικαιολόγητες οί ύποψίες ότι σάς ύποβλέπουν καί προσπαθοϋν νά σάς θλάψουν. ★ Προσέξετε πάντως τις νέες γνωριμίες. Πρόσωπο, που θά σάς έμπνεύση έμπιστοσύνη θ' άποδειχθή άνάξιο στο προσεχές μέλλον.	★ Έχετε συμφέρον νά κρύψετε τη ζήλεια σας, που είναι μάλλον άνόητη καί άδικαιολόγητη. ★ Μή ζητάτε διαρκώς νά παίρνετε άποφάσεις καί νά έπιδιάλετε τις άπόψεις σας, χωρίς νά συμβουλεύεστε άγαπημένο πρόσωπο.	★ Καλή μάσησι των τροφών καί ήρεμία κατά τις ώρες των γευμάτων θά σάς έξασφαλίσουν μιά καλύτερη χώνευσι των τροφών καί θά σάς βοηθήσουν ν' άποφύγετε ζάλες καί θλες μικροενοχλήσεις. ★ Τυχερό το 5.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Άπριλίου 21 Μαΐου	★ Άπρόβλεπτα έξοδα θ' άναστατώσουν τον οίκονομικό τομέα. ★ Η έργασία θά είναι τις ήμέρες αύτές κοπιαστική, άλλά καί πολύ άποδοτική. ★ Η νέα Σελήνη ύποδηθεί την πραγματοποίησι τολμηροϋ σχεδίου.	★ Κίνδυνος νά χάσετε μέ κάποια έναργειά σας την έμπιστοσύνη άγαπημένου προσώπου. Πρέπει νά προσέξετε πολύ, γιατί άν το πληγώστε καί το άποκρύνετε άπό κοντά σας, δύσκολα θά ξανακερδίσετε την έκτίμησί του.	★ Η ευξεξία παρατείνεται καί σάς έπιτρέπει νά άναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα, χωρίς νά νοιώσετε κομμιά κόπωσι. Άποφύγετε πάντως κάθε σπατάλη δυνάμεων καί μή μειώσετε, γιά κανένα λόγο, τις ώρες ύπνου.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Οί σχέσεις ύπαλλήλων μέ τους προϊσταμένους τους, παρουσιάζονται κατά τη περίοδο αύτη κάπως τεταμένες. ★ Όσοι σχεδιάζουν νά έπιφέρουν μεταβολές στην έργασία τους καλύτερα νά τις άναβάλουν γιά το Νοέμβριο.	★ Τ' άστρα σάς άθοϋν στη μελαγχολία, στην άνησυχία καί στην άποθάρρυνσι. Κι' όμως ή τύχη σάς εύνοεί πολύ περισσότερο άπ' όσο νομίζετε. ★ Γιά τους συζύγους τά άπειληπικά νέφη διαλύνται άπό τον όρίζοντα.	★ Σάς χρειάζεται ύπνος. Τρώτε έλαφρά τά βράδυα καί ξαπλώνετε νωρίς, γιά νά έξασφαλίσετε στον όργανισμό τον ύπνο, που τοϋ χρειάζεται χωρίς νά καταφύγετε σέ καταπραϋντικά καί ύπνωτικά χάπια.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Θά μετανοήσετε πικρά, άν ένεργήσετε μέ έπιπολαιότητα καί χωρίς προηγουμένως νά μελετήστε τις συνέπειες, που μπορεί νά έχη κάθε σας πράξι. ★ Άποφύγετε κάθε περιττό έξοδο, γιατί θά σάς χρειαστοϋν χρήματα.	★ Πάψετε νά συμπεριφέρεστε έγωϊστικά καί νά σκέπτεστε μόνο τον έαυτό σας. ★ Μή χάσετε την εύκαιρία νά πήτε σέ άγαπημένο πρόσωπο δυό κολακευτικά λόγια, γιά τά προτερήματα, που τοϋ βρίσκετε.	★ Προσέξετε πολύ τις βραδυνές έξόδους, γιατί ό λαιμός παρουσιάζει τις ήμέρες αύτές μεγάλη εύαισθησία. Μή βγαίνετε ποτέ χωρίς ένα έφεδρικό ροϋχο, που θά σάς προφυλάξη άπό τη βραδυνή ύγρασία. ★ Τυχερό το 8.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγούστου	★ Η νέα Σελήνη κάνει την έργασία πιό άποδοτική, γιατί σάς προικίζει μέ την ικανότητα νά δήτε ποϋ βρίσκεται το συμφέρον σας καί ποιός είναι ό σωστός δρμος, που θά οδηγήση στην έπιτυχία τις διάφορες ένέργειές σας.	★ Η έξέλιξι των αίσθηματικών ύποθέσεων έξαρτάται κατά την περίοδο αύτη περισσότερο άπό σάς παρά άπό την τύχη. ★ Ένας όλιγοήμερος χωρισμός θά έξυπηρετήση τις σχέσεις σας μέ το άλλο φύλο. ★ Εύχάριστη άλλαγή.	★ Προσέξετε τά ρεύματα καί άποφύγετε τά παγωμένα ποτά. Είναι αύτή τη στιγμή οί μεγαλύτεροι έχθροί σας, γιατί θά προκαλέσουν στο λαιμό ένοχλήσεις καί άνωμαλίες που δύσκολα θά θεραπεύσετε.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Έχετε συμφέρον νά φανήτε διαλλακτικός καί διπλωμάτης. ★ Θά κερδίσετε πολύ περισσότερα, άν δεχθήτε μιά πρόταση συμβιβασμοϋ παρά άν επιμείνετε στις άπόψεις σας. ★ Άποφύγετε νά δημιουργήτε έχθρότητες.	★ Βρίσκετε πώς άγαπημένο πρόσωπο σάς συμπεριφέρεται ψυχρά καί άδιάφορα. Έξετάσετε μήπως είσθε έσείς υπεύθυνος, γιά τη συμπεριφορά του αύτη καί γιά την άλλαγή, που παρουσίασε τον τελευταίο καιρό.	★ Σάς άπειλοϋν πονοκέφαλοι καί νευραλγίες. Όφείλονται μάλλον στις καιρικές μεταβολές καί στο γεγονός ότι δέν τις άντιμετωπίζετε μέ τις άπαιτούμενες προφυλάξεις. ★ Οί άνω των 50 άς άποφύγουν τις συγκινήσεις.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Όκτωβρίου	★ Εύνοϊκή περίοδος στο σύνολό της. Όλοι γύρω σας είναι πρόθυμοι νά σάς βοηθήσουν καί νά παραδεχθοϋν την όρθότητα των άπόψεών σας. ★ Η έργασία σάς έπιφυλάσσει τις ήμέρες αύτές μιά εύχάριστη έκπληξι.	★ Μέ τη νέα Σελήνη άρχίζει μιά έξαιρετικά εύνοϊκή περίοδος γιά τις αίσθηματικές σας σχέσεις. ★ Κάνετε την εύχάριστη διαπίστωσι ότι ή αίσθηματική σας εύτυχία έξαρτάται άπό τη συμπεριφορά σας καί μόνο.	★ Ό μεγαλύτερος κίνδυνος προέρχεται τις ήμέρες αύτες άπό το άπότομο σήκωμα μεγάλων βαρών, άπό τις άπότομες κινήσεις ή ένα πέσιμο σέ σκάλα. Προσέξετε, λοιπόν, γιά ν' άποφύγετε δυσάρεστη έκπληξι.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Όκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Άποφύγετε τις άλλαγές, γιατί δέν εύνοοϋνται καθόλου άπό τα άστρα. ★ Μιά πρότασι που σάς κάνουν είναι έπιφανειακά μόνο δελεαστική. Μελετήστε την προσεκτικά καί άπαιτήστε όπως γίνουν ώρισμένες τροποιήσεις.	★ Τ' άστρα έπηρεάζουν εύνοϊκά τις αίσθηματικές σχέσεις καί η έξαφάνισι των δυσχερειών έπαναφέρει την αίσιοδοξία. ★ Τρυφερότης καί γλυκόλογα θά συμβάλουν σημαντικά στην έξουδετέρωσι άντιζήλου.	★ Οί γυναίκες άς προσέξουν πολύ την καθαριότητα. Θά παίξη τις ήμέρες αύτες σπουδαίο ρόλο, στη διατήρησι μιάς καλής ύγείας. ★ Άποφύγετε την ύπερκόπωσι κατασταρώνοντας ένα πρόγραμμα έργασίας.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Εύνοϊκή περίοδος, ιδιαίτερα γιά όσους άρέσκονται, ν' άναπτύσσουν πρωτοβουλία καί δέ σταματοϋν μπροστά στο πρώτο έμπόδιο. ★ Σάς στήνουν έντεχνη παγίδα. Φροντίστε νά την άνακαλύψετε καί νά την άποφύγετε.	★ Η Άφροδίτη έπηρεάζει εύνοϊκά τις αίσθηματικές σχέσεις καί προκαλεί μιά αύξησι της γοητείας, που σάς φηθεί νά σημειώσετε εύκολες κατακτήσεις. ★ Συγχωρήστε κάποιο σφάλμα, όπως σάς συγχωρήσαν κάποτε τα δικά σας.	★ Τα μάτια παρουσιάζουν τις ήμέρες αύτες μεγάλη εύαισθησία. Πάψετε νά έργάζεστε κάτω άπό άνεπαρκή φωτισμό καί μειώσετε σημαντικά τις ώρες, που άφιερώνετε στο διάβασμα. Φορέστε ένα ζευγάρι καλά γυαλιά ήλιου.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θά έργαστήτε σκληρά, άλλά θά άμειφθήτε άναλόγως καί ύλικά καί ήθικά. ★ Έσοδα προερχόμενα άπό πολλές πηγές συγχρόνως θά συμβάλουν σέ μιά θελτίωσι των οίκονομικών καί θά έπαγέλθη έτσι ή αίσιοδοξία.	★ Η νέα Σελήνη σάς κάνει πιό άπαισιόδοξο άπό συνήθως καί πιό φιλόπαιστο. Έχετε όμως άδικο ν' άμφιβάλλετε, γιατί έξασολουθοϋν νά σάς άγαπούν όπως καί πρώτα. ★ Θά κάνετε μέ άγαπημένο πρόσωπο εύχάριστο ταξίδι.	★ Το νευρικό σύστημα άπαιτεί μεγάλη προσοχή, γιατί άν κλονιστή, δύσκολα θά έανασρή την ίσορροπία του. Περνάτε όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες σ' ένα έξοχικό περιβάλλον καί άποφύγετε πρόσωπα πού σάς έκνευρίζουν.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Σάς δίδονται κατά την περίοδο αύτη πολλές εύκαιρίες γά σταθεροποιήστε την έπαγγελματική σας θέσι καί νά έξουδετερώσετε έπικίνδυνο άντίπαλο. ★ Συγκεντρώστε όλες σας τις προσπάθειες πρός μιά καί μόνη κατεύθυνσι.	★ Τ' άστρα έπηρεάζουν εύνοϊκά τον αίσθηματικό τομέα καί σάς βοηθοϋν νά κερδίσετε την έμπιστοσύνη προσώπου, που σάς ένδιαφέρει. ★ Οί γυναίκες άς προσέξουν πολύ τις νέες γνωριμίες. ★ Παρατηρείται αύξησι του έρωτισμοϋ.	★ Έχετε άνάγκη άπό καθαρόν άέρα. Μή διστάζετε καί φεύγετε γιά την έξοχή όχι μόνο την Κυριακή, άλλά καί κάθε άπόγευμα που βρίσκετε έλεύθερο. ★ Η ύγεία συγχενικοϋ προσώπου θά σάς κάνη ν' άνησυχήσετε.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Δέν πρέπει γιά κανένα λόγο νά χαλαρώστε τις προσπάθειες. Η έργασία άπαιτεί κατά την περίοδο αύτη μεγάλη προσοχή καί έντατικές προσπάθειες, γιά νά γίνη στο μέλλον πιό εύκολη καί πιό άποδοτική.	★ Μέ τη νέα Σελήνη οί αίσθηματικές σχέσεις είσέρχονται σέ μιά νέα καί έξαιρετικά ένδιαφέρουσα περίοδο. ★ Πάψετε νά κατηγορήτε άγαπημένο πρόσωπο καί θά τό δήτε νά σάς άφοσιώνεται κάθε μέρα περισσότερο.	★ Προσοχή στο φαγητό. Μή τρώτε πράγματα, πού δέν μαγειρέψετε μέ τα ίδια σας τα χέρια ή πού δέν έτοίμασε γιά σάς πρόσωπο, στο όποίο έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη. ★ Τύχη στά χαρτιά το Σάββατο.

—Καὶ τώρα πιὰ δὲν πιστεύω νἄχης ἀντίρρησι, Λιλίκα, νἄρθης σπίτι μου, γιὰ νὰ δῆς τὴ συλλογὴ τῶν γραμματοσήμων μου!